

TIÊU ĐỈNH

蕭鼎

Tu Tiên

诛仙 3

Không gian đan xen yêu và hận
Thế giới tiên hiệp điểm lệ quỷ quái
Một thiếu niên, một thanh cời lò
một mình đối mặt với cả thế giới

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

TIÊU ĐỈNH

蕭鼎

Tru Tiên

诛仙 3

Người dịch: Đào Bạch Liên

Người hiệu đính: Trần Hữu Nùng

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN
HÀ NỘI - 2007

Zhu Xian

Author: Xiao Ding

Chinese edition copyright © 2005 by Morning Glory Publishers, China

**Vietnamese edition copyright © 2007 by INNOVATIVE PUBLISHING
AND MEDIA Co. (IPM Vietnam)**

Translation rights arranged by Morning Glory Publishers, China

ALL RIGHTS REVERVED

Bản quyền tiếng Việt thuộc về

Công ty Cổ phần Xuất bản và Truyền thông IPM.

Bản quyền được bảo hộ trên toàn thế giới.

Nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức.

Mọi thông tin xin liên hệ: 04.2080866

MỤC LỤC

Chương 1:	CÔI LÒNG	7
Chương 2:	THẦN THỜ.....	20
Chương 3:	THẨM VẤN	33
Chương 4:	NỘI LOẠN.....	48
Chương 5:	KẾ TRONG KẾ	61
Chương 6:	NHÀ THỜ TỔ.....	77
Chương 7:	CỔ KIỂM TRU TIỀN.....	88
Chương 8:	OAN NGHIỆT	102
Chương 9:	LỜI CHÚ BẰNG MÁU.....	116
Chương 10:	MƯỜI NĂM	137
Chương 11:	ĐI XA	151
Chương 12:	CHỐN CŨ	163
Chương 13:	THÔN ĐẠI VƯƠNG.....	175
Chương 14:	XEM TƯỚNG	188
Chương 15:	TỬ TRẠCH	199
Chương 16:	DÃ CẦU TỐT BỤNG	209
Chương 17:	BỌ NGỰA.....	220
Chương 18:	CHIM SẾ	233
Chương 19:	ĐƯỜNG CÙNG	247
Chương 20:	KHÍ ĐỘC TRÊN ĐÀM LẦY.....	260
Chương 21:	HOA LẠ	270
Chương 22:	CÂU CHUYỆN TRONG ĐÊM	283
Chương 23:	CẢM XÚC.....	295

<i>Chương 24:</i>	DIÊM LẠ.....	306
<i>Chương 25:</i>	CÂY KHỔNG LỒ.....	316
<i>Chương 26:</i>	TÌNH CỔ NHÂN.....	327
<i>Chương 27:</i>	RẮN ĐEN.....	340
<i>Chương 28:</i>	CHIM VÀNG.....	353
<i>Chương 29:</i>	TIỂU HÔI.....	364
<i>Chương 30:</i>	QUÁI NHÂN ĐẦU CÁ.....	380
<i>Chương 31:</i>	HỎI THĂM TIN TỨC.....	393
<i>Chương 32:</i>	MÚA KIẾM.....	405
<i>Chương 33:</i>	MIẾU CỔ.....	415
<i>Chương 34:</i>	MA TRẬN.....	427
<i>Chương 35:</i>	ĐỘT NHẬP.....	439
<i>Chương 36:</i>	HUYỀN HỎA ĐÀN.....	451
<i>Chương 37:</i>	ÁM SÁT.....	461

Chương 1 CỒI LÒNG

Đại Trúc phong. Thanh Vân sơn.

Trương Tiểu Phàm chờ đợi ngồi trong phòng mình, ngơ ngẩn xuất thần.

Đó là một buổi chiều ánh mặt trời rất đẹp, những tia nắng nhu hoà rơi vào qua cửa sổ căn phòng, trải đầy xuống nền nhà đá xanh bên trong. Không khí như vương một chút hơi hương uể oải, nên Đại Hoàng, Tiểu Hôi ở trong phòng, lúc này đang tỏ ra biếng nhác.

Đại Hoàng nằm phục bên chân Trương Tiểu Phàm, đầu vùi giữa hai chân trước, mắt lim dim, tai cũng rũ thấp. Toàn thân từ trên xuống dưới, chỉ có mỗi cái đuôi lông mượt bóng là thi thoảng còn khê ve vẩy.

Con khỉ Tiểu Hôi, bình thường rất hiếu động, lúc này cũng tựa vào mình Đại Hoàng, dùng bụng con chó làm gối, nhắm nghiền mắt ngủ say sưa, thân hình nó, khê nâng lên hạ xuống theo nhịp thở ở bụng Đại Hoàng.

Buổi chiều yên tĩnh ấy, tựa hồ tất cả vẫn như trước kia.

Ánh mắt Trương Tiểu Phàm mơ màng nhìn về một nơi xa xăm. Hôm nay là ngày thứ ba kể từ hôm gã quay về Thanh Vân sơn.

Chương 1: CÔI LÒNG

Bỗng như cảm giác được điều gì, Đại Hoàng vốn vẫn mệt mỏi lơ mơ ngủ đột nhiên ngẩng đầu, mở choàng hai mắt, đôi tai cũng vểnh lên.

Trương Tiểu Phàm cau mày, liền đó nghe thấy bên ngoài cửa vang tiếng bước chân chậm chạp. Lát sau, cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Ánh nắng tràn vào phòng, nhất thời hơi quáng, Trương Tiểu Phàm chỉ nhìn thấy có một bóng người đứng nơi cửa, tấm mình trong vầng dương quang.

Đến khi mắt hơi quen với ánh mặt trời, mặt gã vụt bọt đi. Diên Bất Dịch sắc diện u tối, đang đứng ở bậc cửa.

Đây là lần đầu tiên từ ba ngày nay, Diên Bất Dịch đến thăm gã, cũng là người đầu tiên gã gặp, ngoài đại sư huynh Tổng Đại Nhân đưa cơm nước hằng ngày. Còn những người khác, chắc đều vì nghiêm lệnh của Diên Bất Dịch, không dám đến thăm nom.

Lúc này Đại Hoàng đã chạy lại, đuôi ngoáy tít, dụi lấy dụi để vào chân Diên Bất Dịch, bộ dạng tỏ ra rất vui mừng. Nhưng Tiểu Hôi thì không tỏ vẻ thiện cảm như vậy, ngược lại bị người ta phá vỡ giấc mộng, nó tỏ ra cáu kỉnh, kêu lên mấy tiếng chí chí. Cuối cùng biết Diên Bất Dịch không phải dạng nhân vật có thể trêu vào, nó không dám nhào lên làm hỗn.

Kêu xong mấy tiếng, Tiểu Hôi bèn khụng khiêng nhảy lên giường Trương Tiểu Phàm, tựa vào gối chần ngủ tiếp.

Diên Bất Dịch thấp mình xuống, nhìn Đại Hoàng ở bên chân, thò tay ra, xoa xoa đầu nó. Đại Hoàng khẽ sủa vài tiếng, dúi đầu vào trong lòng bàn tay lão.

Diên Bất Dịch vỗ vỗ đầu Đại Hoàng, rồi đứng thẳng lên, trông về phía Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm tránh ánh mắt lão, khẽ chào: "Sư phụ!"

Diên Bất Dịch nhìn gã rất lâu, không đáp lời, chậm rãi bước lại gần. Trương Tiểu Phàm vô tình thụt lui.

Nhưng Điền Bất Dịch không có động tác gì hết, chỉ thong thả ngồi xuống ghế. Trương Tiểu Phàm trong lòng sợ hãi, nhưng đáng kể hơn là cảm giác mờ mịt không biết phải làm thế nào. Thực ra từ sau hôm trở về núi, Trương Tiểu Phàm đã sớm nghĩ đến việc phải đối diện với tình thế này, thậm chí nghiêm trọng hơn, là phải đối diện với sự thẩm vấn và khiển trách của nhiều người khác nữa, gã cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nhưng, trong buổi chiều ảm áp và tĩnh lặng ấy, khi Điền Bất Dịch mà mấy năm nay gã vẫn kính ngưỡng như thiên thần đang lặng lẽ ngồi trước mặt, thì gã chỉ biết cúi đầu thật thấp, trí óc trống rỗng, một từ cũng không thốt ra được.

Cứ như thế chẳng rõ bao lâu, mới nghe thấy Điền Bất Dịch từ tốn gọi: “Lão thất!”

Trương Tiểu Phàm rùng mình, trả lời một cách máy móc: “Dạ, sư phụ!”

“Con có điều gì muốn nói với ta không?”

Trương Tiểu Phàm chậm chạp ngẩng đầu, nhìn Điền Bất Dịch. Gương mặt vô cảm của lão cũng đang nhìn gã, không thể nhận ra lão đang nghĩ gì.

Sau một hồi yên lặng, Trương Tiểu Phàm chậm rãi lắc đầu.

Điền Bất Dịch nhìn trừng vào đứa đồ đệ, bàn tay thu gọn trong tay áo từ từ siết lại thành nắm đấm.

“Vừa rồi,” Điền Bất Dịch nói rất chậm, tựa hồ phải như thế mới có thể che giấu được tâm trạng của lão, “hồi sáng, Tề Hạo bên Long Thủ phong qua đây truyền tin, sớm ngày mai, chương môn Đạo Huyền Chân Nhân muốn gặp con ở Ngọc Thanh điện, trên Thông Thiên phong.”

Trương Tiểu Phàm run người, cái thời khắc ấy rốt cục cũng đến.

Gió núi mát lạnh từ ngoài cửa nhẹ nhàng ùa vào phòng, phảng phất còn mang theo tiếng rì rào như sóng của vạt rừng trúc nơi xa. Nhưng người trong căn phòng này lại không có cảm giác gì hết.

Chương 1: CỎI LÒNG

Tiểu Hôi có lẽ đã ngủ say rồi. Đại Hoàng cũng nằm trở xuống, không để ý đến họ nữa. Chỉ còn Điện Bất Dịch vẫn chăm chú nhìn đệ tử.

Nhìn rất chăm chú, sâu xa.

“Những ngày gần đây, mấy gã sư huynh kia có lạnh nhạt với con không?”

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: “Không ạ! Các sư huynh đều đối... đối với con rất tốt.”

Điện Bất Dịch không nói nữa, căn phòng trở lại lặng phắc.

Rất lâu, Điện Bất Dịch đột nhiên thở dài. Hình như đã hạ quyết tâm, lão lúc lắc đầu đứng dậy, bước ra khỏi cửa, không ngoái cổ lại, cũng không nói một tiếng nào.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo bóng dáng thân quen ấy, sững sờ như đánh mất một cái gì.

Khi Điện Bất Dịch sắp bước hẳn ra ngoài, lão đột nhiên dừng lại, nhưng vẫn không ngoảnh đầu. Trương Tiểu Phàm ngáy đại gọi: “Sư phụ...”

“Lão thất!” Thanh âm của Điện Bất Dịch vẫn điềm tĩnh, nhưng sau vẻ điềm tĩnh ấy, hình như đang sôi réo một thứ cảm xúc dị thường.

“Ta hỏi con lần cuối: Con có phải là người của môn phái khác cài vào dò thám mật pháp của Thanh Vân chúng ta không?”

Trương Tiểu Phàm cắn chặt môi, chậm rãi, chậm rãi quỳ xuống: “Sư phụ! Con không phải, con không làm chuyện có lỗi với người!”

Gã thì thầm thốt với Điện Bất Dịch, có lẽ cả với thâm tâm của chính mình, những lời như chém đinh chặt sắt ấy.

Trong ánh dương quang, loáng thoáng tiếng thở dài khe khẽ, khi gã ngẩng đầu lên lần nữa, bóng hình thân thuộc ấy đã biến mất rồi.

Trương Tiểu Phàm sững sờ nhìn ra cửa, giữ mãi tư thế ấy một lúc rất lâu, mới từ từ đứng dậy, bước lại bên giường, ngồi xuống.

Con khi Tiểu Hôi bị cử động của gã làm cho tỉnh giấc, ngoảnh đầu ra, trông thấy là Trương Tiểu Phàm, bèn nhách miệng cười. Vẻ như sau một hồi ngủ say, tinh thần bắt đầu hồi phục, nó nhảy tót lên mình gã.

Trương Tiểu Phàm bắt giác vòng tay, ôm con khi vào lòng, ánh mắt vẫn mông lung hướng ra ngoài cửa. Rất lâu sau, mới dùng một giọng thì thầm mà chỉ có chính gã, hoặc chỉ thêm Tiểu Hôi nữa thôi nghe được: “Mày biết không, năm xưa tao đã hứa với người đó, chết cũng không nói, chết cũng không nói...”

Chẳng rõ Tiểu Hôi có hiểu hay không, nhưng hiển nhiên nó rất chú ý, thò tay ra, thân thiết nắm lấy tóc Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm không nhích tránh, mặc Tiểu Hôi nắm lấy, miệng vẫn chậm chạp nói: “Chỉ có mày thôi. Tiểu Hôi, hiện tại chỉ có mày ở bên tao thôi...”

Tiểu Hôi kêu lên chi chi, cười khàn khạch, chẳng biết rốt cục có nghe hiểu hay không. Đàng xa, Đại Hoàng hình như lại thiếp ngủ, trong mơ, đuôi nó lặng lẽ cuộn tròn, rúc vào dưới thân mình.

Ánh nắng vẫn rơi xuống ôn hoà. Đỗ Tất Thư đứng nơi ngạch cửa, không dần được há miệng ngáp. Nhưng chỉ thoáng chốc, vẻ buồn ngủ bỗng tan biến, khi trông thấy Điền Bất Dịch từ phía phòng của Trương Tiểu Phàm chậm chạp bước tới.

“Sư phụ!” Đỗ Tất Thư vừa chào, vừa dè dặt quan sát thần sắc Điền Bất Dịch, hi vọng có thể nhận ra điều gì trên khuôn mặt ấy. Hiềm nỗi Điền Bất Dịch mặt mày vô cảm, chỉ hơi gật đầu, rồi cứ thế đi qua bên mình y, hướng thẳng về Thủ Tĩnh đường.

Đỗ Tất Thư lễ phép đứng sang một bên, đợi Điền Bất Dịch đi xa rồi, y nhìn theo bóng lão, trong lòng lại nghĩ đến Trương Tiểu Phàm, không nén được thở dài một tiếng. Trên Đại Trúc phong, nào có ai ngờ, tiểu sư đệ xưa nay bình thường giản dị, lại gây ra những chuyện như thế.

Nghĩ đến đây, bản thân y bình thường là một người hoạt bát hiếu động, cũng bất giác thấy tinh thần bất hảo, lòng vẫn vương lo cho Trương Tiểu Phàm.

Đỗ Tất Thư cứ đứng ngơ ngẩn xuất thần như thế không biết bao lâu, mãi cho đến khi sau lưng vang lên tiếng gọi: “Lục sư huynh!”

Y mới giật thót, ngoái lại nhìn, vụt sững sờ. Trương Tiểu Phàm không biết đã đi ra khỏi phòng từ lúc nào, đang đứng sau lưng y. Con khỉ Tiểu Hôi vắt vẻo trên vai gã, đang nhách miệng cười nhìn Đỗ Tất Thư, còn Đại Hoàng thì chưa thấy theo đến, chắc vẫn còn đang ngủ.

“Ừ, tiểu sư đệ!” Đỗ Tất Thư cau mày hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trương Tiểu Phàm liếc y, thông thả nói: “Lục sư huynh! Đệ muốn đi dạo đằng sau núi.”

Đỗ Tất Thư nghe nói sững người, cảm thấy khó xử. Từ khi về núi, Điện Bát Dịch tuy không trực tiếp hạ lệnh mọi người phải giám thị Trương Tiểu Phàm, nhưng sư nương Tô Như đã có dặn kín.

Nhìn tiểu sư đệ thật thà ngay thẳng, lúc này mặt mày tiêu tụy, Đỗ Tất Thư quả thực cảm thấy bất nhẫn, nhưng dù thế nào cũng không dám hành động ngược lại chủ ý của sư môn. Rất lâu sau, gã mới ấp úng bảo: “Tiểu sư đệ! Đệ... đệ biết hiện giờ... ta... ta...”

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ cúi đầu, khẽ nói: “Ngày mai chúng môn Đạo Huyền sư bá cho đòi đệ lên Thông Thiên phong. Đệ muốn được ngắm lại nơi chốn ngày trước.”

Đỗ Tất Thư rùng mình, há miệng, đột nhiên tròn mắt cay xè. Thiếu niên đứng trước mặt y, như lại trở về dáng vẻ giản dị lúc vừa mới lên núi rất nhiều năm về trước, bên bàn ăn, y và gã đã đánh cuộc gia đình sư phụ ai sẽ là người đi vào trước...

Nhưng lệnh của sư môn, bất luận thế nào y cũng không dám làm trái. Đang bối rối khó xử, chợt nghe thấy một tràng

tiếng bước chân. Hai người quay nhìn, chính là Điền Linh Nhi vừa bước tới, vẻ mặt hết sức phức tạp.

Đây là lần đầu tiên Trương Tiểu Phàm gặp Điền Linh Nhi, kể từ ba ngày nay. Gương mặt cô nhợt nhạt, có phần hốc hác, chắc mấy ngày nay cô cũng không được yên lòng. Nhưng dưới ánh mặt trời, trông cô vẫn xinh đẹp như thế.

Trương Tiểu Phàm cúi đầu.

Điền Linh Nhi bước tới trước mặt hai người, nói với Đỗ Tất Thư, nhưng khoé mắt lại dồn sang Trương Tiểu Phàm: “Lục sư huynh! Cha muội nói, Tiểu Phàm sẽ không gây ra chuyện gì đâu, để đệ ấy đi đi.”

Đỗ Tất Thư sững sờ. Trương Tiểu Phàm dường như cũng run lên, chậm rãi quay mình nhìn về phía Thủ Tĩnh đường. Chỉ thấy cửa vào sảnh sâu hun hút, không thấy bóng dáng Điền Bất Dịch ở đó.

Trương Tiểu Phàm cúi mình xuống, hướng về phía Thủ Tĩnh đường, khe khẽ nói, dường như với một chút nghẹn ngào: “Đa tạ sư phụ!”

Điền Linh Nhi đứng bên, hình như muốn nói gì đó, nhưng rốt cục cũng không lên tiếng. Cô mím chặt môi, xoay mình đi.

Nhìn theo bóng cô đi xa dần, Đỗ Tất Thư đột nhiên nói: “Thảo nào hồi sáng tiểu sư muội và Tề Hạo sư huynh bên Long Thủ phong cãi nhau.”

Trương Tiểu Phàm sững sốt: “Gì ạ?”

Đỗ Tất Thư nói: “Hồi sáng Tề Hạo sư huynh có đến đây, thưa chuyện với sư phụ, sư nương xong. Tiểu sư muội bèn kéo y sang một bên nói chuyện, không ngờ mới nói có mấy câu, hình như tiểu sư muội nói gì đó khiến Tề Hạo sư huynh rất khó xử, tiểu sư muội liền nổi khùng lên.” Đỗ Tất Thư ngừng một lát, liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, rồi tiếp: “Ta đoán sư muội nhờ Tề Hạo sư huynh năn nỉ Thương Tùng sư bá hộ đệ, vì vậy mới cãi nhau.”

Trương Tiểu Phàm nhăn nhó, không biết phải nói gì, lắc lắc đầu, đi ra đằng sau núi.

Đỗ Tất Thư từ đằng sau nhìn theo hút bóng Trương Tiểu Phàm. Chỉ thấy con khỉ Tiểu Hôi chồm hồm trên vai gã, thi thoảng lại nghịch đùa với mớ tóc của gã, bộ dạng rất hoạt kê. Nghĩ đến số mệnh của Trương Tiểu Phàm sau ngày mai, y không nén nổi ừ ừ, thở dài nặng nhọc.

Con đường núi dẫn ra đằng hậu sơn, Trương Tiểu Phàm đã lâu không đi. Hai bên đường một màu xanh tươi mơn mớn, tiếng chim hót líu lo thi thoảng từ nơi xa vọng đến.

Làn gió núi lùa qua, lướt lên mặt gã, lẫn vào một tia lạnh lạnh. Men theo con đường nhỏ khúc khuỷu quanh co, gã như được quay trở về ngày trước.

Mọi thứ đây thực sự chưa hề thay đổi. Đến những đám mây trắng phiêu lãng nơi xa, ven sườn núi Đại Trúc phong, cũng vẫn y nguyên như năm nào.

Tiểu Hôi rất cao hứng, tuột phắt khỏi vai Trương Tiểu Phàm, kêu chi chi, chạy luồn vào trong đám cỏ dày bên đường, trèo lên một cây to, đu đưa qua lại.

Trương Tiểu Phàm nhìn bộ dạng của nó, cười lặng lẽ, nhớ lại cảnh gặp con khỉ năm đó, cảm giác nặng nề đè trĩu trong ngực cũng giảm bớt đi phần nào.

Đi mãi, đi mãi. Tiểu Hôi ở phía trên đầu gã cũng cao hứng lăng thoăn thoắt trên các tán cây to. Nhưng ánh mắt Trương Tiểu Phàm dần dần chỉ hướng về đằng trước, vạt rừng trúc mượt đang hiện rõ dần.

Bao nhiêu hồi ức, đều đọng lại nơi đây!

Gã dừng bước trước rừng trúc.

Gió núi thổi tới, những thân trúc đốt đen gặp gió lay động, reo lên soàn soạt, hình như chào đón người bạn cũ quay về.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, thứ không khí thanh tân, ngọt ngào tự do mà chỉ duy nhất nơi đây mới có.

Gã tiến vào.

Rừng trúc xanh tươi vẫn rậm rạp như thuở ban đầu. Bên gốc những thân trúc cao lớn mượt mà, có thêm vô số những măng trúc đang đội đất nhô lên, sinh trưởng tự do ở nơi đây.

Bất giác, gã lại bước đến nơi trước đây từng làm bài tập chặt trúc, thấy những cây Hắc Tiết trúc giờ đây đều to lớn hơn.

Bóng trúc lắc lư, sóng trúc dập dờn, như ôm choàng lấy gã.

Chuyện xưa như nước triều ào ào cuộn trào trong trí óc.

Gã thần thờ nhìn tất cả cảnh vật xung quanh, dường như si như mê.

“Trương Tiểu Phàm!”

Đột nhiên, một tiếng gọi dịu dàng, pha lẫn nỗi ngạc nhiên và mừng rỡ, từ sâu trong rừng trúc vang lên.

Trương Tiểu Phàm giật mình. Thanh âm này quen thuộc quá, nhưng bất luận thế nào gã cũng không ngờ là có thể nghe thấy nó ở đây. Gã lập tức xoay lại, nhìn về phía phát ra tiếng gọi đó, gấu như nín thở. Chỉ thấy giữa những bóng trúc, Bích Dao và tấm áo màu thủy lục như hoà sắc với cảnh quan xung quanh, đang đứng đó rạng rỡ tươi cười, rất đổi tình tứ, rất đổi ôn nhu, nhìn về phía mình.

“Cô... sao cô tới được đây?” Cả hai ngây người nhìn nhau rất lâu, Trương Tiểu Phàm mới lúng búng hỏi.

Bích Dao tha thướt bước lại gần, lúc này đến sóng mắt cũng lấp lánh nét cười dịu dàng, nhỏ nhẹ đáp: “Tôi đến thăm huynh.”

Lòng Trương Tiểu Phàm trào lên một niềm xúc động. Gã bất giác mím môi, lâu lắm mới đáp: “Nhưng, chẳng may bị người ta phát hiện, sẽ nguy hiểm lắm đó!”

Bích Dao lắc đầu: “Tôi mặc kệ! Tôi chỉ muốn gặp huynh thôi.”

Trương Tiểu Phàm rùng mình. Đây là lần đầu tiên gã nghe thấy Bích Dao thẳng thắn bộc lộ lòng mình như thế. Hình như nhận ra sự kinh ngạc của Trương Tiểu Phàm, Bích Dao chợt đỏ

mặt, rồi tiếp ngay: “Thanh Vân môn các người một trăm năm nay yên ổn, sớm đã lời lỏng phòng bị rồi. Tôi lên lên núi, không bị ai phát giác cả.”

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nhưng lòng thâm nghĩ, đến giờ người trong chính đạo chẳng ai không biết Bích Dao là con gái của Tông chủ Quỷ Vương tông, nếu lúc này bị người ta phát hiện mình lại cùng nàng nói chuyện, hậu quả thật không biết đâu mà lường.

Bích Dao vốn thông minh, thoáng nhìn là nhận ra nét do dự trên khuôn mặt Trương Tiểu Phàm. Vẻ rạng rỡ của nàng dần dần bị thay thế bằng vẻ u ám, nàng khẽ nói: “Nếu huynh lo ngại, thì tôi đi vậy.”

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, thấy khuôn mặt Bích Dao tuy lộ vẻ mừng, nhưng không che giấu nổi sự tiêu tụy. mấy ngày nay, chắc nàng đã lo lắng cho mình lắm đấy. Đột nhiên lòng nóng bừng, gã buột miệng nói: “Tôi còn có gì phải lo ngại? Lê nào còn có thể tôi tệ hơn nữa sao?”

Bích Dao chẳng lại, nhìn gã. Trương Tiểu Phàm nhận nhớ: “Không sao đâu! Hiện giờ không có ai đến, cô nói chuyện với tôi một chút đi.”

Bích Dao tươi tắn hẳn lên, gật đầu: “Vâng!”

Nhưng xong câu ấy, hai người lại dăm dăm nhìn nhau, đều không biết nên nói gì nữa. Bầu không khí bỗng ngượng lạnh, pha chút gượng gạo.

Lâu lắm, Bích Dao hờn dỗi: “Ngốc ạ, huynh nói gì đi!”

Trương Tiểu Phàm gãi đầu, nhưng trong đầu rỗng tuếch, thực không biết phải nói gì với người con gái xinh đẹp này đây. Vừa may khoé mắt ngó thấy bên cạnh, không xa có một cây trúc đốt đen rất to ngã trên mặt đất, chắc là thời gian lâu dần bị mục ruỗng mà đổ xuống, bèn bước đến đó, lúng túng nói: “Cô ngồi đi!”

Bích Dao khúc khích cười, như hoa tươi nở rộ, thanh lệ vô

song. Nàng bước tới, toan ngồi xuống. Trương Tiểu Phàm đột nhiên kéo nàng nói: “Cô đợi chút!”

Bích Dao ngây ra: “Sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm cúi xuống, dùng tay áo chà thật mạnh trên thân cây trúc, được một chỗ sạch sẽ. Sau đó gã đứng thẳng dậy, không nhìn Bích Dao, chỉ cúi đầu nói: “Giờ thì cô ngồi đi!”

Bích Dao thôi cười, khoé miệng nhích động, đôi mắt long lanh nhìn Trương Tiểu Phàm chăm chăm. Một lúc rất lâu sau, nàng mới thong thả ngồi xuống, rồi kéo Trương Tiểu Phàm: “Huynh cũng ngồi xuống đi!”

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt: “Tôi... tôi ngồi dưới đất là được...”

Không ngờ Bích Dao kéo mạnh, lôi gã lại cùng ngồi trên cây trúc, hờn mát: “Bảo huynh ngồi thì huynh phải ngồi chứ! Ngồi dưới đất để làm gì?”

Trương Tiểu Phàm gượng cười, cảm thấy bên mình hương thơm ngọt ngào dịu dàng lan đến, thoảng vào mũi, thấm tận vào tâm can. Không kìm được gã ngoảnh sang nhìn nàng, thấy Bích Dao đang chăm chú ngắm mình, sóng mắt như nước, êm đềm khó tả.

Trương Tiểu Phàm xưa nay chưa từng nhận ra, thậm chí lúc đầu hai người bị hãm trong Tích Huyết động dưới Tử Linh uyên, nương tựa vào nhau, Trương Tiểu Phàm cũng chưa bao giờ cảm thấy người con gái này lại gần gũi đến thế. Lâu lắm, gã đột nhiên gọi: “Bích Dao!”

Bích Dao mỉm cười: “Gì vậy?”

Trương Tiểu Phàm chăm chú nhìn nàng: “Cô... Vì sao đối tốt với tôi như vậy?”

Bích Dao ngây người, chậm rãi dời ánh mắt xuống khoảng đất trước mặt mình, nét mặt thoảng vẻ mơ màng: “Ừ nhỉ, sao tôi lại đối tốt với huynh như vậy?”

Trên đầu hai người, lá trúc lao xao khua động trong gió núi, như cũng thì thầm kể chuyện gì.

“Gia đình tôi, cả những chuyện trước kia, huynh đều biết cả rồi nhỉ?” Lâu lắm, Bích Dao mới u ẩn hỏi.

Trương Tiểu Phàm sè sẹ gật đầu: “Ừ!”

Bích Dao thông thả nói: “Từ nhỏ mẹ đã mất rồi, cha lại bận rộn với những việc lớn của tông phái trong Thánh giáo, rất ít thời gian chăm nom đến con cái. Mọi người xung quanh nể mặt cha, xưa nay đều tươi cười, đưa đẩy đón ý tôi.”

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát: “Cha cô thực ra rất quan tâm đến cô đấy.”

Bích Dao gật gật đầu: “Đúng! Nhưng trước đây tôi không rõ, mãi đến khi gặp được huynh mới hiểu ra.”

Nàng đắm đắm nhìn Trương Tiểu Phàm, khẽ nói: “Tiểu Phàm! Những ngày dưới Tích Huyết động, cả đời tôi sẽ chẳng thể quên.”

Giọng nàng nghe có phần xa xăm: “Thì ra trong bóng tối, đến lúc gần chết, tôi lại tìm được một người để nương tựa.”

Trương Tiểu Phàm cảm động, nhưng không biết mở lời thế nào.

Bàn tay ngọc đưa qua, Bích Dao khe khẽ kéo tay Trương Tiểu Phàm. Từ làn da mềm mịn của nàng, lan sang cảm giác dịu dàng êm đềm.

Nàng lấy từ trong bọc ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng chà vết bẩn còn lại nơi ống tay áo mà Trương Tiểu Phàm vừa dùng để lau thân trúc cho nàng.

“Từ nhỏ tới lớn, không biết đã có bao nhiêu người lấy lòng em, tặng em bao nhiêu thứ kỳ trân dị bảo, nhưng...” nàng ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Trương Tiểu Phàm, nhỏ nhẹ nói: “Cho dù báu vật của cả thiên hạ đặt trước mặt em, cũng không sánh được với cái tay áo mà chàng dùng để lau thân trúc.”

Giờ phút ấy, âm thanh của cả thế giới đột nhiên đều tan biến.

Chỉ còn sóng mắt nhu hoà của người con gái xinh đẹp này, vẫn vít lấy gã.

Bao nhiêu năm sau ngoảnh đầu nhìn lại, liệu ta có nhớ năm xưa từng có người thủ thủ tâm tình với mình?

Những lời cuồng nhiệt, trẻ trung mà pha nét ngây thơ ấy, liệu ta có nhớ được không?

Giống như lời thề ước khắc sâu trong tim, đến chết cũng không thể từ bỏ được!

Mình có mở rộng vòng tay, ôm người yêu thương ấy vào lòng không?

Không biết tự lúc nào, trong cảnh tịch mịch dịu dàng, gã đã mở rộng vòng tay, ôm siết lấy người con gái xinh đẹp bên cạnh.

Chương 2 THẦN THỜ

Bóng trúc xào xạc, có vô vàn vụn nắng đổ xuống, rơi trên khoảng đất trống trong khu rừng.

Trương Tiểu Phàm nhìn rừng trúc xa xa, thì thầm nói: “Thực ra, ta có lúc cũng cảm thấy mình rất ngốc nghếch. Rõ ràng sư tỷ dành tình cảm cho Tề Hạo sư huynh, mà ta cứ... Nhưng lúc đó, trông thấy Quỷ Ngưu lao vào sư tỷ, ta không nghĩ ngợi gì hết, cứ xông lên.”

Bích Dao tựa vào mình gã, đột ngột hỏi: “Nếu em gặp nguy hiểm, chàng liệu có đến cứu em như thế không?”

Trương Tiểu Phàm lúng túng cười, gãi gãi đầu, rất lâu sau mới nói: “Ta... ta không biết.” Ngừng lại một lát, nghĩ cho thật kỹ, rồi đáp: “Có lẽ có đấy!”

Bích Dao tủm tỉm, lườm gã, rồi lại nhìn ra xa, nhỏ nhẹ nói: “Nếu chàng gặp nguy hiểm, cho dù phải đổi mạng để cứu chàng, em cũng cam lòng!”

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc ngoảnh sang nhìn, thấy nàng trầm tư, không có vẻ đùa bỡn, gã ngắc ngứ hỏi: “Nàng nói gì?”

Bích Dao bật cười, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì bèn bảo Trương Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm, chàng đi với em!”

Trương Tiểu Phàm cau mày: “Đi đâu?”

Bích Dao nói: “Tuỳ! Thiên hạ bao la, chúng ta thích đi đâu thì đi! Chàng không muốn gia nhập Thánh giáo, quay lưng lại

với sư môn, thì chúng ta không vào nữa, cùng đi khắp chân trời góc bể. Nếu không, chàng ở lại Thanh Vân môn, với tính khí của mấy lão hủ lậu ấy, chắc chàng sẽ lành ít dữ nhiều.”

Trương Tiểu Phàm lặng im giây lát. Bích Dao lo lắng nhìn gã, chờ đợi.

Cuối cùng, Trương Tiểu Phàm nhìn nàng. Bích Dao toan nói gì đó, đã thấy Trương Tiểu Phàm thông thả lắc đầu.

“Không được! Ta không thể rời Thanh Vân, Bích Dao à.”

Sắc mặt Bích Dao tức thì tối sầm xuống: “Lẽ nào chàng muốn ở đây chờ chết sao?”

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm, rồi nói: “Bích Dao! Nàng không biết đâu. Thanh Vân chính là nhà của ta. Ta được sư phụ sư nương nuôi nấng trưởng thành, ta không thể quay lưng lại với họ được.”

Bích Dao tức giận: “Lão sư phụ ấy tối ngày đánh chàng chửi chàng, chàng còn nói họ tốt?”

Trương Tiểu Phàm đứng dậy, cười nhạt: “Bích Dao! Có thể trong mắt mọi người ta hơi ngốc nghếch, nhưng có một số chuyện ta vẫn nhìn nhận rất rõ. Sư phụ ta xưa nay tuy nghiêm khắc, nhưng đối với ta lại tốt vô cùng. Ta biết chứ, người luôn thực bụng đối đãi với ta.” Gã hạ giọng: “Hiện tại những chuyện này, thực ra đều do ta không phải, do ta giấu diếm sư phụ. Vì vậy ta bị trách mắng cũng là phải lẽ, nhưng ta tuyệt không thể phản bội sư môn.”

Bích Dao sững sốt một lúc, đột nhiên thở dài: “Chàng đâu có ngốc, chàng thông minh lắm ấy! Cha em luôn nói với em, con người chàng trông thì tri độn, thực ra là anh hoa lặn vào trong!”

Trương Tiểu Phàm sững sờ, mặt đỏ bừng: “Ông ấy... cha nàng nói thế thật sao?”

Bích Dao cười không đáp, bước đến bên cạnh gã: “Em biết tính chàng rồi, nên sẽ không bức ép chàng đi. Có điều hiện tại

Chương 2: THẦN THỜ

trong mình chàng mang dị bảo của Thánh giáo, và có dính líu đến Thiên Âm tự, đúng là nguy hiểm vô cùng. Chàng nghĩ kỹ xem làm sao ứng phó đây?”

Trương Tiểu Phàm cười khỏ: “Nghe mệnh trời thôi.”

Bích Dao nhìn sững gã, khê nói: “Đừng để xảy ra chuyện gì nhé!”

Trương Tiểu Phàm cười cười, nhìn trời: “Nàng đến cũng lâu rồi đấy, mau về đi! Tránh gặp chuyện không may! Chúng ta... chúng ta sau này nếu có duyên... thì còn gặp mà.”

Bích Dao run rẩy. Trương Tiểu Phàm bất giác cảm thấy chua xót. Ngày mai lên Thông Thiên phong rồi, rốt cục kết quả sẽ thế nào, gã thực không dám chắc.

Gã lập tức quay mình, chậm chậm bước ra khỏi khu rừng.

Gã đi được mấy trượng, đột nhiên nghe sau lưng giọng Bích Dao vang lên: “Tiểu Phàm, em hỏi chàng một chuyện.”

Trương Tiểu Phàm quay người lại ngạc nhiên: “Chuyện gì?”

Bích Dao chùng như do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Hồi trong cánh rừng bên ngoài Tiểu Trì trấn, chàng đã từng nhìn xuống cái giếng cổ trong đêm trăng tròn. Em muốn biết, chàng đã nhìn thấy cái gì trong giếng?”

Trương Tiểu Phàm sững sờ, lấy làm lạ hỏi: “Vì sao nàng muốn biết chuyện đó?”

Bích Dao bất giác hồi hộp, nằn nì: “Chàng nói đi mà!”

Trương Tiểu Phàm chau mày: “Cái giếng cổ đó rốt cục là có điểm kỳ quái gì, mà mọi người đều thấy hứng thú như vậy?”

Bích Dao cười không đáp.

Trương Tiểu Phàm mở miệng toan nói, nhưng không hiểu sao mặt đỏ lựng lên, không nói nữa, rất lâu sau mới bảo: “Ta... Lần sau gặp, ta nhất định sẽ nói cho nàng hay.”

Bích Dao ngây người, liền đỏ mồm cười, rốt cục cũng hiểu ý của Trương Tiểu Phàm không cam tâm chịu sự chi phối của sư môn, lập tức tủm tỉm đáp: “Được rồi! Chàng nhớ nhé!”

Trương Tiểu Phàm phá lên cười ha hả. Sau khi gặp gỡ và trò chuyện với Bích Dao, tâm trạng gã thư thái hơn rất nhiều, trong người lâng lâng thoải mái, bèn vẫy Bích Dao, rồi quay mình bước ra khỏi rừng trúc.

Đi chưa bao xa, Tiểu Hôi không biết từ tàn cây nào nhảy xuống vai Trương Tiểu Phàm, còn quay đầu ghé nhìn Bích Dao.

Sâu trong rừng, Bích Dao thờ thẩn trông theo cái bóng dần dần xa khuất ấy, im lìm bất động.

Tỉnh mơ ngày hôm sau.

Khi làn không khí ẩm ướt trong núi còn lờn vờn trên Đại Trúc phong, tất cả mọi người đều đã dậy hết.

Điền Bất Dịch thu xếp xong xuôi, cùng Tô Như chậm rãi bước đến khoảng sân trống trước Thủ Tĩnh đường, thấy mọi người đều đã đợi ở đây cả rồi. Trương Tiểu Phàm đứng ở vị trí cuối cùng trong mọi người.

Điền Bất Dịch nhặt nhổ nói: “Đại Nhân! Con đưa lão thất đi. Những người khác thì không cần đi nữa.”

Tống Đại Nhân gật đầu vâng lời, khuôn mặt những người khác đều lộ vẻ thất vọng. Duy có Điền Linh Nhi thì đứng ra, nói với Điền Bất Dịch: “Cha, con cũng muốn đi!”

Điền Bất Dịch chau mày: “Con đi làm gì, thêm rối chuyện!”

Điền Linh Nhi cắn chặt hàm răng ngọc, ánh mắt van lơn nhìn sang phía Tô Như, kêu: “Mẹ!”

Tô Như thở dài, nói với Điền Bất Dịch: “Thôi, để nó đi mà!”

Điền Bất Dịch chau mày, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu, rồi không nhìn cô nữa, liếc mắt về phía Trương Tiểu Phàm đứng ở đằng xa, gọi: “Đi thôi!”

Đoạn lão phát tay áo, ngự lên tiên kiếm, bay đi trước. Tô Như nổi gót theo sau.

Dưới mặt đất, bọn đệ tử xúm cả lại. Hà Đại Trí húng

Chương 2: THẦN THỜ

hắng ho, dặn Trương Tiểu Phàm: “Ừm, tiểu sư đệ, đệ... đệ nhớ bảo trọng!”

Trương Tiểu Phàm mấy ngày nay mới trông thấy trên khuôn mặt các vị sư huynh có vẻ quan hoài như vậy, trong lòng rất cảm động, lí nhí đáp: “Vâng!”

Tống Đại Nhân thở dài bảo “Tiểu sư đệ! Chúng ta lên đường thôi!”

Trương Tiểu Phàm vâng lời, bước đến bên Tống Đại Nhân, không nén được liếc trông Diên Linh Nhi, đúng lúc thấy cô cũng đang nhìn sang, đôi mắt tràn đầy vẻ quan thiết, nhưng vẫn không nói năng gì cả.

‘Soạt, soạt’ hai tiếng. Trương Tiểu Phàm lại đứng sau lưng Tống Đại Nhân, đằng không bay lên, lao thẳng vào vòm trời.

Sắc trời càng lúc càng xanh, dường như tất cả lại giống như hồi khai cuộc Thất Mạch hội võ, chỉ có điều không còn náo nức như thế nữa thôi.

Thông Thiên phong vượn ngập chân mây, nguy nga sừng sững, tiên khí phiêu diêu, không vương tục lụy, dường như mở rộng vòng tay, đón chào những người đang đến.

Tống Đại Nhân mang theo Trương Tiểu Phàm, cùng Diên Linh Nhi đáp xuống Vân hải. Trên Ngọc Thanh điện tráng lệ cao rộng ở đằng xa, tiếng chuông ngân nga văng vẳng lan tới.

Lúc này không còn thấy bóng Diên Bất Dịch và Tô Như đầu nữa, chắc đã lên Ngọc Thanh điện trước rồi. Trên Vân hải, có rất nhiều đệ tử chi chính và các chi phái khác đang tụ tập. Trông thấy bọn Tống Đại Nhân đến, tức thời họ xôn xao cả lên, rất nhiều ánh mắt chuyển về phía Trương Tiểu Phàm đang đứng đằng sau.

Những tiếng thì thảo vụng lén, lan ra trên Vân hải, như những làn khói mây lãng đãng kia.

Tống Đại Nhân và Diên Linh Nhi đều nhắm mắt, không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh. Giấy lát sau, từ trong đám đông đó có một người bước về phía họ.

Trương Tiểu Phàm nhìn xem, nhận ra người đó chính là Thường Tiển, đệ tử chi chính, lần trước đã từng gặp trên Thông Thiên phong, cũng là người giao thủ với Tống Đại Nhân hồi Thất Mạch hội võ.

Tống Đại Nhân tất nhiên nhận ra người này, thấy y bước lại, bèn vòng tay chào: “Thường sư huynh, lâu nay vẫn khỏe chứ?”

Thường Tiển vội vàng đáp lễ, nhưng mắt lại liếc Trương Tiểu Phàm, sau đó nói: “Tống sư huynh! Ban nãy Diên sư thúc đã lên đây trước rồi, có cần dặn tiểu đệ, một khi các vị đến, tiểu đệ sẽ dẫn thẳng vào Ngọc Thanh điện.”

Tống Đại Nhân gật gật đầu: “Vây làm phiền Thường sư huynh rồi.”

Thường Tiển cười nhẹ, nghiêng mình: “Vây xin mời các vị theo ta!”

Nói đoạn y đi trước, Tống Đại Nhân, Diên Linh Nhi và Trương Tiểu Phàm theo sau, xuyên qua Vân hải, xuyên qua vô số ánh mắt của các đệ tử Thanh Vân, đến bên Hồng kiều, rồi bước lên.

Lúc này, đợt nắng đầu tiên của buổi sớm mai đã rọi xuống nhân gian, êm đềm rải lên Thông Thiên phong. Trên sóng nước trong vắt hai bên Hồng kiều, giữa vô số những gợn sóng lăn tăn, hiện lên cây cầu vòng mỹ lệ.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, phóng mắt ra xa trước mặt, đất trời vô tận như một bức đồ họa kỳ diệu lạ lùng, bản thân mình chẳng qua chỉ là một chấm điểm tuyết bé tẹo trong đó.

Cứ thế, họ đi thẳng qua Hồng kiều, đến bên đầm nước biếc,

Chương 2: THẦN THỜ

nhìn thấy hàng bậc cấp rộng rãi dẫn thẳng lên Ngọc Thanh điện. Chỉ có điều không trông thấy linh thú trấn sơn của Thanh Vân môn là Thuỷ Kỳ Lân, chắc nó vẫn đang ở trong đầm.

“Coong!”

Trong Ngọc Thanh điện trên đỉnh núi, ngân nga vọng ra tiếng chuông trong trẻo.

Thường Tiễn mỉm cười với họ: “Sắp đến rồi, chúng ta đi thôi!”

Tống Đại Nhân vâng dạ, không nén được liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, thấy tiểu sư đệ đang thần thờ ngóng lên đỉnh núi, mặt mày vô cảm.

Nơi đây tĩnh lặng hơn ở Vân hải, trên đường đi hầu như không trông thấy một đệ tử Thanh Vân nào, trừ mấy đạo sĩ trẻ đang quét dọn. Trông thấy Thường Tiễn, họ đều cúi chào.

Một bước, một bậc cấp.

Trương Tiểu Phàm chậm chạp bước lên, càng bước càng cao. Nhưng không hiểu sao, gã cảm thấy tim mình càng lúc càng trĩu xuống. Nơi thấp thoáng tiên khí trước mặt mỗi lúc một gần, khiến trái tim gã đập nhanh hơn.

Một nỗi căng thẳng lạ lùng phủ trùm lấy Trương Tiểu Phàm. Cái đang chờ đợi gã, chẳng biết là cái gì?

Trên Ngọc Thanh điện, lại vẳng ra một hồi chuông xa xăm, vang vọng quanh đỉnh núi...

Dưới chân núi Thanh Vân, ở một nơi vắng vẻ, có bốn người đang đứng bên nhau, ba nam một nữ, lặng lẽ nhìn lên Thanh Vân sơn.

Lâu lắm, Độc Thần, người tuổi tác nhất đột nhiên cười lên: “Không ngờ sau ngần ấy năm, vẫn còn có dịp quay lại nơi này.”

Quý Vương đứng bên cạnh lão mỉm cười: “Có tiền bối chủ trì đại cuộc, đâu phải chỉ có thể quay lại nơi này suông. Một lát nữa,

chúng ta lên được đỉnh Thông Thiên thì cũng không có gì là lạ.”

Độc Thân liền lắc đầu, cười bảo: “Quý Vương lão đệ! Chúng ta đã bàn tính ổn thoả từ lâu rồi mà, đại sự lần này do Ngọc Dương Tử đạo huynh của Trường Sinh đường chủ trì đại cục, chúng ta đều chỉ là tốt đen nghe điều động mà thôi.”

Nói đoạn, lão ngoảnh đầu sang người đàn ông đứng bên: “Không sai chứ, Ngọc Dương Tử lão đệ, ha ha!”

Ngọc Dương Tử là môn chủ Trường Sinh đường, một trong bốn tông phái lớn của ma giáo, lông mi rủ dài, tướng mạo vô cùng đẹp dễ, trông chỉ tầm hơn ba mươi tuổi, thực ra cũng là một nhân vật ma giáo đã tu hành mấy trăm năm rồi.

Trong ma giáo, Trường Sinh đường là một hệ phái rất đặc biệt. Vì từ xưa đến nay, thánh địa quan trọng nhất của ma giáo là Thánh điện ở man hoang đều do hệ phái này canh giữ. Mà tôn chỉ của Trường Sinh đường cũng hết như danh xưng của nó, chỉ cầu sự trường sinh. Có điều đã được xếp vào danh sách tứ đại tông phái của ma giáo, khi hành sự, họ cũng bất chấp thủ đoạn, hoàn toàn trái ngược với thuật cầu trường sinh của chính đạo.

Lần này ma giáo ngấm ngấm kéo đến Thanh Vân sơn với quy mô lớn. Ngọc Dương Tử tới nơi, trải qua mấy lần bàn bạc kín, được mọi người suy tôn làm nhân vật chủ trì đại sự của ma giáo. Lúc này, lão khó nén được nổi đắc ý, lập tức cười đáp: “Thanh Vân môn một trăm năm nay hà hiếp Thánh giáo chúng ta ở khắp mọi nơi, hôm nay nhất định phải đòi chúng trả lại công bằng.”

Quý Vương cười: “Nói hay lắm!”

Nói xong, ông ta ngoảnh đầu, mỉm cười với người đàn bà từ đầu tới giờ vẫn đứng bên cạnh, chính là Tam Diệu Tiên Tử của Hợp Hoan phái, nữ môn chủ duy nhất trong tứ đại tông phái: “Lát nữa đây, mong chờ xem đạo pháp thần diệu của tiên tử.”

Chương 2: THẦN THỜ

Tam Diệu Tiên Tử xuất thân từ Hợp Hoan phái, phe phái khét tiếng xấu xa nhất trong ma giáo. Dung mạo bà ta cực kỳ xinh đẹp, không hề ẩn một nét thâm dăng nào, sắc mặt diễm đạm, không tô son điểm phấn song lại có một vẻ diễm lệ băng giá thoát tục, có phần tương tự với Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc phong.

Nghe Quỷ Vương nói, Tam Diệu Tiên Tử cười nhạt: “Ba vị đạo huynh đều là những đại nhân vật đã từng trải nhiều chuyện thế gian, vượt xa một nữ tử nhỏ nhoi như ta. Chỉ có điều chúng ta đều từng lập trọng thệ trước bảo tọa của Thánh mẫu và Minh vương. Lần này nhất định phải đồng tâm hiệp lực, rửa sạch mối sỉ nhục ở Thánh điện năm đó. Mong ba vị đạo huynh cùng bỏ qua hiềm khích lúc trước, đừng phụ lời ước mới được.”

Ba người đàn ông nhìn nhau, cùng nói: “Tiên Tử yên tâm, chúng ta tuyệt không ăn ở hai lòng.”

Tam Diệu Tiên Tử mỉm cười, rồi xoay sang hỏi Quỷ Vương: “Quỷ Vương đạo huynh! Ta đến đây đã mấy ngày rồi, sao không thấy diệt nữ đầu cả?”

Quỷ Vương sững người: “Tiên tử hỏi con bé Bích Dao ấy hả? Trẻ con ham chơi, không biết đã chạy đi đằng nào rồi. Chẳng hay Tiên Tử tìm nó có việc gì?”

Tam Diệu Tiên Tử thờ ơ nói: “Thực ra thì cũng chẳng có việc gì. Chỉ là gần đây ta nghe nói, lệnh thiên kim gặp được báu vật, hình như là Hợp Hoan linh do Kim Linh phu nhân truyền lại. Chuyện đó không biết có đúng không?”

Độc Thần và Ngọc Dương Tử cùng đổi sắc mặt, hiển nhiên trước cái tên Kim Linh phu nhân, cho dù là dạng đại nhân vật trong ma giáo như họ, cũng không thể không lưu ý thận trọng.

Quỷ Vương biến sắc, cặp mắt âm trầm loé sáng: “Chẳng hay Tiên Tử nhận được tin này từ đâu?”

Tam Diệu Tiên Tử giơ bàn tay đẹp như ngọc, vuốt món tóc mai, mặt mày vô cảm: “Ta tất nhiên là nghe nói. Quý Vương đạo huynh! Kim Linh phu nhân tám trăm năm trước là tổ sư tiền bối của Hợp Hoan phái chúng ta. Hợp Hoan linh mà người để lại chính là báu vật trấn môn của Hợp Hoan phái. Điều này chắc ông cũng biết chứ?”

Quý Vương làm thinh, chấp tay sau lưng, khí độ nghiêm trang, không có vẻ gì né tránh, bầu không khí vừa rồi còn hoà thuận, thoát trở nên căng thẳng.

Ngọc Dương Tử hắng giọng, nhìn Độc Thần, không ngờ Độc Thần lại ngoảnh đi, phóng mắt về Thanh Vân sơn ở nơi xa, rành rành tỏ ý không muốn can thiệp vào việc không liên quan đến mình. Ngọc Dương Tử rửa thềm, nếu là lúc khác, lão chỉ mong hai đại đối thủ kia cứ đánh nhau cho bươi đầu mẻ trán, nhưng hiện tại lão đã là người chủ trì hành động lần này, đành phải tiến lên khuyên giải:

“Nhị vị, lời qua tiếng lại thế nào mà lại căng thẳng rồi? Hai vị cũng là cao nhân đắc đạo, đại sự lại đang ở trước mắt. Thôi thì hãy gác chuyện này sang một bên, đợi mọi việc xong xuôi, hai vị tự mình giải quyết, được không?”

Tam Diệu Tiên Tử liếc nhìn lão, khẽ gật đầu, rồi đưa mắt nhìn sang, thấy Quý Vương thờ ơ lạnh lùng, mặt tức giận thầm nghĩ: Lão Ngọc Dương Tử này quả nhiên không phải hạng tốt đẹp gì. Chỉ vì thân phận lão hiện nay không thể không xen vào khuyên can, vậy mà còn ngầm kích động cho hai phái đấu đá nhau sau khi xong đại sự.

Nhưng Hợp Hoan linh quả thực là báu vật không phải tầm thường, xưa nay được xếp vào danh sách tứ đại kỳ bảo cùng với ‘Phục Long đỉnh’ của Quý Vương tông, ‘Phệ Huyết châu’ của Luyện Huyết đường và ‘Vạn Độc Quy Tông đại’ của Vạn Độc môn. Thậm chí trong ma giáo còn có lời đồn rằng, rất nhiều kỳ

pháp dị thuật của Hợp Hoan phái đều phải thông qua Hợp Hoan linh mới có thể phát huy được đến cùng hiệu lực của nó.

Vật báu như vậy, Quỷ Vương ngu ngốc đến đâu đi nữa cũng không đời nào cam tâm giao ra. Sau khi Bích Dao lấy được cái chuông từ Tích Huyết động, ông ta còn dằn dò không được làm rùm beng lên. Ai ngờ Tam Diệu Tiên Tử bản lĩnh không phải tầm thường, cũng đã nghe ngóng được chuyện ấy.

Quỷ Vương trong khoảnh khắc điếm qua một lượt tất cả những người đang đứng bên cạnh, mặt lại điếm nụ cười: “Ngọc Dương Tử đạo huynh nói đúng lắm. Chuyện này chúng ta nên để lại sau những việc hôm nay rồi hãy thương nghị.”

Ngọc Dương Tử thấy hai người hàng ngày vẫn cứng đầu cứng cổ, bỗng nhiên đều thuận theo lời mình, trong lòng bất giác vô cùng đắc ý.

Đúng lúc đó, Độc Thần đột ngột bảo: “A, mặt trời lên rồi!”

Mọi người nghe thấy, cùng nhìn về phía núi Thanh Vân. Quả nhiên thấy một vầng mặt trời đỏ ối đang toả sáng rực rỡ, từ từ nhô lên trên đỉnh núi nơi xa, trải ánh dương rộng khắp nhân gian.

Ánh mặt trời nồng ấm cũng rọi xuống mình bốn người, kéo thành những cái bóng dài dài sau lưng họ.

Đi hết bậc cấp cuối cùng, Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa lên đến phía ngoài Ngọc Thanh điện. Toà điện đường cao rộng trang nghiêm hiện ra sừng sững trước mắt gã, khí thế hùng vĩ, người thường đứng trước mặt nó thật không khác gì con kiến.

Thường Tiễn thốt: “Chúng ta vào thôi!”

Tống Đại Nhân và Điện Linh Nhi đều gật đầu đáp vâng. Trương Tiểu Phàm chậm chạp đang định bước theo, đột nhiên rùng mình, ánh mắt dôi sang bên cạnh. Chỉ thấy ở một góc khác của bậc cấp, có một người đang ngồi dưới đất, tỳ vào hàng tay

vịn, quần áo trên mình khá sạch sẽ, đôi mắt mông lung nhìn lại phía Trương Tiểu Phàm, miệng đang khe khẽ lẩm bẩm gì đó.

Chính là Vương nhị thúc, người đã dở điên dở dại bấy lâu nay.

Trương Tiểu Phàm xót xa toan bước qua, thì Tổng Đại Nhân nắm lại, bảo nhỏ: “Tiểu sư đệ! Chúng ta hãy vào trước đã, đừng để các vị sư trưởng chờ lâu. Còn Vương nhị thúc, đợi đệ... đợi đệ ra ngoài rồi hãy lại thăm y cũng không muộn.”

Trương Tiểu Phàm ngưng bước, lòng cảm thấy buồn nản, nhưng biết những lời Tổng Đại Nhân nói là đúng, mình lúc này thân đang mang tội, bèn gật đầu, gượng cười với Tổng Đại Nhân. Thường Tiễn đứng cạnh trông thấy, khẽ nói: “Hai vị, nếu không còn chuyện gì nữa, chúng ta vào yết kiến các vị sư trưởng và các vị tiên bối đi!”

Tổng Đại Nhân vâng lời, cùng Trương Tiểu Phàm tiến lên trước. Điện Linh Nhi lại cau mày: “Sư trưởng và tiên bối à? Thường sư huynh, lẽ nào còn có tiên bối ở các phái khác đến?”

Thường Tiễn lưỡng lự một lúc rồi đáp: “Phải! Có hai vị thân tăng của Thiên Âm tự. Ngoài ra, còn có tiên bối của Phần Hương cốc, cùng đến để hỏi thăm... tình hình của Trương sư đệ.”

Điện Linh Nhi biến sắc, mặt thoát nhợt đi. Tổng Đại Nhân cũng cau mày.

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ bước lên trước: “Thường sư huynh, chúng ta vào thôi!”

Thường Tiễn liếc nhìn gã, gật đầu: “Được, các vị theo ta!”

Nói đoạn, y dẫn đầu tiến vào, Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, cất những bước nặng nhọc, đi vào theo. Sau lưng gã, Tổng Đại Nhân và Điện Linh Nhi đưa mắt nhìn nhau, người này đọc thấy trong mắt người kia nỗi suy tư và lo ngại, nhưng cũng không còn cách nào nữa, đành cũng bước theo lên.

Khi bọn họ vừa tiến vào Ngọc Thanh điện, Vương nhị thúc vốn ngồi mãi ở góc đó, ánh mắt nhìn theo bóng Trương Tiểu

Phàm, lúc này thấy gã đã khuất bóng vào trong Ngọc Thanh điện, không hiểu sao, cũng xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, gãi đầu gãi tai như một đứa trẻ gặp chuyện khó hiểu, rồi đi vào Ngọc Thanh điện.

Mấy năm nay, Vương nhị thúc được Thanh Vân môn chăm sóc, bệnh điên của y vẫn chẳng thuyên giảm, cả ngày cứ vật vờ trên Thông Thiên phong. Ngay Ngọc Thanh điện thiêng liêng trong con mắt các đệ tử bình thường của Thanh Vân môn, y cũng thường xuyên ra vào, nhưng chưa hề gây ra trò gì bất nháo. Ngày tháng lâu dần, chẳng ai chú ý đến y nữa.

Lúc này, y lĩnh vào một cách dễ dàng, biến mất trong Ngọc Thanh điện.

Chương 3 THẨM VẤN

Bước qua ngạch cửa, tức thời chìm vào một bầu không khí trang trọng uy nghiêm. Nơi thần thánh nhất trong Thanh Vân môn vẫn khí thế hùng vĩ như mọi khi, khiến người ta choáng ngợp.

Trên đại điện, có rất nhiều người đang đứng hoặc ngồi. Nhưng nơi đầu tiên Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn đến, lại không phải là bọn họ, mà là ba pho tượng của Tam Thanh trông có phần xa cách, ở nơi sâu nhất trong đại điện.

Nơi đó nến hương đang lạng lẽ cháy, toả ra những làn khói nhẹ.

Trong đại điện, Đạo Huyền Chân Nhân đức cao vọng trọng, hạc cốt tiên phong ngồi ngôi chủ vị. Bên cạnh ông là một chiếc trà kỷ, rành rành trên mặt bàn chính là thanh còi lò pháp bảo của Trương Tiểu Phàm.

Dãy bên tay phải ông ta là thủ tọa các chi phái của Thanh Vân môn, trong đó có Điện Bát Dịch. Trưởng lão và đệ tử của các chi phái khác trong Thanh Vân môn, hoặc đứng hoặc ngồi, đều ở sau lưng các thủ tọa. Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ cũng có mặt tại đây. Lục Tuyết Kỳ lạng lẽ đứng sau Thuỷ Nguyệt Đại Sư, cặp mắt sáng long lanh, chăm chăm nhìn theo bóng Trương Tiểu Phàm.

Bên tay trái Đạo Huyền Chân Nhân có rất nhiều người. Trương Tiểu Phàm chưa gặp bao giờ, có hoà thượng dung mạo

từ ái, lại có lão nhân sắc diện âm trầm. Giữa đám đông ấy, Trương Tiểu Phàm lướt mắt qua, chỉ trông thấy mấy gương mặt quen. Pháp Tướng, Pháp Thiện của Thiên Âm tự cũng có mặt, đều đang kính cẩn đứng sau một hoà thượng già ngời ở vị trí đầu tiên, cao nhất. Chắc lão tăng dung mạo từ ái này là thân tăng của Thiên Âm tự.

Thường Tiễn dẫn Tổng Đại Nhân, Trương Tiểu Phàm và Diên Linh Nhi bước tới, hành lễ với Đạo Huyền Chân Nhân: “Sư phụ! Trương sư đệ ở Đại Trúc phong đã đến rồi.”

Mọi người xung quanh đều xôn xao, ánh mắt đổ dồn lại, không chỉ Trương Tiểu Phàm, mà ngay Tổng Đại Nhân và Diên Linh Nhi cũng cảm thấy mất tự nhiên.

Tô Như đang ngồi bên Diên Bất Dịch, cau mày nói với họ: “Mấy đứa đứng ra đằng này!”

Bọn Tổng Đại Nhân thở phào, vâng lời bước qua. Đúng lúc đó, Thương Tùng Đạo Nhân ngồi phía trên Diên Bất Dịch đột nhiên ho lên một tiếng.

Cơ mặt Diên Bất Dịch giật nhẹ, đuôi mắt nheo nheo, rồi lạnh lùng nói: “Lão thất! Con đứng nguyên đó! Chuông môn chân nhân và các vị tiền bối còn có điều muốn hỏi.”

Trương Tiểu Phàm đang dậm bước, bỗng như đâm sầm phải bức tường, sững lại, rất lâu sau mới lí nhí đáp: “Vâng!”

Tổng Đại Nhân và Diên Linh Nhi đưa mắt nhìn nhau, nhìn Trương Tiểu Phàm, trong mắt đều có nét lo lắng, nhưng đành ngoan ngoan bước đến đứng sau lưng Diên Bất Dịch.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn xuống, mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Thấy giữa đám đông dàn hai bên, một thiếu niên đứng trơ trọi ở đó, cặp mắt có nét sợ hãi và căng thẳng, thậm chí đến đôi tay của gã cũng nắm chặt lại.

Đây là đứa cô nhi tư chất tâm thường của Thảo Miếu thôn năm xưa chăng?

Sâu trong lòng ông ta có tiếng thở dài.

“Trương Tiểu Phàm!” Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi gọi.

Trương Tiểu Phàm run run, từ từ quỳ xuống, khe khẽ đáp: “Có đệ tử!”

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn gã nói: “Những vị tiên bối bên cạnh đây, đều là cao nhân trong chính đạo chúng ta, lần này đều vì con mà đến. Đây là Phổ Hoàng thần tăng, trụ trì Thiên Âm tự. Bên cạnh người cũng là một vị thần tăng của Thiên Âm tự, Phổ Không Thượng Nhân. Bên Phần Hương cốc thì có Thượng Quan...”

Đạo Huyền Chân Nhân không thể bỏ qua nghi lễ nên giới thiệu hết một lượt những cái tên lấy lòng, nhưng Trương Tiểu Phàm chẳng còn lòng dạ nào mà nghe. Nhất thời, ánh mắt gã dừng lại ở hoà thượng già khuôn mặt từ ái đang ngồi hàng đầu tiên, mình khoác tấm tăng bào đỏ dát những sợi tơ vàng, lông mày trắng như tuyết, lúc này cũng đang nhìn về phía gã.

Phổ Hoàng thần tăng là người đứng đầu trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm tự, cùng với Đạo Huyền Chân Nhân của Thanh Vân môn và Cốc chủ Phần Hương cốc được xếp vào tam đại cao nhân trong thiên hạ xưa nay, địa vị cao không ai sánh kịp, những người tu đạo bình thường muốn gặp mặt ông khó vô cùng. Đây là lần đầu tiên trong vòng một trăm năm nay ông phá lệ, bất ngờ di pháp giá đến Thanh Vân sơn.

Đừng nói là Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, mà đến Thanh Vân môn khi nhận được tin này, cũng kinh ngạc khôn nguôi. Dù thấy Thiên Âm tự coi trọng việc chân pháp Đại Phạm Bát Nhã bất ngờ bị phát hiện là đã truyền ra ngoài đến mức nào!

Trên đại điện, tiếng nói của Đạo Huyền Chân Nhân đã dừng lại từ lúc nào. Tất cả im phăng phắc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về người đang quỳ dưới đất.

Trương Tiểu Phàm chầm chậm cúi đầu xuống, nhìn đắm đắm vào nền đá xanh ở dưới đất trước mặt mình, thâm tâm bỗng u uẩn nghĩ: “Những hoà thượng này, có phải là những

người giống như Phổ Trí năm ấy không?”

Dằng xa, Thiêu Hoả còn nằm im lìm trên trà kỷ bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân, dường như cũng cảm ứng được tâm trạng của chủ, thanh quang nhân nhát nhấp nháy.

“Trương Tiểu Phàm!” Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi thốt: “Bây giờ ta hỏi con mấy việc, con phải thành thực trả lời.”

Trương Tiểu Phàm khẽ đáp: “Vâng!”

Đạo Huyền Chân Nhân hình như đang cân nhắc từ ngữ, lâu lắm, ông mới chậm rãi hỏi: “Lần này trong chuyến đi đến Lưu Ba sơn ở Đông Hải, có đạo hữu Thiên Âm tự nhận ra rằng đạo pháp con dùng trong lúc đấu với kỳ thú Quỷ Ngưu, chính là chân pháp ‘Đại Phạm Bát Nhã’ của Thiên Âm tự mà xưa nay chưa từng truyền ra ngoài. Có chuyện đó không?”

Trương Tiểu Phàm không nói gì. Bầu không khí trên Ngọc Thanh điện có phần căng thẳng. Điện Bát Dịch khó chịu, ngoảnh nhìn suốt lượt, nhận ra tất cả mọi người đều đang im lìm nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Phàm.

Trong không gian, hình như có vật gì vô hình đang khẽ khàng nhảy nhót.

Lâu lắm, giọng Trương Tiểu Phàm mới chậm chậm cất lên: “Có ạ!”

“Cái gì?”

Tức thời đại điện xôn xao. Tuy sớm đã đoán ra câu trả lời đó rồi, nhưng khi nó được thốt khỏi miệng Trương Tiểu Phàm, thì trong hàng tăng nhân của Thiên Âm tự, vẫn lộ vẻ kích động. Chỉ có Phổ Hoảng, Phổ Không đang ngồi phía trước và cả Pháp Tướng đứng sau lưng họ là lặng im không nói gì.

Bên Thanh Vân môn, diện mạo Điện Bát Dịch càng thêm khó coi, sắc mặt bọn Điện Linh Nhi cũng tái mét. Giữa bầu không khí kinh sợ, chỉ có Lục Tuyết Kỳ nhìn cái bóng trầm lặng ấy, sắc mặt lộ vẻ dịu dàng.

Đạo Huyền Chân Nhân cau mày, ánh mắt liếc sang phía

Phổ Hoàng thần tăng của Thiên Âm tự. Trước vẻ kích động của bọn môn nhân, lão tăng lại từ từ nhắm mắt, rõ ràng tạm thời không muốn mở miệng.

Đạo Huyền Chân Nhân khẽ hừ lạnh, ngoảnh nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, giơ tay làm hiệu cho đám người đang huyền não kia im lặng.

Vì vị thế của Đạo Huyền rất đặc biệt nên chỉ lát sau, bất luận là môn hạ Thanh Vân hay người của các phái khác đều yên tĩnh lại. Đạo Huyền Chân Nhân ôn tồn tiếp tục: “Ngoài ra còn có người nói, pháp bảo của con...” đến đây, ông ta cầm khúc gậy màu đen lên, rồi hỏi: “Trên nó có tà vật Phệ Huyết châu của ma giáo, đúng thế không?”

Thêm một bầu trầm mặc nữa, Trương Tiểu Phàm lặng lẽ đáp: “Vâng!”

Lần này, mọi người lại im lặng một cách kỳ lạ. Phệ Huyết châu! Thứ tà vật đầy máu tanh đó sao có thể xuất hiện trên mình một đệ tử Thanh Vân môn.

Sắc mặt Đạo Huyền Chân Nhân dần sa sầm: “Con có điều gì để nói không?”

Cho dù sớm đã dự liệu sẽ phải đối mặt với tình thế hôm nay, nhưng lòng Trương Tiểu Phàm lúc này vẫn hẫng hụt. Nỗi sợ hãi về những hình phạt có thể phải chịu khiến thân thể gã run rẩy.

“Con... con... con...”

Như con thuyền nhỏ trong biển lớn đã tuyệt vọng nhưng vẫn cố sức vật lộn, gã thần thờ thốt ra những lời đơn giản, mà căn bản là không hiểu mình đang nói gì.

Đạo Huyền Chân Nhân nghiêm nét mặt: “Phệ Huyết châu ở đâu ra?”

Thanh âm về cuối, đột nhiên cao hẳn lên, âm điệu cũng trở nên riết róng. Trương Tiểu Phàm bị ông ta quát, đầu óc lùnh bùng, rối bời, nhưng rồi cũng mở miệng kể. Sau câu mở đầu, những lời về sau tự nhiên theo đó tuôn ra: Hồi nhỏ bị con khi

Tiểu Hôi nghịch treu, về sau cùng Diên Linh Nhi đuổi đến u cốc đằng sau núi, Phệ Huyết châu và cây gậy quái dị đột nhiên đấu với nhau, cuối cùng biến ra hình dáng như vậy...

Trên đại điện, mọi người cùng nhìn nhau. Đạo Huyền Chân Nhân, Phổ Hoàng, Phổ Không, kể cả lão già Thượng Quan của Phần Hương cốc, đều chau mày. Câu chuyện Phệ Huyết châu và Nhiếp Hồn dùng máu làm vật dẫn để hoà luyện vào với nhau, đến những người tu đạo rất có thành tựu như họ, cũng mới nghe thấy lần đầu, đủ thấy thiên hạ rộng lớn, quả nhiên không chuyện kỳ lạ gì là không có.

Những người có bụng hoài nghi cũng khá nhiều. Nhưng Trương Tiểu Phàm ánh mắt dờ dợn, mặt như mất hồn, không có vẻ gì là nói dối.

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm giây lát, sau đó nhìn Trương Tiểu Phàm: “Được! Ta tạm tin chuyện bất ngờ nó hoà luyện vào nhau. Nhưng trước lúc đó, Phệ Huyết châu đã ở trên mình con rồi. Con là một đứa bé nhỏ nhoi, làm sao có được thứ tà vật đến mức ấy? Còn nữa, Phệ Huyết châu xưa nay hút lấy tinh huyết của vật sống, mà lúc đó còn chưa dung hợp với Nhiếp Hồn, con làm sao mà vẫn an nhiên vô sự?”

Trương Tiểu Phàm cứng họng, nguyên nhân thật sự của việc này, tất nhiên là do năm đó Phổ Trí đã dùng chân pháp Phật môn để tạm thời kiềm chế Phệ Huyết châu. Hôm ấy Phổ Trí cũng dặn gã là phải kiếm một vực núi hẻo lánh không có người để ném xuống, nhưng Trương Tiểu Phàm đã lén giữ hạt châu này làm kỷ niệm.

Lúc này nếu nhắc đến Phổ Trí, khác gì nói ra hết tất cả, mà đây lại là những lời sâu kín trong lòng Trương Tiểu Phàm, thâm tâm không muốn nói ra.

Vị hoà thượng già hiền từ, duyên phận với gã chẳng qua chỉ có một đêm đó thôi. Bản thân gã, trong lúc lão như ngọn đèn tàn, gọi lão một tiếng ‘Sư phụ!’, nhưng bao nhiêu năm nay, bất

luận thế nào, gã cũng không sao quên được con người ấy.

Trong khoảnh khắc, hình như ánh mắt, giọng nói của mọi người xung quanh đều vụt hoá xa xăm, cảnh vật trước mắt như lùi trở lại nhiều năm về trước. Đối diện với lão hoà thượng, thiếu niên nhỏ bé mà quật cường kiên định hứa:

“Được! Ta chết cũng không nói!”

Chết cũng không nói!

Chết cũng không nói... Chết cũng không nói... Chết cũng không nói...

“Nói!”

Một tiếng quát vang, rung chuyển xung quanh, chính là Diên Bất Dịch cau rúm mày, phần nộ đứng phắt dậy, khiến mọi người giật bắn mình. Sắc mặt lão nghiêm nghị vô cùng, nhưng nét lo âu trong ánh mắt càng lúc càng lộ rõ. Những việc Trương Tiểu Phàm vừa thừa nhận, đã phạm vào điều đại kỵ của Thanh Vân môn và chính đạo, theo lẽ thường mà xét, chắc gã sẽ phải chịu tội chết.

Diên Bất Dịch trong lòng vừa hoảng vừa giận, thấy tiểu đồ đệ có vẻ hoàn toàn không hay biết tính mệnh mình đã đến bước nguy. Đặc biệt khi người của Thiên Âm tự và Phần Hương cốc đều ở đây, Thanh Vân môn dù có lòng muốn che chở, cũng vô kế khả thi. Cứ thế này, e rằng cái mạng nhỏ nhoi của Trương Tiểu Phàm khó giữ được rồi!

Hiềm nỗi Trương Tiểu Phàm lúc này như bị trúng tà, từ từ gục đầu xuống, không hé một tiếng. Ai khác thì thôi, chứ những người trong Đại Trúc phong như Tô Như và các sư huynh, đã chứng kiến gã trưởng thành, nhất thời đều dờ dẩn thất sắc. Tính tình Trương Tiểu Phàm xưa nay vẫn lặng lẽ bên bỉ, lúc này là giây phút quyết định mà hình như vẫn tỏ ý dù chết cũng không thể khác.

Diên Bất Dịch đột nhiên bước lên. Nhưng lão chưa kịp nói hay làm gì, thì Phổ Hoàng thân tăng của Thiên Âm tự từ nãy

tối giờ vẫn im lặng không lên tiếng, đột nhiên mở mắt thốt: “Diễn thí chủ! Có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng, đừng động thủ đánh người.”

Diễn Bất Dịch chứng lại, không ngờ Phổ Hoàng Thượng Nhân lại mở miệng nói hộ Trương Tiểu Phàm. Phổ Hoàng thần tăng đức cao vọng trọng, thủ tọa một chi phái của Thanh Vân môn như Diễn Bất Dịch cũng không dám có ý bất kính với ông, đành hừ mũi, ngồi trở xuống.

Đạo Huyền Chân Nhân lặng lẽ nhìn Phổ Hoàng, cau mày ra chiều suy nghĩ, liền đó hỏi Trương Tiểu Phàm: “Còn nữa, chân pháp Đại Phạm Bát Nhã của con, rốt cục là học ở đâu vậy?”

Lời vừa thốt ra, mọi người lập tức thấy căng thẳng hẳn. Điều then chốt này hầu như đã khuấy động cái dòng chảy ngầm bên dưới hai đại phái trong chính đạo ngày nay, đáp án nhất định sẽ gây kinh hoàng như trời long đất lở!

Nhưng Trương Tiểu Phàm cứ lăm lì quỳ ở đó, rất lâu không nói một tiếng nào.

Đạo Huyền Chân Nhân nheo mắt, lạnh lùng hỏi: “Con vẫn không chịu thú thực ư?”

Từ đầu tới cuối, Pháp Tướng cứ dăm dăm nhìn Trương Tiểu Phàm, giờ bỗng cúi đầu xuống, không nhìn gã nữa. Còn Phổ Hoàng và Phổ Không ngồi phía trước y, lúc này đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lấp lánh tinh quang, chẳng biết là đang nghĩ gì?

Không gian xung quanh, một bầu trầm mặc, như đã hoá thành những bức tường vô hình khổng lồ, kẹp gã vào giữa, lạnh lùng dồn ép.

Trương Tiểu Phàm dần dần cảm thấy khó thở, nhưng thủy chung vẫn không hé một lời.

Có lẽ, đến bản thân gã, cũng không biết là mình đang gan lì giữ vững cái gì nữa?

“Bình!”

Một tiếng động lớn vang dội, mọi người ngạc nhiên, Trương

Tiểu Phàm ngẩng đầu lên nhìn, thấy Đạo Huyền Chân Nhân cầm Thiêu Hoả côn động mạnh xuống mặt trà kỷ, rồi đứng bật dậy, lông mày cau rúm, hiển nhiên là rất tức giận. Ông ta quát: “Nghiệt chướng! Người đừng tưởng người không nói, là ta không làm gì được người!”

Trương Tiểu Phàm run bắn, thần sắc phức tạp vô cùng, nhưng vẫn không hé răng.

Đạo Huyền càng tức giận, tức quá mà phải bật cười: “Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm! Nghiệt chướng này, hôm nay ta sẽ...”

“Xin chướng môn bớt giận!”

Đột nhiên, một tiếng gọi từ hàng đệ tử Thanh Vân môn vang lên, tức thời Thanh Vân môn xao động, chúng nhân thất sắc. Đạo Huyền Chân Nhân giữ gìn Thanh Vân môn đã một trăm năm, uy thế chưa ai dám mạo phạm, không ngờ hôm nay lại có người to gan ngạnh trở ông ta. Cả Trương Tiểu Phàm cũng ngoái đầu nhìn.

Giữa những tiếng xôn xao, rành rành trông thấy Lục Tuyết Kỳ bước ra, đi vào giữa sảnh, đến bên cạnh Trương Tiểu Phàm, rồi quỳ xuống.

Đạo Huyền Chân Nhân ngạc nhiên quá. Thuỷ Nguyệt Đại Sư cũng kinh hãi vô cùng, đứng bật dậy kêu: “Kỳ nhi! Con điên rồi, mau quay lại đây!”

Sắc diện Lục Tuyết Kỳ có phần nhợt nhạt, nhưng nàng quỳ bên cạnh Trương Tiểu Phàm, không có vẻ gì là muốn tháo lui, trên khuôn mặt mỹ lệ vô song, hàm răng trắng muốt khê cắn lấy môi dưới. Nàng khê thưa: “Chướng môn sư bá! Đệ tử Tiểu Trúc phong là Lục Tuyết Kỳ có điều muốn nói!”

Thuỷ Nguyệt cau mày quát: “Kỳ nhi! Trương Tiểu Phàm là đệ tử Đại Trúc phong, thân mang trọng tội, chướng môn sẽ tự có định đoạt. Con đừng nhiều lời nữa, mau quay lại đây!”

Khoé miệng Lục Tuyết Kỳ giật giật. Trương Tiểu Phàm bên cạnh lúc này cũng nghe thấy rất rõ hơi thở nặng nhọc của nàng.

Chương 3: THẨM VẤN

Hiển nhiên quỳ bên cạnh gã, trước mặt bao nhiêu người, lúc này và ở đây, áp lực đó không phải là nhỏ.

Trên đại diện trang trọng uy nghi, trong ánh mắt lạ lùng của tất cả mọi người, người con gái xinh đẹp ấy vẫn không lùi bước.

Gió núi bên ngoài Ngọc Thanh điện, không biết từ lúc nào, thổi vào điện.

Vòn qua mấy sợi tóc của nàng, lất phất.

Trương Tiểu Phàm chăm chú nhìn người con gái bên cạnh mình, không nói lời nào.

“Chuồng môn sư bá, cho phép đệ tử thưa mấy câu!”

Đạo Huyền Chân Nhân đưa mắt nhìn quanh một lượt, chỉ thấy đạo hữu của các môn phái khác nhao nhao trông lại, đành lạnh nhạt đáp: “Được, con nói đi!”

Lục Tuyết Kỳ gật đầu: “Đa tạ chuồng môn! Chuồng môn sư bá, các vị sư bá sư thúc! Con và Trương sư đệ hoàn toàn không có mối thâm giao nào cả, nhưng sau kỳ Thất Mạch hội võ, đã cùng y hạ sơn. Ở Vạn Bức cổ quật trên Không Tang sơn, hay ở Lưu Ba sơn vùng Đông Hải, con đều đã chính mắt trông thấy Trương sư đệ giao đấu kịch liệt một sống một mái với dư nghiệt của ma giáo, quyết không thể nào là nội gián của bọn chúng được. Lúc này ở đây có cả người ngoài, Trương sư đệ hoặc có chuyện riêng khó nói, xin chuồng môn sư bá cân nhắc kỹ rồi hãy quyết định, nhất thiết đừng...”

“Khoan đã!”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên ngắt ngang lời Lục Tuyết Kỳ. Mọi người nhìn xem, thì ra chính là vị lão nhân mang họ kép Thượng Quan của Phần Hương cốc, đang ngồi bên dưới hai vị thần tăng của Thiên Âm tự. Ban nãy Trương Tiểu Phàm chỉ chú ý đến hai vị thần tăng, chưa chú ý đến lão ta, lúc này nhìn xem. Chỉ thấy mặt mày lão gầy gò, thân hình dài tuột, đến lời nói cũng the thé chối tai.

“Người ngoài mà vị cô nương này nói, chắc là ám chỉ ta, Phổ

Hoàng đạo huynh, Phổ Không đạo huynh và các vị đồng đạo khác chẳng? Ha ha! Thanh Vân môn để xảy ra chuyện như thế này, uống tiếng ngời ở vị trí chính tông trong thiên hạ, lẽ nào đến một lời giải bày cũng không muốn để chúng ta biết?”

Đạo Huyền Chân Nhân và thủ toạ, trưởng lão của các chi phái khác đều sa sầm mặt. Thương Tùng Đạo Nhân ngồi bên cạnh, lạnh lùng lên tiếng: “Thượng Quan Sách đạo huynh! Hôm nay chưởng môn chúng tôi đã quyết định thăm vấn công khai đệ tử này trước mặt các vị, cốt để giải bày với các vị đấy!”

Thượng Quan Sách cười lạnh, nói bằng một giọng ròn rợn: “Thương Tùng đạo trưởng! Trên mình đệ tử tên gọi Trương Tiểu Phàm này của Thanh Vân môn các người, ẩn tình thực sự quá nhiều. Ngoài việc thân mang tà vật ma giáo, còn có chân pháp bí truyền của Thiên Âm tự. Không chừng liên đới cả đến thần khí vô thượng của Phần Hương cốc chúng ta là Huyền Hoả giám.” Nói tới đây, lão ngừng lời, ánh mắt đảo về phía Đạo Huyền Chân Nhân: “Ta cứ xin nói trước, Huyền Hoả giám là chí bảo của Phần Hương cốc, chúng ta nhất định phải đòi về bằng được!”

Diễn Bất Dịch càng lúc càng diên tiết, cười gằn bảo: “Thượng Quan đạo huynh! Vật quý báu như vậy, Phần Hương cốc các vị không giữ cho kỹ, lơ là để mất, sao có thể liên đới đến đồ đệ của ta? Nói như vậy, người giữ báu vật của các vị chắc là đồ bỏ hử?”

Thượng Quan Sách phát khùng, đứng bật dậy. Diễn Bất Dịch không hề tỏ ra kém cạnh, cũng đứng vụt lên. Không khí trong điện căng thẳng như sắp đến lúc động đao thương.

Đạo Huyền thét: “Diễn sư đệ! Đệ làm gì đấy? Ngồi xuống!”

Diễn Bất Dịch hần học nhìn Thượng Quan Sách, nhưng không dám kháng lệnh chưởng môn, đành từ từ ngồi xuống. Đạo Huyền ngoảnh sang nói với Thượng Quan Sách: “Thượng Quan đạo huynh! Thanh Vân môn tất nhiên sẽ có giải trình với các vị, xin các vị yên tâm!”

Thượng Quan Sách cười lạnh, cũng ngồi trở lại.

Thủ Nguyệt ở hàng bên vẫn còn hăm hăm: “Kỳ nhi, con còn không quay về đây!”

Không ngờ Lục Tuyết Kỳ vốn dĩ ngoan ngoãn phục tùng sư phụ, nay lại như biến thành một người khác, nàng ngẩng đầu lên nói với Đạo Huyền: “Chương môn sư bá! Bất luận Trương sư đệ đã phạm lỗi gì, con cũng tha thiết cầu mong sư bá tra xét kỹ càng. Y nhất định không phải là nội gián lén lẩn vào Thanh Vân môn chúng ta đâu!”

Nàng nhìn về phía trước, gương mặt cương nghị, vẻ như không sợ hãi gì thế giới này cả, cứng cỏi nói: “Đệ tử Lục Tuyết Kỳ nguyện đem tính mạng ra đảm bảo!”

Mọi người đều sửng sốt!

Thậm chí đến Trương Tiểu Phàm cũng há hốc miệng, sửng sờ nhìn người con gái cùng quỳ với mình. Trên làn da mịn màng như tuyết ấy, trong dung nhan băng giá ấy, bỗng nhiên thấp thoáng nét dịu dàng.

“Đệ tử Lâm Kinh Vũ cũng nguyện lấy tính mệnh mình ra đảm bảo cho Trương Tiểu Phàm!”

Hầu như cùng lúc khi Lục Tuyết Kỳ nói dứt lời, Lâm Kinh Vũ có vẻ cũng không kìm nổi nữa, cương quyết lao ra, quỳ dưới đại điện, không bận tâm sắc mặt sư phụ Thương Tùng Đạo Nhân thoát biến thành xám đen. Y như sẵn sàng đương đầu với tất cả, lớn tiếng nói: “Trương sư đệ vào sinh ra tử vì Thanh Vân môn, tuyệt đối không thể là nội gián của phái khác! Đệ tử và y cùng lớn lên từ nhỏ càng biết rõ không có việc như vậy. Mong chương môn sư bá cân nhắc!”

Sắc mặt Đạo Huyền Chân Nhân lúc này đã khó coi đến cùng cực, hình như bị cái gì kích động. Thanh Vân đệ tử đột nhiên xông vào hăm dọa. Trong giây lát, môn hạ đệ tử Phong Hồi phong, môn hạ đệ tử Long Thủ phong, môn hạ đệ tử Đại Trúc phong, đồng thời cùng có người bước ra, quỳ cả xuống, lớn tiếng

kêu: “Đệ tử cũng nguyện đem tính mệnh bảo đảm cho Trương sư đệ!”

Mọi người thất sắc, phóng mắt nhìn, ba người đó là Tăng Thư Thư, Tề Hạo và Điền Linh Nhi. Trừ phụ phụ Điền Bất Dịch, còn Thương Tùng Đạo Nhân thủ toạ Long Thủ phong và Tăng Thúc Thường thủ toạ Phong Hối phong, đều đứng bật dậy, kinh ngạc vô cùng.

Lúc này trên đại điện, tình hình thực là hỗn loạn. Trong lòng Đạo Huyền Chân Nhân nộ khí bừng bừng, trầm nghĩ, mấy tên đệ tử ngỗ nghịch này hôm nay cứ như đều muốn tạo phản không bằng. Nhưng lúc này bao nhiêu đồng đạo chính đạo đều có mặt, không tiện bộc lộ. Thân chưởng môn như ông ta, thật mất mặt không để đâu cho hết, khí tức dồn đến ngực, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Đúng lúc đó, chợt nghe thấy sau lưng có người ho nhẹ, rồi đệ tử ông ta là Tiêu Dật Tài, khề khàng thưa: “Sư phụ, người xem có nên vào trong nghỉ ngơi, lát nữa xử trí tiếp không ạ?”

Đạo Huyền Chân Nhân lập tức sực tỉnh, hừ mạnh, vỗ bàn đánh bình. Các đệ tử đang làm ồn đều yên lặng cả, mọi ánh mắt đổ dồn về phía ông.

Đạo Huyền Chân Nhân không hé một tiếng, sải bước vào nội điện, ai nấy nhìn nhau. Tiêu Dật Tài mỉm cười đứng ra, nói với mọi người: “Đằng sau núi có chuyện gấp, đang đợi ân sư tại hạ giải quyết, mong các vị nán chờ một lát.”

Thượng Quan Sách lộ vẻ châm biếm: “Tiêu sư đệ! Từ lâu nghe nói Thanh Vân môn rất có quy củ, hôm nay được thấy, quả nhiên không phải tầm thường!”

Tiêu Dật Tài mắt thoáng sắc giận, nhưng vẫn mỉm cười: “Tiên bối quá khen rồi!” Đoạn quay mình, dặng háng, đi tới trước mặt thủ toạ các chi phái như bọn Thương Tùng Đạo Nhân, nhỏ nhẹ thưa: “Các vị sư thúc! Xin hãy bảo bọn họ đứng lên!”

Tăng Thúc Thường và mấy người kia sực hiểu, lập tức lên

tiếng gọi đệ tử của mình, kéo sang một bên, hăm hăm giáo huấn một lượt. Diên Linh Nhi bị Tô Như kéo về, không hề bị trách mắng, nhưng trong bụng rất uất ức, mắt rưng rưng lệ, kêu: “Mẹ...”

Tô Như thở dài, lắc lắc đầu, ra ý bảo cô đừng nói nữa. Diên Linh Nhi nhìn về phía Diên Bất Dịch, thấy Diên Bất Dịch mặt mày xanh lét, lông mày cau rúm, không nói lấy một tiếng, buồn bực ngồi trên ghế.

Lục Tuyết Kỳ bị sư tỷ Văn Mẫn lôi ra khỏi Ngọc Thanh điện, ánh mắt mọi người xung quanh đều đầy vẻ ngạc nhiên. Mãi cho đến khi bọn họ bước tới một góc vắng ngoài điện, Văn Mẫn mới nhỏ giọng trách móc, Lục Tuyết Kỳ chỉ lẳng lặng cúi đầu.

Một lát sau, Thuỷ Nguyệt Đại Sư chậm rãi bước lại.

Văn Mẫn thật ra vẫn rất yêu chiều sư muội, bèn tiến lên đón, thì thầm với sư phụ, cố gắng giải thích. Nhưng Thuỷ Nguyệt sắc diện ngưng trọng, đi thẳng đến trước mặt Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ không dám nhìn bà, chỉ cúi đầu gọi khẽ: “Sư phụ!”

Thuỷ Nguyệt chăm chú nhìn nàng, đệ tử xinh đẹp nhất, tâm đắc nhất của bà, im lặng một lúc lâu, sau đó đột nhiên thở dài, nghe âm điệu có phần bất lực, hình như còn có chút khổ sở ngấm ngấm.

Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ cùng thất kinh.

Thuỷ Nguyệt rời ánh mắt khỏi Lục Tuyết Kỳ, bước tới chỗ lan can bên ngoài Ngọc Thanh điện, nhìn ra xa. Chỉ thấy núi cao chọc trời, mây trắng lơ lửng, tiên khí tràn ngập.

“Kỳ nhi! Hôm nay con làm chuyện rất sai lầm, con biết chưa?”

Lục Tuyết Kỳ cúi đầu, khẽ thưa: “Vâng! Sư phụ, khiến người khó xử là cái sai của đệ tử. Nhưng Trương Tiểu Phàm thực sự không thể là...”

Thuỷ Nguyệt đột nhiên ngoảnh phát đầu lại, trừng trừng nhìn nàng: “Vì sao con muốn đem tính mạng mình ra bảo đảm cho y?”

Lục Tuyết Kỳ bỗng nhột mặt, không thốt nên lời.

Thủy Nguyệt nhìn nàng một lúc lâu, lắc đầu khẽ than: “Oan nghiệt!”

Lục Tuyết Kỳ nhỏ giọng: “Sư phụ! Con... con không phải...”

Thủy Nguyệt đột nhiên ngắt lời: “Con phải biết ta vừa rồi nói con làm một việc sai lầm, chứ không nói là con khiến ta khó xử!”

Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đều sững sốt. Văn Mẫn kinh ngạc hỏi: “Sư phụ, người nói sao ạ?”

Thủy Nguyệt cười khỏ, ánh mắt lại một lần nữa nhìn ra xa, hình như bà cũng chìm vào một hồi ức xa xăm nào đó: “Mấy đứa trẻ như các con không biết trời cao đất dày là gì, hăng lên trong chốc lát, e rằng càng đẩy gã Trương Tiểu Phàm đi tới chỗ chết!”

Lục Tuyết Kỳ tái mặt, thất thanh kêu: “Sư phụ!”

Giọng Thủy Nguyệt càng lúc càng nhỏ, dường như thấy lại một chuyện đã chôn sâu trong ký ức: “Nhiều năm quá rồi, chớp mắt đã gần một trăm năm trôi đi! Hồi ấy, cũng có một người giống như y vậy đó, phạm tội lớn lắm, mà chúng ta... chúng ta bất chấp tất cả kêu cầu cho y, nhưng cuối cùng vẫn....”

Bà chậm chạp ngoảnh đầu, đón lấy ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn, nhẹ nhàng nói: “Tình hình của người năm đó không hoàn toàn giống như Trương Tiểu Phàm hôm nay, nhưng cảnh ngộ thì rất gần. Có điều người đó là người mà chúng môn sư bá của các con xưa nay thống hận nhất!”

Thủy Nguyệt thì thầm, thậm chí còn pha lẫn nỗi đau xót. Lần đầu tiên bà để lộ vẻ bi thương đến thế trước mặt đệ tử.

Chương 4

NỘI LOẠN

Trên đại điện, Đạo Huyền Chân Nhân vẫn chưa quay lại. Trong đám đông, loáng thoáng vang lên những tiếng lầm rầm to nhỏ.

Khi ba thầy trò Thủy Nguyệt trở vào, thấy mọi người đứng riêng ra hai bên, Trương Tiểu Phàm vẫn tro trọi quỳ dưới đất. Lục Tuyết Kỳ hình như do dự giây lát, trước ánh mắt nghiêm khắc của Thủy Nguyệt, cuối cùng nàng lặng lẽ đi tới đứng sau lưng bà.

Giây lát sau, Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi từ hậu đường bước ra, trở về chỗ ngồi, đại điện tức thì lặng ngắt.

Đạo Huyền Chân Nhân không hỏi han Trương Tiểu Phàm ngay, mặt có vẻ hối lỗi, hướng sang Phổ Hoàng thân tăng nói: “Phổ Hoàng sư huynh! Môn hạ đệ tử ta vô lễ, để huynh phải chê cười.”

Phổ Hoàng mỉm cười, chấp tay đáp: “Đạo Huyền sư huynh nói vậy làm gì!”

Lúc này Thương Tùng Đạo Nhân bước tới, tay cầm thanh Thiêu Hoả côn của Trương Tiểu Phàm, đặt lên trà kỷ bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân. Đạo Huyền cau mày nhìn ông ta, mắt lộ vẻ thắc mắc.

Thương Tùng Đạo Nhân hạ giọng nói: “Sư huynh! Vừa rồi

sau lúc huynh đi, tình thế có phần hỗn loạn. Vật này quan hệ lại lớn, đề phòng bất chắc, đề bèn giữ lấy. Giờ xin trả về đây.”

Đạo Huyền gật gật đầu: “Sư đệ chu đáo quá!”

Thương Tùng Đạo Nhân liền đó trở về. Ánh mắt Đạo Huyền Chân Nhân lại hướng xuống Trương Tiểu Phàm. Mọi người nhất thời cùng bồn chồn, biết tiếp sau đây, chắc sẽ là giờ phút quyết định số mệnh của thiếu niên này.

“Trương Tiểu Phàm! Ta hỏi con lần cuối, con có gì để nói không?”

Trên trán Trương Tiểu Phàm lấm tấm rịn mồ hôi. Tình thế trước mắt thực đã gay go đến cực điểm. Gã ở Thanh Vân môn nhiều năm, biết rõ chính đạo cấm kỵ việc dò la chân pháp bí truyền của họ. Nếu thú thực, hậu quả đối với gã thế nào còn chưa rõ, nhưng đối với Phổ Trí hoà thượng đã yên nghỉ bao nhiêu năm nay chắc sẽ không chỉ tổn hại danh tiếng, mà ngay pháp cốt của lão cũng có khi phải dời ra khỏi Vãng Sinh tháp của Thiên Âm tự.

Hướng hồ Phổ Trí hoà thượng thuộc vào tứ đại thần tăng của Thiên Âm tự. Mọi người liệu có tin gã không, hay lại gây thêm một vấn đề nữa?

Lòng gã giằng xé, vừa nghĩ đến gương mặt và giọng nói Phổ Trí, lại vừa nghĩ đến ơn sâu của sư môn. Nhưng muốn gã bán đứng Phổ Trí, thì chẳng khác nào ép gã phải chết. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tuyệt nhiên không có cách nào nghĩ cho thông suốt được.

Có điều tất cả mọi người trên đại điện không cho gã thêm nhiều thời gian nữa.

Đạo Huyền thấy Trương Tiểu Phàm sau khi nghe mình hỏi, mặt cứ âm trầm bất định, trán tuy rịn mồ hôi, nhưng thủy chung vẫn không lên tiếng. Lại liên tưởng đến cảnh chúng đệ tử ban nãy cầu xin hộ gã, sâu trong lòng ông, đột nhiên một ngọn lửa đã ngủ yên nhiều năm, bắt đầu cháy lên bùng bùng.

Một trăm năm trước, cũng có một bóng trắng quỳ trên Ngọc Thanh điện như thế này, trước tượng Tam Thanh, trước mặt các vị sư trưởng trưởng lão, thậm chí trong sự van vỉ tha thiết của các bạn đồng môn, vẫn cứ buống bình như vậy, vẫn khác người, ngạo nghễ với thế gian như vậy.

Thủy Nguyệt ngồi ở hàng cuối, từ xa nhìn lại sắc mặt Đạo Huyền, khẽ rùng mình, trong mắt thoáng một tia bi ai, chậm chạp cúi đầu xuống.

“Bình!”

Một tiếng động lớn, mọi người giật mình kinh hãi!

Đạo Huyền Chân Nhân hình như đã mất hết kiên nhẫn, đứng bật dậy, chỉ mặt Trương Tiểu Phàm quát: “Nghịch chướng! Năm xưa ta thấy ngươi cảnh ngộ đáng thương, mới thu lưu vào trong Thanh Vân môn! Không ngờ lại là nuôi ong tay áo!”

Trương Tiểu Phàm run bắn, ngẩng đầu lên, há miệng, tựa hồ muốn nói điều gì.

Nhưng sắc mặt Đạo Huyền lạnh như sương giá, danh thếp nói tiếp: “Hôm nay nếu không trừ bỏ giống nghịch chướng như ngươi, Thanh Vân môn chúng ta làm sao giải bày được với chính đạo trong thiên hạ? đành vậy, để ta cho ngươi được toại nguyện...”

Ai nấy thất sắc. Điện Bát Dịch vụt đứng lên, những người như Lục Tuyết Kỳ, Điện Linh Nhi, Lâm Kinh Vũ đang đứng trong đám đông mặt tái nhợt. Phổ Hoàng thần tăng của Thiên Âm tự đang ngồi bên cạnh, hình như thấy bất nhẫn, bèn hướng về Đạo Huyền khẽ bảo: “Đạo Huyền sư huynh! Điều này có lẽ nên cân nhắc...”

Đạo Huyền hừ mũi, lạnh lùng nói: “Nghịch chướng này trong mình có tà vật ma giáo, đồng thời phạm vào đại kỵ của chính đạo chúng ta, tội nghịch quá nặng.” Nói đoạn tiện tay cầm Thiêu Hoả côn đang đặt trên trà kỷ lên: “Hôm nay để ngươi chết dưới chính thứ tà vật ma giáo này...”

Trương Tiểu Phàm nghe đầu óc quay cuồng, tâm trí rối tung, mọi vật trước mắt đều mất hết màu sắc, mơ hồ nhìn thấy Đạo Huyền giơ tay lên, sư phụ Điền Bất Dịch mặt mày xanh lét toan cất tiếng, còn đệ tử Thanh Vân xung quanh thì nhốn nháo cả lên.

Trên đại điện, sắp đổ máu đến nơi.

“Á!”

Đột nhiên, một tiếng la lớn gây chấn động toàn điện, mọi người ai nấy biến sắc. Trong lúc kinh hãi, rành rành nhìn thấy Đạo Huyền Chân Nhân thân hình run rẩy, găm vang giận dữ, cầm Thiêu Hoả côn quăng vội đi như bị bỏng.

Thiêu Hoả côn vạch qua không trung một vệt đen nhánh, rơi xuống mặt đất, nảy lên cộp cộp mấy tiếng, rồi lăn đến trước mặt Trương Tiểu Phàm.

Cũng chính lúc đó, mọi người nhìn thấy trên Thiêu Hoả côn, bay lên một cái bóng, giầy lát sau ngừng lại giữa lưng chừng, phát ra những âm thanh rin rít quái dị.

Nhìn kỹ thì là một con rết lạ lùng lớn bằng bàn tay, màu sắc sặc sỡ, phần đuôi chẻ bảy nhánh, rùng rùng bay lên, lắc đầu quẫy đuôi, bộ dạng rất hung hăng.

Trương Tiểu Phàm sửng sốt, cả người đột nhiên run bắn lên, ánh mắt chằm chằm như dán chặt vào con quái vật đang lơ lửng trên không, vật ấy đã khắc dấu trong ký ức của gã: “Rết bảy đuôi!”

Thời gian, trong nháy mắt như dòng nước lớn cuộn cuộn chảy ngược, đưa gã trở lại cái đêm rất nhiều năm về trước, cái đêm tanh máu mà Phổ Trí và người áo đen thần bí quyết đấu và gã đồng thời mất đi tất cả!

Người gã run rẩy, hơi tanh của máu trào dậy trong lòng, vây lấy gã. Gã thò tay ra, nắm chặt ngay lấy Thiêu Hoả côn!

Lúc đó, vẻ thay đổi khác thường của Trương Tiểu Phàm căn bản không ai bận tâm. Sự chú ý của tất cả mọi người đều đã dồn cả vào Đạo Huyền Chân Nhân.

Các vị thủ toạ, trưởng lão của Thanh Vân môn, kiến thức và sự từng trải vượt xa người thường, nháy mắt đã vây quanh Đạo Huyền Chân Nhân, trước là để ngăn tách con rết bảy đuôi đó. Khi mọi người nhìn về phía Đạo Huyền Chân Nhân, bất giác thấy đều biến sắc.

Chỉ thấy tay phải của Đạo Huyền Chân Nhân run bắn, nơi ngón giữa rành rành một vết thương, rõ ràng là do con rết bảy đuôi gây nên. Máu chảy ra đã biến thành màu đen. Nguy hiểm hơn là từ miệng vết thương nơi ngón tay, một làn hắc khí trông ghê sợ đang từ từ lan ngược lên trên.

Rết bảy đuôi là vật tuyệt độc trong thiên hạ, ngay cao nhân đắc đạo như Đạo Huyền Chân Nhân mà cũng bị nó làm cho khốn đốn.

Đạo Huyền Chân Nhân thấy đầu choáng mắt hoa, nôn nao khó chịu, nhưng đạo hạnh của ông ta cao thâm hơn hẳn Phổ Trí hoà thượng năm xưa, liền gắng gượng định thần, tay trái khép khít như đao, liên tiếp điểm xuống tay phải đã tê dai, rồi lẳng không vạch một đạo bùa, tức thời làm chậm lại sự tấn công của làn hắc khí đó.

Lúc này Thương Tùng Đạo Nhân xô đến bên cạnh, dìu đỡ ông ta. Vừa nhìn thấy vết thương của Đạo Huyền Chân Nhân, ông ngoảnh đầu quát Trương Tiểu Phàm: “Trương Tiểu Phàm! Đồ nghiệt chủng, dám cả gan ngấm ngấm ám hại chuồng môn!”

Mọi người hoảng kinh tái mặt, Trương Tiểu Phàm lạc giọng kêu: “Không... không phải con...”

Đạo Huyền Chân Nhân được mọi người quây lấy, lúc này sắc diện đã khá hơn, nhưng rết bảy đuôi là giống kịch độc kinh khủng, trên mặt ông ta, đã lộ mờ nhìn thấy hắc khí, mỏng nhưng ngưng tụ, thần trí cũng dần dần mơ hồ. Sau khi hít thở thật sâu, ông bèn nói: “Mau bắt giống nghiệt chủng ấy lại, để thẩm vấn cho ra nhẽ.”

Thương Tùng Đạo Nhân quay lại đáp: “Sư huynh yên tâm,

có đệ đây.”

Đạo Huyền Chân Nhân há miệng thở dốc, cũng an lòng được phần nào, gật gật đầu nhìn Thương Tùng, toan nói: “Vậy là...”

Giọng ông ta vụt ngưng ngang, bộ mặt của Thương Tùng Đạo Nhân đột nhiên trở nên nanh ác ghê gớm. Hầu như cùng lúc, gan ruột Đạo Huyền Chân Nhân lạnh buốt, một cơn đau kịch liệt dội lên, thân hình rúng động, dòng nguyên khí vốn dĩ dồn về phía tay phải để trấn áp kịch độc, bỗng dưng tiêu tán.

“Á!”

Đạo Huyền Chân Nhân găm lên, lật tay trái chặt xuống, tay trái Thương Tùng Đạo Nhân liền hất lên, cùng va vào nhau. Rồi Thương Tùng Đạo Nhân choáng người, bật ngược ra ngoài, rơi xuống trước cửa Ngọc Thanh điện, khoé mép từ từ ứa ra một vệt máu, nhưng mặt thì cười gằn.

Tay phải ông ta đang nắm ngang một thanh đoản kiếm, lóng lánh như nước, trông biết ngay không phải vật tầm thường. Trên thân kiếm vết máu loang lổ. Máu đỏ tươi từ lưỡi kiếm chậm chậm nhỏ xuống, từng giọt, từng giọt một, rơi trên nền đá xanh của đại điện.

Đám đông vừa xôn xao hỗn loạn, đột nhiên nín bật, yên lặng như chết.

Tấm đạo bào màu xanh lục nơi bụng Đạo Huyền Chân Nhân trong nháy mắt đã biến thành màu đen, sắc mặt cũng trắng bợt trắng bặt. Chỉ có điều, vẻ kinh ngạc trên mặt ông ta lại át hẳn nỗi đau đớn thể xác.

“Đệ... đệ làm gì vậy?” Ông ta nghen giọng, hướng về phía Thương Tùng Đạo Nhân đang đứng nơi cửa đại điện, bật hỏi một câu hàm chứa cả nỗi thắc mắc của tất cả mọi người. Lúc này, đến các đệ tử của Long Thủ phong như Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ cũng không dám tin vào mắt mình, há hốc miệng, chằm chằm nhìn con người đã từng là kẻ quyền thế nhất trên Thanh Vân sơn.

“Ta ư?” Thương Tùng Đạo Nhân vụt như biến thành một kẻ khác, điên cuồng cười phá lên: “Ta ám toán người đó, lẽ nào người không nhận ra sao?” Nói đoạn, ông ta vẫy tay, con rết bảy đuôi lơ lửng trên không tức thời bay về phía ông ta, nháy mắt biến mất trong tay áo. Tề Hạo rớt cục không nhìn nổi nữa, giọng nói đã chứa đầy thắc mắc và kinh hoảng, gọi âm lên: “Sư phụ! Người... người điên rồi sao?”

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn y, rồi chuyển sang Lâm Kinh Vũ đang đứng bên cạnh với thần sắc cũng không khác gì Tề Hạo. Hai người đó, cùng bao nhiêu đệ tử Long Thủ phong, thậm chí cả đệ tử của các chi phái khác trong Thanh Vân môn, đều nhìn lão như nhìn một kẻ điên loạn không thể tin nổi.

“Ha, ha, ha, điên rồi! Đúng! Ta đã điên từ lâu rồi!” Thương Tùng Đạo Nhân ngửa mặt cười lớn, thần thái như có chút rồ dại. “Từ một trăm năm trước, cũng chính tại Ngọc Thanh điện này, khi ta chứng kiến kết cục của Vạn Kiếm Nhất Vạn sư huynh, ta đã điên rồi!”

“Sư phụ!” Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, giọng điệu lúc này đã nghẹn ngào. Nhưng sau lưng họ, thủ toạ và trưởng lão các chi phái của Thanh Vân môn đang vây quanh Đạo Huyền Chân Nhân, thân hình bỗng cứng như hoá đá!

Vạn Kiếm Nhất, cái tên như chứa đựng ác mộng, như một bóng đen đặc kịt, ép xuống toàn Thanh Vân môn.

Khoé mắt Đạo Huyền Chân Nhân co giật, cái tên suốt một trăm năm nay không ai dám cả gan nhắc tới trước mặt ông ta, giờ như đâm ông ta một nhát sâu hoắm. Tiêu Dật Tài vực sư phụ dậy, cảm thấy rất rõ thân thể bị thương của Đạo Huyền Chân Nhân đột nhiên run bắn lên. Thậm chí cách một lần áo, y vẫn cảm nhận được ngọn lửa đột nhiên bùng cháy trong cơ thể ông ta, như một người bị quay!

Thương Tùng Đạo Nhân vẫn cứ cuồng loạn đứng đó, hình như những hận oán nén sâu trong lòng bao nhiêu năm nay,

có đệ đây.”

Đạo Huyền Chân Nhân há miệng thở dốc, cũng an lòng được phần nào, gật gật đầu nhìn Thương Tùng, toan nói: “Vây là...”

Giọng ông ta vụt ngưng ngang, bộ mặt của Thương Tùng Đạo Nhân đột nhiên trở nên nanh ác ghê gớm. Hầu như cùng lúc, gan ruột Đạo Huyền Chân Nhân lạnh buốt, một cơn đau kịch liệt dội lên, thân hình rung động, dòng nguyên khí vốn dĩ dồn về phía tay phải để trấn áp kịch độc, bỗng dưng tiêu tán.

“Á!”

Đạo Huyền Chân Nhân gầm lên, lật tay trái chặt xuống, tay trái Thương Tùng Đạo Nhân liền hất lên, cùng va vào nhau. Rồi Thương Tùng Đạo Nhân choáng người, bật ngược ra ngoài, rơi xuống trước cửa Ngọc Thanh điện, khoe mép từ từ ứa ra một vệt máu, nhưng mặt thì cười gằn.

Tay phải ông ta đang nắm ngang một thanh đoản kiếm, lỏng lẻo như nước, trông biết ngay không phải vật tầm thường. Trên thân kiếm vết máu loang lổ. Máu đỏ tươi từ lưỡi kiếm chậm chậm nhỏ xuống, từng giọt, từng giọt một, rơi trên nền đá xanh của đại điện.

Đám đông vừa xôn xao hỗn loạn, đột nhiên nín bật, yên lặng như chết.

Tám đạo bào màu xanh lục nơi bụng Đạo Huyền Chân Nhân trong nháy mắt đã biến thành màu đen, sắc mặt cũng trắng bệch trắng bệch. Chỉ có điều, vẻ kinh ngạc trên mặt ông ta lại át hẳn nỗi đau đớn thể xác.

“Đệ... đệ làm gì vậy?” Ông ta nghẹn giọng, hướng về phía Thương Tùng Đạo Nhân đang đứng nơi cửa đại điện, bật hỏi một câu hàm chứa cả nỗi thắc mắc của tất cả mọi người. Lúc này, đến các đệ tử của Long Thủ phong như Tê Hạo, Lâm Kinh Vũ cũng không dám tin vào mắt mình, há hốc miệng, chằm chằm nhìn con người đã từng là kẻ quyền thế nhất trên Thanh Vân sơn.

cuối cùng đã xả ra. Nhất thời không có ai tiến lên bắt lấy tên hung thủ vừa đã thương chưởng môn nhân chí tôn của Thanh Vân môn.

Lão trở Đạo Huyền Chân Nhân, lại trở về phía sau đám đông, nơi bày tượng Tam Thanh đang đứng trong bóng tối mờ, quát to: “Người... các người...” Lão điểm mắt mấy thủ toạ Thanh Vân như Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt, Tăng Thúc Thường, Thương Chính Lương: “Các người nói thật lòng cho ta nghe, ngôi vị chưởng môn này, rốt cục là nên để ai ngồi vào đây, là Vạn sư huynh hay là y?”

Không có ai đáp lời. Đám đệ tử trẻ tuổi càng ngơ ngác. Bọn Điền Bất Dịch mặt mày đều xanh lét, không hé một lời.

Trên đại điện, chỉ rầm rĩ tiếng gào điên cuồng của Thương Tùng Đạo Nhân: “Sao nào, các người không nói hả? Thấy xấu hổ phải không? Ha ha ha, đúng rồi, đúng rồi! Kỳ thực trong lòng ai mà không rõ lẽ ra là người nào? Nhưng hôm nay, người ngồi ở vị trí ấy lại là ai?”

Thủy Nguyệt nhột mặt, nhìn Thương Tùng lúc ấy so với bình thường đã như hai con người khác hẳn nhau, từ tốn hỏi: “Thương Tùng sư huynh! Việc đã qua hơn một trăm năm rồi, việc gì huynh phải cố chấp như vậy?”

“Phi!” Thương Tùng Đạo Nhân hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì đến thân phận mình nữa, hần học nhỏ một cái, lộ vẻ khinh miệt cười gằn bảo: “Hơn một trăm năm? Đúng, ta chịu đựng hơn một trăm năm rồi, mãi đến hôm nay mới có cơ hội mình oan cho Vạn sư huynh. Năm đó môn hạ Thanh Vân đi đến man hoang, là người, người, người!”

Lão trở từng người, lần lượt từ Điền Bất Dịch, qua Tăng Thúc Thường, đến Thương Chính Lương, cười lạnh nói: “Một trăm năm nay, các người làm thủ toạ thoải mái quá, đâu còn nhớ đến Vạn sư huynh hồi ấy đã bất chấp tất cả cứu tính mệnh chúng ta! Đâu còn nhớ đến ai hồi ấy đã hào phóng đem những

điều tâm ngộ về tu đạo ra chia sẻ, giúp đạo hạnh chúng ta tăng tiến! Lại cả cô nữa!”

Lão đột nhiên trở mặt Thủy Nguyệt, lạnh lùng nói: “Cô vừa rồi còn bảo ta là cố chấp, ha ha, ha ha. Năm đó ai không biết cô âm thầm khổ sở theo đuổi Vạn sư huynh, sau này sư huynh cứu cô, yêu cô. Không ngờ hôm đó cô thấy chết mà không cứu, hôm nay lại còn giễu cợt ta!”

Thủy Nguyệt mặt mày thoát trắng bệch!

“Còn người, Diên Bất Dịch!” Hình như muốn xả hết những oán hận phần nộ trong lòng, Thương Tùng Đạo Nhân cười váng lên trở vào Diên Bất Dịch, cao giọng vặn: “Người tự nói xem, Vạn sư huynh đối với người ra sao? Rồi người báo đáp huynh ấy thế nào?”

Diên Bất Dịch mặt tái xanh, hai tay siết mạnh. Tô Như vợ lão đứng bên cạnh, mặt cũng nhợt nhạt như vậy. Nhưng hai người họ, không thốt một tiếng nào, cứ để mặc Thương Tùng Đạo Nhân đứng đó cười sằng sặc, la lối chỉ trích.

“Hồi đó người chẳng qua chỉ là một tên đệ tử ngờ nghệch tầm thường của Đại Trúc phong, đến sư phụ và các sư huynh cũng không trọng thị gì người. Nhưng Vạn sư huynh gặp người, nhận ra người đúng là một viên ngọc chờ mài giũa, từ đó hết lòng hết dạ bồi dưỡng người, không chỉ dạy người những điều sở đắc về tu hành, lại còn ra sức tiến cử người vào nhóm năm người đi man hoang. Từ đó người mới trở thành một nhân vật trọng yếu trong Thanh Vân môn, mới ngồi lên được vị trí hôm nay. Người nói xem có phải không?”

Diên Bất Dịch hít thật sâu, khuôn mặt có nét đau khổ, lâu lắm mới chậm chậm thốt: “Vạn sư huynh đối với ta ơn sâu nghĩa nặng, ta dù thịt nát xương tan, cũng khó lòng báo đáp hết!”

Lão vừa lên tiếng, không chỉ môn hạ đệ tử Đại Trúc phong, mà đến người của các chi phái khác, rồi của Thiên Âm tự, Phần

Hương cốc đang đứng bên kinh ngạc vì sự rối loạn nội bộ của Thanh Vân môn, thấy đều biến sắc. Rõ ràng là ngay Diên Bất Dịch cũng thừa nhận, đủ thấy Vạn sư huynh mà Thương Tùng Đạo Nhân nhắc đến đó quả thực có nhiều ẩn tình.

Thương Tùng Đạo Nhân cười hăng hắc: “Tốt, tốt, tốt lắm! Người rốt cục cũng thừa nhận, coi như còn một chút lương tâm. Vậy người định báo đáp huynh ấy thế nào? Nói xem!”

Diên Bất Dịch từ từ cúi đầu, răng nghiến chặt, thân hình dường như run lên.

Thương Tùng Đạo Nhân cười sảng sặc: “Được, người không nói, vậy để ta nói hộ! Con người vô sỉ như người thật uống công Vạn sư huynh xem trọng. Hồi ấy trở về Thanh Vân sơn rồi, người biết rõ Vạn sư huynh lúc đó đang yêu mến Tô Như sư muội ở Tiểu Trúc phong. Vậy mà người bất chấp thủ đoạn để giành lấy tình yêu của cô ấy, có chuyện đó không?”

Diên Bất Dịch ngẩng phắt lên, nhưng vừa chạm phải ánh mắt diên cuồng của Thương Tùng Đạo Nhân, ngọn lửa rừng rực trong con người đó hình như cũng đang thiêu đốt chính lão. Không hiểu tại sao, lão bỗng cảm thấy lơ mơ hình như có một bóng áo trắng đứng đằng sau Thương Tùng Đạo Nhân. Lão nhất thời không thốt nổi ra lời, chậm chạp cúi đầu xuống.

Diên Bất Dịch không lên tiếng, nhưng Tô Như bên cạnh bỗng bước ra, cao giọng nói: “Thương Tùng sư huynh! Huynh có chuyện sao lại trút lên muội. Năm đó Vạn sư huynh quả thực có lòng với muội, nhưng muội trước sau đối với Vạn huynh chỉ một dạ kính mến quý trọng. Vạn huynh đối với vợ chồng muội ân trọng như núi, nhưng muội về với Bất Dịch đều là tự ý muội, làm gì có chuyện giành lấy tình yêu. Mà hồi ấy, Vạn sư huynh cũng đã chính miệng chúc phúc ngay trước mặt hai người bọn muội đó thôi.”

Thương Tùng Đạo Nhân cười lạnh: “Vạn sư huynh tình tình kiêu hãnh nhường ấy, chỉ vì bị hai người các người phản bội, mà

có thể đi quấy rầy mẹ nheo như bọn phạm nhân hay sao? Vạn huynh xưa nay thà để mình chịu thiệt, chứ không muốn để ai nhận ra.”

Đến đây, lão hình như không muốn nói tiếp nữa, ánh mắt nhìn trừng trừng Đạo Huyền Chân Nhân bị thương đang thổ dốc, trong mắt bắn ra nổi cừu oán vô hạn: “Vạn sư huynh đối với ta như cha như anh, luôn luôn dìu dắt. Lúc đến man hoang lại không tiếc tính mệnh cứu ta, cái mạng này sớm đã thuộc về Vạn huynh rồi! Chỉ hận một trăm năm trước, ta cố sức mà không cứu được Vạn sư huynh. Từ đó trở đi, ta tự nhủ lòng, bất luận thế nào, cũng phải báo thù cho Vạn huynh!”

Nói tới mấy câu sau cùng, lão hét lên om sòm, như với chính mình, lại như với đôi mắt trong cõi u minh nào đó.

Tiêu Dật Tài xám mặt, nhưng điều khiến y ngạc nhiên hơn, là người mà y đang dìu đỡ, đột nhiên đẩy y ra.

Đạo Huyền Chân Nhân, chủ môn của Thanh Vân môn, lãnh tụ tối cao vô thượng của chính đạo trong thiên hạ một trăm năm trở lại đây, giờ này khi vết thương vẫn còn đang rỉ máu, và làn hắc khí hình như càng lúc càng đậm thêm, bỗng cứng cỏi dựa vào sức của chính mình, chậm rãi bước lên.

Khí thế ông ta trong phút chốc át đi tất cả mọi người. Tám đạo bào xanh lục không có gió mà bay tung lên, loáng thoáng trông thấy đôi tay của ông, nắm lại thành quyền, thật chặt, móng tay găm cả vào da thịt.

Đạo Huyền Chân Nhân trông về phía trước, vươn thẳng mình, đối mặt với Thương Tùng Đạo Nhân, và hình như cũng đối mặt với cái bóng trắng vô hình kia, cao giọng cười: “Hay, hay lắm! Không ngờ vụ án năm đó khiến người canh cánh như vậy. Người lại đây mà xem xem kẻ làm sư huynh như ta, rốt cục có xứng giữ ghế chủ môn hay không!”

Ông liếc mắt nhìn Thương Tùng, đột nhiên song thủ từ quyền xoè ra thành chưởng. Vết thương bên tay phải rỉ rỉ

máu đen, phun ra không ngớt, hắc khí trên mặt ông theo đó nhạt dần đi. Chỉ có điều sắc diện càng thêm trắng bệch, âm thanh trở nên buồn thảm, pha lẫn vẻ khinh miệt: “Theo người có xứng không?”

Thương Tùng Đạo Nhân thốt nhiên bật cười: “Ừ, người lợi hại! Môn hạ Thanh Vân thời đó đều coi người và Vạn sư huynh là tuyệt đại song kiêu, ta không phải là đối thủ, nhưng sẽ có người đối phó với người.”

Đạo Huyền Chân Nhân nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi: “Ai vậy?”

Trên đại điện, mọi người nín thở. Đệ tử Thanh Vân môn đưa mắt nhìn nhau. Máy người bên Phần Hương cốc, Thiên Âm tự đứng đứng xem Thanh Vân môn nội bộ nào loạn, cũng tỏ ra gượng gạo.

Thương Tùng Đạo Nhân cười mãi không thôi. Đúng lúc đó, đột nhiên từ nơi xa bên ngoài Ngọc Thanh điện, vẳng tới một giọng nói hờn hậu: “Đạo Huyền lão hữu! Trăm năm không gặp, thấy ông phong thái vẫn như xưa. Thật đáng vui, đáng mừng!”

Thanh âm ấy như sấm vang, ừng ừng truyền tới. Trong giây lát, trên Thông Thiên phong tiếng la lối vang lên bốn bề, đàng trước núi nhộn nhạo. Giữa những âm thanh hoảng loạn, vẳng vẳng lại có người thét to: “Yêu nhân ma giáo đánh lên núi rồi!”

“Cái gì?”

Môn nhân Thanh Vân hết thấy đều tái mặt. Đạo Huyền Chân Nhân thở ra một hơi lạnh, trở Thương Tùng Đạo Nhân nói với vẻ không tin nổi: “Người... người dám bội phản sư môn, câu kết với ma giáo!”

Thương Tùng Đạo Nhân cười sằng sặc: “Đúng thế! Ta câu kết với ma giáo, thế thì sao? Theo ta thấy Thanh Vân môn chứa đựng những việc nhơ nhớp xấu xa, so với ma giáo còn không bằng! Vì báo thù cho Vạn sư huynh, dù phải sa địa ngục ta cũng không từ, sá gì chuyện câu kết ma giáo?”

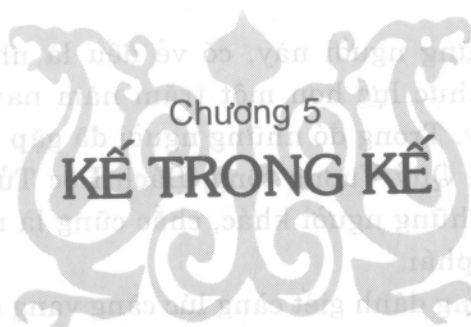
Tô Như nhọt nhọt kêu nhỏ: “Điên rồi, điên rồi! Y điên thật rồi!”

Diên Bất Dịch nghe thấy, sắc mặt trở nên nghiêm trọng. Lão biết mấy năm nay, Thương Tùng Đạo Nhân có quyền uy rất lớn trong Thanh Vân môn, bình thường việc phòng vệ đều do lão phụ trách. Hôm nay ma giáo rầm rộ tấn công, đến sát Ngọc Thanh điện mới có người phát giác, tình thế ác liệt như vậy, thực là đã đến cực điểm.

Trong nháy mắt, lão chợt trông thấy giữa cảnh hỗn loạn này, tiểu đồ đệ Trương Tiểu Phàm tay nắm Thiêu Hoả côn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bèn nhân lúc mọi người không chú ý, kéo gã lại đằng sau mình. Lập tức lão phát hiện ra, tiểu đồ đệ của mình có vẻ gì đó không bình thường.

Hai mắt Trương Tiểu Phàm vằn đỏ, nhìn chăm chăm vào Thương Tùng Đạo Nhân, miệng lẩm nhẩm:

“Là lão ta, lão ta, đúng là lão ta!...”

Chương 5

KẾ TRONG KẾ

“Kẻ nào đó?”

Ngoài cửa Ngọc Thanh điện đồng thời vang lên những tiếng la lối của bọn đệ tử Thanh Vân. Nhưng chỉ nghe soạt soạt, hình như có cao nhân ngự không lao tới, sau đó lại nghe bịch bịch, mấy tên đệ tử Thanh Vân ngã bấn vào, lăn lông lốc.

Ở ngạch cửa, nháng hiện lên bốn bóng người, chính là tứ đại tông chủ của ma giáo.

Ngọc Dương Tử và Độc Thần đứng giữa, Quỷ Vương và Tam Diệu Tiên Tử đứng hai bên, bốn người nhìn vào đại điện, rồi chậm rãi bước tới.

Độc Thần cao tuổi nhất, tác lưỡi cười bảo: “Đạo Huyền lão hữu! Một trăm năm không gặp rồi, ông vẫn khỏe chứ?”

Đạo Huyền Chân Nhân rung động thân mình, nheo mắt, lạnh lùng thốt: “Độc Thần!”

Độc Thần cả cười: “Chính là cái lão sống dai ta đây, một trăm năm trước thua dưới kiếm ông bên chân núi Thanh Vân. Hôm nay thấy phong thái ông vẫn như xưa, thật vui mừng không sao tả nổi!”

Đạo Huyền Chân Nhân lướt mắt nhìn từng người một trong bốn người đó. Lúc ấy, từ ngoài cửa Ngọc Thanh điện lại lục tục tiến vào mấy chục nhân vật ma giáo nữa, nhìn khí độ

tư thái của những người này, có vẻ đều là những tay cứng cựa, chắc hẳn thực lực hơn một trăm năm nay của ma giáo đều tụ tập ở đây. Trong đó những người đã gặp qua, có Thanh Long, U Cơ của Quỷ Vương tông, Bách Độc Tử của Vạn Độc môn, ngoài ra những người khác, chắc cũng là những cao thủ của tứ đại tông phái.

Ngoài xa, tiếng đánh giết càng lúc càng vang dội, thi thoảng còn nghe thấy tiếng thét la tuyệt vọng. Thanh Vân sơn trước giờ như cội tiên giữa nhân gian, lúc này ngập trong máu tanh, ghê sợ như ở địa ngục.

Đạo Huyền Chân Nhân hít thở thật sâu, gắng gương trấn định tinh thần, hôm nay tai họa phát sinh từ bên trong, ngoại địch lại đánh thẳng một mạch tới nơi, không cần nghĩ cũng biết thời khắc nguy hiểm nhất của Thanh Vân môn trong vòng một trăm năm trở lại đây đã đến. Thân là chủ môn chí tôn của Thanh Vân, một đại phái từ ngàn năm nay, ông quyết không thể để cơ nghiệp này bị huỷ trong tay mình.

Đột nhiên nghe tiếng niệm phật hiệu, rồi Phổ Hoằng đại sư không biết từ lúc nào đã bước đến bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân, mặt cười nhẹ: “Đạo Huyền sư huynh, từ xưa tới nay tà có bao giờ thắng chính, cả phái Thiên Âm tự của ta, từ xưa tới nay luôn sát cánh cùng Thanh Vân môn chống lại bọn yêu ma tà đạo, nếu cần điều động, xin cứ dạy bảo.”

Đạo Huyền mừng rỡ, hầu như cùng lúc, mấy người bên Phần Hương cốc, do lão già Thượng Quan dẫn đầu bước ra, đến đứng sau Đạo Huyền Chân Nhân và Phổ Hoằng đại sư.

Tứ đại tông chủ ma giáo hơi biến sắc mặt, Độc Thần trông thấy Phổ Hoằng, trầm giọng thốt: “Vị đại sư này là thần tăng nào của Thiên Âm tự?”

Phổ Hoằng cười đáp: “Lão thí chủ đúng thật mau quên, một trăm năm trước chính đạo và ma giáo đại chiến, chúng ta đã có duyên gặp qua một lần rồi, sao lại quên lão nạp thế? Lão

nap là Phổ Hoàng của Thiên Âm tự, vị bên cạnh đây là sư đệ Phổ Không.”

Tứ đại thân tăng của Thiên Âm tự danh động thiên hạ, đã có đến hai người ở đây, coi như Thanh Vân môn thêm được mấy cao thủ, huống hồ bên cạnh còn có cao thủ của Phần Hương cốc nữa?

Độc Thần ngoảnh đầu, nhìn sang Thương Tùng Đạo Nhân mặt trắng như vôi đang đứng bên, cau mày hỏi: “Những người này sao lại ở đây?”

Thương Tùng Đạo Nhân hần học đáp: “Mấy con lừa trọc với lão bên Phần Hương cốc đột nhiên sớm nay mới lên núi Thanh Vân, trước đó không hề có tin tức gì hết, tôi trở tay không kịp, chẳng có cách nào báo tin cả.”

Phổ Hoàng và lão Thượng Quan, lúc đó đang đứng sau lưng ông ta, đưa mắt nhìn nhau, đều bật cười. Thượng Quan Sách cười lớn: “Đó chính là tà không thắng chính, lưới trời lồng lộng, hôm nay nhất định sẽ khiến mấy tên yêu ma tà đạo dám to gan làm chuyện xằng bậy liễu linh như các người phải tận số bỏ xác trên Thanh Vân sơn này!”

“Ha ha!” một tiếng cười lạnh, Ngọc Dương Tử đứng bên Độc Thần, được chúng nhân ma giáo suy cử làm người chủ sự lần này, thần sắc kiêu ngạo hống hách, lạnh lùng bảo: “Một trăm năm trước, tiền bối Thánh giáo đã huy động lực lượng của cả giáo để tranh đấu với tam đại phái các người, lẽ nào hôm nay đến lượt chúng ta lại sợ các người hay sao!”

“Nói hay lắm!” Tiếng reo hò tức thời nổi lên, phần nhiều là từ đám đông đứng sau lưng tứ đại tông chủ, nhưng bên cạnh Ngọc Dương Tử, Quỷ Vương cũng phỉ tay mà cười.

“Hôm nay để các người xem xem, rốt cục là chúng ta bỏ xác, hay các người mất mạng đây!”

Câu này ông ta thốt ra với sự cuồng ngạo, khinh thường vô cùng, phe chính đạo ai nấy đều biến sắc, mặt lộ vẻ căm hờn,

nhất là chữ ‘mạng’ cuối cùng, Quỷ Vương hình như còn cố ý nhấn mạnh thêm, ngụ ý châm biếm rõ rệt.

Đạo Huyền Chân Nhân cười nhạt, toan nói gì đó. Bỗng thấy Ngọc Dương Tử có vẻ là người nóng nảy nhất trong bọn, đã khoát tay, lập tức các cao thủ ma giáo, trên tay trên mình đều trỗi lên ánh sáng nhiều màu, hiển nhiên là sắp động thủ.

Những người trong Thanh Vân môn, Thiên Âm tự lập tức ngưng thần giới bị, biết lát nữa sẽ là cuộc đại chiến chính đạo và ma giáo nguy hiểm nhất trong một trăm năm trở lại đây. Phổ Hoàng thấp giọng niệm: “A di đà Phật, thiện tai, thiện...”

Không ngờ ông chưa nói dứt câu, dị biến đã phát sinh, đúng vào lúc sự chú ý của mọi người đều tập trung vào bọn ma giáo trước mặt, thì đột nhiên mười mấy đạo hào quang từ trong đám đông của bên chính đạo đồng thời trỗi lên, trong đó hai đạo sắc bén nhất, đánh thẳng vào mé lưng hoàn toàn không giới bị của Phổ Hoàng!

“Bình!”

Thoáng chốc bên chính đạo như kiến trong chảo rang, nhốn nháo hỗn độn, những tiếng gầm la chói tai tức thời trộn lẫn vào nhau, Phổ Hoàng đại sư thấy mắt sầm tối, bị hai luồng đại lực giáng đến sau lưng, một luồng nện xuống như trời rung đất chuyển, một luồng chích vào như kim châm nhọn hoắt li ti.

Phổ Hoàng đại sư lão đảo, phun ra một choá máu bắn toé như mù sa, nhưng ông ta là nhân vật lợi hại, nháy mắt biết ngay trong chính đạo có nội gián, chân pháp ‘Đại Phạm Bát Nhã’ đã đạt mức siêu phàm nhập thánh lập tức vận chuyển toàn thân, chặn đứng luồng đại lực đó, đồng thời cũng không thêm ngoái đầu, khê phát tụ bào về phía sau!

‘Bình bình’ mấy tiếng dùng đục, người đằng sau thét lên kinh hoàng, hiển nhiên là đã thất cơ, luồng đại lực lập tức tiêu tán, nhưng lực đạo như độc châm nọ lại hoá ra vật hữu hình, cuối cùng phá vỡ được lớp hộ thể vội vàng của Đại Phạm Bát Nhã, xuyên vào trong cơ thể.

Chỉ trong khoảnh khắc, mấy môn nhân Thanh Vân như bọn Diên Bất Dịch đều đã lao đến, nhao nhao động thủ, nhưng kẻ đánh lên nọ sau đòn tấn công ấy, lập tức nhảy lên, bay vào trong đám người ma giáo.

Kẻ dẫn đầu, rõ ràng chính là Thượng Quan Sách, còn những kẻ tấn công khác, toàn bộ đều là người của Phần Hương cốc.

Bên chính phái, bao gồm cả những người bị tập hậu của Thiên Âm tự như Phổ Hoàng Phổ Không đều sửng sốt. Đạo Huyền Chân Nhân lâu lắm mới gắng sức trấn định tinh thần, trở mặt Thượng Quan Sách hỏi: “Ngươi, ngươi làm gì thế? Lẽ nào Phần Hương cốc cũng đầu nhập ma giáo rồi ư?”

Thượng Quan Sách đứng bên tứ đại tông chủ ma giáo và Thương Tùng Đạo Nhân, đưa mắt nhìn bọn họ, đột nhiên cười lên ha hả, vẻ vô cùng cuồng dại, đầy tràn đắc ý.

Quý Vương cười lớn hỏi Đạo Huyền Chân Nhân: “Ai nói với ngươi đây là người của Phần Hương cốc nào?”

Đạo Huyền Chân Nhân toan há miệng, đột nhiên nín bật, chậm rãi ngoảnh đầu, trừng trừng nhìn Thương Tùng Đạo Nhân, mặt mày trắng bệch: “Giỏi, giỏi lắm, ngươi làm giỏi lắm, quả nhiên là đối trời qua biển¹!”

Thương Tùng Đạo Nhân cười khằng khặc, vẻ hả hê: “Cũng nhờ Tông chủ Quý Vương tông tức trí đa mưu, vừa nghe nói hôm nay có lửa trốc của Thiên Âm tự đột nhiên không mời mà đến, muốn phá hỏng đại sự của chúng ta, lập tức nghĩ cách phái các cao thủ giả làm môn hạ Phần Hương cốc thượng sơn, chọn vài tên ngày thường ít hành tẩu trên giang hồ để ta dẫn kiến, ha ha, quả nhiên vừa thực thi là thành công ngay!”

1. Đối trời qua biển: nguyên văn là Man thiên quá hải, kể thứ 14 xếp theo thứ tự trong Tôn Tử binh pháp, nghĩa là Dùng hình thức giả tạo để mê hoặc đối phương, làm đối phương mất cảnh giác hoặc mất định hướng sau đó bất ngờ tấn công khi đối phương không phòng bị để giành thắng lợi

Đạo Huyền Chân Nhân loạn choạng, đưa mắt nhìn lướt, chỉ thấy lần này ma giáo đột kích, đại bộ phận mục tiêu tập trung vào những tăng nhân của Thiên Âm tự, mười người thì hết chín trọng thương, đặc biệt là chuông môn Phổ Hoàng đại sư, mặt trắng bệch như tờ giấy, lúc này đứng cũng không vững nữa, có đệ tử Pháp Tướng dìu đỡ, chậm chậm ngồi xuống, sau lưng ông rành rành một vùng máu thịt nhầy nhụa. Những người khác tình hình cũng không khả quan gì, liên đới sang Thanh Vân môn, cũng bị thương đến năm sáu trưởng lão.

Đạo Huyền trong lòng sôi sục, trái tim từ từ chìm xuống, ông cười thảm: “Lợi hại, lợi hại, uống cho ta sống đã bao nhiêu năm, cũng không nghĩ rằng Thượng Quan Sách đạo huynh bên Phần Hương cóc xưa nay canh giữ Huyền Hoả đàn, chưa từng thò chân ra khỏi Phần Hương cóc nửa bước, nên đối với người không hề có ý nghi ngờ!”

Quý Vương liếc nhìn ông ta, mỉm cười lắc đầu bảo: “Ông không phải là không nghĩ đến, mà là không ngờ sư đệ Thương Tùng phản mình đúng không?”

Đạo Huyền Chân Nhân cười thảm nữa.

Ngọc Thanh diện tức thời chìm vào một bầu không khí trầm mặc, phe chính đạo đưa mắt nhìn nhau, lúc này ai cũng nhận ra, bên ma giáo thực đã chiếm được ưu thế rất lớn rồi, tuy Thanh Vân môn còn có không ít trưởng lão, cao thủ, nhưng cao thủ bên ma giáo vẫn nhiều hơn. Trong đám tăng nhân của Thiên Âm tự, số người xem chừng có thể xuất thủ được lúc này không quá một nửa, trong đó chỉ có Phổ Không và Pháp Tướng vì nhanh nhẹn nên đã tránh khỏi bị đả thương.

Đặc biệt là Phổ Không, lúc này đột nhiên như biến thành một người khác, trên tay nổi lên một cái bát¹ vàng, kim quang bắn ra bốn phía, trông như hung thần. Khoảng máu thịt chảy

1. Bát: cái bát đựng đồ khát thực của người tu hành

trụ trước ngực ông ta, là do một cao thủ ma giáo ám toán không thành, sau đó bị pháp bảo 'Phù Đồ¹ kim bát' của ông đánh cho nát nhừ.

Nhưng gay go nhất, là Đạo Huyền Chân Nhân và Phổ Hoằng đại sư, hai đại cao nhân lâu nay cùng xưng Thái sơn trong giới chính đạo, lại đồng thời bị đánh trọng thương. Lúc này Phổ Hoằng đại sư mặt đã nhợt đi như tờ giấy, Đạo Huyền Chân Nhân tuy khá hơn một chút, nhưng cũng thế suy sức yếu rồi.

Lẽ nào chính đạo trong thiên hạ, khí số tận thật rồi ư?

Câu hỏi ấy như một hòn đá nặng, đè trĩu lên trái tim mọi người.

Ngược lại bọn ma giáo hỉ hả mừng rỡ, hơn một trăm năm nay chúng bị đẩy lùi khỏi trung nguyên, sống khốn sống khổ ở man hoang, hôm nay được mở mày mở mặt, làm sao lại không hân hoan phấn chấn?

Ngọc Dương Tử cảm thấy lần này mình chủ trì đại cục, Thánh giáo vừa ra tay là thắng ngay được hai môn phái lớn hùng mạnh vô cùng trong chính đạo ấy, ngày sau trong Thánh giáo, địa vị của mình nhất định vượt xa những kẻ khác, không chừng từ nay trở đi, mình có thể đưa Trường Sinh đường đến vị trí như Luyện Huyết đường của Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm về trước.

Nghĩ đến đây, Ngọc Dương Tử càng thêm đắc ý, bèn ngạo mạn cười bảo Đạo Huyền Chân Nhân: “Đạo Huyền lão tặc, mau mau giao báu vật trấn phái ‘Tru Tiên cổ kiếm’ ra đây, sau đó đầu nhập vào dưới trướng Thánh giáo chúng ta, ta sẽ tha cho bọn ngươi khỏi chết! Ha ha ha...”

Mấy chục cao thủ ma giáo đứng sau lưng lão cười hênh

1. Phù Đồ: do phiên âm từ tiếng Phạn: Stūpa, nghĩa là tháp Phật, tháp thờ Phật hoặc tháp thờ xá lị của Phật.

hệch, nổi oán hận suốt một trăm năm nay, hình như đến giờ mới được mặc sức phát tiết!

Ồ đằng xa, những tiếng la hét kinh hoàng của các đệ tử Thanh Vân trong trận chém giết trên đỉnh Thông Thiên, vang lên liên miên nhức nhối, như dọn sẵn một lối đi thê thảm cho mệnh vận hôm nay của Thanh Vân môn.!

Trên khuôn mặt tái nhợt của Đạo Huyền Chân Nhân vẫn hiện lên vẻ kiên nghị, ông phì mũi lạnh lùng bảo: “Thanh Vân môn chúng ta cho dù bị chôn vùi dưới tay các người, cũng đừng vọng tưởng chuyện chúng ta quỳ gối đầu hàng.”

Nói đoạn, ông lùi lại mấy bước, trở vào trong đám đông môn nhân Thanh Vân. Mấy thủ tọa, trưởng lão như Điện Bất Dịch, Thương Chính Lương tức thời xúm lại, cả đệ tử đặc ý Tiêu Dật Tài cũng đỡ lấy ông, lo lắng khê thưa: “Sư phụ, thân thể người...”

Đạo Huyền Chân Nhân hừ mũi, nói nhanh: “Trước mắt họa đã đến sát rồi, Điện sư đệ, Thương sư đệ, Tăng sư đệ, Thiên Vân sư đệ, mấy người hãy ở đây cầm cự với chúng một lúc. Thuỷ Nguyệt sư muội, muội dẫn mấy đệ tử đời thứ hai, trước tiên đưa các vị đạo hữu Thiên Âm tự đi, họ vì giúp Thanh Vân môn chúng ta mà thọ thương, chúng ta không thể để họ chịu tổn hại thêm nữa.”

Những người được giao phó lập tức gật đầu vâng theo, Điện Bất Dịch tiếp lời: “Chuông môn sư huynh, ở đây có bọn đệ ngăn giữ, huynh thân thọ trọng thương, cũng nên đi mau, núi xanh còn đó¹, ngày sau ...”

Lão ngậm miệng không nói nữa, nhưng ý tứ trong lời nói ai nấy đều hiểu cả, mấy vị thủ tọa như Tăng Thúc Thường cùng gật đầu, nhưng Đạo Huyền Chân Nhân cười đau đớn: “Cơ

1. Núi xanh còn đó: Là một phần trong tục ngữ: Núi xanh vẫn còn đó, chẳng lo thiếu củ đun

ngiệp của sư tổ, lẽ nào các đệ bảo ta bỏ mặc cho đành? Đạo Huyền ta, thà chết cũng không làm tội nhân thiên cổ!”

Diễn Bất Dịch và mấy người kia cùng dàu dàu, Đạo Huyền liếc nhìn bọn ma giáo lúc này rục rịch chuẩn bị ra tay, đột nhiên như đã hạ quyết tâm, thấp giọng than: “Việc đã đến nước này, đành phạm giới luật của tổ sư, dùng đến sát chiêu cuối cùng thôi!”

Những người khác, kể cả phần lớn các trưởng lão, đều sửng sốt.

Đạo Huyền hít một hơi thật sâu, dứt khoát: “Thời gian không còn nhiều, ta đi thỉnh xuất ‘Tru Tiên cổ kiếm’, mọi người...” ông ta liếc nhìn xung quanh, chợt hạ giọng dặn: “Bất kể trong lòng các người nghĩ thế nào về ta, nhưng việc đã đến nước này, tất cả các người đều phải thận trọng, nhất thiết đừng chần nản!”

Diễn Bất Dịch và những người khác đều biến sắc mặt, toan nói thêm nữa, chợt nghe tiếng cười cuồng dại nổi lên, hào quang pháp bảo nhấp nháy, bọn ma giáo rốt cuộc đã ra tay rồi.

Nháy mắt trong đại sảnh Ngọc Thanh điện uy nghiêm trang trọng, pháp bảo bay lượn vù vù, dị quang đan xen, những tiếng nổ bùng bùng vang lên không ngớt.

Giữa cảnh hỗn loạn, nhằm lúc các trưởng lão và cao thủ của Thanh Vân môn chống cự trận tấn công điên cuồng của ma giáo, Thủy Nguyệt dẫn mấy đệ tử trẻ tuổi vực những vị đại sư bị thương nặng của Thiên Âm tự vào hậu đường, Đạo Huyền Chân Nhân cũng đi ra đằng sau, bước chân thoáng loạng choạng.

Diễn Bất Dịch đang giao chiến liếc trông thấy cảnh ấy, lòng lo lắng, mắt quét qua, tiên kiếm Xích Diễm trên tay bức tên ma giáo trước mặt thoái lui, lách mình đến bên Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ mặt mày xanh tái đang cùng các trưởng lão cự địch, nói nhanh: “Ở đây không cần đến các con, mau đi hộ tống chưong môn chân nhân!”

Tê Hạo, Lâm Kinh Vũ cùng giật mình, nhưng thấy Diên Bất Dịch mặt mày nghiêm nghị, không dám kháng lệnh, mà thủ toạ của Long Thủ phong là Thương Tùng Đạo Nhân đột nhiên trở mặt làm phản, đối với các đệ tử trong chi phái lão như bọn họ, choáng váng chẳng khác nào sấm nổ giữa ngày xanh, tắc lòng rối loạn, liền vội vã vâng dạ, liền chạy theo Đạo Huyền Chân Nhân.

Trông theo bóng họ, Tô Như đang đứng một bên giao chiến lại cau mày, giây lát sau tìm dịp nhảy ra khỏi vòng đấu, lách mình đến bên Tống Đại Nhân và Diên Linh Nhi, khê bảo: “Thương Tùng sư bá của các con đột nhiên làm phản, bọn môn hạ đệ tử không biết có đáng tin cậy không, các con mau theo trông chừng cho chuởng môn chân nhân!”

Tống Đại Nhân và Diên Linh Nhi kinh ngạc, rồi hiểu ý ngay, lập tức bám theo. Tô Như đang định trở lại, chợt qua khoeo mắt liếc thấy bên ngoài cuộc đại chiến huyền náo đến long trời lở đất này, Trương Tiểu Phàm, tiểu đồ đệ vừa rồi còn là tiêu điểm của mọi người, giờ đang đứng ngây như phỗng, ngó về bọn ma giáo ở xa xa trước mặt, không mảy may nhúc nhích.

Tô Như cau mày, trong lòng bà thực ra cũng như Diên Bất Dịch, căn bản không tin tiểu đồ đệ này là nội gián của ma giáo, rồi nghĩ Trương Tiểu Phàm công lực còn non kém, lập tức lách mình đến bên, vỗ vào vai gã.

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngoái đầu sang nhìn. Tô Như kinh hãi, thấy Trương Tiểu Phàm hai mắt vẫn máu đỏ, thần trí xem ra vẫn còn tỉnh táo, nhưng không hiểu sao, cứ lờn vờn một thứ cảm giác hung sát kỳ dị.

Nhưng tình thế đang khẩn cấp, Tô Như không nghĩ ngợi được nhiều, vội vã bảo: “Tiểu Phàm, ở đây nguy hiểm quá, con theo đại sư huynh và Linh Nhi sư tỷ đi đi.”

Trương Tiểu Phàm hình như ngẩn ra, nhưng trước ánh mắt chăm chú của vị sư nương từ nhỏ đã rất yêu thương mình ấy, cuối cùng cũng gạt đầu, chạy ngay ra hậu đường.

Tô Như an tâm, lập tức lao mình lên, nhập vào trận chiến càng lúc càng ác liệt!

Giữa những tiếng rầm rầm long trời, các loại pháp bảo va húc dữ dội, Trương Tiểu Phàm chạy vào hậu đường, đuổi theo Tổng Đại Nhân và Điền Linh Nhi, liền đó bắt kịp Tê Hạo và Lâm Kinh Vũ, mấy người xúm quanh Đạo Huyền Chân Nhân. Đạo Huyền liếc nhìn họ, khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt vừa chạm đến Trương Tiểu Phàm, bất giác ngưng lại một chút, rồi dời đi.

Trương Tiểu Phàm không nhận rõ nổi tư vị trong lòng, nhưng Thiêu Hoả còn trên tay thì lơ mờ có ánh xanh lãng đăng, trong đầu thì thoảng cảm thấy chóng chệnh, sát khí như hung linh rùng rùng xông vào óc mình, không kìm được tưởng tượng đến hơi máu tanh.

Nhưng hiện tại ai cũng mang tâm trạng nặng nề, hoàn toàn không chú ý đến những biểu hiện khác lạ của Trương Tiểu Phàm. Giây lát sau, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn bên Tiểu Trúc phong cũng xuất hiện trước mặt họ.

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn Trương Tiểu Phàm rồi thưa với Đạo Huyền Chân Nhân: “Sư phụ sai con và Văn Mẫn sư tỷ đến.”

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, lắc lắc đầu, nhưng không nói gì, vẫn bước đều đều lên phía trước.

Họ chưa đi được bao lâu, đã nghe thấy sau lưng, trong Ngọc Thanh điện có tiếng nổ rầm rầm chẳng khác nào sấm động, mấy đạo hào quang như trụ trời xông vọt lên cao, chọc vỡ trần nóc của Ngọc Thanh điện, vút thẳng lên trời, lẫn trong đó còn những tiếng la thảm thiết, không biết rốt cục ai đã mất mạng?

Mọi người tái mặt, không hỏi cũng biết trận quyết chiến trong Ngọc Thanh điện tàn khốc tới cỡ nào, bất giác ai nấy đều thầm lo cho sư trưởng của mình. Đạo Huyền Chân Nhân nhìn dăm dăm về hướng ấy, bộ mặt rúm rỏ, đột nhiên rũ đạo bào, sải bước đi.

Bọn đệ tử trẻ tuổi bám theo sát gót, thấy nhân vật họ kính ngưỡng tựa thiên thần ấy, vẫn đỉnh đạc hiên ngang như ngày

thường, nhưng trên tám đạo bào màu xanh lá, máu tươi đã thấm ra thành một khoảng máu đen ghê rợn, thậm chí đến vết kiếm để lại do Thương Tùng Đạo Nhân ám toán, cũng đã hiện lên mồn một.

Thật không hiểu Đạo Huyền Chân Nhân làm sao vẫn có thể gắng gượng chịu đựng, sau những vết thương nghiêm trọng đến mức ấy?

Mọi người xuyên qua hậu đường, đám đệ tử trẻ tuổi ở đây không có ai là môn hạ chi chính, cũng chưa có ai đến nơi này bao giờ, chỉ biết cầm cúi theo Đạo Huyền Chân Nhân đi qua dãy nhà, vượt qua sân. Càng lúc, những tiếng huyền náo phía Ngọc Thanh điện càng xa dần, họ đi hết hậu đường Ngọc Thanh điện, tiếp tục tiến về phía hậu sơn của Thông Thiên phong.

Đạo Huyền Chân Nhân dẫn đầu, mọi người bám sát gót ông ta, cảnh giác quan sát xung quanh. Tuy lúc này phần lớn chúng đồ ma giáo đều đang giao chiến đằng trước núi, nhưng chẳng ai dám nói chắc là không có kẻ nào được Thương Tùng Đạo Nhân chỉ điểm đến đây.

Trương Tiểu Phàm đi sau cùng, đôi mắt gòn gòn đỏ, mặt mày trơ trơ, nhưng sâu trong lòng thì thực như biển gào sóng thét, vừa hãi hùng vì Thanh Vân môn lâm vòng đại nạn, lại quần quai vì mối huyết cừu năm ấy. Trong ký ức già, hung thủ ra tay đồ sát dân cư thôn Thảo Miếu là ai, tuy già không tận mắt nhìn thấy, nhưng mỗi lần hồi tưởng lại tình cảnh lúc bấy giờ, liền nghĩ ngay đến hắc y thân tàn độc bí ẩn nọ.

Mà hôm nay xem chừng, kẻ đó chắc chắn chính là Thương Tùng Đạo Nhân!

Năm đó cô nhi sống sót của thôn Thảo Miếu tuy có hai người, nhưng nhìn thấy hắc y nhân và Phổ Trí đầu phép thì chỉ có Trương Tiểu Phàm. Hôm nay đã xác định được, mối cừu hận bao nhiêu năm liền trào lên trong óc, thanh Thiêu Hoả côn do hai thứ đại hung khí trên thế gian là Phệ Huyết và Nhiếp Hồn sáp nhập, bị kích thích bởi hận ý hung niệm của chủ nhân, khí

chất táo tợn lặn sâu trong nó tức thời cuộn sôi, tác dụng lại lên Trương Tiểu Phàm.

Nếu là bình thường, đừng nói với đạo hạnh của Đạo Huyền Chân Nhân, mà đến Diên Bất Dịch cũng đã sớm nhận ra vẻ khác lạ của Trương Tiểu Phàm rồi, nhưng lúc này chẳng ai còn lòng dạ nào quan tâm đến gã. Thêm nữa cũng không ai biết, đệ tử nhỏ nhoi của Thanh Vân môn này đang đứng ở thời khắc then chốt mà tinh thần bị kích động đến cực điểm, thời khắc mà trời với người giằng giạt, hễ sơ sẩy là sẽ nhiễm phải thứ khí chất ngang trái bạo ngược của Phệ Huyết Nhiếp Hồn, muôn đời muôn kiếp không thể trở lại như cũ được!

Quả nhiên, sự thực chứng minh những điều Diên Bất Dịch, Thủy Nguyệt lo lắng không phải không có cơ sở. Con đường nhỏ đằng hậu sơn Thông Thiên phong tuy vắng vẻ, nhưng đi chưa được bao xa, đã từ hai bên đường nhảy ra mấy tên chúng đồ ma giáo, bọn Tề Hạo lập tức băng lên đón đánh.

Đạo Huyền Chân Nhân chỉ liếc qua, rồi không để ý đến nữa, đi thẳng tới trước, lần tấn công Thanh Vân này, ma giáo quả thực đã dốc hết anh tài, đến những giáo đồ đón lõng ở đây, đạo hạnh cũng không phải tầm thường, Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ trong lúc gấp rút không tài nào giải quyết nhanh gọn được.

Bọn Tổng Đại Nhân tiếp tục hộ tống Đạo Huyền Chân Nhân đi lên phía trước, để Tề Hạo và Lục Tuyết Kỳ ở lại chặn địch. Lúc này trong lòng mọi người có điều thắc mắc, vì sao Đạo Huyền Chân Nhân không phi hành, lẽ nào vết thương của ông ta đã nặng đến mức đó?

Nhưng lúc này không có ai dám đặt câu hỏi. Một lúc nữa, loạt soạt một tiếng, từ hai bên lại xông ra một bọn giáo đồ ma giáo nữa, Tổng Đại Nhân, Văn Mẫn và Diên Linh Nhi chặn đánh, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng muốn xông lên, Tổng Đại Nhân hấp tấp bảo: “Ba người chúng ta đủ rồi, các đệ mau bảo vệ chưởng môn chân nhân!”

Lâm Kinh Vũ cắn chặt răng, kéo Trương Tiểu Phàm chạy tới trước, đuổi theo Đạo Huyền Chân Nhân. Lần này, thật bất ngờ là không chạm trán một tên ma giáo nào nữa, Đạo Huyền Chân Nhân dẫn hai đứa đi men theo một con đường vắng vẻ tịch mịch ven núi, sau đó dừng bước ở một ngã ba.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm dừng theo. Trương Tiểu Phàm không hé răng. Lâm Kinh Vũ ngẩng đầu nhìn Đạo Huyền Chân Nhân.

Đạo Huyền Chân Nhân ngoái đầu nhìn lại, chợt sững người, mặt như co giật, ý trời kỳ khôi, hai đứa bé này, vừa khéo chính là hai đứa cô nhi của thôn Thảo Miếu năm nào.

“Đi hết quãng này, là đến thánh địa ‘Huyền Nguyệt động phủ’ của núi Thanh Vân, ta phải vào. Các con đứng đây đợi, không để bất cứ một tên ma giáo nào xông qua được! Ngã đường kia thì dẫn đến ‘Tổ Sư từ đường’, các con...”

Lâm Kinh Vũ tỏ vẻ kiên nghị, gật đầu thật mạnh, đáp rõ: “Chưởng môn yên tâm!”

Đạo Huyền Chân Nhân liếc nhìn Lâm Kinh Vũ, ánh mắt liền đó lại rơi lên thanh ‘Trảm Long kiếm’ trong tay y. Ở nơi núi thanh rừng vắng này, hào quang xanh ngọc của Trảm Long kiếm lóng lánh, như đang chờ ngóng điều gì?

Gã thiếu niên này, tràn đầy nhiệt huyết và kiên nghị, rất giống... Đạo Huyền Chân Nhân đột nhiên quay ngoắt người, chăm chăm ngó về con lộ chạy tới Tổ Sư từ đường, rồi không nói gì, hướng về một ngã khác, trực chỉ bước đi.

Lâm Kinh Vũ dõi mắt theo Đạo Huyền Chân Nhân cho đến khi bóng ông khuất dạng trên con lộ nhỏ, rồi mới quay mình lại, cau đôi mày kiếm, lòng chổng chênh, phải hít thở mấy lần mới thấy tỉnh trí đôi phần. Cũng không trách được, lần này Thanh Vân môn gặp đại nạn bất ngờ, mà vị sư phụ xưa nay y coi như cha lại thành linh bán rẻ sư môn, làm sao không khiến y thấy trời xoay đất chuyển.

Trương Tiểu Phàm chậm chạp ngẩng đầu lên, nhìn xuống

hướng Ngọc Thanh điện dưới chân núi, chỉ trông thấy rừng cây rậm rạp, đến một góc mái điện cũng không thấy đâu. Ở một ngã đường khác, dẫn về phía Tổ Sư từ đường, đằng sau khu rừng, thấp thoáng có bóng nhà cửa, văng vẳng tiếng chuông ngân.

Từ chiến trường căng thẳng cực độ ban nãy, bỗng chuyển sang một nơi thanh tĩnh vô cùng như ở đây, hai người nhất thời đều cảm thấy thiếu thích ứng. Lâm Kinh Vũ thở hồng hộc, hô hấp thật sâu, từ từ làm dịu nhịp thở của mình xuống.

Đột nhiên, từ trước núi vắng đến âm thanh cuồn cuộn như rừng gầm, dù cách rất xa, nhưng làn sóng âm vẫn ập tới như bài sơn đảo hải, trời đất như theo đó mà biến sắc. Hai người cùng kinh hãi, liền đó Lâm Kinh Vũ lấy lại phản ứng trước, mừng rỡ kêu: “Linh tôn đấy!”

Trương Tiểu Phàm cũng đã nghe ra, đây quả nhiên là tiếng gầm giận dữ của Thủy Kỳ Lân, hiển nhiên linh thú trấn sơn hơn ngàn năm nay, đã bị kích động mà xuất thủ rồi.

Nhưng từ đó cũng dễ dàng tưởng tượng, tình hình giao tranh trong Thanh Vân môn đã ác liệt đến mức nào rồi!

Hai đứa theo đuổi những suy nghĩ riêng, đứng đó chờ đợi Đạo Huyền Chân Nhân quay lại. Nhưng thời gian để chúng bình tĩnh không kéo dài lâu, bỗng đâu có tiếng bước chân vang lên, hai đứa thẳng thốt, thậm chí mong đó là bọn Tề Hạo theo tới nơi, nếu không...

Không ngờ ông trời cố ý đối địch với Thanh Vân môn, giây lát sau, có năm tên ma giáo xuất hiện, mà kẻ dẫn đầu, rõ ràng là tên Thượng Quan Sách giả mạo vừa ám toán Phổ Hoàng đại sư. Trông thấy Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ ở đây, tức thời hấn cười gằn phóng vèo lại, trong bọn có kẻ trông về phía sau lưng hai đứa.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm tái mặt. Trong óc Lâm Kinh Vũ, ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh, vừa nhìn năm tên này đã biết ngay không phải hạng tầm thường, đừng nói gì đến việc giải quyết được cả đám, mà có thể đối địch được năm người bọn

chúng hợp lực lại hay không đã là vấn đề rồi. Nhưng Huyền Nguyệt động phủ ở đằng sau, nơi Đạo Huyền Chân Nhân vừa đi vào, bất luận thế nào cũng không thể để bọn chúng thâm nhập, loay hoay nghĩ kế, đột nhiên cắn răng, lập tức quyết định, khế bảo Trương Tiểu Phàm: “Tiểu Phàm, ta dụ chúng chạy theo hướng kia, mi ở đây canh chừng nhé!”

Trương Tiểu Phàm giật mình, chưa kịp hiểu ý, Lâm Kinh Vũ đã băng ra. ‘Trảm Long kiếm’ hoá xuất hào quang xanh biếc, xẻ thẳng về phía năm tên áo đen, thanh thế hùng dũng vô cùng. Bọn Thượng Quan Sách chau mày giật thót, mặt lộ vẻ ngưng trọng, hình như không ngờ một tiểu đệ tử Thanh Vân môn lại có đạo hạnh cao như vậy, lập tức vây kín y lại, để một mình Thượng Quan Sách đứng ngoài lược trận, đồng thời chú ý canh chừng động tĩnh của Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ và bọn kia xáp vào mấy hiệp, quả nhiên đám ma giáo này đạo hạnh không phải tầm thường, ba người trong đó chỉ kém sút y chút ít, còn người dẫn đầu, trình độ tu hành cũng tương đương với y. Bốn người bao vây tấn công, Lâm Kinh Vũ mau chóng rơi vào thế hạ phong.

Lâm Kinh Vũ cau mày, không ham chiến, liền thoát thân tháo chạy về phía ngã rẽ kia. Thượng Quan Sách giả hơi trầm ngâm, rồi dẫn ba tên đuổi theo, giây lát sau, chỉ còn một tên áo đen và Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ.

Hắn cười gằn, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, gã thiếu niên hình như nghe thấy, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hiện lên trước mắt tên áo đen, là một đôi mắt đỏ máu tràn ngập một thứ khí chất hung tợn quái ác lạ lùng.

Trong rừng cây tịch mịch của núi Thanh Vân, đột nhiên chim bay loạn lên, huyền não một hồi.

Từ đằng xa, loáng thoáng vọng tới tiếng rống phẫn nộ của Thủy Kỳ Lân, văng vẳng giữa trời giữa đất!

Chương 6

NHÀ THỜ TỔ

Trong hậu sơn núi Thanh Vân, có hai nơi trọng yếu. Một là Huyền Nguyệt động phủ, thánh địa tối cao của Thanh Vân môn. Ngàn năm về trước vị Thanh Diệp tổ sư kinh tài tuyệt diễm đã từng ở đây bế quan ngộ đạo, từ đó Thanh Vân môn đứng đầu thiên hạ, lãnh tụ quần hùng.

Kể từ thời Thanh Diệp tổ sư, 'Huyền Nguyệt động phủ' dần dần trở thành nơi thiêng liêng nhất trong Thanh Vân môn, một ngàn năm nay chỉ chủởng môn mới có quyền bước vào khu vực này.

Và nơi còn lại, chính là Nhà thờ tổ.

Nghे tên cũng hiểu được rằng Nhà thờ tổ tất nhiên là nơi thờ phụng các đời sư tổ của Thanh Vân môn, linh vị các vị sư tổ, các bậc tiền bối, kể cả Thanh Vân Tử khai tông lập phái tới Thanh Diệp sư tổ, đều bày trong từ đường này, ngày nào cũng khói hương nghi ngút. Mỗi lần gặp dịp trọng đại, chủởng môn Thanh Vân lại dẫn cả môn phái đến đây làm đại lễ tế tổ rất long trọng. Vì vậy Nhà thờ tổ cũng coi như là một nơi quan trọng của Thanh Vân môn.

Trừ ngày tế tổ ra, ở đây thanh vắng yên tĩnh vô cùng. Khi Lâm Kinh Vũ dẫn dụ bốn tên ma giáo chạy vào khu vực này, trông thấy trên một khoảng đất trống rộng rãi, sừng sững một toà điện đường hùng vĩ, bốn góc mái cong lợp ngói lưu li, hoành phi cột đỏ cổ kính, như đang thẳm kể về lịch sử xa xưa.

Từng làn khói nhẹ từ nội điện sâu thẳm và có phần u ám bay ra. Đứng ở ngoài nhìn vào, chỉ thấy bên trong nhấp nháy lửa nến, có cả ánh đèn thờ khe khẽ lay động lơ lửng lơ lơ. Nhưng ngoài một ông già mặc bộ y sam giản dị đang lặng lẽ quét tước trước cửa điện, thì không còn nhìn thấy bóng người nào khác.

Lúc này, nghe tiếng bước chân gấp gáp, ông già đó thông thả ngẩng đầu, nhìn về phía con đường dẫn tới đây.

Lâm Kinh Vũ thoát cảm thấy hối hận, lúc đầu y chỉ định dẫn dụ bọn người ma giáo này tách xa khỏi Huyền Nguyệt động phủ, không ngờ lại đi nhầm vào Nhà thờ tổ. Nơi đây thờ phụng linh vị của các đời sư tổ, nếu bị bọn ma giáo này huỷ hoại, thì y có chết cũng không hết hối hận!

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Kinh Vũ lập tức ngưng bước, vung 'Trảm Long kiếm' lên trước ngực, xoay mình lại đối diện với Thượng Quan Sách giả và mấy tên kia.

Lúc này, trong khu rừng đằng xa đột nhiên thấy chim chóc kinh hoàng bay lên, nháo nhác một hồi.

Lâm Kinh Vũ chợt dạ, nhận ra phía đó là nơi Trương Tiểu Phàm đang đứng, bất giác phập phồng lo sợ. Nhưng biết trước mắt mình đang là đại địch, y bèn gắng định thần, tập trung phòng bị, thâm hạ quyết tâm, hôm nay dù chết ở đây, cũng không thể để những tên giặc cướp ma giáo này tiến được nửa bước vào Nhà thờ tổ.

'Trảm Long kiếm' như có linh khí, ánh xanh biếc lóng lánh, làm nổi bật gương mặt chủ nhân, kiên định vô cùng.

Ông già đang quét dọn trước Nhà thờ tổ liếc thấy 'Trảm Long' kiếm trên tay Lâm Kinh Vũ, bỗng sững người.

Đằng kia bốn tên ma giáo nhìn nhau, đều phá lên cười. Mấy tên này địa vị trong ma giáo hiển nhiên không thấp, thoáng nhìn liền nhận ra đây là nơi chốn trọng yếu của Thanh Vân môn, xem chừng lần này nhất định có thu hoạch lớn.

Tên Thượng Quan Sách giả đắc ý cười: “Nhãi ranh, ta thấy tư chất ngươi cũng không tệ đâu, hôm nay Thanh Vân môn đã hết đường thoát rồi. Tốt hơn hết hãy đầu nhập làm môn hạ ta, lão phu đảm bảo tương lai ngươi sẽ thăng tiến rất nhanh.”

“Phi!” Lâm Kinh Vũ ghê tởm, cười khẩy, chẳng thêm để ý.

Tên Thượng Quan Sách giả cũng không tức giận, cười hăng hắc mà rằng: “Được, ngươi đã muốn chết, ta sẽ chiêu lòng ngươi!” Nói đoạn y đưa mắt ra hiệu, ba tên áo đen kia tức thời cùng lao lên tấn công.

Lâm Kinh Vũ cắn chặt răng, Trảm Long kiếm toả ánh biếc lóng lánh, chắn lên trước ngực. Pháp bảo của ba tên áo đen nọ, một là phi kiếm màu vàng, một là trường kích nặng chịch, còn có một vật cổ quái đáng sợ, là thanh Bạch Cốt kiếm được luyện bằng xương người, âm khí lâm râm.

Lâm Kinh Vũ lấy một địch ba, cắn răng chặt vật giao chiến, hào quang xanh biếc của ‘Trảm Long kiếm’ thoát ngang thoát dọc, cố thủ một chỗ, không hề thoái bộ, nhưng dần dần, vẫn rơi vào thế hạ phong.

Y vào làm môn hạ Thanh Vân từ nhỏ, tư chất rất tốt. Thương Tùng Đạo Nhân lại rất xem trọng y, không chỉ dốc lòng dạy bảo, mà còn đem cả ‘Trảm Long kiếm’ vốn dĩ có lai lịch sâu xa truyền cho Lâm Kinh Vũ. Chẳng biết có phải vì từ thiếu niên này, lão nhìn thấy hình ảnh con người lão vẫn hằng kính ngưỡng hay không.

Lâm Kinh Vũ quả thực chưa từng phụ công Thương Tùng Đạo Nhân. Trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, y đã dựa vào khả năng thiên phú phi thường của mình, cộng thêm nỗ lực đấu bấu thù cho cha mẹ và người thân vẫn chôn sâu trong tim, tu hành tăng tiến rất mau, chỉ trong mấy năm đã trở thành một nhân tài trong lớp đệ tử trẻ tuổi.

Chỉ có điều dù Lâm Kinh Vũ càn cù dụng công đến thế nào đi nữa, nhưng thời gian tu hành rốt cục vẫn còn hạn chế, không

làm sao tiến bộ nhanh hơn nữa được. Hiện tại đối mặt với ba tên chúng đồ ma giáo, ở giữa là ngọn trường kích cấp tập đâm xuống, bên cạnh thì phi kiếm xé gió đánh lên. Khó đối phó nhất vẫn là thanh Bạch Cốt kiếm âm khí rùng rùng lạnh lẽo. Dưới sự điều khiển của tên ma giáo nọ, nó thoát ẩn thoát hiện, mỗi lần va chạm, âm khí lại ngấm ngấm tràn sang. V bất giác hít một hơi lạnh, toàn thân run rẩy.

Vật lộn như vậy chừng mấy chục hiệp, Lâm Kinh Vũ tuy đã toàn lực chống đỡ, ánh biếc của Trảm Long kiếm vẫn dần dần bị ba tên áo đen ép xuống, xem chừng đã có dấu hiệu thất bại. Lâm Kinh Vũ rút cục không gượng nổi, thụt lui một bước.

Thượng Quan Sách giả đứng đằng sau bật cười lạnh lùng.

Lâm Kinh Vũ vừa lui lại là không sao trụ bộ được nữa. Ba tên hắc y nhân phấn chấn tinh thần, pháp bảo nhất tề bật ra. Lâm Kinh Vũ mồ hôi túa ra, liên tiếp thoái lui, không tài nào đứng vững nổi.

Đột nhiên thanh Bạch Cốt kiếm thần bí tan biến. Lâm Kinh Vũ đang đỡ trường kích nhằm đầu mình đâm xuống, lại một chiêu gạt mạnh phi kiếm đánh lên ra, bất ngờ chân đau nhói, tức thời lão đảo. Hoá ra Bạch Cốt kiếm không biết từ lúc nào đã xuyên từ dưới đất lên, ngấm ngấm lao đến, rạch một vết lớn trên chân phải của y, máu tươi chảy đầm đề.

Lâm Kinh Vũ gầm lên. 'Trảm Long kiếm' lẳng không chém xuống, thứ thần binh tiên gia ấy chạm vào Bạch Cốt kiếm, làm nó khê phát ra tiếng răng rắc. Bạch Cốt kiếm tức thời bật ra, thân kiếm lơ mờ xuất hiện một đường nứt rất nhỏ.

Tên ma giáo sử dụng Bạch Cốt kiếm xót xa, vội vờ thu hồi Bạch Cốt kiếm nhìn kỹ. Lúc này hai thứ pháp bảo kia đã lao đến Lâm Kinh Vũ, tiếng gió gào rít. Lâm Kinh Vũ thân lâm tử địa, dùng chút khí lực cuối cùng để đẩy Trảm Long kiếm chặn lên đỉnh đầu.

'Rầm rầm!' một tiếng vang lớn, dị quang nhấp nháy loạn xạ,

đốm sáng bắn tung ra bốn phía. Không biết sức mạnh bùng phát từ đâu, 'Trảm Long kiếm' đã chặn được hai thứ pháp bảo đó lại, nhưng Lâm Kinh Vũ cũng thấy mất sầm tối. Trong khoảnh khắc, đúng lúc y còn chưa kịp định thần, bỗng trông thấy Thượng Quan Sách giả hồi nãy vẫn đứng đằng xa, đã lù lù hiện ra trước mắt, cười rất độc ác.

Lâm Kinh Vũ sợ hãi thất sắc, nhưng y chưa kịp phản ứng, nơi ngực đã trào dậy một cơn đau thấu tim. Một luồng sức mạnh bén nhọn khoan thẳng vào, nháy mắt đã đâm vỡ làn chân pháp hộ thể của y.

"Ái!"

Lâm Kinh Vũ la lên, thân hình bật ngửa về phía sau, miệng phun máu tươi, đến 'Trảm Long kiếm' cầm cũng không chắc. Thanh kiếm văng tung lên không, rồi phập một tiếng, đâm lút xuống đất, ngay trước mặt ông già đang quét tước.

Hào quang xanh biếc lóng lánh dần dần tắt lịm.

Lâm Kinh Vũ bản tính ngoan cường, nhìn xuống ngực, thấy giữa máu me bết bết. Vết thương thực sự chỉ lớn bằng đầu ngón tay, nhưng lúc này một luồng khí nhọn lại xuyên thẳng vào trong cơ thể, như một mũi kim nhỏ không tài nào cản nổi, đâm húc lung tung, kinh mạch trong người đau đớn ghê gớm. Y vốn muốn vùng dậy nghênh địch lần nữa, không ngờ chân mềm oặt đi, đứng lên không nổi!

Y há miệng thở dốc. Thượng Quan Sách giả và mấy tên đồng đảng đứng ở đằng kia phá lên cười ha hả, đắc ý vô cùng.

"Thằng nhãi, sao vậy? Ta bắt quá mới dùng có nửa phần công lực mà đã đánh người ra cái bộ dạng thế rồi, người còn không mau đầu hàng đi!"

Cơ mặt Lâm Kinh Vũ co giật, rõ ràng là đang đau đớn vô cùng, nhưng đại nạn ập tới trước mắt càng khiến y lo lắng bội phần. Vừa nghĩ đến Nhà thờ tổ đằng sau, y bỗng như được tiếp thêm sức mạnh, bèn khó nhọc gắng gượng đứng dậy.

Đám ma giáo cũng không ngăn cản, chỉ đứng đó quan sát như xem trò vui.

Cơn đau xoáy tím hình như đã xông buốt đỉnh đầu, Lâm Kinh Vũ còn chưa đứng vững, đã lại choáng váng. Y ngoái đầu thở hổn hển, loạng choạng nhào đến 'Trảm Long kiếm' trước mặt ông già quét dọn, miệng thêu thào: "Lão nhân gia, ở đây nguy hiểm lắm! Người mau... mau... mau đi đi..."

Ông lão trông có vẻ như là người thường xuyên dọn dẹp Nhà thờ tổ ở Thanh Vân môn, dung mạo khô héo, mặt chỉ chút nếp nhăn như dao rạch. Kể cũng lạ, Lâm Kinh Vũ và bọn ma giáo giao chiến mù trời, ông lão cứ đứng lặng đó xem, đã không tháo chạy, mà cũng chẳng nói năng gì. Lúc này ông nhìn vết thương trên ngực Lâm Kinh Vũ, bình thản hỏi:

"Li Nhân chuy¹! Người là thích khách Chu Ân của Trường Sinh đường bên ma giáo phải không?"

Bốn tên kia đều tắt cười. Thượng Quan Sách giả lạnh mặt đi, hỏi lại: "Không ngờ nơi đây còn có cao nhân. Phải, ta là Chu Ân. Các hạ là ai?"

Ông lão khô héo không đáp lời, lẩm bẩm nói: "Li Nhân chuy vốn là kỳ bảo của ma giáo, uy lực rất lớn, nhưng rơi vào tay bọn hạ tiện như ngươi, lại chỉ là một khí vật dùng để ám toán người ta, thật đã làm nhục thứ kỳ trân ấy rồi!"

Chu Ân nổi giận, nhưng nhất thời còn chưa rõ thân thế của ông già thần bí này, lại thấy ông ta dáng vẻ lầy bẫy, nhưng khẩu khí thì khiến người ta e ngại, y bất giác có chút thấp thỏm bất an, giận dữ hỏi: "Các hạ rốt cục là ai?"

Ông già thở dài: "Ta là ai? Ha ha, ngay chính ta cũng đã quên mình là ai rồi..." Khi cất tiếng, vẻ mặt ông già bi thương, trong giọng nói đong đầy nỗi thê lương. Sau đó ông ngoảnh sang, nói với Lâm Kinh Vũ đang đứng ngây bên cạnh: "Con à!"

1. Chuy: dùi nhọn.

Lâm Kinh Vũ giật mình, vội vã thưa: “Dạ, tiên... tiên bối!”

Ông già quan sát kỹ Lâm Kinh Vũ, dường như thoáng nét cười: “Con là môn hạ của ai?”

Không hiểu sao đối với ông già, Lâm Kinh Vũ thấy sinh niềm kính sợ khôn tả. Y lập tức nhỏ giọng đáp: “Đệ tử là môn hạ của Thương Tùng Đạo Nhân ở Long Thủ phong...” Lời chưa nói hết, đột nhiên nhớ ra hôm nay Thương Tùng Đạo Nhân đã phản bội Thanh Vân, một thứ cảm xúc lạ lùng trào lên trong lòng, chua xót cay đắng, không sao nói tiếp được nữa.

Ông lão gật gật đầu, thì thầm: “Là Thương Tùng hả? Y thu nạp đồ đệ cũng rất tinh tường, hà hà.”

Ông lão vừa thốt vừa run rẩy vươn tay nắm lấy thanh Trảm Long kiếm đang cắm trên đất trước mặt mình.

Lâm Kinh Vũ nhìn động tác chậm chạp của ông, đột nhiên thấy hồi hộp, hình như trong lòng đang mong ngóng điều gì, bất giác nín thở.

Đôi bàn tay còm cõi và khô héo, không biết đã trải bao phong sương, chạm đến đốc kiếm rắn đanh mà lạnh băng, rồi sau đó, nắm chặt lấy nó.

Trong Nhà thờ tổ bỗng vang ra tiếng chuông buồn bã.

“Coong coong...”

Đột nhiên, Trảm Long kiếm đang ảm đạm vụt rực lên ánh xanh lục, hào quang rực rỡ như ánh nắng chói chang, loá mắt không thể nhìn thẳng vào được! Ông lão từ từ rút ‘Trảm Long kiếm’ lên, cứ mỗi tấc lộ ra, thanh kiếm lại run lên như bị kích động, tiếng rỗng gâm liên miên, âm thanh kinh tâm động phách vang vọng, vút thẳng lên chín tầng trời.

Ông đứng thẳng dậy, chậm rãi nâng Trảm Long kiếm đang toả ánh xanh biếc rực rỡ lên, dùng tay vuốt nhẹ. Bàn tay sần sùi đã bị thời gian gập nhám nhưng lại rất dịu dàng như vỗ về người thiếu nữ mà mình đem lòng yêu thương.

‘Trảm Long kiếm’ rít vang. Lâm Kinh Vũ và bọn ma giáo ở

cách rất xa, cũng cảm nhận được sự kích động như có linh tính toát ra từ 'Trảm Long kiếm'.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhìn Trảm Long kiếm mà hiện giờ gã hầu như không nhận ra nữa. Trong tay ông lão, nó toả lan thứ hào quang rạng ngời không gì sánh kịp. Còn ông lão gầy gò hốc hác ấy cầm lấy đốc kiếm rồi, cả người bỗng như biến đổi, một thứ khí thế vô hình rùng rùng toát ra, khác nào vị thần kiếm thượng cổ trong truyền thuyết.

"Con à, con nhìn thấy chưa? 'Trảm Long kiếm' không dùng theo cách của con đâu!" Ông lão diêm đạm nói giữa quảng sáng xanh biếc dập dờn.

Lời vừa dứt, đột nhiên thấy hào quang xanh biếc bùng phát, cả khoảng đất trống bị phủ chụp trong luồng xanh ấy, rợp trời rợp đất, tiếng rít lạnh lạnh. Trảm Long kiếm bay vụt lên khỏi tay ông già, phóng vút đi như chớp nháng.

Bọn ma giáo thấy khí thế ông già mạnh mẽ như vậy, sớm đã lưu tâm đề phòng, lúc này cùng hô lên, đồng thời ngự pháp bảo tấn công. Chỉ có Chu Ẩn đứng sau cùng, lông mày cau rúm, là chưa xuất thủ.

Ba tên kia vẫn dùng phương pháp như đối phó với Trương Tiểu Phàm vừa rồi, trường kích đâm chính diện, phi kiếm lăng lên cao, Bạch Cốt kiếm chực chờ đánh lén. Không ngờ ông già hoàn toàn chẳng thêm chú ý đến phi kiếm sắc vàng và Bạch Cốt kiếm. 'Trảm Long kiếm' hoá thành một cột sáng lừng lững như núi, lao đi tấn công với khí thế bài sơn đảo hải, tên ma giáo dẫn đầu sử ngọn kích dài khiếp đảm tái mặt, vội vã vung kích lên chống đỡ. Không ngờ chỉ nghe một tiếng khô khốc, 'Trảm Long kiếm' như chém bằng phạt tuyết, chặt gãy ngọn trường kích thành hai đoạn, rồi không trừ trừ mảy may, xả thẳng xuống đầu địch nhân.

"Xoẹt..."

Trong lúc Lâm Kinh Vũ còn đang trơ mắt há hốc mồm,

trước ánh mắt khiếp hãi của mọi người, tên ma giáo đó từ đầu tới chân bị xẻ ngọt làm hai mảnh, máu phun như mưa. Không hề ngưng nghỉ, giữa làn máu mù trời, luồng hào quang xanh lục như ác ma lại cuộn lên, lăn xả vào hai tên còn lại.

Hai tên sử dụng phi kiếm và Bạch Cốt kiếm vốn đang phóng đến tấn công ông già, lúc này đã sợ vỡ mật, đầu còn dám tiến nữa, lập tức bay né, đồng thời gấp rút thu hồi pháp bảo. Nhưng hào quang sắc nhọn của Trảm Long kiếm ánh lên rực trời, phút chốc đã lao tới, đâm thật mạnh.

Không một tiếng kêu, hào quang xanh lục nhấn chìm hai kẻ đó, giây lát tiếng vỡ nứt vang lên âm âm, chẳng biết bọn chúng đã gặp phải chuyện gì?

Lâm Kinh Vũ toàn thân ướt đẫm mồ hôi, đứng trơ như mất hồn.

Chu Ẩn đứng ở nơi xa nhất, mặt mày tái nhợt, biết lão già này thực là một cao nhân đáng sợ, mình quyết không phải là đối thủ, lập tức xoay mình bỏ chạy.

Ánh xanh lục như biển rung núi chuyển, thoáng chốc đã pha lẫn cả màu máu đỏ rực, nhanh như chớp đuổi ngay theo.

Chu Ẩn đạo hạnh cao hơn bọn kia một chút, tay thoát rung khê, hắc khí lơ mờ nháng hiện, ánh xanh lục đầy trời hơi chùng lại trước mặt y.

Sau đó, Chu Ẩn đột nhiên biến sắc, giật giọng la: “Là người! Người chính là Vạn...”

Lời còn chưa dứt, ánh sáng lục lừng lững giữa đất trời đã ép bật hắc khí đang vật vã chống đỡ kia, xả thẳng xuống, chém vào ngực Chu Ẩn.

Chu Ẩn bật la thảm, cả người hứng dư lực bay vụt ra xa, chắc là không thể sống được nữa.

Trong giây lát, bốn tên ma giáo ban nãy còn diều võ giường oai đều đã chết cả.

Ánh xanh biếc dâng đầy, đột nhiên như cá voi hút nước, rút về ‘Trảm Long kiếm’, bay trở lại tay ông lão.

Lâm Kinh Vũ há hốc miệng, không thốt nên lời.

Ông lão khe khẽ lắc đầu, hình như thở dài với mình, rồi nhìn chăm chăm thanh 'Trảm Long kiếm' trên tay, tung nó trả lại cho Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ vô thức bắt lấy, nghe thấy ông già đó quay mình đi vào Nhà thờ tổ, từ tốn nói: "'Trảm Long kiếm' dùng tinh chất đá xanh lục vạn năm ở nơi khắc nghiệt nhất Nam Cương đúc thành, trừ diệt không biết bao nhiêu là gian tà. Muốn dùng được thanh kiếm này, nhất định phải thẳng tiến không lùi, lấy tấn công làm chính. Dù tu hành không đủ, cũng phải quyết tâm đuổi cùng giết tận cường địch, bằng không sẽ không thể phát huy được thần lực của nó. Con hãy ghi nhớ vào lòng!"

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên, thấy ông lão sắp bước vào Nhà thờ tổ, đột nhiên sực tỉnh, vội gọi: "Tiền bối, hôm nay ma giáo rầm rộ kéo quân lên Thanh Vân, khẩn cầu người ra tay..."

Ông lão hơi chững lại, nhưng không ngoái đầu, chỉ bình thản nói: "Thanh Vân môn cao thủ như mây, chưởng môn chân nhân Đạo Huyền là bậc kỳ tài hiếm thấy trên đời, có y ở đó, còn gì phải sợ nữa!"

Lâm Kinh Vũ chạy lên, thảm thiết kêu: "Nhưng... nhưng chưởng môn chân nhân đã bị thương nặng rồi!"

Ông lão lộ rõ vẻ ngạc nhiên, vụt ngoái cổ lại: "Kẻ nào đủ sức đả thương Đạo Huyền?"

Lâm Kinh Vũ đột nhiên nín lặng, hung thủ là ai y tất nhiên biết rõ. Nhưng lúc sắp buột ra cái tên Thương Tùng Đạo Nhân, y bỗng thấy xót xa khổ sở, dường như hễ nói ra miệng, là sẽ phải cắt đứt một cái gì với con người đó, nhất thời không thốt nổi nên lời!

Ông lão lại hỏi: "Đạo Huyền đâu, y hiện ra sao?"

Lâm Kinh Vũ đáp: "Chưởng môn chân nhân bị thương nặng, nhưng không hiểu sao, đã đi vào Huyền Nguyệt động phủ rồi."

"Huyền Nguyệt động phủ!" Sắc mặt ông lão vụt trầm tĩnh

lại, lâu lắm mới khê than với Lâm Kinh Vũ, cũng như là với chính bản thân mình: “Phái lớn ngàn năm như Thanh Vân môn, sao con phải lo?”

Nói đoạn, ông lại chậm rãi ngoảnh đi, Lâm Kinh Vũ thất sắc, la hoảng: “Lão tiên bối, lẽ nào thấy Thanh Vân môn lâm nguy mà không cứu ư?”

Ông lão cười một cách chua chát: “Cậu bé ơi, Thanh Vân môn đã lập phái được hai ngàn năm nay rồi, thực lực bên trong của nó, làm sao mà con biết được! Con cứ yên tâm đi!”

Lâm Kinh Vũ không hiểu nguồn cơn, định khấn cầu thêm lần nữa, đột nhiên nhận ra Trảm Long kiếm trong tay mình vốn đã yên tĩnh, thân kiếm nay bỗng phát nhiệt, như bị một cái gì kích động, hào quang màu xanh lục lại rực lên.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhìn Trảm Long kiếm trong tay, rồi như có linh cảm liền ngoảnh đầu nhìn về phía Huyền Nguyệt động phủ. Chỉ thấy giữa những ngọn núi, một luồng hào quang vọt lên trời, còn Trảm Long kiếm trong tay mình, tựa hồ cũng khe khe reo vang theo.

“Xuất thế rồi! Cuối cùng đã xuất thế!”

Ông lão nọ cũng nhìn về phía ấy từ lúc nào, khuôn mặt với những thần thái phức tạp trải nhiều bể dâu, khe khe thốt: “Con à, số con rất may đấy! Sắp được nhìn thấy cổ kiếm Tru Tiên trong truyền thuyết rồi!”

Chương 7 CỔ KIẾM TRU TIÊN

Đạo hào quang ở phía Huyền Nguyệt Động Phủ, càng lúc càng rực rỡ chói mắt, kèm theo là một tiếng động quái dị trầm trầm.

Ông lão thân hình khô gầy đứng trước Nhà thờ tổ, nhìn chăm chăm vào đạo hào quang rực rỡ chói mắt đó, ngậy người xuất thần, cho đến khi Lâm Kinh Vũ cất tiếng hỏi: "Lão tiên bối, đó có phải là cổ kiếm Tru Tiên, chí bảo trấn phái của Thanh Vân môn chúng ta không?"

Ông già mới lặng lẽ gật đầu, rồi đột nhiên xoay mình, hình như không muốn để ý thêm gì nữa, khe khẽ bảo: "Chỉ cần Tru Tiên xuất động, là trên núi Thanh Vân này, với đạo hạnh tu hành của Đạo Huyền, thiên hạ tuyệt không ai có thể kháng cự nổi. Con đi đi!" Nói tới đây, thân hình ông quá nửa đã khuất vào màn u ám của từ đường.

Lâm Kinh Vũ đột nhiên có ý luyến tiếc, liền gọi: "Tiên bối!"

Ông lão ngừng lại, chùng như nghĩ ra điều gì, bỗng nói: "Sau này nếu con có lòng, hãy tìm cơ hội đi gặp riêng Đạo Huyền, nói với y rằng người dưới cửa Nhà thờ tổ đã u sầu hơn một trăm năm nay, bây giờ muốn được con thường xuyên đến nói chuyện cùng, xem y có đồng ý không?"

Lâm Kinh Vũ ngậy sững, ngạc nhiên hỏi: "Cái gì ạ?"

Ông lão không trả lời, cả thân mình chìm khuất vào bóng tối.

Lâm Kinh Vũ dờ dẫm một lúc, rồi xoay mình nhìn đi, thấy chỉ trong giây lát mà luồng ánh sáng đỏ chói rực thêm mấy phần, hầu như không thể nhìn thẳng vào. Đồng thời y vụt nhỏ đến Trương Tiểu Phàm vẫn đang ở ngoài, lập tức chạy vù ra.

Chỉ mấy bước chân là về được đến nơi vừa rồi, Lâm Kinh Vũ nhìn quanh quất, thân mình bỗng run lên, trông thấy ở chỗ ngã ba ban nãy hiện giờ có hai người đang đứng, một là Trương Tiểu Phàm, và một là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc phong. Nhưng điều khiến y kinh ngạc nhất là trên bãi đất trống rộng xung quanh họ vương đầy những máu, đến cành lá trên thân cây bên cạnh, cũng bắn tung toé đầy huyết tươi, cảnh tượng như ở địa ngục.

Hắc y nhân ban nãy còn đối địch với Trương Tiểu Phàm giờ đã chết gục dưới đất từ lúc nào, thi thể khô rạc xám ngoét, cứ như máu tươi toàn thân đều đã bị rút cạn hết vậy.

Một tia dự cảm không lành gợn lên trong óc Lâm Kinh Vũ. Y lập tức chạy về phía Trương Tiểu Phàm, lớn tiếng gọi: "Tiểu Phàm, mi có sao không?"

Từ lúc Lâm Kinh Vũ trở lại, Trương Tiểu Phàm không hề ngoảnh nhìn y lấy một lần, mà cứ cùng Lục Tuyết Kỳ đối mặt nhìn nhau. Lục Tuyết Kỳ thì giận dữ, tay nắm thần kiếm Thiên Gia, chăm chú đề phòng Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ xưa nay luôn coi Trương Tiểu Phàm như huynh đệ ruột thịt, lúc này vừa thấy Lục Tuyết Kỳ có thái độ bất lợi với gã, bèn la lên thất thanh: "Lục sư muội, muội làm gì vậy?"

Rồi y lập tức đứng án lên trước mặt Trương Tiểu Phàm, đối diện với Lục Tuyết Kỳ.

Nét mặt Lục Tuyết Kỳ vốn dĩ hết sức phức tạp, tựa như kinh hải tức giận, tựa như xót xa nuối tiếc, lại thêm ánh mắt đượm vẻ bi thương. Đột nhiên thấy Lâm Kinh Vũ xen vào giữa, nàng bất giác thất thanh kêu: "Huynh..."

Chương 7: CỔ KIỂM TRU TIÊN

Một bàn tay đầy máu, hầu như cùng lúc với tiếng kêu ấy, bỗng đặt lên vai Lâm Kinh Vũ, làm tấm áo trắng của y nhuộm đỏ một mảng. Mùi máu tanh lợm từ bàn tay ấy lờn vờn tản ra, xộc vào mũi Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ hoảng hồn, xoay phắt người lại, ngạc nhiên kêu lên: "Tiểu Phàm, mi không sao chứ?"

Trước mặt y là đôi mắt vằn đỏ u ám, lấp loé mấy phần thống khổ. Trương Tiểu Phàm thần sắc ngây dại, cặp môi mấp máy, cuối cùng, ánh mắt đỏ ngầu cũng dịu đi, gã khe khẽ đáp: "Ta không sao!"

Lâm Kinh Vũ lúc này mới thở phào, bèn nói: "Ừ, chẳng môn chân nhân chắc sẽ ra ngay bây giờ đây, chúng ta chuẩn bị theo người về chiến đấu tiếp!"

Trương Tiểu Phàm gật đầu, trầm ngâm không nói, chỉ siết chặt Thiêu Hoả côn hơn một chút.

Lục Tuyết Kỳ đứng bên chăm chăm quan sát gã, hồi lâu mới từ từ thu Thiên Gia lại, không nói nửa lời. Lâm Kinh Vũ nhìn nàng với vẻ lạ lùng, định hỏi xem vừa rồi ở đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Nhưng lúc ấy, từ phía Huyền Nguyệt Động Phủ, âm thanh quái dị trầm trầm khi nãy đột nhiên vang rộ lên, tiếp đó bốc cao, động thấu trời đất, ánh hào quang càng thêm chói lọi.

Trong vầng hào quang, từ từ hiện ra một thân ảnh, Đạo Huyền Chân Nhân ngấp giữa quầng ánh sáng rực rỡ, từ bàn tay đến bắp vai bên phải, bọc trong luồng bạch quang loá mắt, khó mà nhìn ra là ông ta đang nắm vật gì.

Thân hình ban nãy bị thương nặng không thể trụ vững được, lúc này mọi dấu tích tổn thương hầu như đã tiêu tán hết. Có lẽ nhờ cổ kiếm Tru Tiên xuất động, tinh khí thân thể cũng được bồi đắp thêm.

Đạo Huyền Chân Nhân mình khoác đạo bào xanh lục, bóng dáng lay động trong luồng sáng, sắc mặt bị vầng bạch quang bên tay chiếu át đến trắng bạc. Ông ta căn bản không hề chú ý

tới Lâm Kinh Vũ, Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ, cứ thế bay thẳng về hướng Ngọc Thanh Điện phía trước núi.

Bọn Lâm Kinh Vũ nhìn đồ hết cả người ra, Tru Tiên cổ kiếm còn chưa xuất thủ, thanh thế đã lớn đến như vậy rồi, thật không biết lúc được khu dụng, nó còn có thể cường mãnh đến mức nào nữa?

Ba người ngây sững trong giây lát, rồi bừng tỉnh, chạy theo lên phía trước.

Họ đi chưa được bao lâu, từ sâu trong khu rừng, chậm chậm xuất hiện một dáng hình yếu điệu. Nàng đi ra, nhìn theo bóng Trương Tiểu Phàm đang từ từ khuất xa, nét mặt pha trộn những nỗi niềm phức tạp, lặng lẽ không nói năng gì.

Đó là Bích Dao.

Từ lúc Đạo Huyền rời đi cho đến bây giờ, ở đằng trước núi Thanh Vân, cuộc đại chiến giữa chính đạo và ma giáo, mà nơi trung tâm là Ngọc Thanh Điện, vẫn diễn ra hết sức thảm khốc.

Ngược trở lại hơn trăm năm về trước, dưới chân núi Thanh Vân, lúc ấy ba phái lớn trong chính đạo là Thanh Vân môn, Thiên Âm tự và Phần Hương cốc cùng đối phó với ma giáo, cùng hợp sức mà chiến thắng. Nhưng hôm nay trước tiên là thiếu người của Phần Hương cốc, sau nữa cao thủ Thiên Âm tự, trong đó có trụ trì Phổ Hoàng thần tăng, bị bọn ma giáo giả mạo người của Phần Hương cốc dả thương. Hiện giờ ngoài bọn mấy người Phổ Không, Pháp Tướng, hầu như chỉ còn Thanh Vân môn đơn độc chống đỡ.

Thanh Vân môn là một phái lớn đã có lịch sử hơn hai ngàn năm, hôm nay cuối cùng đã cho người ta thấy được bề sâu thực lực của mình. Ngoài các thủ toạ như Điện Bất Dịch, Thương Chính Lương, Tăng Thúc Thường, còn có mười mấy trưởng lão râu tóc bạc phơ trong bảy chi phái, lại thêm cả Phổ Không, Pháp Tướng của Thiên Âm tự cùng nhau nghênh

Chương 7: CỔ KIẾM TRU TIÊN

chiến. Đám cao thủ Ma giáo dốc toàn lực công kích, tuy chiếm được thượng phong, nhưng trước sau không có cách nào đánh phá được bọn họ.

Trận chiến này quy tụ đến mấy chục vị cao nhân tu đạo ngang tài ngang sức, cùng kịch đấu một chỗ, cho dù Ngọc Thanh Điện được tiên gia đạo pháp phù trợ cho kiên cố, nhưng cũng không chịu nổi sức công kích của vô số pháp bảo bay qua bay lại, tung hoành khắp nơi, trần nhà cao lớn sụp xuống, cát bụi mờ mịt.

Mọi người thất kinh, nháo nhác tung mình lên, từ mặt đất chuyển sang đấu trên cao, không gian rộng rãi, hoá ra lại càng dễ thi triển hơn.

Đầy trời ánh sáng lấp loá, hết tốp này đến tốp khác xẹt tới xẹt lui trên không, nhấp nháy như lưu tinh! Đỉnh núi Thanh Vân hầu như chìm cả vào màn sáng rực rỡ của đủ loại pháp bảo.

Những pháp bảo thiên kỳ bách quái của đám ma giáo được đem ra sử dụng hết. Nhìn lại bên Thanh Vân môn, đa số trưởng lão đều dùng tiên kiếm. Trong tay những trưởng lão đã tu luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo đạt tới Thượng Thanh Cảnh Giới, hào quang của những thanh tiên kiếm đó lại tung hoành vô tận, ảo hoá vô cùng. Nếu không vì cao thủ ma giáo quá nhiều, thì chưa chắc họ đã bị rơi vào thế hạ phong.

Tuy vậy Điện Bất Dịch và các sư trưởng vẫn còn có thể chống đỡ được, chứ ở chỗ bọn đệ tử bình thường của Thanh Vân môn, tình thế nguy khốn cùng cực. Ma giáo lần này rầm rộ đến tập kích, quả thực đã có sự sắp xếp kỹ càng từ trước. Quý Vương bố trí càng cụ thể, dự tính Trương Tiểu Phàm nắm giữ dị bảo lại có chân pháp bất truyền của Thiên Âm tự, cao thủ Thanh Vân môn tất sẽ tề tựu ở Ngọc Thanh Điện, vì vậy khi đối phó với đệ tử Thanh Vân, đã dựa vào mặt báo của Thương Tùng Đạo Nhân, cho cao thủ mai phục rồi thỉnh linh dấy lên tấn

công. Quả nhiên đắc thủ, đệ tử Thanh Vân hoảng loạn, tử thương vô số.

Nhưng có một điều Quỷ Vương lại không lường đến, đó là linh thú hộ sơn của Thanh Vân môn, Thủy Kỳ Lân.

Một ngàn năm nay, kể từ khi Thanh Diệp tổ sư qua đời, Thủy Kỳ Lân vẫn mãi tiêu dao tự tại trong đầm nước xanh, chưa từng thật sự ra uy. Ngay cuộc đại chiến chính đạo và ma giáo dưới chân núi Thanh Vân trăm năm về trước, Thủy Kỳ Lân cũng chẳng hề hạ sơn tham dự. Vì vậy, thế hệ hiện giờ của Thanh Vân môn, kể cả Thương Tùng Đạo Nhân, đều không biết uy lực của Thủy Kỳ Lân thực sự ra sao?

Bị đánh thức bởi cuộc chiến giữa đệ tử Thanh Vân và Ma giáo, Thủy Kỳ Lân là linh thú trấn sơn, tất nhiên phải thịnh nộ xuất thủ. Lần này nó bỗng nhiên xuất hiện, khiến cục diện xoay chiều hẳn.

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân đứng giữa đầm nước xanh sóng trào sôi cuộn, cả đầm nước xoáy chuyển dữ dội quanh mình cự thú. Mười mấy cột nước lớn bằng vòng tay người ôm từ bên mình Thủy Kỳ Lân, được cự thú ngàn năm dùng linh lực khu dụng, bên trong ẩn hiện những vong hồn oán khí đã từng bị Thủy Kỳ Lân tru sát, xuất kích ra bốn bề, tấn công vào chúng đồ ma giáo.

Thoạt tiên bọn người Ma giáo còn không coi giống dị thú kia vào đâu, nhao nhao vây đánh, ai ngờ vừa đụng phải cột nước là ngã gục. Thủy Kỳ Lân uy lực mạnh mẽ kỳ lạ vô cùng. Giây lát sau bảy tám tên đã bị cột nước quật nát, bảy tám tên khác bị những oán linh trong luồng nước ép ngạt. Bao nhiêu can đảm của đám người ma giáo tan vỡ hết, chúng bỏ chạy tứ tán. Nhìn cảnh ấy, đệ tử Thanh Vân cũng phần nào lấy lại tinh thần.

Giây lát sau, cục diện thay đổi đã kinh động đến cả tứ đại tông chủ của Ma giáo lúc ấy vẫn đang ở trên Ngọc Thanh Điện. Đầu tiên họ phải xuống mấy cao thủ, cuối cùng đích thân Tam

Diệu Tiên Tử và Độc Thần cũng theo xuống, mới ổn định được tình hình, dần dần dồn ép Thủy Kỳ Lân.

Tam Diệu Tiên Tử và Độc Thần đều là những người đứng đầu một phái trong tứ đại tông phái, danh phận không tầm thường, đạo hạnh tất nhiên vượt xa những cao thủ ma giáo khác. Sau khi hai người bọn họ nhất tề vào cuộc, Tam Diệu Tiên Tử vũ động nhẹ nhẹ một sợi kỳ tơ trắng mềm, mắt thường khó nhận ra, trông như dệt một tấm lưới vô hình. Thủy Kỳ Lân mấy lần khu động cột nước đả phá, hết sức cương mãnh, nhưng bị tấm lưới vô hình mềm mại khó mà nhận thấy đó cản lại, làm tiêu biến hết.

Độc Thần quan sát Thủy Kỳ Lân và Tam Diệu Tiên Tử kịch đấu một lát, rồi gật gật đầu, rút từ trong bọc ra một ngọn tiểu đao lóng lánh thanh quang, dài khoảng nửa thước, cầm trên tay phải. Tay trái lão nâng một cái bình ngọc, mở nắp, không biết trong đó chứa vật gì?

Lát sau, hình như Độc Thần được thúc động niệm lực, thanh tiểu đao bỗng nhiên rực lên, bắn ra những tia sáng. Độc Thần nhẹ nhàng hươu đao, chém cột nước gần nhất một nhát ngọt như cắt đậu phụ, sau đó tay trái vung lên thật nhanh, một làn mặt phấn lam sắc rắc xuống cột nước vừa trỗi dậy.

Thủy Kỳ Lân hình như cảm nhận được điều gì, bèn ngoảnh lại rống lên một tiếng. Nước trong đầm gầm vang, từ nơi cũ lại vọt lên cột nước còn lớn hơn nữa, giáng thẳng về phía Độc Thần. Độc Thần nét mặt không biến đổi. Chỉ trong khoảnh khắc, Thủy Kỳ Lân bỗng lại rống lên một tiếng nữa. Cột nước vừa công kích Độc Thần vỡ oà, đổ ập về trong đầm, cả vùng nước gần đấy chuyển thành màu xanh u ám.

Cứ như vậy, Độc Thần vừa chém chặt, vừa rải độc, nháy mắt tất cả những cột nước do Thủy Kỳ Lân khu động lên đã bị lão triệt tiêu đến một nửa. Còn Tam Diệu Tiên Tử mặt mày

lạnh lùng ở một bên, dùng "Triển Miên ti"¹ mặt truyền của Hợp Hoan Phái siết dần lấy những cột nước Thủy Kỳ Lân tung đến.

Lúc này người nào tinh mắt nhìn qua là biết, Thủy Kỳ Lân đối phó với sự giáp công của hai đại cao thủ ma giáo, chắc chắn sẽ thua.

Ở trên cao, Ngọc Dương Tử và Quỷ Vương đứng bên nhau quan sát phía dưới. Thấy thế cục dần dần ổn định, Ngọc Dương Tử tỏ vẻ đắc ý, nói: "Có hai vị tôn chủ hợp lực, giống súc sinh này lợi hại đến đâu cũng không vấn đề gì!"

Quỷ Vương mỉm cười, rồi nhìn ra xa, thấy trong vòng công kích của chúng nhân Ma giáo, lúc này Thanh Vân môn tuy vẫn kiên cường kháng cự, nhưng ít không địch nổi nhiều, đã vô cùng chật vật rồi, liền cười bảo: "Ngọc Dương đạo huynh, hôm nay đại thành công, ngày sau trong Thánh giáo, thanh vọng của huynh sẽ không ai có thể theo kịp được nữa."

Ngọc Dương Tử ngoảnh đầu nhìn Quỷ Vương, lòng vô cùng khoan khoái, phá lên cười lớn.

Quỷ Vương thâm cười khẩy, nhưng ngoài mặt lại hân hoan bảo: "Thế này đi! Để tránh những chuyện bất chắc, chúng ta hãy cùng xuất thủ, đem những tên Thanh Vân môn..."

Ngọc Dương Tử phẫn chấn đáp: "Được, chúng ta cùng xuất thủ!"

Quỷ Vương gật đầu cười: "Mời đạo huynh!"

Ngọc Dương Tử cười ha hả, đằng thân bay lên, cánh tay vung ra, ánh sáng ngân sắc loé rực, trong tay xuất hiện một tấm gương lạ lùng hai mặt đen trắng.

Quỷ Vương theo sau, sắc diện thoát nhiên trầm xuống, sâu trong đáy mắt lướt qua một tia lạnh lùng, thân mình rung khẽ, tựa hồ đang định làm gì. Bỗng lúc ấy, ở phía xa, mơ hồ truyền lại một tiếng động trầm trầm quái dị.

1. Sợi tơ dài dằng dặc.

Đột nhiên, cả mạch núi Thanh Vân cao chọc trời sừng sững suốt ngàn vạn năm, hình như rung rinh!

Đột nhiên, tất cả pháp bảo tiên kiếm trong tay mọi người, đều phát nhiệt râm ran, hướng về phía đạo hào quang rực rỡ!

Thông Thiên phong cao ngấp chân mây, bầu trời tươi sáng suốt trăm nghìn năm nay, dần dần xạm lại.

Chỉ có ánh hào quang chói lọi nơi xa kia, như chớp giạt phát xạ, vùng thoát khỏi mọi ràng buộc, bay lượn trên chín tầng trời, đang lao vùn vụt đến.

Chợt rực rỡ!

Ánh sáng huy hoàng chói lọi chiếu khắp vòm trời. Sâu trong vùng sáng một bóng người cầm kiếm chìa lên cao.

Ai nấy nín thở, kinh ngạc ngẩn nhìn, ngỡ ngàng. Nơi đầm nước màu bích lục Thủy Kỳ Lân bỗng rống lên một tiếng, nhưng không công kích bọn Độc Thân và Tam Diệu phu phân nữa. Ngược lại, tất cả các cột nước cùng hợp nhất, tạo thành một luồng nước khổng lồ, đẩy Thủy Kỳ Lân vọt thẳng lên trời, bay đến nơi xa nhất trong vùng ánh sáng kia!

Trên trời xanh, tiếng gầm rú của linh thú vang vọng bất tuyệt.

Thương Tùng Đạo Nhân vốn vẫn đứng bên Quỷ Vương và Ngọc Dương Tử lặng lẽ quan sát chiến cục, sau khi luồng ánh sáng đó xuất hiện, sắc mặt lão bắt đầu trở nên nhợt nhạt. Lúc này thấy Thủy Kỳ Lân bỗng nhiên bay lên trời, thân hình lão run rẩy, miệng kêu thất thanh: "Tru Tiên!"

Quỷ Vương và Ngọc Dương Tử cùng biến sắc. Quỷ Vương kinh hãi hỏi: "Chẳng phải ông nói chỉ khi đạo hạnh tu tập tới Thái Thanh Cảnh, mới có thể khu dụng được Tru Tiên Cổ Kiếm, mới có thể thúc động nổi 'Tru Tiên kiếm trận' sao?"

Thương Tùng cười thẳm: "Đúng thế! Nhưng ta không ngờ là Đạo Huyền..." Lúc ấy, tất cả mọi người đã ngừng giao thủ, bọn Diên Bất Dịch hạ xuống đất, toàn thể Thanh Vân môn tâm trạng ai nấy đều xúc động.

Thanh cổ kiếm truyền thuyết, từng nằm trong tay Thanh Diệp tổ sư uy trấn thiên hạ, hôm nay nhằm đúng thời khắc nguy khốn nhất của Thanh Vân môn, đã tái xuất trong tay chủ nhân môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Lưng chừng trời, Thủy Kỳ Lân bay đến phía dưới Đạo Huyền, khe khẽ gầm gừ. Đầu con thú cúi thấp, hình như đối với thanh cổ kiếm, nó mang một niềm khiếp sợ và tôn kính không thể diễn tả được.

Thân mình Đạo Huyền ẩn hiện trong vầng sáng, chậm chậm hạ xuống đầu linh thú Thủy Kỳ Lân.

Hít thở thật sâu!

Chĩa kiếm, hướng lên trời!

Vòm trời rực hào quang, đột nhiên vắng vắng những tiếng nhấm chú kỳ dị, như thần Phật niệm xướng, như ác quỷ gầm gào. Một cảm giác hãi hùng xa xăm nhấn chìm tất cả mọi người.

Đột nhiên, từ đằng hậu sơn Thông Thiên phong, nơi Huyền Nguyệt Động Phủ, một luồng khí màu tím rùng rùng trỗi dậy, rơi lên mình Thủy Kỳ Lân và Đạo Huyền lúc ấy đang ở ngay trên đầu nó. Giây lát sau, ở mọi nơi xa xôi, nhằm cả về phía này, có sáu đạo kỳ quang rực rỡ từ sáu ngọn núi nhánh của dãy Thanh Vân bay tới, gồm các màu: vàng, xanh dương, đỏ, xanh lục, da cam, xanh lam, cùng lao xuống một lúc. Rồi bảy đạo kỳ quang hội tụ lại trên thanh cổ kiếm Tru Tiên giờ đã rực lên long lanh chói lọi trong tay Đạo Huyền.

Trời đất đổi màu, sấm nổ ầm ầm!

Giữa tầng trời rền vang một tràng sấm động, cuồng phong nổi lên, mọi người đều tái mặt. Trên Thông Thiên phong cát chạy đá bay, bụi đất mù mịt. Bảy đạo kỳ quang rùng rùng bất tuyệt, chiếu rơi vào thanh Tru Tiên cổ kiếm rực rỡ chói loà, chậm chậm tụ hình một khí kiếm bảy sắc long lanh, không ngừng lớn lên. Đồng thời từ thanh chủ kiếm, liên tục tách ra các khí kiếm đơn sắc, càng lúc càng nhiều, nháy mắt đã phủ rợp

Chương 7: CỔ KIẾM TRU TIÊN

vòm không, bảy màu lưu chuyển chiếu ngợp ngọn Thông Thiên, vô cùng diễm lệ!

Thương Tùng Đạo Nhân run rẩy, rên lên khe khẽ: "Tru Tiên kiếm trận, Tru Tiên kiếm trận..."

Lúc này Độc Thần và Tam Diệu Tiên Tử cũng đã bay trở lại. Thương Tùng Đạo Nhân sắc mặt tái mét, nói: "Trận pháp này là do Thanh Vân Tử sư tổ khai phá sáng lập, lại được Thanh Diệp Sư tổ dành ra tâm huyết trăm năm để hoàn thiện. Nó được thúc động nhờ cổ kiếm Tru Tiên, uy lực khó mà tưởng tượng được. Chúng ta... chúng ta hãy lui mau đi!"

Quý Vương biến sắc mặt, nhưng Ngọc Dương Tử thì bình bình giân dữ: "Nói vớ vẩn! Lợi hại đến mức nào thì cũng chỉ có một mình y và một cây kiếm, thế thì làm được gì?"

Thương Tùng Đạo Nhân cười khổ lắc đầu, vội ngoảnh sang bảo Độc Thần: "Tông chủ! Tru Tiên Kiếm Trận này dùng sức mạnh huyền diệu của thần chú để thúc động, cực kỳ lợi hại. Thanh Vân môn của ta hồi mới khai phá, đều dựa vào trận pháp này để có thể trụ vững. Về sau Thanh Diệp Sư tổ xuất thế, là tài năng thiên bẩm, đã đem hội tụ vào trận pháp linh lực và sát lực ngàn năm vạn năm của bảy ngọn núi trong dãy Thanh Vân. Lại dùng linh khí vô thượng của thanh đệ nhất kỳ kiếm muôn đời là Tru Tiên làm vật dẫn mà luyện thành. Công lực ấy có thể khai thiên phá địa, chúng ta không cách nào đương cự nổi đâu!"

Độc Thần biến sắc mặt, nhưng đứng xem thử Tru Tiên kiếm trận từ xưa tới giờ chưa từng nhìn thấy, để rồi cơ hội thắng lợi sắp thành tuột khỏi tay, thì lão không thể lập tức quyết định được.

Ngọc Dương Tử đứng bên cạnh thì khỏi phải nói, nét mặt không cam chịu. Chỉ có Quý Vương khẽ dậm chân, quả quyết: "Trận pháp này uy lực lớn quá, chúng ta không chống lại được, đi thôi!"

Ngọc Dương Tử và Độc Thân, lại thêm Tam Diệu Tiên Tử đều sững người, đang định tranh biện, thì chỉ trong giây phút do dự, trên cao Tru Tiên kiếm trận chói lòa rực rỡ, đã bắt đầu biến hoá.

Làn khí kiếm bảy sắc trên mũi cổ kiếm Tru Tiên hiển nhiên là thanh chủ kiếm của trận pháp, lúc này bắt đầu biến ra to lớn vô cùng, vờ vờ vươn lên trời xanh, to lớn hơn cả cự thú Thuỷ Kỳ Lân. Trong lúc đó màn khí kiếm đơn sắc đầy trời càng dày đặc thêm, như vân vụ không tan, nhìn mà kinh hãi.

Cảnh tượng kỳ lạ thiên cổ hiếm có này chẳng mang lại cho người ta chút cảm giác phấn hứng nào, chỉ đầy rẫy những luồng sát ý băng lạnh.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng trên Thuỷ Kỳ Lân, thân hình thấp thoáng lay động, đồng thời, dường như niệm dẫn pháp chú, tay phải huy động cổ kiếm Tru Tiên, tay trái khép lại bất pháp quyết, vạch xuống phía dưới!

"Xoẹt..."

Trên Tru Tiên cổ kiếm, lấp loáng một đợt hào quang. Giây lát sau, vô số khí kiếm bùng ra trong khoảng không, hình thế dữ dội, lao vọt xuống, nhằm thẳng hướng bọn người ma giáo.

Kiểm toả như mưa, trời đất thê lương lạnh lẽo!

Chúng đồ ma giáo vội giơ binh khí kháng cự. Nhưng khí kiếm vững vàng kiên cố, lạnh lùng xả thẳng xuống, những kẻ công lực hơi yếu liền bị chém ngã ngay, máu tươi tung toé.

Trên Thông Thiên phong, tức thời như có quỷ tru sói gào, tiếng hét thảm thiết vang lên không ngớt, vô số thân rơi thịt nát văng tung. Thật là huyết nhục tả tơi, gió tanh mưa máu, cảnh tượng không khác nào địa ngục. Nhìn tình cảnh ấy, ngay người của Thanh Vân môn và Thiên Âm tự cũng đều biến sắc. Pháp Tướng khe khẽ cúi đầu, lâm râm niệm Phật.

Tứ đại tông chủ của ma giáo sắc mặt đại biến, khắp lượt giáo đồ dưới kỳ trận huyền bí, hầu như đều đã bị thương. Nhìn lên

kiếm trận như mưa rơi, thanh chủ kiếm bảy sắc trên cao lại không ngừng tách ra thêm nhiều khí kiếm đơn sắc, phạm vi phủ chụp càng lúc càng rộng, bao bọc toàn bộ Thông Thiên phong!

Quý Vương vung tay chặn phá một thanh khí kiếm, chỉ thấy thân mình rung mạnh, linh lực sát khí trong kiếm dường như vô cùng vô tận. Xem ra quả nhiên đúng như lời Thương Tùng Đạo Nhân nói, thanh cổ kiếm này đã hấp thụ được linh khí trời đất ở cả bảy mạch núi của Thanh Vân sơn, thực không thể dùng sức người mà chống cự được. Huống hồ đây chỉ là khí kiếm đơn sắc, nếu là thanh chủ kiếm bảy màu đáng sợ kia, e rằng ai nấy đã chết không có chỗ chôn.

Trong bốn đại tông chủ, Quý Vương xưa nay vốn tức trí đa mưu nhất. Giữa lúc nguy nan vạn phần, ý nghĩ xoay chuyển, ông ta đột nhiên phát hiện Đạo Huyền Chân Nhân ở trên cao, thân hình đang rung lắc dữ dội, rõ ràng cực kỳ hao tổn sức lực, bèn kêu lên: "Chư vị, Đạo Huyền lão tặc trọng thương, không thể điều chuyển hoàn toàn kiếm trận này. Chúng ta lập tức hợp lực mở một đường thoát đi!"

Đám người Ma giáo vốn đang nháo nhác, dưới trận mưa kiếm đoạt hồn hầu như chỉ biết chống đỡ theo bản năng. Lúc này nghe Quý Vương kêu lên, chúng không nghĩ ngợi nhiều nữa, tất cả các cao thủ ma giáo trên Thông Thiên phong liền dang thân bay lên, theo Quý Vương lao về phía đông, nơi khí kiếm đơn sắc thưa thớt nhất.

Trên đường đi, tiếng kêu la thảm thiết rộ lên không ngớt. Giữa trời khí kiếm đoạt mệnh như ác ma cười gằn, từng vòi máu tươi đáng sợ văng tung toé. Người của Thanh Vân môn và Thiên Âm tự cứ nhìn đến ngây sững, quên cả cản đường chúng đồ ma giáo. Nhưng dù có nhớ đến, cũng chỉ e là lợi bất cập hại. Đây trời kiếm toả như mưa, nếu họ vọng động, chắc sẽ bị đá thương trước nhất trong cơn mưa kiếm đó.

Cuối cùng, sau khi bỏ lại gần một trăm thi thể, mấy chục

cao thủ ma giáo đã tới được phía cực đông. Tử đại tông chủ và Thương Tùng Đạo Nhân, ai nấy thân mình thương tích, nhưng đều thoát được ra ngoài.

Mưa kiếm ngập trời, cuối cùng cũng suy yếu, rồi từ từ ngừng lại.

Vô số máu tươi tán lạc rớt xuống, biến thành một trường huyết tanh kinh tâm động phách, phủ một màn máu lên cả ngọn Thông Thiên phong.

Khí kiếm trong không trung dần dần tiêu tán, Đạo Huyền Chân Nhân theo Thủy Kỳ Lân từ từ hạ xuống. Bọn Diên Bất Dịch lúc này mới sực tỉnh, lập tức chạy lên đón, nhưng mới động đến người Đạo Huyền Chân Nhân, còn chưa kịp nói gì, đã thấy thân mình ông ta chao đi, ngã vào lòng Diên Bất Dịch đang đà lao tới, rồi ngất lịm, bất tỉnh nhân sự.

Chương 8

OAN NGHIỆT

Mọi người nháo nhác cả lên, vội vàng vực Đạo Huyền Chân Nhân vào trong Ngọc Thanh điện, có điều Ngọc Thanh điện cũng đã bị phá huỷ tan tành từ lâu, kiến trúc hùng vĩ ấy lúc này đã đổ nát hơn một nửa, khắp nơi la liệt những vụn đá và khúc gỗ.

Dám trưởng lão sai bọn đệ tử trẻ tuổi mau chóng thu dọn để chữa ra một khoảng trống, lôi từ bên cạnh ra một cái ghế, dìu Đạo Huyền Chân Nhân ngồi xuống. Các trưởng lão và thủ tọa xung quanh, trong mình đều có linh đơn diệu dược, vội lấy ra thật nhanh, chỉ tiếc là không thể ngay một lúc ép Đạo Huyền uống hết được.

Một lúc sau, Đạo Huyền nhúc nhích, thở mạnh, từ từ tỉnh lại.

Mọi người thấy Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt tái nhợt đến nỗi hầu như không còn chút huyết sắc nào, nhất là vết thương nơi ngực, máu vốn đã đông lại từ lúc nào, nay rách to ra thêm mấy lần, hầu như nhuộm đen cả vạt dưới tấm đạo bào. Ai nấy bất giác đều tỏ ra lo ngại.

Rõ ràng là Đạo Huyền Chân Nhân nguyên khí đã tổn thương rất nặng, không thể cất lời ngay được. Điền Bất Dịch vội vã đem Đại Hoàng đan do lão tự luyện ra cho Đạo Huyền uống ba viên. Một lát sau, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, sắc mặt Đạo Huyền Chân Nhân mới tươi lên một chút.

Lúc này các trưởng lão và đệ tử đều xúm cả lại. Lâm Kinh Vũ, Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đã chạy về tới nơi, vừa thấy Đạo Huyền Chân Nhân bị thương nặng đến thế, bất giác đều thất sắc. Giây lát sau, Tống Đại Nhân, Tề Hạo, Văn Mẫn cũng quay trở về.

Đạo Huyền Chân Nhân tinh thần đã hơi hồi phục, mở to mắt, thấy bốn Điện Bất Dịch xung quanh ai nấy đều lo lắng chăm chăm nhìn mình, lập tức gượng cười bảo: “Ta còn gắng được, không việc gì đâu!”

Điện Bất Dịch và mọi người lúc này mới thở phào, có người còn nhớ đến cây cổ kiếm Tru Tiên trong truyền thuyết. Nhưng hai tay Đạo Huyền Chân Nhân trống không, tuyệt không thấy bóng dáng Tru Tiên đâu cả. Bên ngoài Ngọc Thanh điện, linh thú Thủy Kỳ Lân cũng không trở về đầm nước màu bích lục nữa, mà phục ở đó. Xung quanh nó, cũng không nhìn thấy bóng dáng cổ kiếm Tru Tiên.

Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi ngó bốn xung quanh, mặt hơi đổi sắc, thấy các môn nhân đệ tử thiếu vắng quá nửa, kinh ngạc hỏi: “Vừa rồi sau lúc ta đi, ở đây... ở đây thương vong thế nào?”

Điện Bất Dịch đứng gần ông ta nhất, lưỡng lự một lúc rồi nhỏ giọng đáp: “Chưởng môn sư huynh! Huynh nên dưỡng thương trước đã...”

Đạo Huyền cắt ngang: “Nói mau!”

Điện Bất Dịch ghen hòng, xoay mình nhìn lướt bốn phía, hình như cũng muốn xác định một lần nữa cho chắc, sau đó mới thấp giọng báo cho Đạo Huyền biết số lượng thương vong.

Trận chiến này, Thanh Vân môn quả thực tổn thất khá nặng nề. Dưới đợt vây công của ma giáo, trong hai mươi lăm vị trưởng lão thì có mười bốn người đã chết khi giao đấu, bốn năm người thương nặng. Về thủ toạ các chi phái, ngoài chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân ra, thì Thương Tùng Đạo Nhân của

Long Thủ phong đã phản bội, Thương Chính Lương thủ toạ Triều Dương phong và Thiên Vân Đạo Nhân thủ toạ Lạc Hà phong không may thiệt mạng. Còn lại Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường thủ toạ Phong Hồi phong đều kiệt sức, thương tích đầy mình. Chỉ có Thuỷ Nguyệt Đại Sư của Tiểu Trúc phong đi hộ tống Phổ Hoằng đại sư và các tăng nhân Thiên Âm tự, nên không có gì đáng ngại.

Đạo Huyền Chân Nhân lão đảo, suýt chút nữa không trụ nổi. Thanh Vân môn xưa nay vẫn có thực lực đáng để tự hào, trong trận chiến này, tổn thất gần hết.

Khuôn mặt Điền Bất Dịch cũng có vẻ bi phẫn, lão khẽ nói: “Chưởng môn sư huynh, mối thù sâu tựa biển này, chúng ta nhất định phải trả. Chỉ có điều trước mắt sức khoẻ huynh là quan trọng, xin chờ quá đau lòng!”

Đạo Huyền thở dài, nhắm mắt dậm chân than: “Đạo Huyền ta thật là có lỗi với các đời sư tổ của Thanh Vân môn!”

Giọng ông ta buồn thảm, không diễn tả hết nỗi nỗi đau đớn trong lòng. Mọi người nghe thấy, đều im lặng.

Lúc đó, trên một đồng đồ nát ở bên cạnh, có một khúc gỗ thỉnh linh rơi xuống đánh rầm. Từ trong góc đồng đồ nát ấy nhô lên một cái đầu, mọi người sững sờ, chăm chú nhìn kỹ, bất giác đều ngẩn ra. Người đó là Vương nhị thúc đã phát điên mấy năm nay. Không hiểu y lĩnh vào Ngọc Thanh điện tự lúc nào, cũng không hiểu y đã núp ở đâu suốt cuộc đại chiến long trời lở đất vừa rồi, bây giờ lại bò ra. Cả người bụi đất, đầu mặt lấm lem, nhưng thần sắc y thì tựa hồ không hề sợ hãi, ngó ngán nhếch cười mãi.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đang đứng đằng này đồng thời bước lại. Hai người và Vương nhị thúc vốn có quan hệ sâu sắc, bên kéo y sang một bên. Lâm Kinh Vũ rà soát y một lượt, trên người ngoài vài chỗ trầy xước thì hoàn toàn vô sự, không ngờ y còn may mắn hơn hẳn so với rất nhiều môn nhân Thanh Vân đạo hạnh tu hành cao gấp hàng trăm hàng nghìn lần.

Hai người thổi phào, đưa mắt nhìn nhau, đều có vẻ mừng. Trương Tiểu Phàm lúc này tâm trạng đã ổn định trở lại, thú khí chất bạo ngược quái ác trong người đã dịu xuống, từ lúc Thương Tùng Đạo Nhân bỏ đi, và đặc biệt là sau cuộc tàn sát giữa gã với người áo đen của ma giáo ở đằng hậu sơn.

Vừa nghĩ đến đây, gã hình như nhớ ra điều gì, ánh mắt bất giác liếc nhìn sang. Lục Tuyết Kỳ ban nãy đã thấy rõ bộ dạng hung ác lạ thường của gã, lúc này mặt mày trầm lắng, không hề một tiếng, chẳng biết là trong lòng đang nghĩ gì?

Chúng nhân ma giáo liêu chết mở một đường máu, xông qua kiếm trận Tru Tiên của Đạo Huyền Chân Nhân, chạy thoát xuống Thông Thiên phong.

Dưới chân núi Thanh Vân, Quỷ Vương là người đầu tiên trấn tĩnh, luôn miệng hô dừng, giữ bọn giáo chúng còn chưa hoàn hồn lại. Bốn môn phái lớn cùng điểm qua nhân số. Lát sau Quỷ Vương, Độc Thần, Ngọc Dương Tử và Tam Diệu Tiên Tử bước riêng ra một chỗ, cùng lặng nhìn nhau.

Thanh Vân môn tổn thất ghê gớm, nhưng ma giáo cũng chẳng dễ chịu hơn chút nào.

Kể từ trăm năm trước, sau khi ma giáo đại bại, suốt một trăm năm trở lại đây, chúng nhân ma giáo toàn bộ đều dốc sức vì cơ đồ. Mãi đến hôm nay, tứ đại tông phái huy động tổng lực của ma giáo, có sức mạnh hơn hẳn bất kỳ một môn phái nào trong tam đại phái chính đạo. Không ngờ trong trận chiến này, khoan hãy nói đến Tru Tiên kiếm trận mà Đạo Huyền Chân Nhân bày ra về sau, thoát tiên ngay trên Ngọc Thanh điện, đã có mười mấy cao thủ cùng vong mạng với đám trưởng lão của Thanh Vân môn. Sau đó lại có mười mấy cao thủ khác chết dưới Tru Tiên kiếm trận. Tứ đại tông phái đều có rất nhiều đệ tử thương vong, tổn thất lớn vô cùng.

Lúc này Thương Tùng Đạo Nhân vì có danh phận đặc biệt, cũng bước đến đứng bên họ.

Ngọc Dương Tử tính tình ngạo mạn, lại muốn trút giận vì nổi môn hạ thương vong, lạnh lùng liếc nhìn Thương Tùng Đạo Nhân, rồi quay đầu bước tách ra, không nề mặt lão ta tí nào.

Thương Tùng Đạo Nhân hơi tái mặt. Quý Vương tâm cơ khôn ngoan sắc sảo, công phu hàm dưỡng cũng cao, thì lại mỉm cười: “Thương Tùng đạo huynh! Thanh Vân môn các vị thực lực quả nhiên sâu xa không thể lường nổi. Quyền năng của Tru Tiên kiếm trận đó đến quý thân cũng khó đoán. Lợi hại, lợi hại lắm!”

Thương Tùng Đạo Nhân lắc lắc đầu đáp: “Quý Vương Tông chủ! Ông còn chưa biết đấy thôi, thực ra Tru Tiên kiếm trận vừa rồi chỉ mới phát huy được một nửa uy lực của nó.”

“Cái gì?” Tam Diệu Tiên Tử đứng bên la thất thanh. Thương Tùng Đạo Nhân liếc nhìn bà ta, bỗng thấy xao xuyến. Người đàn bà xinh đẹp đó da như sương đọng, vừa rồi trong cuộc đại chiến, chỉ thấy mặt mày vô cảm, hạ thủ tàn độc, nhưng lúc này trông xem, bỗng phát hiện dưới vẻ băng giá lại có nét kiều mỹ, thu hút hồn phách người ta. Nhất thời, Thương Tùng cứ ngây ra mà nhìn.

“E hèm!”

Độc Thần đứng bên vụt ho lên một tiếng. Thương Tùng Đạo Nhân tu hành đã nhiều năm, tức thời sực tỉnh, hiểu rằng Tam Diệu Tiên Tử là tông chủ của Hợp Hoan phái, đương nhiên có phép yêu mị bí hiểm, hạng đàn bà bình thường không thể so sánh nổi.

Lão không dám nhìn Tam Diệu Tiên Tử nữa, chỉ nói: “Trước đây ta chưa từng xem thi triển Tru Tiên kiếm trận bao giờ. Nhưng thư tịch trong Thanh Vân môn có ghi chép rằng, năm xưa vào thời cực thịnh của Thanh Diệp tổ sư, khi chống trả với ma giáo... à, với Thánh giáo, có thi triển Tru Tiên kiếm trận.

Ngoài thanh kiếm chính bảy màu trải ngang qua vòm trời, thì sáu thanh khí kiếm đơn sắc đều sắp xếp tề chỉnh theo phương vị của sáu ngọn núi, mà phạm vi rất rộng, bao bọc toàn bộ bảy ngọn núi lớn của rừng Thanh Vân. Trận mưa kiếm đó uy lực to lớn vô cùng, chứ không như trận hôm nay, để chúng ta còn đường tháo thân đâu!”

Quý Vương im lặng một lúc, thở dài than: “Vị Thanh Diệp tổ sư đó của các ông, đúng là ghê gớm thật!”

Độc Thần chau mày: “Nói thế tức là Tru Tiên kiếm trận uy lực rất lớn. Chắc cả đời này chúng ta cũng không thể phá giải nổi!”

Quý Vương lắc lắc đầu, mặt ửng hồng: “Tôi thấy không hẳn thế.”

Độc Thần và mấy người kia cùng nhìn sang. Độc Thần hỏi: “Sao cơ? Quý Vương lão đệ thấy thế nào?”

Quý Vương bình thần nói: “Nhìn nhận từ trận chiến hôm nay, thứ nhất Đạo Huyền tuy có thể nắm được Tru Tiên cổ kiếm, dàn bày được Tru Tiên kiếm trận, nhưng rõ ràng là rất gượng gạo, uy lực của kiếm trận không thể hiện được sự hùng mạnh như bản chất của nó. Hai là Tru Tiên kiếm trận này uy lực lớn như vậy, nhưng sự hao phí về nguyên khí và linh lực đâu có phải chuyện đùa? Tôi đoán chừng Đạo Huyền hiện giờ nhất định vết thương cũ tái phát, không chết thì cũng mất đi một nửa tính mạng!”

“Đúng thế!” Âm thanh phụ họa này không phải từ Độc Thần, Thương Tùng Đạo Nhân hay Tam Diệu Tiên Tử, mà lại từ Ngọc Dương Tử lúc đó đang bước trở về, nghe thấy, không kìm được vọt kêu lên.

Độc Thần gương cặp mắt già nua nhìn Quý Vương, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Quý Vương lão đệ, phải chăng ông định...”

Quý Vương ngắt lời: “Vâng! Tôi đúng là muốn quay lại Thanh Vân, ngay lúc này, ngay bây giờ. Hiện tại chính là thời khắc suy yếu nhất của Thanh Vân môn kể từ thời Thanh Diệp

đến nay, nếu chúng ta không nhân cơ hội này mà trừ bỏ mối lo canh cánh, thì còn đợi khi nào nữa? Mà Thanh Vân môn dứt khoát chẳng ngờ chúng ta vừa chạy bán sống bán chết, lại dám quay trở lại tấn công ngay. Chúng ta xuất kỳ bất ý, nhất định giành được toàn thắng!”

Mấy cao thủ ma giáo xung quanh, thấy đều ngó ra. Kể cả lão già sống dai, đã từng trải bao chuyện thế nhân như Độc Thần cũng bị chấn động bởi những lời của Quỷ Vương.

Quỷ Vương nhìn bốn phía, sôi nổi nói: “Hôm nay chính là thời điểm rất tốt để rửa sạch mối sỉ nhục một trăm năm nay của Thánh giáo chúng ta. Các vị đã từng cùng ta lập trọng thế trước bảo tọa của Thánh mẫu và Minh vương, hôm nay sao không dốc sức mà chiến đấu?”

Mấy người kia đưa mắt nhìn nhau. Họ tất nhiên không phải là hạng non gan khiếp nhược, nhưng vừa rồi còn chạy thực mạng khỏi Thanh Vân sơn, nháy mắt sau lại bảo quay lên tấn công. Thứ đảm lược ấy của Quỷ Vương, có thể nói là xem chuyện sinh tử như trò đùa, thực khiến người ta khó mà chấp nhận nổi.

Rất lâu sau, vẫn không một ai có phản ứng gì.

Quỷ Vương dần sa sầm nét mặt, lắc đầu than: “Cơ hội tốt như vậy mà các vị... ôi!” Nói đoạn, ông ta thở dài, mặt trông đầy vẻ chán chường thất vọng, chậm rãi quay về bên đám môn nhân Quỷ Vương tông của mình.

Thanh Long và U Cơ tiến lên đón. Thanh Long đang muốn hỏi gì đó, Quỷ Vương cười ngao ngán, hạ giọng bảo: “Họ chưa đáng để ta bàn chuyện! Chưa đáng!”

Nói đoạn thở dài than: “Thôi, sau này hãy bàn! Hôm nay tạm đến đây đã, chúng ta về núi thôi... ờ, Bích Dao đâu?”

Lời vừa thốt ra, Thanh Long và U Cơ đều giật mình. U Cơ che mặt bằng tấm sa đen, không nhìn rõ nét mặt bà ta ra sao, nhưng nghe giọng nói thì hiển nhiên kinh hãi vô cùng: “Lúc ấy

trên Ngọc Thanh điện, chúng thuộc hạ đấu với Thanh Vân môn. Bích Dao nói với hai chúng tôi là đi tìm Tông chủ, lẽ nào...”

Quỷ Vương biến sắc mặt, vội nói: “Từ lúc xuống núi tới giờ ta đã gặp nó đâu.”

Thanh Long lạc giọng: “Lẽ nào nó còn ở trên Thanh Vân sơn?”

Trên trán Quỷ Vương chỉ thoáng chốc đã lấm tấm mồ hôi, tức thời quả quyết nói: “Dao nhi là cốt nhục của ta, ta quyết không thể bỏ mặc nó không lo tới. Ta lên Thanh Vân sơn đây!”

Thanh Long vội kêu: “Tông chủ, tuyệt đối không nên! Làm thế... làm thế thực là...”

Ánh mắt Quỷ Vương loé lên, trong lòng chộn rộn muôn vàn ý nghĩ, rồi vụt xoay mình, cất cao giọng nói với bọn Độc Thần: “Các vị, ý ta đã quyết! Để rửa sạch mối nhục của Thánh giáo suốt một trăm năm nay, Quỷ Vương tông thà thịt nát xương tan, cũng phải xứng đáng với Thánh mẫu và Minh vương. Lúc này Thanh Vân môn, người chết thì đã chết, người bị thương thì đã bị thương, chủng môn Đạo Huyền lão tặc cũng trọng thương gần chết rồi, quyết nhiên không có cách nào thi triển Tru Tiên kiếm trận nữa. Quỷ Vương tông ta bây giờ lại đánh lên núi, nếu có thể thành công, cũng là nhờ Thánh mẫu và Minh vương phù hộ, nếu bất thành, khiến bọn ta phải chết trên núi Thanh Vân, ngày sau xuống hoàng tuyền tham bái Thánh mẫu và Minh vương, thì vẫn lòng cũng không có gì phải thẹn!”

Nói đoạn, ông ta không liếc lại mọi người lấy một cái, tung mình bay lên trước, quả nhiên là hướng về phía núi Thanh Vân. Thanh Long và U Cơ đưa mắt nhìn nhau, lập tức bám sát. Sau đó môn nhân đệ tử của Quỷ Vương tông cũng không nhiều lời, lũ lượt lao theo. Chỉ còn bọn Độc Thần và đám đông ma giáo trở mắt, trở ra như súc gỗ đứng nguyên chỗ cũ.

Giờ lâu Độc Thần và mấy người kia mới hoàn hồn, nhưng chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy trong đám môn nhân ma giáo

đằng sau lưng, dần dần nổi lên tiếng rì rầm. Bọn Độc Thần trong lòng ngấm ngấm kêu khổ, ngoái đầu lại, thấy phần lớn môn hạ ma giáo mặt đều lộ vẻ phẫn khích.

Trên ngọn Thông Thiên núi Thanh Vân, lúc này bao trùm một bầu không khí nặng nề. Mọi người vây quanh Đạo Huyền Chân Nhân, nhỏ to an ủi.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm đứng một bên, xốc lại quần áo cho Vương nhị thúc, phủ rũ bụi đất trên mình y. Vương nhị thúc hình như cũng có chút ấn tượng với hai người, đứng đó không nhúc nhích, mặc cho chúng muốn làm gì thì làm, mắt chỉ nhìn ra Thủy Kỳ Lân ở bên ngoài, cười hên hê.

Trương Tiểu Phàm nhìn bộ dạng của y mà lòng chua xót, không kìm được bỗng nhớ chuyện xưa năm ấy, thở dài một tiếng. Lâm Kinh Vũ nghe thấy, chạm đến tâm tư, cũng đồng cảm giơ tay ra vỗ vỗ vai Trương Tiểu Phàm.

Hai người nhìn nhau, đều đọc thấy trong mắt nhau nỗi thương tâm, nhất thời nín lặng.

Lúc đó, Phổ Hoàng đại sư và mấy vị tăng nhân Thiên Âm tự vừa rồi được Thủy Nguyệt Đại Sư cử người hộ tống đến nơi an toàn giờ được Thủy Nguyệt đưa trở lại. Sắc mặt của Phổ Hoàng Đại Sư đã tươi lên nhiều, chắc Li Nhân chuy của Chu ẩn tuy lợi hại, nhưng vẫn kém xa Đại Phạm Bát Nhã của ông. Vì thế Phổ Hoàng Đại Sư đã dần dần bức được phần lớn kinh lực cổ quái của Li Nhân chuy ra khỏi cơ thể.

Mặc dù vậy, Phổ Hoàng Đại Sư vẫn yếu ớt vô cùng. Bên cạnh có người mau mắn đưa tới một cái ghế, Phổ Hoàng Đại Sư được Pháp Tướng và Phổ Không dìu đỡ ngồi xuống bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân.

Phổ Hoàng Đại Sư thở dốc mấy lượt, nhìn ra xung quanh, chỉ thấy máu chảy thành sông, khắp nơi là những xác chết và đồng đồ nát, bèn thở dài một tiếng, chấp tay niệm: “A di đà Phật!”

Đạo Huyền Chân Nhân khê gật đầu với Phổ Hoàng Đại Sư, cười khở: “Thương thế của đại sư thế nào?”

Phổ Hoàng đại sư lắc đầu: “Lão nạp chưa chết được! Chưởng môn chân nhân phải hết sức bảo trọng mới được!”

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu thở dài, ánh mắt nhìn ra xa, đột nhiên dừng lại ở Trương Tiểu Phàm đang đứng phía ngoài, như sực nhớ chuyện gì, ngoảnh đầu bảo Điền Bất Dịch: “Điền sư đệ! Gọi đồ đệ Trương Tiểu Phàm tới đây!”

Điền Bất Dịch biến sắc, nhưng không dám cãi lệnh, đành xoay mình gọi: “Lão thất! Con qua đây, chưởng môn chân nhân có điều muốn nói với con.”

Mọi người đều thất kinh, nhất là các đệ tử Đại Trúc phong. Trương Tiểu Phàm càng lo ngại hơn, nhưng lệnh thầy không dám cưỡng, đành trăn mình bước tới.

Giây lát sau, mọi người đã giãn ra chừa một khoảng trống, Trương Tiểu Phàm trở trọi đứng trước mặt Đạo Huyền Chân Nhân, lí nhí thưa: “Chưởng môn!”

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn gâ một lúc lâu, khê hỏi: “Đến tận bây giờ, con vẫn không chịu nói thật bí mật của mình ư?”

Trương Tiểu Phàm bủn rủn, cảm thấy ánh mắt của tất cả những người xung quanh đều đổ dồn vào mình, quan tâm có, khinh miệt có, nhưng chủ yếu vẫn là ngờ vực!

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, chậm rãi hỏi: “Trương Tiểu Phàm! Từ khi con vào Thanh Vân môn chúng ta, Thanh Vân môn có chỗ nào bạc đãi con không?”

Trương Tiểu Phàm liền lắc đầu: “Chưởng môn chân nhân! Không có, không có chuyện đó. Sư phụ, sư nương đối với con rất tốt...” Gã nói tới đây, Điền Bất Dịch rõ ràng là rung động, nét mặt phức tạp vô cùng.

“Nhưng...” khuôn mặt Trương Tiểu Phàm lộ nét thống khổ vô cùng, trong đầu bao nhiêu ý nghĩ chộn rộn đan xen: “Nhưng... đệ tử đúng là có nỗi khổ bất đắc dĩ. Con... con không thể...”

“Nói!”

Đột nhiên, một tiếng gầm lớn chấn động toàn điện, âm vang như sấm nổ, khiến tất cả giật thót. Trương Tiểu Phàm bất giác thụt lui, nhìn sang người đó, tức thời cảm thấy ngạc nhiên.

Người phát ra tiếng gầm chói tai ấy, lại không phải là người của Thanh Vân môn, mà là Phổ Không, một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm tự. Phổ Không vai vế thấp nhất trong tứ đại thần tăng, tính tình vốn nóng nảy, thời trẻ hàng yêu phục ma, đã dùng pháp bảo Phật môn là ‘Phù đồ kim bát’ mà trừ diệt được không biết bao nhiêu yêu nghiệt. Sau này tuổi tác dần cao, Phật ý linh ngộ được sâu sắc hơn, mới dần dần ẩn cư trong Thiên Âm tự.

Hôm nay trong trận huyết chiến trên Thanh Vân sơn, Phổ Không đại khai sát giới, thi triển đạo hạnh Phật môn quỷ thần khó lường để quyết chiến với ma giáo. Lúc này tạng bào lão từ trên xuống dưới, chỗ nào cũng bê bết máu me, trông không giống cao tăng Phật môn, mà chẳng khác ác ma địa ngục, khiến Trương Tiểu Phàm và mọi người sợ run bắn.

Lần này Thiên Âm tự đến Thanh Vân sơn, vốn dĩ mục đích là sang vấn tội. Thiên Âm tự từ xưa tới nay chưa hề truyền chân pháp vô thượng là Đại Phạm Bát Nhã ra ngoài, thế mà bị một đứa đệ tử nhỏ nhoi của Thanh Vân môn học mất, làm sao chịu nổi? Lúc này Phổ Không hằm hằm nhìn Trương Tiểu Phàm như muốn ăn tươi nuốt sống, phần nộ vô cùng. Lại thêm ban nãy sát giới đã nhiều, khó nói hết nỗi phiền muộn trong lòng, không nén được bèn dùng đến Phật môn sư tử吼!

Trương Tiểu Phàm nghe tiếng thét như sấm nổ của ông ta, cứ ngây đờn. Gã chưa kịp hoàn hồn, Vương nhị thúc đang đứng đằng sau cùng Lâm Kinh Vũ, từ nãy tới giờ vẫn ngơ ngếch cười nhìn Thủy Kỳ Lân, chợt bị kinh động, ngoảnh đầu nhìn lại.

Thấy một hoà thượng hung thần ác sát, mình mẩy máu me,

nộ khí xung thiên đang trừng trừng nhìn Trương Tiểu Phàm, giống như ác ma muốn ăn thịt người!

...

Ngọc Thanh điện lặng ngắt như tờ.

“Ồi!...”

Đột nhiên, một tiếng la thảm như muốn xé lồng ngực, kinh hãi vang lên trên Ngọc Thanh điện đổ nát.

Vương nhị thúc mặt cắt không còn hột máu, sắc diện trắng nhợt, cả người đều run lên, lấy bẫy chỉ vào Phổ Không, la lối chóai tai: “Quý! Quý! Quý! Quý đấy!...”

Tiếng la sao mà thê thảm đến thế. Tuy đang giữa ban ngày ban mặt nhưng trên đại điện, ai nấy cùng cảm thấy ớn lạnh.

Thậm chí cả Phổ Không vừa nộ khí xung thiên, lúc này cũng bị Vương nhị thúc làm cho giật thót, luống cuống chân tay, vội vã lấp bắp biện bạch: “Người... người nói sao? Ta đâu có... có phải quý ma gì đâu?”

Nhưng Vương nhị thúc như trúng tà, cả người run bắn lên. Lâm Kinh Vũ bên cạnh cố sức xoa dịu an ủi, nhưng không có mấy may tác dụng. Chỉ thấy cả người Vương nhị thúc dần dần co rúm lại, không dám liếc nhìn Phổ Không nữa, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên là khiếp vía quá, miệng la liên hồi: “Quý! Quý! Chính y giết người đấy, đừng giết ta, đừng giết ta, ta, ta, a, a a a a a...!”

Một bầu không khí âm âm mờ mịt bỗng trùm lên nơi đây. Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cùng cứng đờ người. Nhất là Trương Tiểu Phàm, sâu trong đáy mắt gã, hình như nổi lên một thứ sáng đỏ.

Phổ Không bị mọi người nhìn xoáy vào, đâm hốt hoảng cuống cuống, tức giận đáp: “Ta hoàn toàn không quen người này, các người nhìn cái gì mà nhìn?”

Lâm Kinh Vũ từ từ buông lỏng bàn tay đang giữ Vương nhị thúc, bước đến bên Trương Tiểu Phàm. Khỏi cần nhìn cũng biết,

Trương Tiểu Phàm hiện chẳng khác gì y, đang hết sức kiềm chế bản thân. Nhưng tiếng thở nặng nhọc đã bộc lộ hết sự kích động trong lòng hai chàng trai!

“Chú ấy, vì, sao, lại, nói, là ông?” Lâm Kinh Vũ hỏi dần từng tiếng, sắc mặt y cũng đáng sợ như Trương Tiểu Phàm. Chỉ khác là trong mắt y, ngoài nỗi thù hận, vẫn có phần tỉnh táo.

Phổ Không cúi kính: “Ta làm sao biết được? Ý chẳng qua chỉ là một tên điên!”

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều biến sắc mặt, Thanh Vân môn cũng nhiều người cau mày. Đúng lúc ấy, đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu, Phổ Hoàng đại sư ngồi đằng sau Phổ Không chột lên tiếng, giọng điệu bi thương, khe khẽ than: “A di đà Phật! Gieo nhân xấu, gặp quả ác. Tội lỗi, tội lỗi quá!”

Lời vừa thốt ra, thoáng chốc trong điện im phăng phắc. Phổ Không càng ngây như súc gỗ, lâu lắm mới từ từ xoay mình lại, đối diện với Phổ Hoàng đại sư, nghẹn giọng hỏi: “Sư huynh! Huynh nói gì vậy?”

Phổ Hoàng đại sư mặt mày xanh tái, không rõ tại vết thương trên mình, hay do nỗi dằn vặt trong lòng. Chỉ thấy ông nhắm mắt, lâu lắm mới hạ giọng gọi: “Pháp Tướng!”

Từ lúc Vương nhị thúc đột nhiên phát cuồng, Pháp Tướng cứ nhẩn nhó, tái nhợt. Lúc này nghe gọi, thân hình y run lên, đáp: “Có đệ tử.”

Phổ Hoàng đại sư chậm rãi nói: “Đừng nên che giấu nữa! Con kể cho mọi người nghe đi! Năm xưa sư đệ đã làm chuyện sai, hôm nay quyết không thể để vị Trương thí chủ này tiếp tục hàm oan được nữa.”

Trương Tiểu Phàm nghe trong đầu vỡ òa, loáng thoáng có một âm thanh riết róng, như bầu chặt lấy trái tim gã.

Pháp Tướng lê bước tới, nhìn những gương mặt ngơ ngác xung quanh, sau đó đưa mắt sang Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm, cuối cùng dừng lại ở Trương Tiểu Phàm.

“Năm đó, người sát hại toàn bộ dân cư của thôn Thảo Miếu dưới chân núi Thanh Vân thực ra là người của Thiên Âm tự chúng tôi!”

“Cái gì?”

Trong thoáng chốc, những thanh âm kinh hãi, choáng váng, hồ nghi, phấn nộ như bùng nổ, vỡ oà ra trên Ngọc Thanh điện. Ngay những cao nhân đắc đạo hàm dưỡng rất cao như Đạo Huyền Chân Nhân, Điện Bất Dịch cũng không thể không biến sắc. Còn Lâm Kinh Vũ thì rút phất thanh Trảm Long kiếm, ánh biếc rờn rợn.

Chỉ có trái tim Trương Tiểu Phàm, đột nhiên chìm hẳn, chìm hẳn xuống, rất sâu, sâu thăm thẳm. Sau đó, nổi lên cảm giác băng lạnh xa xôi mà quen thuộc, thứ khí vị quái ác bạo ngược tanh tưởi phủ trùm lấy cả người!

Chương 9

LỜI CHÚ BẰNG MÁU

Những tiếng thoá mạ phần nộ cuối cùng cũng dần lắng lại. Pháp Tướng không hề để ý đến những người khác, thậm chí chẳng thèm nhìn thanh Trảm Long kiếm đầy sát khí nằm trong tay Lâm Kinh Vũ đang cuồng nộ, chỉ chăm chăm nhìn Trương Tiểu Phàm, vừa lo ngại vừa thương xót.

Mọi người đã hoàn toàn yên lặng, Pháp Tướng mới từ từ nói tiếp.

“Hung thủ đó, là tam sư thúc của tôi, Phổ Trí đại sư, một trong tứ đại thần tăng.”

Lời vừa nói ra, lại gây nên một cơn xao động, mọi người hoàn toàn chết điếng.

Thân hình Trương Tiểu Phàm rung lên, lắc lư, lảo đảo, không cảm thấy gì hết, hình như cả bầu trời đã sụp đổ xuống, mà bản thân mình, chẳng qua chỉ là một con người nực cười đến đốn đau...

Những thống khổ khắc sâu tận đáy tâm hồn, lúc này như đã hoá thành ác ma hung bạo cắn xé trái tim gã!

Sau cơn bi ai, rồi đây gã sẽ còn lại gì?

Thieu Hoả còn từ từ toả sáng, làn thanh quang lơ mờ rực lên, chen lẫn với ánh vàng kim dịu dịu, nhưng tất cả những cái đó, đều không che giấu nổi một lớp sáng đỏ máu buốt giá. Một thứ hung ác xưa nay chưa từng mạnh mẽ đến thế, một thứ khí

vị tanh tuổi đã lặn sâu trong Phệ Huyết châu và Nhiếp Hồn hàng ngàn hàng vạn năm, nổi tuyệt vọng của vô số vong hồn và oán linh găm giữ, cùng tràn lên lồng ngực gã!

Giữa không khí hỗn độn ấy, giọng kể của Pháp Tướng ở trước mặt, đã trở nên mạch lạc: “Năm đó Phổ Trí sư thúc đến Thanh Vân, diện kiến Đạo Huyền chuông môn, đề nghị cùng tu tập chân pháp hai nhà Phật Đạo, để tham phá được sự bí ẩn của thuật trường sinh, không ngờ bị chuông môn chân nhân dùng lời lẽ khéo léo chối từ.”

Đạo Huyền sững người, rồi gật đầu: “Đúng thế! Quả thực có chuyện đó.”

Pháp Tướng tiếp tục: “Hôm đó Phổ Trí sư thúc thất vọng hạ sơn, thả bộ đến Thảo Miếu thôn, thấy trời đã muộn, bèn nghỉ qua đêm trong một cái miếu nát. Cũng chính đêm đó...”

Giọng y vụt tắt lịm, trên đại điện, không khí tịch mịch, không có một âm thanh, chỉ nghe thấy tiếng thở càng lúc càng nặng nhọc của Trương Tiểu Phàm.

Pháp Tướng kiềm chế cảm xúc, trấn định tinh thần, nhưng ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn Trương Tiểu Phàm: “Đúng đêm hôm đó, Phổ Trí sư thúc đột nhiên phát hiện có một người áo đen đang dậm lặn mò vào thôn Thảo Miếu, định bắt cóc vị sư đệ Lâm Kinh Vũ này.”

Lâm Kinh Vũ giật mình, mọi người tức thời cùng nhìn về phía y. Pháp Tướng kể tiếp: “Phổ Trí sư thúc lập tức xuất thủ tương cứu, không ngờ người áo đen đó nham hiểm mưu mô, bề ngoài thì như định bắt người, kỳ thực là muốn đối phó với Phổ Trí sư thúc, hòng chiếm đoạt tà vật của ma giáo là Phệ Huyết châu, lúc đó Phổ Trí sư thúc đang nắm giữ!”

Mọi người xôn xao.

Pháp Tướng nói: “Phệ Huyết châu là vật mà Phổ Trí sư thúc tình cờ tìm được rất nhiều năm về trước trong một đầm lầy lớn

Chương 9: LỜI CHÚ BẰNG MÁU

ở phương tây. Lão nhân gia muốn kiểm chế nó không gây họa cho sinh linh trên thế gian nữa, bèn dùng chân pháp Phật môn nhốt hạt châu yêu tà đó lại, tăng cường trấn áp bằng vật báu của Thiên Âm tự là Phỉ Thuý niệm châu. Không hiểu sao người áo đen đó biết được chuyện này, trước tiên đã giấu một thứ tuyệt độc là rết bảy đuôi vào trong người Lâm sư đệ, cốt để nó cắn bị thương Phổ Trí sư thúc...”

Diễn Bất Dịch ngạc nhiên kêu lên: “Rết bảy đuôi, lẽ nào là Thương Tùng...”

Lần này, đến lượt khuôn mặt của Lâm Kinh Vũ càng thêm nhợt nhạt.

Pháp Tướng ngưng một lát, rồi tiếp: “Phổ Trí sư thúc thân thể trúng kịch độc, liệu chết giao đấu, sau đó bị thương nặng dưới Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết do kẻ đó thi triển, đã như ngọn đèn khô dầu. Cuối cùng, người dùng Đại Phạm Bát Nhã phản công dữ dội, khiến hắc y nhân phải kinh hoàng bỏ chạy. Giữa lúc diễn ra cuộc đấu phép dữ dội ấy, Trương Tiểu Phàm Trương sư đệ cũng chạy tới miếu cỏ.”

Mọi người trong Thanh Vân môn, sắc mặt đã khó coi hết mức. Pháp Tướng kể: “Sau đó, Phổ Trí sư thúc tự biết mình tất chết, nhưng tâm nguyện cả đời của lão nhân gia vẫn chưa đạt được, thực không cam tâm. Đúng lúc ấy, trong đầu người bỗng nhen lên một... một... một ý nghĩ kỳ quặc chưa từng có, là đem Đại Phạm Bát Nhã chí cao vô thượng của Thiên Âm tự truyền cho một đệ tử, rồi để thiếu niên nhỏ tuổi đó đầu nhập vào Thanh Vân môn học đạo pháp của Thanh Vân. Như vậy chân pháp hai nhà Phật Đạo xưa nay chưa từng tương thông, sẽ cùng lúc được tu tập trên một người, tâm nguyện cả đời của lão nhân gia, sẽ có thể đạt được.”

Đạo Huyền Chân Nhân cười mát: “Phổ Trí đạo huynh quả nhiên lợi hại, nhìn xa trông rộng. Nhưng không hiểu vì sao

không truyền cho Lâm Kinh Vũ tư chất tốt hơn, mà đi chọn Trương Tiểu Phàm này?”

Pháp Tướng hơi sững người, rồi đáp: “Phổ Trí sư thúc nhận thấy, Lâm sư đệ tư chất tốt, nếu vào làm môn hạ Thanh Vân, nhất định sẽ được trưởng bối sư môn quan tâm chú ý, nhưng chỉ e sẽ rất dễ bị phát hiện, vì vậy...”

Mọi người trong Thanh Vân môn đưa mắt nhìn nhau, Điền Bất Dịch lắc đầu: “Lợi hại, lợi hại...”

Pháp Tướng nói: “Như vậy, Phổ Trí sư thúc cũng vì thật tâm yêu mến Trương sư đệ chất phác, nên mới đem Đại Phạm Bát Nhã hàng ngàn năm nay chưa truyền cho người ngoài ngấm ngấm truyền thụ cho Trương sư đệ. Sau đó sợ Phệ Huyết châu nếu còn ở bên mình, chẳng may người áo đen kia cướp được, khó tránh khỏi rơi vào tay bọn gian tà, nên giao Phệ Huyết châu cho Trương sư đệ, dẫn đệ ấy tìm một vực núi không ai biết ném xuống. Có điều...” Nói tới đây, Pháp Tướng không nén được thở dài: “Không ngờ Trương sư đệ chắc vì tưởng nhớ mối ân tình cũ, bèn giữ thứ tà vật ấy lại bên mình.”

Trên đại điện, mọi người lúc này mới vỡ lẽ. Thì ra lai lịch của Phệ Huyết châu là như vậy, mà chân pháp Đại Phạm Bát Nhã trên mình Trương Tiểu Phàm cũng là từ đó mà ra.

Lúc này, khuôn mặt Pháp Tướng lộ vẻ đau xót vô cùng, chậm rãi nói: “Nếu chỉ có thế, Phổ Trí sư thúc cũng bất quá là cố tình làm bữa. Nhưng không ai ngờ, lúc đó còn xảy ra một chuyện... Phổ Trí sư thúc vốn là người hay thương cảm cho thế nhân, dù mình bị tà lực của Phệ Huyết châu hành hạ, cũng muốn dùng chính Phật lực của bản thân mình trấn giữ tà vật đó. Không ngờ lâu ngày, tà lực của Phệ Huyết châu đã âm thầm ngấm vào sâu trong hồn phách của Phổ Trí sư thúc, ngày thường có Phật pháp hộ thể, thì hoàn toàn không cảm giác gì cả. Chẳng ngờ đến lúc sức tàn lực kiệt, mọi chuyện lại khác.

Chương 9: LỜI CHÚ BẰNG MÁU

Hôm đó rời khỏi Trương sư đệ và Lâm sư đệ, đi vào trong thôn, sư thúc đột nhiên nhớ ra, dù mình có truyền chân pháp Phật môn cho Trương sư đệ, thì cũng chưa chắc cậu ấy sẽ được thuận buồm xuôi gió vào được Thanh Vân môn!”

Về mặt Pháp Tướng đau đớn thảm hại, đến giọng nói cũng run run: “Lúc đó Phật lực của Phổ Trí sư thúc đã suy giảm nhiều, lại bị tà lực xâm nhiễm, như có ma quỷ theo ám, lập tức nghĩ... nghĩ... phải giết sạch toàn bộ thôn dân Thảo Miếu, Thanh Vân môn mới thương tình cô nhi, nhất định sẽ thu nạp hai cậu ấy vào dưới cửa. Vì vậy... vì vậy...”

“Á!” Lâm Kinh Vũ găm vang, cuối cùng không nín nhịn nổi nữa, Trảm Long kiếm chém xả xuống Pháp Tướng. Đạo Huyền thét: ‘Mau... mau ngăn lại!’

Không đợi ông nói dứt, Diên Bất Dịch và mấy người nữa đã sớm ngăn y lại rồi. Lâm Kinh Vũ lệ tuôn tràn trề, khóc rống lên đau đớn, vẫn còn giãy giụa vùng vẫy trong tay những người đang ngăn cản y, gào rít: “Ta phải giết các người... giết các người...”

Bên Thiên Âm tự, đầu tiên là Phổ Hoảng, Phổ Không, rồi đến hết thầy chúng tăng nhân đều cúi đầu, mặt có dáng hổ thẹn, lầm rầm niệm Phật hiệu không ngừng.

Đạo Huyền nín thinh giờ lâu, hình như đến ông cũng phải cần một sức mạnh tâm tưởng rất lớn mới có thể tiếp nhận nỗi sự thật ngang trái này. Một lúc sau, ông đột nhiên hỏi Pháp Tướng: “Vừa rồi hiền đệ nói Phổ Trí đã đèn cạn dầu khô, vậy tại sao quý phái lại biết được sự thật ấy?”

Pháp Tướng trầm mặc một lúc, đáp: “Phổ Trí sư thúc đã kết giao với một đệ nhân, được một viên kỳ dược là Tam Nhật Tất Tử hoàn. Uống thuốc này rồi, bất kỳ thương thế có nặng đến thế nào, trong vòng ba ngày cũng có thể kích thích toàn bộ tiềm lực của cơ thể, giữ được tính mệnh. Nhưng sau ba ngày,

cho dù thương thế có thuyên giảm, cũng nhất định phải chết. Phổ Trí sư thúc đã uống viên thuốc kỳ lạ đó, cố về tới Thiên Âm tự, đem đầu đuôi sự việc trình bày rành rẽ với ân sư là Phổ Hoàng Đại Sư. Con lúc đó đang hầu hạ ân sư, đứng bên nghe thấy chuyện này. Phổ Trí sư thúc bấy giờ đã hoàn toàn tỉnh táo, hối hận ghê gớm về tội lỗi tày trời ấy, có chết ngàn vạn lần cũng không đủ đền bù một phút sơ sẩy, cuối cùng đau đớn khóc rống lên rồi toạ hoá!”

Pháp Tướng chăm chú nhìn Trương Tiểu Phàm, chậm rãi nói: “Sự việc là như vậy. Tất cả những chuyện này đều là lỗi ở Phổ Trí sư thúc của Thiên Âm tự chúng tôi, không can hệ gì đến Trương sư đệ. Mong các vị sư thúc của Thanh Vân môn đừng trách tội cậu ấy!”

Đạo Huyền Chân Nhân khẽ thở dài, toan nói. Bỗng trên đại điện yên tĩnh, vang lên một tràng cười trầm trầm bi thảm.

“Trách ta? Ai trách được ta đây?”

Tiếng cười xa lạ mà lạnh giá thê lương, chứa đựng nỗi oán hận sâu xa. Trương Tiểu Phàm từ nãy đến giờ vẫn gục đầu thổ nặng nhọc, giờ chậm chậm, chậm chậm ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đỏ rực như máu, ngập ngụa khí lạnh khiến người ra rồn gai ốc, nhìn trừng trừng vào Pháp Tướng.

Pháp Tướng cau mày, khẽ nói: “Trương sư đệ! Đệ... đệ phải bảo trọng thân thể! Những chuyện quá khứ thì để cho nó trôi qua đi, ngày tháng sau này còn dài mà.”

“Người! Chết! Đi!”

Đột nhiên, từ kẽ răng của Trương Tiểu Phàm hàn học bật ra ba tiếng ấy, mọi người đều tái mặt. Trương Tiểu Phàm lúc này như biến thành một con người khác, toàn thân sát khí đằng đằng, mặt mày rúm rỏ, hung ác vô cùng.

Từ đằng xa, Vương nhị thúc đột nhiên lại hét vang lên kinh hoàng: “Quý, quý! Lại có một con quý!”

Lần này, ngón tay của y chỉ thẳng vào Trương Tiểu Phàm.

Mọi người sợ hãi, Phổ Hoàng Đại Sư không màng đến thân thể đang bị thương nặng, vụt đứng bật dậy. Thiêu Hoả côn trong tay phải Trương Tiểu Phàm rung rục hào quang. Phệ Huyết châu như phục sinh, toả ánh sáng xanh rực rỡ, lẫn với sắc đen của cây gậy ma Nhiếp Hồn, phủ trùm lấy Trương Tiểu Phàm. Mặt mày gã cũng dần dần trở nên mờ ảo.

Pháp Tướng giật giọng: “Trương sư đệ! Mau ném cây gậy quý quái ấy đi, đệ nhiễm tà lực rồi đó...”

“Ha ha ha ha ha ha...”

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt cười thắm, giọng nói thê lương: “Chính đạo cái gì, chính nghĩa cái gì? Các người trước nay đều lừa ta cả. Cả đời ta quần quai chịu đựng, cho dù chết cũng giữ chặt bí mật cho lão. Nhưng ta thì bị coi là cái gì?...”

Gã vùng đang rộng hai cánh tay, ngửa mặt hú dài:

“Ta thì bị coi là cái gì đây?...”

Thanh âm thảm thiết, vang vọng giữa đất trời, động đến tâm can mọi người, khiến ai nấy sa nước mắt.

Những người có mặt ở đó, hết thấy đều tái mặt. Pháp Tướng vùng bay nhào đến, hét bảo: “Trương sư đệ! Mau ném vật đó đi! Nếu không đệ sẽ rơi vào ma đạo, muôn kiếp chẳng siêu sinh đâu...”

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt nhìn trời, hình như không hề chú ý gì đến Pháp Tướng. Mọi người nín thở, trông thấy Pháp Tướng sắp nắm được thanh Thiêu Hoả côn ấy rồi. Không ngờ giữa lưng chừng, một tiếng hét lạnh lạnh, một luồng bạch quang lướt ngang đánh tới. Pháp Tướng luống cuống không kịp trở tay, đang lơ lửng giữa trời kêu lên một tiếng thê thảm, rồi bay bật trở về.

Mọi người thất kinh, chỉ thấy một bóng xanh lục nháng lên, Bích Dao hiện ra phía trước Trương Tiểu Phàm, đối mặt với bao

nhieu cao thủ chính đạo, mà hiên ngang không sợ sệt gì hết.

Trên gương mặt nàng, đôi mắt đỏ hoe, hiên nhiên là đau lòng vì Trương Tiểu Phàm. Không để ý gì đến những người khác, nàng xoay mình nắm lấy tay Trương Tiểu Phàm, gấp rút bảo: “Tiểu Phàm! Hãy đi với em! Lũ mặt người dạ thú này, tất cả đều đang hại chàng!”

Trương Tiểu Phàm mù mị làm theo. Người con gái trước mặt, không hiểu sao, vào lúc trời đất cô quạnh tịch mịch này lại là nơi tin tưởng duy nhất của gã. Trương Tiểu Phàm bất giác nắm chặt bàn tay mềm mại ấy, bước theo nàng!

Các cao thủ chính đạo đang đứng đây trong điện, đâu có thể để bọn họ vô phép như thế được, nhất là giây lát sau, nhiều người nhận ra Bích Dao là con gái duy nhất của Quỷ Vương, Tông chủ Quỷ Vương tông, lập tức họ náo loạn hết cả lên.

Hôm nay Thanh Vân môn tử thương vô số, đều do ma giáo, quả thật đã mang mối thù sâu như bể với ma giáo. Chưa tiêu diệt sạch ma giáo, họ quyết không chịu. Loáng cái, đã có người chặn đường, còn có người thét hỏi, bắt đầu hoài nghi Trương Tiểu Phàm phải chăng thực sự có quan hệ với ma giáo.

Lục Tuyết Kỳ, Tề Hạo biến sắc mặt. Duy có bọn Điện Linh Nhi là cố sức biện bạch Trương Tiểu Phàm vừa rồi đã tả xung hữu đột trong đám ma giáo. Nhưng tiếng nói này quá yếu ớt, nháy mắt đã bị cơn thịnh nộ của mọi người nhấn chìm.

Giây lát sau, những người chính đạo trên đại điện, đã vây kín lấy đôi thanh niên nam nữ.

Trương Tiểu Phàm mở trừng trừng cặp mắt vẫn máu, thân hình run run, cứ cười thảm thiết, trong đầu hiện lên chỉ toàn cảnh tượng máu tanh khốc liệt, nhưng dường như lại hoàn toàn trống rỗng. Mọi tín hiệu, niềm tin của gã từ trước tới nay, chỉ trong một hôm sụp đổ hoàn toàn.

Bích Dao bình tĩnh hơn gã nhiều. Nàng nắm chặt tay

Chương 9: LỜI CHÚ BẰNG MÁU

Trương Tiểu Phàm, cùng gã đứng lên, trầm giọng bảo: “Tiểu Phàm! Chàng đừng sợ! Dù phải chết, em sẽ chết cùng chàng!”

Trương Tiểu Phàm bủn rủn thất kinh, chợt thấy tỉnh táo lại một chút.

Đúng lúc đó, một giọng to vang từ bên ngoài vẳng tới: “Ai dám hại con gái ta?”

Sột một tiếng, thân hình Quỷ Vương đã xuất hiện trên Ngọc Thanh điện. Mọi người trở mắt, lao xao không ngớt.

Giây lát sau, Thanh Long, U Cơ và các môn nhân của Quỷ Vương tông cũng lần lượt hiện thân, vây quanh Trương Tiểu Phàm và Bích Dao.

Quỷ Vương nhìn lướt bốn xung quanh. Lúc này với thực lực của Quỷ Vương tông, quả thực là kém sút hơn hai phái Thanh Vân môn và Thiên Âm tự cộng lại. Nhưng trông ông ta không hề có dáng e sợ, tay chấp sau lưng, nhìn xung quanh với vẻ ngạo mạn, ngoảnh đầu sang mỉm cười với Bích Dao: “Dao nhi! Con dẫn Tiểu Phàm đi trước đi.”

Bích Dao gật đầu, đang định cất bước. Nhưng hành động khinh thường chúng nhân chính đạo ấy đâu dễ gì thực hiện được. Chưa kể Trương Tiểu Phàm lúc này thân phận lại hết sức đặc biệt. Hai đại môn phái Thanh Vân môn và Thiên Âm tự bất luận thế nào cũng không thể để gã đi được.

Đạo Huyền Chân Nhân tức giận quát: “Ngăn lại!”

Ông ta vừa thốt lên, các cao thủ chính đạo vốn đã không thể nhẫn nại nổi bèn lập tức băng lên, trong chớp mắt trên Ngọc Thanh điện tan tành đổ nát, lại xảy ra kịch đấu. Có điều tình thế lúc này hoàn toàn trái ngược với một khoảng thời gian không lâu trước đây, giờ thì chính đạo bao vây tấn công Quỷ Vương tông.

Một lúc sau, Quỷ Vương tông đã rơi vào thế hạ phong. Bích Dao vẫn nắm chặt tay Trương Tiểu Phàm, lo lắng nhìn xung

quanh. Nhưng Quỷ Vương mặt vẫn điểm nụ cười, thần thái ung dung quan sát cục diện trong điện.

Áp lực từ phe chính đạo càng lúc càng lớn, mười mấy người bên Quỷ Vương tông đã bị ép vào một vòng hẹp, tình hình hết sức hiểm nghèo. Không ngờ đúng lúc đó, bên ngoài Ngọc Thanh điện chợt có tiếng lanh lảnh cất lên, rồi những luồng ánh sáng kỳ dị chớp nháng loạn xạ, giáy lát sau những tiếng la hét kinh hãi vang dội liên hồi.

Phe chính đạo thất kinh, trông thấy rành rành những bóng người bay lượn, chính là ba phái lớn còn lại của ma giáo do Độc Thần, Ngọc Dương Tử và Tam Diệu Tiên Tử dẫn đầu chạy đến chi viện.

Cao thủ ma giáo nườm nượp hạ xuống lao vào vòng chiến, tình thế trong nháy mắt đã đảo ngược. Độc Thần từ từ bước tới nơi Quỷ Vương đứng, bộ dạng hớn hở nhìn Quỷ Vương, ánh mắt theo dõi vòng chiến trước mặt, mặt thoáng cười, miệng khê bảo: “Lão đệ, ông ghê thật đấy!”

Quỷ Vương tủm tủm: “Vì Thánh giáo chúng ta, lão tiền bối đã bất chấp tất cả để làm chuyện mạo hiểm, ngày sau nhất định lưu danh thiên cổ, được đệ tử Thánh giáo đời đời truyền tụng.”

Độc Thần nhăn nhó, trừng mắt nhìn ông ta, mắng khê: “Nói vớ vẩn!”

Lần này ma giáo rầm rộ kéo tới, Thanh Vân môn vốn dĩ nguyên khí đã tổn thương rất nặng, mọi người tuy cố gắng chống chọi, hiểm nổi ít không chống được nhiều, tức thời bị ép dồn trở lại, tình thế dần dần nguy ngập.

Đạo Huyền Chân Nhân đưa mắt quan sát toàn cục, đôi mắt như bùng lửa. Trong một ngày, Thanh Vân sơn thần thánh bất khả xâm phạm đã bị những tên ma giáo này giày xéo hai lần,

đúng là một nỗi sỉ nhục ghê gớm kể từ thời lập phái đến nay.

Nghiêm trọng hơn là tình thế trước mắt thật khốn đốn. Trong giây lát, ông như đã hạ quyết tâm, giơ cao cánh tay.

Các Tông chủ của tứ đại tông phái ma giáo lúc này đều chưa nhập vòng chiến, ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Đạo Huyền Chân Nhân, thoáng nhìn là biết lão tặc này lại toan liều chết thi triển Tru Tiên kiếm trận một lần nữa. Họ đời nào để lão ta được như ý, lập tức bốn bóng người chớp lên phóng tới, không hẹn mà cùng lao vào Đạo Huyền Chân Nhân.

Đúng lúc đó, như nhận được lệnh triệu hồi, linh thú Thuỷ Kỳ Lân từ nãy tới giờ vẫn phục bên ngoài Ngọc Thanh điện đột nhiên gầm lên một tiếng vang dội, xông ngay vào, dầm lao tới vô cùng mạnh mẽ. Con thú khổng lồ thời thượng cổ, sức lực không thua kém bất kỳ một cao nhân tu đạo nào. Lần này nó phóng đi, tiếng gió rít lên, kẻ nào bị va trúng thì không phải là chuyện đùa. Bọn Quỷ Vương đều bị nó cản trở. Trong lúc đó, Thuỷ Kỳ Lân đã xông đến bên Đạo Huyền Chân Nhân.

Rồi nó nằm phục bên Đạo Huyền Chân Nhân, cái mồm rộng ngoác to, khạc ra một vật. Đạo Huyền Chân Nhân vươn tay tiếp lấy.

Phe ma giáo kinh ngạc nhìn lên, trông thấy rõ ràng là một thanh trường kiếm, nhưng lúc này không có màu sắc, hình như được đúc từ một loại đá lạ nào đó. Thân kiếm đốc kiếm đều hợp thành một thể, nhìn như một thanh kiếm đá bình thường không có gì kỳ lạ cả. Thấp thoáng nhìn thấy, mặt kiếm dường vân nhằng nhịt, trông hơi cũ, có đường nứt lờ mờ trên thân.

Thì ra thanh cổ kiếm Tru Tiên hình dáng như vậy, lại còn giấu trong miệng Thuỷ Kỳ Lân, đúng là điều không ai ngờ tới.

Khi Tru Tiên cổ kiếm rút xuống tay Đạo Huyền Chân Nhân, trong khoảnh khắc từ thân kiếm trỗi lên một thứ ánh sáng trắng nóng bỏng khó tả. Giây lát sau làn ánh sáng ấy dâng

ngập toàn bộ Ngọc Thanh diện to lớn. Mọi người thoát khiếp hãi, đều lần lượt ngừng tay.

Nhưng trong vầng hào quang đó, thân hình Đạo Huyền Chân Nhân lại lắc lư chao đảo.

Quý Vương, Độc Thần, Ngọc Dương Tử và Tam Diệu Tiên Tử không nghĩ ngợi nhiều, tức thời cùng nhảy bổ đến. Bọn Điền Bất Dịch giận dữ quát tháo, nhưng không kịp viện thủ. Đạo Huyền Chân Nhân người tuy yếu, nhưng tay trái tỳ trên mình Thuỷ Kỳ Lân, tay phải cầm cổ kiếm Tru Tiên múa lên phía trước. Trong nháy mắt ánh sáng trắng vẫn tràn đi như sóng dữ, khí thế dồi non lấp biển. Bọn Độc Thần cùng phát lực. Hai bên va vào nhau, vang lên tiếng động rầm rầm.

Ngọc Thanh diện vốn đã tan tành một nửa, lúc này đến những bức tường vỡ gạch tro còn sót lại cũng đổ sụp, bụi đất bung lên mù mịt. Bọn Quý Vương bất giác thụt lùi, bốn người cùng biến sắc mặt, uy lực của Tru Tiên cổ kiếm quả thực không thể tưởng tượng được.

Mặc dù vậy, giữa vầng hào quang vây phủ của Tru Tiên, Đạo Huyền Chân Nhân cũng ộc ra một bùm máu tươi, có điều ông ta như đã bất chấp tất cả, gắng gỏi bay lên mình Thuỷ Kỳ Lân, linh thú rống vang, nhe nanh múa vuốt bay lên trời.

Giữa đất trời, đột nhiên chỉ còn mỗi hào quang của Tru Tiên, ánh sáng lung linh, càng lúc càng rực rỡ. Cùng với những tràng niệm chú, thanh khí kiếm bảy màu sáng ngời lại một lần nữa xuất hiện trong không trung, ào ạt tuôn ra những thanh khí kiếm đơn sắc, lóng lánh tràn trề.

Bên ma giáo ai cũng hoảng kinh thất sắc, Độc Thần hần học dặm chân thốt: “Trận pháp này uy lực ghê gớm quá, không thể chống cự được, chúng ta hãy rút lui!”

Quý Vương thấy Đạo Huyền Chân Nhân lắc lư chực ngã, không tài nào hiểu nổi người này rõ ràng trọng thương sắp chết,

làm sao vẫn có thể thúc động một pháp trận ghê gớm hao tổn nguyên khí đến mức ấy được. Chỉ có điều trận pháp này một khi đã phát động, uy lực thật không thể xem thường. Rốt cuộc, ông ta cũng không dám đem tính mạng của đệ tử ma giáo ra đánh cược, bèn thở dài, tung mình lên, ra hiệu cho các môn hạ rút lui.

Bích Dao kéo tay Trương Tiểu Phàm chực bay đi, đột nhiên thấy nháng lên một bóng người. Lục Tuyết Kỳ chắn trước mặt, thanh thần kiếm Thiên Gia trên tay toả lam quang rực rỡ, lạnh lùng nói: “Trương sư đệ là môn hạ Thanh Vân chúng ta, cô mau buông ra!”

Bích Dao dờn nào chịu buông, tức giận quát: “Ta để chàng lại cho các người giết hả? Các người muốn giết chàng thì phải giết ta trước!”

Nói đoạn nàng cũng không nhiều lời nữa, quăng Thương Tâm hoa lên đánh tới.

Lúc này Tru Tiên kiếm trận đã phủ chụp lấy cả đỉnh Thông Thiên, trời đất dần dần ảm đạm. Bên Quỷ Vương tông có người trông thấy Bích Dao và Lục Tuyết Kỳ đang đánh nhau với nhau, lập tức quay lại tương trợ. Bên chính đạo cũng nhao nhao xuất thủ, tức thời đánh loạn xà ngầu.

Trương Tiểu Phàm đau khổ vô cùng, cảm thấy một ý nghĩ hung tợn cứ gào rú điên cuồng trong đầu, một cảm giác huỷ diệt đáng sợ nhưng mê hoặc muốn tàn sát hàng loạt người cứ tràn ngập trong óc.

Thiên Hoả côn hình như thuận theo tâm ý chủ nhân, ba sắc đỏ, xanh, vàng kim lần lượt lưu chuyển, nhưng rõ nhất là hào quang màu đỏ càng lúc càng rực lên.

Pháp Tướng đứng bên trông thấy lo cuống. Từ hôm gặp Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên ở Không Tang sơn, vì duyên cớ bí mật năm ấy, y luôn đối với Trương Tiểu Phàm khác hẳn mọi người. Lúc này bất luận thế nào cũng không muốn thấy Trương

Tiểu Phàm sa vào ma đạo, bèn lắc mình đến chộp lấy Thiêu Hoả côn trong tay Trương Tiểu Phàm.

Bích Dao hoảng vía, nhưng bị Lục Tuyết Kỳ kềm chân, đành hét toáng lên: "Tiểu Phàm, cẩn thận!"

Trương Tiểu Phàm hình như không nghe thấy gì nữa, để mặc Pháp Tướng nắm tay vào Thiêu Hoả côn. Pháp Tướng mừng rỡ, nhưng giây lát sau đột nhiên biến sắc mặt, cảm thấy một dòng khí hung bạo từ Thiêu Hoả côn ồ ạt truyền sang như nước triều, mà Trương Tiểu Phàm thật thà chất phác trước mặt y, đột nhiên nhếch miệng cười gần, như ác quỷ.

"Ái!" Pháp Tướng la thảm, bị Trương Tiểu Phàm dùng Thiêu Hoả côn quật mạnh vào ngực, miệng ộc máu tươi bay bật ngược ra.

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt hú dài, hai mắt đỏ ngầu, tung mình lao vào vòng chiến, sấn đến bên Bích Dao. Thiêu Hoả côn toả ánh đỏ lòe, như cuồng hoan, cùng chủ nhân cười gần lao bổ vào máu me và chết chóc.

Lục Tuyết Kỳ và những người khác cùng giật lùi. Bất luận thế nào, họ cũng không nỡ toàn lực ra tay với Trương Tiểu Phàm. Nhưng Trương Tiểu Phàm lúc này hình như đã hoàn toàn chìm trong điên loạn, mắt rừng rực cừu hận, chiêu nào chiêu nấy đều nhằm lấy tính mệnh người ta, trong giây lát đã đánh lui rất nhiều người.

Bích Dao mừng rỡ, kéo Trương Tiểu Phàm giục: "Chúng ta đi!"

Hai người tung mình lên bay ra ngoài điện.

Bấy giờ trên trời dày ngịt khí kiếm như núi như biển, Tru Tiên kiếm trận đã phát động tấn công phe ma giáo. Lần này, hình như Đạo Huyền Chân Nhân cũng đã bất chấp tất cả, không chỉ mưa kiếm rợp trời rào rào đổ xuống, mà thanh kiếm chính bảy sắc trên không chung cũng bị điều khiển bởi sức

Chương 9: LỜI CHÚ BẰNG MÁU

mạnh của thân chú vô hình, thế như khai sơn phá thạch, rầm rầm lao xuống.

Thanh kiếm chính của trận pháp này, uy lực đâu phải tầm thường, một kiếm xả xuống, nháy mắt trong phạm vi mấy trượng máu thịt tung toé, gần mười người chưa kịp la hét là đã hồn phi phách tán. Thậm chí Ngọc Dương Tử, bị dư kinh chạm đến không kịp tránh, tay trái cũng bị chém đứt lìa. Lão kêu lên đau đớn, hoá thành một đạo hào quang như chớp, xé gió tháo chạy.

Đạo Huyền Chân Nhân ở trên cao hình như cũng đã sức cùng lực kiệt, thân hình liêu xiêu, suýt nữa rớt từ trên mình Thuỷ Kỳ Lân xuống, khó khăn lắm mới gượng lại được. Ông nhìn xuống dưới, thấy trong một chốc một lát, mà người của ma giáo đã chạy trốn quá nửa, nhưng vẫn còn một số ít trên Thông Thiên phong. Người cuối cùng chính là Trương Tiểu Phàm, Bích Dao đang kéo gã tức tốc bay đi.

Đạo Huyền vừa rồi ở lưng chừng trời, đã trông thấy Trương Tiểu Phàm rơi vào ma đạo. Ban này gã cùng Pháp Tướng, Lục Tuyết Kỳ giao chiến, xuất thủ vô cùng độc ác tàn nhẫn, hiện giờ thì thân thái cuồng dại, hiển nhiên mất hết lý trí.

Nhưng trên mình gã, lại mang hai đại chân pháp của Thanh Vân môn và Thiên Âm tự, trong tay còn có tà vật hiểm thấy, nếu thả hổ về rừng, thì mai sau chắc sẽ tạo thành sát nghiệp, còn ghê gớm hơn cả tên ma giáo bình thường.

Đạo Huyền thở dài, nhưng tâm ý đã quyết, cho dù về sau mình bị người trong thiên hạ dị nghị, cũng quyết không thể để cái mầm hoạ khủng khiếp này tồn tại.

Ông liền vận chút linh lực cuối cùng, phút chốc tất cả những khí kiếm sắc sở cùng rục lên. Đặc biệt, thanh chủ kiếm bảy màu trong trận pháp, to lên gấp rưỡi, phát tiếng rít âm âm, long trời lở đất, như thiên thần thời viễn cổ cuồng nộ, giáng xuống, chém thẳng vào Trương Tiểu Phàm!

“Á!” Đùng nói phe ma giáo thất sắc, ngay bên chính đạo, mọi người trong Thiên Âm tự và Thanh Vân môn không ai không tái mặt. Điện Bất Dịch và Tô Như sắc diện nhợt nhạt, Điện Linh Nhi thét lên hãi hùng, ngất xỉu.

Bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt thần kiếm Thiên Gia, mặt cắt không còn hột máu, Thiên Gia trong tay rung lên bần bật.

Luồng kiếm khổng lồ đáng sợ đó, nhằm đầu chém thẳng xuống, chưa đến mặt đất, tiếng lách cách đã vang lên. Mặt đất trong vòng một trượng xung quanh Trương Tiểu Phàm rạn nứt hết, cuồng phong gào rú phủ chụp lấy gã, trông tình thế chắc chắn sẽ phải vong mạng.

Trương Tiểu Phàm trợn hai con mắt đỏ ngầu, thân hình bị khí kiếm vô hình khổng lồ chụp lấy, không vùng thoát được, nổi bị phần và oán hận trong lòng không thể kìm nén được. Gã trừng mắt nhìn thanh kiếm khổng lồ đáng sợ trên trời đang lao xuống với sát ý vô tận, há to miệng gào lên điên cuồng:

“A a a a a a a a!”

Âm thanh chấn động bốn bề, trời đất biến sắc. Duy chỉ có thanh kỳ kiếm Tru Tiên hệt như một vật vô tình tru diệt cả thân Phật trên trời, vẫn không hề nể nang cứ nhằm gã bổ xuống. Trương Tiểu Phàm sắp mất mạng, tan xương nát thịt dưới thanh kiếm ấy đến nơi.

Đột nhiên, đất trời lặng đi, thậm chí cả uy thế kinh thiên động địa của Tru Tiên kiếm trận cũng vụt chững lại...

Một bàn tay trắng mịn màng dịu dàng và quen thuộc xuất hiện trước mặt Trương Tiểu Phàm, kèm theo tiếng đình đang lạnh lót, đẩy gã sang một bên.

Âm thanh hình như đã ngủ sâu hàng ngàn hàng vạn năm, lại khe khẽ vang lên ở đây, khe khẽ tụng niệm cho người yêu thương:

Chương 9: LỜI CHÚ BẰNG MÁU

*Cửu u âm linh, chư thiên thần ma,
Di ngã huyết khu, phụng vị hi sinh.*

...

Nàng đứng trong trận gió cuồng điên, đôi mắt đỏ hoe nhìn Trương Tiểu Phàm, gương mặt trắng mịn he hé nụ cười.

Cơn gió quạt thốc tà áo màu lục thủy của nàng, tung bay phần phật, như cảnh tượng đẹp đẽ mà thê lương nhất trên thế gian.

Trái tim Trương Tiểu Phàm trĩu xuống.

Thình lình, gã há miệng gào lên cuồng dại nhưng bị một trận gió ép bật trở lại. Gã nhảy bổ tới Bích Dao như người điên nhưng bị một làn khí thần bí đẩy vụt ra, đôi mắt ngầu đỏ tuôn lệ đỏ lôm, lăn xuống gò má gã.

Người con gái đứng trong gió, dang rộng hai tay, hướng lên trận mưa kiếm rợp trời, hướng lên thanh kiếm khổng lồ uy thế đoạt tận thiên địa.

...

*Tam sinh thất thế, vĩnh đoạ diêm la,
Chỉ vị tình cô, tuy tử bất hồi.*

Trận cuồng phong dữ dội đột nhiên chuyển hướng, biến thành cơn xoáy lốc khổng lồ xoay tít quanh thân hình Bích Dao. Người con gái yếu điệu tha thuột và xinh đẹp ấy bị đẩy thốc lên lưng chừng trời, hứng lấy thanh chủ kiếm bảy màu lóng lánh.

Trong giờ phút ấy, nàng là sắc màu duy nhất giữa trời đất!

Trong khoảnh khắc...

Vô số sương khói màu huyết dụ từ cơ thể nàng trào ra, ngưng thành một bức tường máu long lanh như hồng ngọc trước mình nàng, đồng thời trên gương mặt mịn màng, trôi lên chín làn khói nhẹ mờ mờ ảo ảo, hoà vào trong bức tường máu.

Bức tường máu lập tức sủi lục đục, như ngọn lửa si tình rực cháy, thiêu cháy tất cả những nhiệt tình và tuyệt vọng, bùng phát ánh sáng rực rỡ không gì sánh nổi, xộc thẳng lên trời!

Húc mạnh vào thanh chủ kiếm Tru Tiên!

Ánh sáng rực rỡ chói lòa như thế, không ai mở được mắt ra.

Tiếng động lớn đến mức chẳng thể dùng từ nào để hình dung, chấn động cả cao xanh. Tru Tiên kiếm thế bất khả kháng bật ngược trở lại, khí kiếm đầy trời lập tức rối loạn. Trên Thông Thiên phong, đỉnh núi rung chuyển, loạn thạch bay tứ tán, ngọn núi xuất hiện một vết nứt rất lớn. Hình như ngày tận thế đã đến.

Thấp thoáng, có bóng dáng thuốt tha pha nét thê lương từ trên không rớt xuống.

Giữa đất trời, thấy đều tĩnh lặng. Chỉ còn một âm thanh, một tiếng gào diên đại như xé nát lồng ngực:

“Không...”

Bóng đêm vô tận, phủ chụp xuống thế giới này, gã run rẩy trong bóng tối, không dám động đây, không dám đối mặt, không dám tỉnh lại nữa!

Nhưng, gã vẫn phải tỉnh dậy!

Tay run run, chậm chậm siết chặt, lại buông ra, chậm rãi mở mắt. Chỉ như thế, mà cũng cần đến toàn bộ dũng khí của gã.

Một gian thạch thất hết sức bình thường, bài trí giản dị đơn sơ. Gã từ từ xuống khỏi giường, không dám nghĩ tới bất cứ điều gì, thậm chí cả Thiêu Hoả còn đang đặt bên tay, gã cũng không muốn nhìn đến nữa. Tựa hồ có ai dẫn lối đưa đường, gã hướng về phía cửa, lê bước đi ra.

Bên ngoài là một con đường khá dài, có rất nhiều người đang hối hả đi qua. Nhưng bất kể là ai, khi nhìn thấy gã, đều lập tức lui sang một bên, cúi đầu xuống.

Gã thần thờ bước đi, hình như có một âm thanh đang vậy gọi. Rất nhanh, gã tiến đến một ngã rẽ, ở đó có một gian thạch thất lớn, cửa khép hờ. Đầu bên kia của ngã rẽ, vẳng ra một

Chương 9: LỜI CHÚ BẰNG MÁU

giọng nói quen thuộc, hình như là tiếng của người tên gọi Thanh Long ấy.

“Quý tiên sinh! Ông là kỳ nhân bậc nhất trong thiên hạ, xin ông nể mặt Thánh mẫu và Minh vương, cứu...”

Liên theo đó là một tiếng thở dài, trong bóng tối có người cất giọng nhỏ nhẹ: “Ta đội ơn Quý Vương tông, không phải là ta không tận lực, mà chỉ vì Bích Dao tiểu thư đã dùng đến thứ bùa chú thâm hiểm dữ dội nhất trong Thánh giáo chúng ta là ‘Lệ Huyết độc chú’, cũng chính là Si Tình chú được truyền từ thời cổ đến nay. Câu độc chú này sẽ lấy hết tinh hoa và huyết nhục trong cơ thể người để kích phát sức mạnh của nó, lại nhiếp thêm ba hồn bảy vía của bản thân người ta để hoà luyện. Bất chấp tất cả như vậy mới có sức mạnh kinh thiên. Nhưng người dùng đến câu chú bằng máu này, nhất định hồn bay phách lạc, vĩnh viễn không thể nào siêu sinh được nữa. Ta quả thực không có cách nào cả!”

Thanh Long nghẹn ngào kêu: “Quý tiên sinh, nhưng mà...”

Giọng nói đó lại ngắt ngang: “Ta hiểu ông muốn nói gì! Đúng thế! Lúc đó trong mình Bích Dao tiểu thư có kỳ bảo Hợp Hoan linh, đã nhiếp được một hồn còn lại trong ba hồn bảy vía bị hút ra của cô ấy, bảo quản trong cái chuông. Vì vậy thân thể của tiểu thư mới không rửa nát. Nhưng... nhưng thuật hồi hồn đó sớm đã bị thất truyền một ngàn năm nay rồi. Thứ... thứ cho ta thực là không có cách nào!”

Thanh Long nín lặng, lâu lắm mới nói: “Nhưng... nhưng Tông chủ mấy ngày rồi không ăn không uống, hiện tại đã... Quý tiên sinh, Tông chủ xưa nay vẫn trọng ông, xin ông lại khuyên giải người!”

Giọng nói đó chậm rãi cất lên: “Quý Vương Tông chủ đau xót quá độ, sau ít lâu nữa tất nhiên sẽ dần dần dịu bớt...”

Thanh Long còn muốn nói nữa, đột nhiên rùng mình, giống

như cảm nhận được điều gì. Y ngoảnh đầu nhìn ra, chỉ thấy một bóng người xanh xao yếu ớt, đang lê từng bước đến cửa. Sau đó hình như lấy hết dũng khí, gã bước vào.

Yên ắng.

Thanh Long cúi đầu im lặng. Trong bóng tối, hình như có tiếng thở dài của ai vẳng ra.

Trong thạch thất, trên bệ lát đá bạch ngọc, người con gái xinh đẹp lặng lẽ nằm đó, tựa hồ đang ngủ yên. Cha nàng ngồi bên mình con gái, nắm lấy tay nàng, nhìn như ngây dại.

Trương Tiểu Phàm run rẩy nhìn, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, hai chân mềm oặt, rồi không gượng nổi nữa, ngồi rũ xuống bên cạnh Bích Dao.

Gương mặt hiền hoà mà điềm tĩnh, từ đó trở thành dấu ấn không bao giờ phai nhạt trong ký ức cuộc đời gã!

Trong thạch thất tĩnh mịch, văng vẳng có tiếng khóc bi ai nức nở: "Vì sao nàng lại đại đột đến thế... ta còn chưa nói cho nàng biết, người mà ta nhìn thấy trong cái giếng cổ, chính là nàng mà!"

Thanh Vân sơn.

Tiểu Trúc phong.

Đêm đã khuya.

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng trên đỉnh núi, nhìn về phương xa. Sắc trời đêm lạnh lẽo, tinh tú lấp lánh ngập vòm không, như cười nhạo những kẻ phàm tục đang vật lộn trong cõi hồng trần.

Có tiếng bước chân, rồi thanh âm của vị sư phụ mà nàng rất quen thuộc và tôn kính, vang lên sau lưng nàng: "Kỳ nhi, sao con còn đứng đây?"

Lục Tuyết Kỳ im lặng.

Thầy Nguyệt nhìn nàng, đột nhiên thở dài, bước đến bên cạnh khẽ hỏi: "Con lại nhớ đến người đó phải không?"

Chương 9: LỜI CHÚ BẰNG MÁU

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ, mặt chợt có nét thống khổ: “Su phụ, lẽ ra không nên như vậy, lẽ ra không thể trở thành như hiện nay!”

Thủy Nguyệt hình như cũng lặng người, lâu lắm mới dịu dàng bảo: “Đều là số mệnh cả. Kỳ nhi, sau này khi gặp lại y, hai bên là thù địch không đội trời chung. Con hãy nhớ cho kỹ!”

Nói đoạn bà thở dài, xoay mình bước đi.

Chỉ còn Lục Tuyết Kỳ lẻ loi đứng nguyên chỗ cũ. Gió núi thổi tới, nàng chỉ thấy toàn thân giá lạnh, lặng lẽ nhìn về phương xa, khẽ nói, vừa đủ cho mình nàng nghe:

“Sau này khi gặp lại chàng...”

Đêm lạnh như nước, bao bọc bóng hình cô đơn của nàng.

Chương 10 MƯỜI NĂM

Mây đen vần vũ, màn đêm tăm tối như dè nặng xuống mặt đất, làn mưa từ thỉnh không trôi xuống, tràn khắp mặt đất mênh mang trong cơn gió lạnh thấu xương đang gào rú.

Một vùng hoang dã, không làng xóm không ruộng đồng, bốn bề cây cỏ rậm rạp, chỉ có một con đường cổ từ phương xa trải dài tới đây, rồi lại lẻ loi chạy tuôn về một hướng xa tít khác.

Trong đám mây đen trên trời khuya, có tiếng sấm ì ầm vang vọng, mưa cũng mỗi lúc một dữ dội.

Thấy đều tĩnh lặng, vùng hoang dã lúc này ngoài tiếng gió tiếng mưa và bốn bề tối đen, chỉ thấy bên đường có một đốm lửa đèn lẻ loi nhấp nháy, lọt ra vài tia sáng.

Đó là một quán nhỏ giữa miền hoang vắng, ông chủ họ Hà - một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi tuổi, vốn là người thị trấn Tiểu Trì, một trấn nhỏ cách nơi đây chừng một ngày đường. Y tìm đến nơi hoang vu vắng vẻ này, xoay xoả dựng một nếp nhà đơn sơ bên đường, làm chỗ nghỉ chân uống nước cho khách bộ hành từ Nam chí Bắc, mong nhọc nhằn kiếm được vài đồng tiền sinh nhai.

Lúc này chủ quán đang ngồi sau quầy, chăm chú lắng nghe tiếng gió mưa thê lương gào thét bên ngoài. Y cau mày, khẽ thở dài, thời tiết xấu thế này, chắc sẽ không có khách đến nữa.

Nếp nhà nhỏ này nằm trong vùng núi Không Tang, một dãy

núi lớn phía bắc Tiểu Trì trấn. Con đường chạy ngang qua cửa, từ xưa đã là đường dành cho khách buôn, cũng là con đường buộc phải đi qua để đến được thành Xương Hợp miền Đông Hải – một toà thành lớn ở miền đông, vì vậy thi thoảng cũng có người lai vãng.

Giữa đêm mưa gió, tiểu điểm bốn bề hoang vắng vẫn còn có vài người khách. Họ im lặng ngồi trong căn nhà nhỏ âm u ẩm đạm, tránh cơn cuồng phong bạo vũ bên ngoài.

“Lép lép...”

Ngọn đèn dầu trước mặt chủ quán phát ra những âm thanh nho nhỏ, khiến con người đứng tuổi thật thà ấy choàng tỉnh khỏi cơn gà gât. Tiếng gió mưa bên ngoài sà sạt hết trận này tới trận khác, cứ ù ù như than vãn, xem ra đêm nay khách nơi đây không thể rời đi được.

Y vừa nghĩ ngợi vừa ngẩng đầu nhìn mấy người khách ngồi trong quán. Gian phòng thô sơ chỉ bày năm cái bàn, lúc này ba bàn đã có khách, góc xa nhất là một thanh niên ngồi trơ trọi, dưới ánh đèn vàng vọt, y cô độc ngồi đấy, gương mặt trông xa xăm mơ hồ.

Hai chỗ gần hơn, một bàn có một ông lão khí độ phi phàm và một thiếu nữ rất trẻ. Cạnh tay lão dựng một cây gậy trúc tựa vào mép bàn, trên treo một tấm vải, viết bốn chữ “Tiên Nhân Chỉ Lộ”, xem chừng là một thầy tướng giang hồ.

Bàn cuối cùng đông nhất, gồm bốn người khách buôn. Góc tường đằng sau lưng họ chất đầy hàng hoá, một người trẻ tuổi trong bọn họ khe khẽ nguyên rửa thời tiết quái quỷ.

“Thôi được rồi, đừng nói nữa.” Một lão già trong đám bốn người đó bảo y, rồi ngoảnh đầu lại, cười với chủ quán, đoạn nói ra chiều xin lỗi: “Ông Hà, hôm nay mưa to gió lớn như vậy, làm phiền ông phải thức khuya tiếp chúng tôi rồi.”

Chủ quán họ Hà mỉm cười lắc đầu, mấy lá thương ấu thường xuyên đi qua đoạn đường này, đã vào quán y rất nhiều

lần, vì vậy cũng coi như là khách quen, y bèn nói: “Không sao, tôi thức khuya là chuyện bình thường mà. Có điều hôm nay ban ngày mây đen đã trĩu thấp, tiên sinh còn lên đường làm gì?”

Lão già nghe hỏi hơi ngây người, rồi đưa mắt nhìn mấy bạn đồng hành, cười nhắc nhó: “Chúng tôi biết hôm nay thời tiết chẳng ra gì, người đi xa nhà, cũng thực gian khổ.”

Chủ quán ‘à’ một tiếng.

Lão già nhắc cái chén trước mặt, uống cạn, rồi bảo: “Ông Hà ạ, thời buổi này thật khó sống lắm!”

Chủ quán ngạc nhiên: “Làm sao?”

Lão già cười buồn bã: “Bọn ma giáo vốn dĩ đã mất dạng, mười năm trước bỗng xuất hiện trở lại, nghe nói đấu một trận long trời lở đất với các tiên gia chính đạo trên Thanh Vân sơn. Từ đó trở đi, mười năm nay ma giáo không những không bị chính đạo tiêu diệt, mà còn mỗi ngày một hưng thịnh, đi đến đâu cũng nghe tin chúng đánh qua đánh lại với chính đạo.”

Chủ quán làm thính, lão già nọ thở dài: “Họ đánh là việc của họ, bọn bình dân bách tính như chúng ta không can thiệp nổi. Nhưng cứ đấu đá mãi như vậy, thiên hạ sẽ đại loạn, thời nay đạo tặc hoành hành, những kẻ phá nhà cướp của đông không đếm xuể. Chúng tôi ở bên ngoài lặn lội kiếm ăn, ngày nào cũng nơm nớp thấp thỏm, chỉ sợ gặp phải cường đạo, vừa mới hấp tấp lên đường, không ngờ lại bị mưa gió cầm chân ở đây, thực làm phiền ông Hà quá.”

Chủ quán lắc đầu: “Có gì đâu, ông đừng bận lòng...”

Y còn đang nói, đột nhiên từ góc xa vẳng ra một giọng nói, lạnh nhạt hỏi: “Tức là tiên sinh cho rằng, ngày nay thiên hạ đại loạn, đạo tặc hoành hành, đều do bọn ma giáo mà ông vừa nhắc đến, gây ra phải không?”

Lão già ngây người, chưa nói gì cả. Thầy tướng và cô thiếu nữ ngồi phía trước cũng đưa mắt nhìn về phía họ, ánh mắt cô gái trong sáng, dung mạo xinh xắn, bên má thấp thoáng lúm

đồng tiền, nhìn rất đáng yêu.

Cô bỗng mở miệng, mỉm cười gọi lão khách buôn: “Lão trượng!”

Lão già nhìn lại cô: “Gì vậy cô nương?”

Thiếu nữ nhẹ nhàng nói: “Lão trượng, mặt ông xương xẩu mà nhiều nếp nhăn, nhưng hình dạng không bị phá. Chủ về cuộc đời tuy có nhiều trắc trở nhưng tựu trung vẫn coi là bình an. Tuy vậy, cách chừng sáu phân trên thiên đỉnh ông có một vết sẹo nhỏ, vắt ngang mặt, chặn đứng đường sinh mệnh và đường tiền tài, cho thấy về già có thể có đại kiếp. Trông ông tuổi tác như vậy, chỉ bằng bớt nói đi một chút, cũng sẽ giảm được nhiều tai ách đấy.”

Đám lái thương đều biến sắc, lão già đứng bật dậy, nhìn trừng trừng vào hai người một già một trẻ nọ, nhưng họ đều không có phản ứng gì, vẫn ung dung như thường. Rất lâu, sắc mặt lão già cứ thoát sáng thoát tối, lão nhìn xung quanh, cuối cùng ngồi trở xuống, hướng về phía thiếu nữ ấy, vòng tay nói: “Đa tạ cô nương chỉ bảo.”

Sau khi lão trở lại chỗ ngồi, không khí trong quán nhỏ lập tức yên tĩnh, ngay cả con người bí hiểm ngồi trong góc kia cũng im lặng, không nói năng gì nữa.

Đêm dài đằng đẵng, quả là sốt ruột. Một lúc rất lâu sau, đám lái buôn đó bắt đầu tán gẫu, nói tới nói lui, cuối cùng vẫn nhắc đến cuộc đại chiến chính đạo và ma giáo mười năm trước trên Thanh Vân sơn.

Mấy người khách thương này chẳng qua cũng chỉ là dân chúng bình thường, tất nhiên chưa từng đến hiện trường chứng kiến, chỉ nghe lỏm chuyện từ đâu đó. Có điều những cao nhân tu chân chính đạo xưa nay bí hiểm khôn lường, chính là đề tài bàn tán hấp dẫn nhất của dân thường bọn họ.

Càng nói càng hăng, giọng mấy gã trẻ tuổi mỗi lúc một to, những người khác cũng đều nghe thấy, liền chú ý vào câu chuyện.

“... Cuối cùng, tình hình của Thanh Vân môn đã đến nước nguy. Cũng may Đạo Huyền tiên gia có quyền năng điều khiển được cả tạo hoá, dùng ngón tay khê trở một cái, tức thì trên trời trút xuống bao nhiêu là sấm sét, trong vòng một trăm dặm đều nghe thấy âm thanh vang dội, lúc ấy mới đánh đuổi được bọn ma giáo đi!”

“Vớ vẩn!” Đột nhiên một tiếng mắng khê, phát ra từ chính ông lão khí độ phi phàm ngồi cùng bàn với thiếu nữ nọ. Mọi người thấy đều kinh ngạc, nhìn về phía lão. Lão nói: “Nếu Đạo Huyền thực sự lợi hại như vậy, thì tại sao trong trận chiến ấy, Thanh Vân môn lại chết mất nhiều người đến thế, thậm chí thủ toạ bảy chi phái cũng có hai người vong mạng, các trưởng lão đệ tử khác thì tử thương vô số. Người tưởng đám ma đầu trong ma giáo kia là phùng giá áo túi cơm hay sao?”

Mọi người nín lặng, thiếu nữ ngồi bên cau mày, khê trách: “Gia gia, cháu vừa nãy còn bảo người ta bớt nói đi, sao gia gia lại nhiều lời đến thế?”

Lão già cười ha hả, khuôn mặt vốn dĩ đầy vẻ hạc cốt tiên phong bỗng đổi ra đắc ý, lão thì thào: “Tiểu Hoàn, cháu đừng dọa ông, ông để cháu coi mệnh từ lâu rồi mà. Tuy một kiếp phiêu bạt, nhưng đường đời sau này chủ về bình an tới già, có người tiền đưa lúc thọ chung, ha ha, không ngại gì, không ngại gì!”

Thiếu nữ mới uống một ngụm trà, suýt chút nữa bị sặc vì câu nói của lão, cô ho sù sụ, quắc mắt nhìn lão. Lão vẫn dương dương tự đắc, không hề để tâm.

Một già một trẻ ấy, chính là thầy tướng hành tẩu giang hồ Chu Nhất Tiên và cô cháu gái Tiểu Hoàn. Đã mười năm trôi qua kể từ cuộc chiến giữa chính đạo và ma giáo trên Thanh Vân sơn. Tiểu Hoàn giờ đã lớn, trở thành một thiếu nữ thanh tú đoan trang, vẫn theo Chu Nhất Tiên phiêu bạt khắp nơi.

Lúc này thói xấu của Chu Nhất Tiên bị kích thích, mặc kệ

cái chuyện mình với người ta mới lần đầu gặp mặt, lão kéo ngay ghế lại, ngồi vào giữa những người lái buôn nọ, bắt đầu khua môi múa mép về cuộc chiến Thanh Vân năm đó. Tiểu Hoàn tức lộn ruột, nhưng không có cách nào ngăn cản lão được.

Chu Nhất Tiên có tài ăn nói, hơn nữa lão hành tẩu được trên giang hồ vốn dĩ cũng nhờ mồm miệng, nên lão kể chuyện rất sinh động hoạt bát, sống động như thật, vượt xa mấy người trẻ tuổi vừa nãy. Một lát sau chính chủ quán cũng không cầm lòng nổi phải bước tới gần, mọi người vây quanh nghe Chu Nhất Tiên nhả ngọc phun châu, vừa nói cười vừa hồi tưởng những chuyện quá vãng...

“Ái chà!”

Nghe đến đoạn hồi hộp, mấy gã trẻ tuổi cùng thốt lên kinh ngạc, một người trong bọn không kìm được hỏi: “Lão trượng lúc đó cũng có mặt ở đấy hay sao mà biết tường tận như vậy?”

Chu Nhất Tiên hơi sững người, rồi lập tức đưa tay phủi nhẹ bộ áo, lắc đầu than thở: “Những chuyện đánh đánh giết giết, ta xưa nay không muốn nhúng tay, đành để cho bọn tiểu bối Thanh Vân môn lo liệu!”

Mọi người kinh hãi, đều sinh lòng kính trọng, không ngờ bỗng nghe thấy tiếng “Phi” bên cạnh, Tiểu Hoàn vừa uống ngụm trà lại phun ra, ho sù sù.

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn, rồi lập tức ngoảnh đầu lại, cười ha hả. Lúc ấy có gã trẻ tuổi hỏi: “Lão trượng, sau đó người đệ tử họ Trương của Thanh Vân môn, kết cục ra sao, lẽ nào thực sự phản bội và rời bỏ sư môn?”

Chu Nhất Tiên cau mày, dăm chiêu chốc lát mới lắc đầu bảo: “Điều này không rõ, hôm ấy hiện trường hỗn loạn, tên Trương Tiểu Phàm cũng hôn mê bất tỉnh, cuối cùng bị bọn ma giáo lôi đi. Từ đó không biết tung tích thế nào nữa.”

Người xung quanh rộ lên lao xao. Thực ra thân thế Trương Tiểu Phàm là điều bí mật rất lớn của Thanh Vân môn

và Thiên Âm tự, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, nhưng hôm đó quá đông người có mặt lúc điều bí mật bị bóc trần, đặc biệt còn lẫn cả người của ma giáo, vì vậy thời gian trôi qua, tin tức cũng lan dần ra nhân gian. Nhưng cách Chu Nhất Tiên kể, cứ hết như chính bản thân lão tận mắt chứng kiến tại Ngọc Thanh điện, trên Thông Thiên phong núi Thanh Vân hôm đó vậy.

Chủ quán thở dài: “Không hiểu thiếu niên ấy bây giờ ra sao?”

“Y hiện tại ra sao ư...?” đột nhiên, giọng con người bí hiểm ngồi sâu trong góc kia vang lên, thoáng pha lẫn một nét u hoài trước cảnh vật đổi sao dời.

Chu Nhất Tiên ngoái đầu, nhìn người ấy, hỏi: “Sao, vị huynh đài kia, chẳng lẽ ngươi biết à?”

Người thanh niên trầm ngâm một lúc, lặng lẽ nói: “Ta tất nhiên là biết. Có điều, cho dù các ngươi đã từng gặp y, thì bây giờ chắc cũng không nhận ra được nữa đâu...”

Tiểu Hoàn cau mày: “Y sao rồi?”

Người ấy không nói gì nữa, chỉ nhích sâu vào trong bóng tối.

Mưa gió bên ngoài, ngập trời ngập đất, dường như lại thêm thiết thêm mấy phần.

Không Tang sơn. Vạn Bức cổ quật.

Tám trăm năm trước, tại nơi đây, một vị tiên bối ma giáo là Hắc Tâm Lão Nhân đã khai sáng ra thời đại cực thịnh của Luyện Huyết đường, hiệu triệu ma giáo, uy hiếp thiên hạ. Nhưng đám đệ tử hậu bối ngày nay chẳng ra gì, nhân tài thưa vắng, thật là sa sút.

Tử Linh uyên ẩn sâu trong Vạn Bức cổ quật, lúc này cũng đã bị ngoại địch xuất kỳ bất ý xông vào chiếm cứ.

Bên cạnh khối cự thạch khắc ba chữ đại tự ‘Tử Linh Uyên’ rồng bay phượng múa theo lối cổ triện, những môn nhân cuối cùng của Luyện Huyết đường đang tụ tập ở đây, lưng áp vào cự

thạch; lùi thêm mấy bước nữa là đến Tử Linh uyên sâu không thấy đáy.

Họ chỉ còn chưa tới mười người, kể cả Niên lão đại, Lưu Cảo, Dã Cầu Đạo Nhân. Ai nấy đầy mình thương tích, vẻ bơ phờ mệt nhọc lẫn với nỗi sợ hãi. Trước mặt bọn họ là vài chục thi thể nằm ngổn ngang. Đám hắc y nhân nhiều gấp chục lần đang vây quanh; tất cả, không chừa một ai, trước ngực áo đều thêu hình đầu lâu xương sọ.

Niên lão đại hít thở thật sâu, gắng trấn tĩnh, mở miệng nói, nhưng chợt nhận ra âm thanh của mình không biết đã trở nên khản đặc từ lúc nào: “Các... các vị giáo hữu Quý Vương tông, Luyện Huyết đường chúng tôi chỉ là một phái hệ cỏn con trong Thánh giáo, xưa nay chưa dám đắc tội với quý phái bao giờ. Không... không biết Quý Vương tiền bối tại sao lại đối xử với chúng tôi thế này?”

Một tiếng “Hừ” lạnh lùng văng ra từ đám hắc y nhân đông đảo nọ. Một người áo đen ngực thêu khô lâu màu vàng kim, khác hẳn với những người bên cạnh, bước tới trước, xem chừng y chính là thủ lĩnh, lạnh nhạt nói: “Niên lão đại! Ngày nay trong Thánh giáo tình hình đã hết sức rõ ràng, Tông chủ Quý Vương tông cũng đã nhiều lần gửi thư cho người, nhưng người vẫn cứ gió chiều nào che chiều ấy, hôm nay đối phó chúng ta, ngày mai lại quy lụy dưới cửa Trường Sinh đường. Phải chăng người không coi Quý Vương Tông chủ là gì nữa?”

Niên lão đại mặt tái nhợt, biết thời nay trong Thánh giáo, những cuộc đấu đá tranh đoạt mà dẫn đầu là tứ đại phái phiệt, diễn ra mỗi ngày một khốc liệt, các phái nhỏ đều bị chao đảo theo, thỉnh thoảng lại nghe tin diệt phái này huỷ phái nọ. Hôm nay Quý Vương tông đột nhiên tấn công, tâm huyết lão dành cho Luyện Huyết đường bao năm qua, hầu như sắp mất hết theo trận chiến này của chúng; tình thế đang bày ra trước mắt thật hết sức rõ ràng rồi.

Quả nhiên, người áo đen cười khẩy: “Niên lão đại! Ta nói với người lần nữa, Quý Vương Tông chủ ngày nay hùng tài đại lược, việc thống nhất thánh giáo nay mai sẽ thành công. Tông chủ coi trọng người, nên mới muốn thu nạp Luyện Huyết đường vào dưới trướng, người đừng đánh giá sai lòng tốt của Người.”

Nói tới đoạn cuối, giọng y ngập tràn sự uy hiếp.

Trần Niên lão đại toát mồ hôi, tuy tình thế đã rõ ràng, Luyện Huyết đường nhỏ nhoi của lão bất luận thế nào cũng không thể địch nổi Quý Vương tông, nhưng cơ nghiệp mà sư tổ truyền lại, lẽ nào để huỷ đi trong tay lão?

Không dễ mà hạ một quyết tâm như thế được!

Người áo đen nọ nhìn vẻ do dự của Niên lão đại, mặt chợt lạnh đi, đột ngột bảo: “Niên lão đại, ta khuyên người một câu, trước mặt người lúc này là ta, coi như người còn may mắn. Nhưng người có biết, người chịu trách nhiệm đánh vào Không Tang sơn lần này là ai không?”

Niên lão đại run bắn, người áo đen cười lạnh lùng: “Người cũng đoán ra rồi phải không? Đúng, chính là phó tông chủ Quý Lệ của Quý Vương tông. Nếu phó tông chủ tới, kết cục của các người sẽ...”

Y nói chưa dứt lời, đã có người ho khế. Tên áo đen biến sắc, như nghĩ ra điều gì, mặt trắng nhợt đi, tựa hồ đối với cả bản thân y, cái tên đó cũng thập phần đáng sợ.

Lúc ấy, có mùi máu tanh nồng nặc đột nhiên xộc tới, tràn ngập cả khoảng không gian rộng lớn. Toàn bộ đám hắc y nhân lập tức đều nghiêm cứng người lại, tên áo đen thủ lĩnh vừa rồi cũng tái mặt, nếu chăm chú nhìn kỹ, còn lơ mờ nhận thấy khoe mắt y giật giật.

Nhân vật nào mà khiến y khiếp sợ đến như vậy?

Tiếng bước chân dần dần vang to, nghe như vọng lên từ nơi thăm thẳm mịt mù của vực sâu vô tận, chậm chậm bước ra.

Mỗi bước, một vệt máu!

Đám hắc y nhân bỗng như nước triều, dạt mạnh sang hai bên, để chừa ra một lối đi.

Hào quang xanh nhàn nhạt, xen lẫn ánh máu đỏ đỏ, dung đưa nhẹ nhẹ trong bóng tối, chậm rãi tiến tới.

Mấy người bên Luyện Huyết đường mặt mày trắng bệch, không còn hột máu.

Mười năm trước, nhân vật Quỷ Lệ này còn chưa có trong Quỷ Vương tông. Nhưng theo tin đồn, sau trận chiến chính đạo và ma giáo mười năm trước, Quỷ Vương – Tông chủ Quỷ Vương tông – đã thu nạp một tên phản đồ của chính đạo làm môn hạ, coi như ruột thịt, lại đem quyển thứ hai trong bộ ‘Thiên Thư’ kinh điển của Thánh giáo - mà theo lời đồn là đã lọt vào tay Quỷ Vương tông - để truyền hết cho gã.

Ngoài việc đạo hạnh tăng tiến một cách khó hiểu, tính tình Quỷ Lệ còn thay đổi hoàn toàn, hiếu sát khát máu đến mức khiến người trong ma giáo cũng phải động phách kinh tâm.

Mấy năm gần đây, chuyện đấu đá trong nội bộ ma giáo càng ngày càng khốc liệt. Quỷ Lệ - người đệ tử chất phác trước đây của Thanh Vân môn - nay là chiến tướng số một trong Quỷ Vương tông, dẫn môn nhân tung hoành giết chóc, huỷ diệt vô số các môn phái khác, cây ‘Phệ Hồn bổng’ (tên gọi này là do người trong ma giáo lên đặt) trên tay gã không biết đã hút cạn máu tươi của bao nhiêu người. Quỷ Lệ được Quỷ Vương biệt đãi, mau chóng trở thành nhân vật “dưới một người, trên muôn người” trong Quỷ Vương tông.

Con người ấy, mười năm trước, những người trong Luyện Huyết đường này đã từng gặp cả rồi.

Dã Cầu Đạo Nhân đứng lẫn trong đám đông nhìn về phía gã. Gã đàn ông dần dần hiện thân giữa bóng tối, mang theo hơi máu tanh nồng, hơi máu như xộc ra từ sâu thẳm thân thể gã.

Bao nhiêu người có mặt ở đây, nhưng hoàn toàn không có một âm thanh nào cả.

Diện mạo gã phảng phất như năm xưa, không có gì thay đổi, nét mặt hình dáng mồn một ngay trước mắt. Nhưng con tim của Dĩ Cầu bỗng bất đầu đập thình thịch không ngừng, tựa hồ đứng trước mặt y không phải là người, mà là một con thú điên cuồng hung bạo.

“Các người...”

Gã chậm rãi buông câu thứ nhất, giọng nói điềm tĩnh mà pha sắc thái tàn ác, vang vọng trong không gian: “đầu hàng hay không đầu hàng?”

Bao nhiêu người đứng sau lưng gã, mà không một ai dám bèn mảng lại gần.

Chúng nhân Luyện Huyết đường đưa mắt nhìn nhau, Niên lão đại mồ hôi ròng ròng, ngay cơn đau nơi vết thương cũng trở nên tê dại. Đúng lúc ấy, trong hang bỗng vang lên một tiếng la quái dị: “Chết này!”

Mọi người thất sắc, trong khoảnh khắc, bên mình Quỷ Lệ có ánh đao loé lên, đâm thẳng vào bụng dưới gã. Kẻ ám toán ấy đầu trần tóc xoã, mặt mày cuồng loạn mông lung, hai chân đã bị người ta chặt đứt, máu tuôn như suối.

Kẻ đó là một môn hạ của Luyện Huyết đường, đã bị thương nặng, vì đau đớn sợ hãi mà mất hết lý trí, điên cuồng thét vang tấn công Quỷ Lệ. Rất nhanh, hào quang xanh đen pha lẫn ánh đỏ máu từ tay phải Quỷ Lệ toả rực, chụp xuống mình y.

Hơi máu trong không khí, tanh tưởi thêm mấy phần.

Thân thể kẻ kia trở nên khô kiệt rã rời đổ vật ra, chúng nhân Luyện Huyết đường mặt mày càng thêm tái mét, mấy đệ tử trai tráng đã bắt đầu run như cây sậy. Cặp mắt Quỷ Lệ dần dần nổi lên đốm sáng đỏ đỏ, một lần nữa gã chậm rãi lặp lại: “Các người, đầu hàng hay không đầu hàng?”

Cây Phệ Hồn bỗng (tức Thiêu Hoả côn) xấu xí trên tay gã dần dần rực sáng.

Sau lưng, đám hắc y nhân cùng hít một hơi, đồng thời tiến lên một bước.

Một không khí đáng sợ không gì so sánh được ào ạt tràn tới, nhấn chìm tất cả môn nhân của Luyện Huyết đường.

Bỗng nhiên trong bọn có kẻ vụt kêu ầm lên: “Đừng, đừng! Tôi, tôi đâu hàng!”

Cùng với tiếng kêu ấy, một đệ tử trẻ tuổi chạy ra, rời khỏi chúng nhân Luyện Huyết đường, xông sang phía Quỷ Vương tông, không chủ tâm, nhưng đứng xa hẩn chỗ Quỷ Lệ.

Sau màn mở đầu đó, lập tức diễn ra phản ứng dây chuyền, Luyện Huyết đường cứ người này trông người kia, thỉnh thoảng lại có kẻ bước tách ra. Niên lão đại thở dài, biết tình thế không thể nào vãn hồi được nữa, cười thảm mà rằng: “Đành vậy, đành vậy...”

Nói đoạn, lão bước hẩn lên trước, mọi người theo sát sau lưng. Niên lão đại chậm chạp tiến đến trước mặt Quỷ Lệ, rút từ trong bọc ra một tấm lệnh bài bằng sắt, đen tuyền, lớn cỡ bàn tay, trên có khắc một trái tim màu đen, hai tay cầm dâng lên cho Quỷ Lệ, đau khổ nói: “Đây là ‘Hắc Tâm lệnh’ của Luyện Huyết đường, cơ nghiệp tám trăm năm của Luyện Huyết đường, đến hôm nay coi như chấm dứt...”

“Nói bậy!”

Đúng lúc đó, có tiếng hét to, nhưng âm điệu pha lẫn sợ hãi vang lên sau lưng họ. Ai nấy thất kinh, ngoái đầu nhìn lại, trước khố cự thạch ban này vẫn có một kẻ sừng sững đứng đó, không hề tiến theo mọi người ra đầu hàng.

Dã Cầu Đạo Nhân!

Dã Cầu Đạo Nhân nhìn Niên lão đại trừng trừng, thở phì phò nặng nhọc, miệng thì hét lớn: “Lão đại, lúc đầu khi huynh dẫn đệ vào Luyện Huyết đường, chúng ta đã cùng lập trọng thệ trước tượng của Hắc Tâm tổ sư, suốt đời không thay lòng đổi dạ. Tại sao huynh có thể phản bội như thế?”

Bộ mặt Niên lão đại thoáng vẻ hổ thẹn, lão cúi đầu xuống,

khẽ bảo: “Dã Cầu, người tính không bằng trời tính, đệ đừng tự đi vào tử lộ nữa, mau bước lại đây!”

Dã Cầu Đạo Nhân đứng trước rất nhiều ánh mắt chăm chú, đặc biệt trước cặp mắt loáng thoáng phát ra những tia đỏ ngầu đáng sợ như đâm vào tim khiến gai ốc toàn thân dựng ngược hết cả lên kia, đôi chân y khiếp sợ run lên lẩy bẩy.

Thế nhưng, y vẫn chậm chạp lắc đầu: “Không được, lão đại, không được! Huynh bảo đệ làm việc gì cũng được, nhưng bảo đệ phản bội Luyện Huyết đường thì không thể!”

Y nhìn tới trước, mông lung mà hư không, tất cả đều như tan tành, khe khẽ nói: “Đệ từ nhỏ hình hài đã như quái vật, người người ghét bỏ, ngay cha mẹ đẻ cũng đem vứt đệ đi. Rồi đệ được chó hoang nuôi nấng, chịu đựng hết thấy những dày vò lăng nhục. Sau khi vào Luyện Huyết đường, mới đến lượt đệ được đi hà hiếp người khác, được mở mày mở mặt. Lúc đó đệ đã thể độc trước mặt sư tổ, kiếp này nhất định theo Luyện Huyết đường, đến chết cũng không hối tiếc...”

Mọi người kinh ngạc, Niên lão đại nhận thấy nét mặt Quý Lệ mỗi lúc một sa sầm, đâm ra lo lắng, không ngờ Dã Cầu ngày thường mềm nắn rắn buông, tham sống sợ chết, lúc này đột nhiên lại đổi ra như vậy.

Nhưng dù sao cũng không thể chỉ vì một Dã Cầu đó mà bỏ mặc cả tính mệnh của mình, Niên lão đại liền hần học bảo: “Được, người vĩ đại, vậy người hãy một mình giữ lấy Luyện Huyết đường đi!”

Đoạn lão vung tay, lẳng tẩm Hắc Tâm lệnh sang; như một phản xạ, Dã Cầu đón lấy, người run bắn, miệng thở dốc.

Niên lão đại và bốn môn nhân đều lẫn vào trong đám hắc y nhân của Quý Vương tông, chỉ còn Dã Cầu trợ trọi một mình đứng bên khối cự thạch tán phát hào quang, đối mặt với một rừng áo đen; không xa phía trước y, lù lù một lũ ma quỷ hút máu hiếu sát như truyền thuyết vẫn nói!

Ánh mắt âm thầm pha lẫn vẻ hung tàn bạo ngược dừng trên mặt Dã Cầu.

Dã Cầu tưởng như đang nhìn một con ác quỷ, nếu không có khối cự thạch đỡ sau lưng, y thật không biết mình có thể đứng vững được nữa hay không. Chỉ có điều, trong nỗi sợ hãi cực độ ấy, y vẫn thì thào bằng một giọng run rẩy: “Người giết ta đi!”

Nói đoạn, y nắm chặt tấm Hắc Tâm lệnh, nhắm nghiền mắt. Tấm thiết bài lạnh giá như hoà tan vào thân thể y, cùng chờ đợi cái chết và sự huỷ diệt đang tiến đến!

Chương 11

ĐI XA

Bốn bề tĩnh mịch không một âm thanh, bên tai Dã Cầu chỉ vang vọng mỗi tiếng tim đập dữ dội của chính mình. Nỗi sợ hãi về cái chết như nước biển giá băng nhấn chìm Dã Cầu.

Y run lên bần bật...

Con người đang chịu đựng vô vàn ánh mắt này thật đáng thương, thật cô đơn, nhưng y vẫn ngoan cố kiên cường, bàn tay run rẩy nắm tấm Hắc Tâm lệnh rất chặt, rất chặt.

Bộ dạng ấy có phần quen thuộc, tựa như người thiếu niên quật cường bên bờ nhiều năm về trước.

Ánh sáng đỏ trong mắt từ từ tan đi, cánh tay lặng lẽ xua trong bóng tối, đám hắc y nhân đông đảo bỗng tràn ra ngoài như nước triều, nháy mắt đã biến sạch.

Tiếng thở phì phò của Dã Cầu dần dần dịu xuống. Trong lòng rất lấy làm lạ, nhưng vẫn sợ hãi, y từ từ hé mắt ra thì nhìn thấy ở đây chỉ còn lại hai người; một người chính là y.

Mùi máu tanh ngập ngụa trong không khí cũng đã tan biến.

Người kia đang quay lưng lại với y, đứng bên mép Tử Linh uyên, chăm chú nhìn xuống, hình như dưới vùng tăm tối sâu thẳm nhất thế gian ấy chứa đựng một hồi ức quá vãng nào đó của gã.

Gió nhẹ thổi, vực sâu khổng lồ làm nổi bật vóc dáng nhỏ nhoi của con người, trông hết sức yếu ớt. Trong lòng Dã Cầu đột

nhiên thoáng qua một ý nghĩ, nhằm lúc không có người này, cứ xô hẳn xuống...

Ý nghĩ vừa nảy sinh, liền lớn vồn trong tim óc y như ngọn lửa, thiêu đốt đến phát nóng cả người. Y không kìm được cảm giác nôn nao muốn thử, nhưng thân thể tựa hồ bị đóng đinh một chỗ, không nhúc nhích được.

Mãi cho đến khi người đó quay lại, nhìn y.

Dã Cầu cảm thấy như bị một chậu nước lạnh dội lên đầu, buốt đến tận gót chân.

“Vừa rồi có phải người muốn đẩy ta xuống dưới kia không?” Gã điềm tĩnh hỏi, hệt như đang nói về một chuyện chẳng can hệ gì đến mình.

“Cạch!”

Hắc Tâm lệnh trên tay Dã Cầu tuột ra, rơi xuống đất. Y lập cập nhặt lên, mặt nhợt đi, nhưng sau đó nghiêm cứng người lại, hình như để cho mình thêm can đảm, y cao giọng nói: “Người muốn giết thì cứ giết, ta không sợ người đâu!”

Gã thanh niên mà người đời gọi là ‘Quý Lệ’ đó, lặng lẽ nhìn y: “Ta không giết người. Nếu người chết rồi, Luyện Huyết đường sẽ thật sự tuyệt hậu, chỉ e vong hồn Hắc Tâm Lão Nhân ở dưới đất cũng không an lòng.” Gã cất bước đi, vượt qua Dã Cầu, tiếp tục nói: “Từ nay, người hãy đi theo ta!”

Dã Cầu sững sờ, liền đó hét toáng lên: “Người dẫn người đến diệt gần hết Luyện Huyết đường rồi, còn muốn ta đi theo người ư?”

Quý Lệ không thêm đếm xỉa, cứ bước đi, nhưng âm thanh của gã vọng lại vẫn rõ ràng: “Đạo hạnh của người thấp quá. Nếu không có ta, thì trước hết là Quý Vương tông sẽ giết người; và, ngay mấy tên đồng môn đầu hàng như bọn Niên lão đại kia, chúng thấy người tận trung với Luyện Huyết đường, cũng tức là chúng tỏ rằng bọn chúng quá vô liêm sỉ, nên tất cũng muốn giết người.”

Dã Cầu nín lặng, trán nhom nhóp mồ hôi, thấy bóng người đó đã chìm dần vào màn đêm, mỗi lúc một xa, cuối cùng y dậm chân, sải bước chạy theo, miệng la chối lới: “Hừ, ta chẳng sợ chết, nhưng vì phục hưng Luyện Huyết đường, ta đành chịu nhịn nhục...”

Tiếng bước chân dập dồn trong bóng tối, hai người một trước một sau, bước đi trong Vạn Bức cổ quật. Đột nhiên, như sực nhớ ra điều gì, người đằng sau cất tiếng: “Ê, Trương Tiểu Phàm, tại sao ngươi lại đối với ta...”

Giọng y chợt tắt lịm, sâu trong vùng hắc ám kia, có âm thanh như yêu thú gầm rít, mùi máu tanh nồng nặc. Dã Cầu không rét mà run.

Hồi lâu, thứ mùi đó mới từ từ tan loãng, người phía trước im lìm một lúc rất lâu, rồi mới thản nhiên bảo: “Cái tên này, ta đã quên lãng nhiều năm rồi.”

Dã Cầu thở ra một hơi dài, nhưng rồi không kìm được, lại hỏi: “VẬY từ nay ta gọi ngươi là gì?”

Người kia không đáp, tiếp tục bước tới trước, Dã Cầu lăm bắm, tựa như chửi rủa, nhưng cũng tiến lên theo.

Trước mặt họ, vẫn là màn đêm vô tận.

Thanh Vân sơn.

Ngọn núi thần bí trong mắt thế nhân, mười năm sau, vẫn giống như cõi tiên.

Mọi đổ nát do trận chiến giữa chính đạo và ma giáo gây ra đã được khôi phục như mới, nhưng không biết vết thương để lại trong lòng đã liền miệng chưa?

Trong trận đại chiến mười năm trước, thủ toạ Triều Dương phong là Thương Chính Lương và thủ toạ Lạc Hà phong là Thiên Vân Đạo Nhân không may qua đời, thủ toạ Long Thủ phong là Thương Tùng Đạo Nhân phản bội rời khỏi sư môn; ngoài chủng môn Đạo Huyền Chân Nhân ra, sáu

dại thủ toạ đã mất đi một nửa; có thể nói nguyên khí tổn thương rất nặng nề.

Hiện nay Triều Dương phong và Lạc Hà phong đều đã do trưởng lão trong chi phái tiếp nhiệm chức vị thủ toạ, chỉ có Long Thủ phong - chi phái vốn lớn thứ hai sau chi trưởng - vì chuyện của Thương Tùng Đạo Nhân, cho nên không thể cất đầu dậy nổi nữa. Sau cuộc bầu chọn nội bộ chi phái, thật bất ngờ, Tề Hạo thuộc thế hệ trẻ lại kế nhiệm chức vị thủ toạ.

Trong các chi phái Thanh Vân môn, gần đây có rất nhiều cơ hội để lớp trẻ xuất hiện, như Tăng Thư Thư của Phong Hồi phong, Tống Đại Nhân của Đại Trúc phong, Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc phong, dần dần đều đã hỗ trợ sư trưởng của mình giải quyết được nhiều việc.

Bên chi chính, mấy năm nay, Đạo Huyền Chân Nhân cũng đã không hỏi tới chuyện thế tục nữa, mà thường phó mặc những sự vụ ngày thường cho đệ tử tâm đắc là Tiêu Dật Tài giải quyết.

Phía hậu sơn Thông Thiên phong.

Tổ Sư từ đường.

Ánh mặt trời êm dịu rơi xuống toà điện đường nguy nga, hiện lên vẻ trang nghiêm mà thần bí. Bên trong từ đường vẫn âm u như thế, chỉ có ánh sáng những ngọn đèn thờ và vô vàn ngọn nến đang tế vọng hương hồn các vị sư tổ Thanh Vân môn.

Trên khoảng đất trống trước từ đường, một mình Lâm Kinh Vũ nhắm mắt ngồi xếp bằng. Trăm Long kiếm toả ánh biêng biếc lơ lửng trên đỉnh đầu y, hào quang xanh bao bọc lấy thân mình, dưới ánh dương, nhấp nháy những tia sáng thần bí.

Khuôn mặt y không còn nét ngây thơ đạo trước, mà tăng thêm vẻ kiên gan và từng trải.

Sau lưng Lâm Kinh Vũ, sâu trong bóng tối của từ đường, có hai luồng mắt lặng lẽ quan sát y. Sau một hồi lâu, một người chậm rãi bước ra.

Đó là một ông lão mặt đầy nếp nhăn, ông bước ra khỏi vùng tối mờ, ngồi xuống bậc cấp của từ đường, ông nhìn Lâm Kinh Vũ rất lâu, rồi mới điềm đạm bảo: “Được rồi.”

Ánh xanh biếc của Trảm Long kiếm tuân lời thu lại, Lâm Kinh Vũ hít thở thật sâu, mở to hai mắt, đứng lên, ngoảnh đầu về phía ông già, tươi tắn chào: “Tiền bối!”

Ông già ngấm y, hơi mỉm cười: “Tư chất con rất tốt, lại rất dụng công như vậy, tiến nhanh hơn ta dự tưởng rất nhiều!”

Khuôn mặt Lâm Kinh Vũ thoáng một nét cảm kích, y cúi mình thật thấp, khê thưa: “Đại ân đại đức của tiền bối, đệ tử vĩnh viễn không quên.”

Lão nhân nhẹ nhàng xoa tay, bỗng thở dài than: “Chỉ chớp mắt, lại mười năm trôi qua. Ta chưa truyền thụ được cái gì đáng kể cho con; con theo ta ở từ đường này đã mười năm rồi, hôm nay con hãy về đi.”

Lâm Kinh Vũ sững sờ, tỏ vẻ kinh ngạc; lão nhân đó không hề chú ý, chỉ hỏi: “Chuyện xảy ra trong Long Thủ phong, con biết chứ?”

Lâm Kinh Vũ định thần, gật đầu đáp: “Có ạ. Mấy hôm trước Tế Hạo sư huynh cũng đã đến đây thăm con, kể với con một số chuyện.”

Ông già gật đầu: “Hôm nay nghe nói hàng đệ tử trẻ xuất sắc của Thanh Vân môn đều tụ tập trên Thông Thiên phong, chắc hẳn có chuyện gì; bên chi chính vừa nãy cũng nhắn tin tới, con lên đó đi.”

Lâm Kinh Vũ mấp má môi, ngấm ông lão, nghe chừng có ý quyến luyến. Ông lão cười cười, mặt cũng lộ vẻ buồn, nhưng tiêu tan rất nhanh, khoát tay bảo: “Nam nhi đại trượng phu, đừng giữ thái độ như vậy, đi đi!”

Lâm Kinh Vũ hít thở thật sâu, rập mình sát đất, nói: “Tiền bối, ơn dạy bảo của người mười năm nay sâu nặng như núi, đệ tử khắc cốt ghi tâm, ngày sau nhất định sẽ dùng sở học này

trượng nghĩa trừ ma, báo đáp sư môn, cho thoả chí bình sinh!”

Ông già gật đầu cười: “Tốt lắm, con đi đi.”

Lâm Kinh Vũ lại hành lễ, nhìn cảnh vật xung quanh, cuối cùng dứt khoát xoay mình, uốn thẳng người, sải bước về phía trước, rời khỏi nhà thờ Tổ.

Ánh nắng hắt lên lưng y, lấp loá chói mắt.

Lão nhân nhìn theo hút Lâm Kinh Vũ, ngơ ngẩn. Không biết từ lúc nào, đằng sau ông xuất hiện một bóng người.

“Y đi rồi à?” Người ấy lặng lẽ nói.

Khóe mép lão nhân hơi nhúc nhích, ông chậm rãi đứng dậy, quay đầu nhìn vị chuông môn tối cao vô thượng của Thanh Vân môn.

“Đa tạ.” Ông già cất tiếng.

Đạo Huyền Chân Nhân hơi ngạc nhiên, cau mày hỏi: “Sao cơ?”

Ông già đi vòng qua mình Đạo Huyền, bước vào trong đại điện từ đường, miệng đáp: “Đa tạ huynh đã đồng ý cho gã trẻ tuổi ấy đến bầu bạn với ta suốt mười năm.”

Đạo Huyền Chân Nhân lặng im một lát, rồi cũng chậm rãi bước vào từ đường. Chính giữa đại điện, phía trước bàn thờ trên bày linh vị bao nhiêu tổ sư tiên bối của Thanh Vân môn, đèn nến lúc mờ lúc tỏ, chiếu lên mặt người âm u bất định.

Ông lão tiến đến rút một cây nến mới tinh từ chỗ hương án đầu bàn thờ, rồi châm lửa từ một cây nến thơm khác, thay cho mẫu nến đã gần cạn khô bên cạnh.

Đạo Huyền Chân Nhân im lặng theo dõi những động tác chậm rãi và quen thuộc của lão nhân, đột nhiên hỏi: “Xưa kia ta chịu mạo hiểm, che giấu các vị sư trưởng để cứu đệ, mà ngay một chữ cảm ơn đệ cũng không nói. Tại sao hôm nay chỉ vì gã thiếu niên kia, đệ lại đa tạ ta?”

Ông già nọ làm thỉnh, lùi ra sau một bước, lẩn mình vào bóng tối, tay vẫn cầm đoạn nến tàn vừa thay. Ông ngẩng đầu, chăm chú nhìn lên linh vị các đời sư tổ của Thanh Vân môn uy nghiêm

sừng sừng trước mặt, thiêng liêng trang nghiêm, khí thế như sơn, có vẻ dễ dàng áp đảo được con người nhỏ nhoi như ông.

Ông im lặng, không nói gì, cứ chăm chú nhìn mãi như thế.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng mé sau lưng, không trông thấy ánh mắt lão nhân đó, nhưng lại thấy rất rõ, những giọt nóng bỏng rỏ xuống từ mẫu nền tàn kia, từng giọt từng giọt một, rơi xuống, từ từ ngưng kết lại trên bàn tay khô xác.

Bàn tay ấy run run.

Từ sâu trong bóng tối xa xăm, vẳng lên một tiếng thở dài.

Khi Lâm Kinh Vũ lên đến Ngọc Thanh điện, ở đây đã có mười mấy người. Trong số họ, có những người y quen, cũng có những người y mới gặp qua vài ba lần, chỉ biết là người trong cùng môn phái.

Nhưng ai cũng vậy, tất cả đều biết rõ, những người đang đứng ở đây đều là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ của Thanh Vân môn.

Trong đó có hai người đáng chú ý nhất, một là Lục Tuyết Kỳ giá băng diễm lệ, hai là Tề Hạo phục sức thủ toạ, phong độ phi phàm. Thủ toạ các chi phái khác đều chưa đến, nên Tề Hạo cũng là vị thủ toạ duy nhất có mặt tại đây.

Tề Hạo đưa mắt nhìn, trông thấy Lâm Kinh Vũ đang bước vào, sững người, rồi cả cười rảo bước tiến lên, ôm chặt lấy Lâm Kinh Vũ, ngấm ngấm từ trên xuống dưới một lượt, cười nói: "Lâm sư đệ, đệ đang trông coi việc thờ cúng ở nhà thờ Tổ, sao lại đến đây?"

Mười năm nay, Lâm Kinh Vũ luôn viện cớ với bên ngoài rằng trông coi việc thờ cúng, để ở lại từ đường. Còn ông già lai lịch bí hiểm nọ có liên quan đến một đoạn mật sử trước đây của Thanh Vân môn, vì vậy mọi người đều không biết rõ; lúc này y tất nhiên cũng không nói gì, chỉ cười đáp: "Tròn mười năm rồi, vừa may có người bảo đệ đến, không ngờ Tề sư huynh cũng ở đây."

Tề Hạo mỉm cười: “Chưởng môn sư bá triệu tập những đệ tử xuất sắc trong lớp trẻ của các chi phái tới, nói rằng có chuyện quan trọng muốn bàn bạc. Đúng lúc ta chẳng bận việc gì, nên cũng sang xem xem.”

Hai huynh đệ đang nói nói cười cười, bỗng có người bước tới, thân hình to cao, chính là Tổng Đại Nhân - đại đồ đệ của Đại Trúc phong, bộ dạng y chẳng có gì thay đổi.

Tổng Đại Nhân trước đây đã từng quen biết Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, lúc này bước lại hàn huyên, ánh mắt y ngưng trên mình Lâm Kinh Vũ, cười bảo: “Mấy năm không gặp, Lâm sư đệ càng thêm anh tuấn đỉnh đạc, đạo hạnh chắc cũng đã tinh tiến không ít đâu nhỉ?”

Lâm Kinh Vũ hơi cúi đầu, mỉm cười đáp: “Tổng sư huynh quá khen!”

Tổng Đại Nhân toan nói tiếp, đột nhiên có giọng nói vẳng đến: “A, Tề sư huynh, còn nhận ra tiểu đệ không?”

Tề Hạo nhìn về phía người vừa lên tiếng, bật cười: “Tăng sư đệ, ta quên ai chứ quên đệ sao được!”

Người đó chính là Tăng Thư Thư, đệ tử nổi trội nhất trong lớp trẻ Phong Hồi phong. Đi cùng với y là hai mỹ nữ của Tiểu Trúc phong, Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ.

Phần lớn ánh mắt đều đổ dồn vào Lục Tuyết Kỳ lạnh như băng sương, chỉ có Tổng Đại Nhân nhìn Văn Mẫn, cười ha hả. Văn Mẫn chum chim, lườm y một cái.

Tề Hạo cũng đã từng gặp Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ. Tăng Thư Thư nói: “Tề sư huynh, khi huynh kế nhiệm vị trí thủ tọa, tiểu đệ phạm lỗi, bị gia phụ phạt nhốt, nên không thể đến chúc mừng huynh. Xin huynh đừng trách cứ!”

Tề Hạo cả cười: “Tăng sư đệ nói gì vậy, thành ý của đệ đến, là được rồi!”

Tăng Thư Thư mỉm cười cúi đầu, liền đó nhìn xung quanh, hỏi: “Tề sư huynh, lần này chưởng môn sư bá gọi chúng ta đến, chẳng hay có chuyện gì?”

Tề Hạo lắc đầu: “Cụ thể thì ta không rõ, nhưng nghe nói một nơi nào đó ở phía tây xảy ra chuyện kỳ quái. Chưởng môn sư bá muốn nhân dịp này phái các đệ tử xuất sắc trẻ tuổi đi trải nghiệm một chuyến.”

“A.” Người xung quanh phát ra những tiếng cảm thán, rất nhiều người tò mò và hứng thú. Tăng Thư Thư vốn dĩ đang tươi tắn rạng rỡ, mặt bỗng đành cứng, như nhớ lại một chuyện không vui nào đó. Tề Hạo nhận ra, hơi ngạc nhiên: “Tăng sư đệ, sao vậy?”

Tăng Thư Thư cười buồn bã: “Lớp trẻ, đệ tử xuất sắc, hạ sơn trải nghiệm?” Y khẽ lắc đầu cảm thán: “Câu này, đệ nghe sao quen tai quá.”

Y và Tề Hạo nhìn nhau, chợt đều cùng nhận ra suy nghĩ của đối phương. Bốn người năm ấy, bây giờ...

Họ không hẹn mà cùng ngoảnh đầu nhìn người con gái xinh đẹp kia. Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng đó, tựa hồ không nghe thấy gì hết, dường như đã đào sâu chôn chặt một cái gì, đôi mắt sáng nhìn Lâm Kinh Vũ, như muốn tìm kiếm một bóng dáng nào đó, nhưng cuối cùng lại thất vọng dời ánh mắt đi.

Đúng lúc đó, trên đại điện bỗng vang tiếng chuông ngân. Tất cả lập tức đứng nghiêm, một lát sau, chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân được Tiêu Dật Tài dìu đỡ, bước ra, nhìn xuống mọi người, mỉm cười chào, ngồi xuống ghế chủ tọa.

Môn nhân cùng nhau thi lễ, Tề Hạo đứng hàng đầu, Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười xua tay: “Thôi, thôi nào, các con ngồi xuống đi!”

Nhưng trong đám đệ tử - ngoài Tề Hạo danh phận hiện đã khác, ngồi ngay xuống ghế thủ tọa bên dưới Đạo Huyền Chân Nhân - những người khác thì vẫn đứng nguyên.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn Tiêu Dật Tài bảo: “Dật Tài, con nói đi.”

Tiêu Dật Tài gật đầu: “Vâng, sư phụ.”

Đoạn y bước ra, nhìn bao quát khắp lượt, sang sảng nói: “Thưa các vị đồng môn, hôm nay mời các vị tới vì có một việc cần những đệ tử giỏi nhất của Thanh Vân môn ra ngoài giải quyết.”

Y nói tới đây, mọi người tức thì náo động. Tiêu Dật Tài mỉm cười tiếp tục: “Đạo này thiên hạ xôn xao đồn rằng, trong đầm lầy lớn ở phía tây, tự đứng có dị quang chiếu thẳng lên trời, mấy ngày liền không dứt, chắc hẳn báu vật kỳ diệu sắp xuất thế. Vốn dĩ linh vật trời sinh chỉ người có đức mới được nắm giữ, chúng ta tịnh không manh tâm đoạt lấy vật báu. Nhưng tin tức truyền ra ngoài rồi, nghe nói yêu nghiệt ma giáo rầm rộ đổ về phía tây, lăm le tranh giành.”

“Góm thật?”

“Đáng ghét!” Đám đệ tử trẻ lộ vẻ giận dữ, nhao nhao kêu lên.

Tiêu Dật Tài đợi những âm thanh ấy nhỏ bớt đi, mỉm cười nói: “Tin này nếu là sai thì thôi, nhưng bằng quả thật có kỳ trân dị bảo, nếu bị lọt vào tay bọn ma giáo, chẳng phải là sẽ chấp cánh cho hổ hay sao? Thanh Vân môn xưa nay là lãnh tụ chính đạo trong thiên hạ, vì vậy chương môn chân nhân quyết định, chọn ra những người ưu tú trong lớp trẻ bản môn, cùng đến đầm lầy lớn ở phía tây, giữ gìn đạo nghĩa, trừ yêu trừ ma.”

Nói tới đây, y dừng lại, chợt nói bằng một giọng bí hiểm: “Các vị sư đệ, lần này còn có một điều rất quan trọng: nghe nói Thiên Âm tự và Phần Hương cốc cũng phái đệ tử đến vùng đầm lầy ấy. Từ sau cuộc đại chiến mười năm trước, chắc mọi người cũng đều rõ cả, hai phái này ngoài mặt thì giữ hoà khí với chúng ta, nhưng vẫn âm thầm rình rập vị trí lãnh tụ chính đạo. Mong mọi người đừng để mất thể diện của bản môn!”

Đám đông huyên náo cả lên, có người lớn giọng nói: “Xin chương môn chân nhân yên tâm, chúng con quyết không làm mất mặt Thanh Vân môn đâu!”

“Đúng lắm, lần này nhất định để cho bọn ma giáo, Thiên Âm tự và Phần Hương cốc thấy rõ bản lĩnh của chúng ta!”

Đạo Huyền Chân Nhân tùm tùm gật đầu, đứng dậy nói: “Tối đây đi về phía tây, có thể có nhiều hung hiểm, bọn ma giáo lại gian ngoan nguy trá vô cùng, các con phải hết sức cẩn thận!”

Mọi người đồng thanh đáp: “Vâng.”

Đạo Huyền Chân Nhân quay sang Tiêu Dật Tài: “VẬY con hãy sắp xếp, để lên đường cho sớm!”

Dứt lời, ánh mắt ông không biết vô tình hay hữu ý liếc về phía Lâm Kinh Vũ đang đứng lẫn trong đám đông, sau đó xoay mình đi vào nội đường. Mọi người khom mình cung tiễn. Đợi ông ta đi khuất rồi, Tiêu Dật Tài bèn sắp đặt tỉ mỉ.

Ở một góc, Lâm Kinh Vũ hỏi Tề Hạo rằng: “Sao vậy Tề sư huynh, lần này huynh không đi à?”

Tề Hạo mỉm cười: “Lâm sư đệ, hiện thời thì ta không thể đi được nữa rồi.”

Lâm Kinh Vũ sực hiểu, mặt đỏ lên: “à, sư huynh đã là thủ toạ của chi phái chúng ta, đệ lại quên bém mắt!”

Tề Hạo vỗ vai y, cười nói: “Đây là lần đầu đệ hành tẩu thiên hạ, đúng là một cơ hội rất tốt; ta chỉ mong đệ đại triển thân uy, mau chóng thành danh!”

Lâm Kinh Vũ cười: “Sư huynh nói chơi rồi.”

Tề Hạo cười cười, liền đỏ sắc mặt u tối, nhìn xung quanh không thấy ai, mới nhỏ giọng bảo Lâm Kinh Vũ rằng: “Lâm sư đệ, không giấu gì đệ, mười năm trước sư phụ... Thương Tùng Đạo Nhân phản bội sư môn, làm cho Long Thủ phong của chúng ta mãi không thể mở mày mở mặt; nhất là đệ tử hai chi Triều Dương phong, Lạc Hà phong thì coi chúng ta như cừu địch. Sư huynh của đệ đảm đương chức phận thủ toạ này rất chật vật, vì vậy chỉ mong đệ lần này ra ngoài, có thể giành được chút danh dự cho Long Thủ phong!”

Lâm Kinh Vũ lặng im không đáp, một lát sau mới khẽ gật đầu, nhỏ giọng thưa: “Tề sư huynh, đệ hiểu rồi, huynh cứ yên tâm, đệ nhất định không làm huynh thất vọng.”

Tề Hạo mỉm cười, sắc mặt thư thái trở lại, y đưa tay vỗ vỗ vai Lâm Kinh Vũ.

Đúng lúc đó Tống Đại Nhân bước tới, nhìn hai người hỏi: “Sao vậy, bên Long Thủ phong lần này là Lâm sư đệ hạ sơn phải không?”

Tề Hạo cười đáp: “Đúng, không biết bên Đại Trúc phong thì là ai?”

Tống Đại Nhân cười lớn: “Vốn dĩ là gã đại sư huynh vô dụng này, nhưng sau đó sư nương ngài ta đốt nát, nên cử lục sư đệ Đồ Tất Thu đi.”

Tề Hạo mỉm cười: “Đồ sư đệ xưa nay nhanh nhẹn, có y thì Thanh Vân môn chúng ta như hổ thêm cánh.”

Tống Đại Nhân ăn nói không trơn tru kín kẽ như Tề Hạo, cười nói mấy câu rồi toan bước đi, chợt ngoảnh đầu dặn Tề Hạo: “À, Tề sư huynh, sư nương ta gần đây rất nhớ Linh Nhi sư muội, huynh về rồi bảo muội ấy sang Đại Trúc phong chơi vài hôm nhé.”

Tề Hạo cười cười: “Tống sư huynh biết không, sáng sớm hôm nay, trước lúc ta rời nhà đến đây, Linh Nhi đã về bên Đại Trúc phong rồi, nói rằng nhớ mẹ. Xem ra nhạc mẫu ta và nàng tâm ý rất tương thông.”

Tống Đại Nhân ngây người, rồi bật cười, giọng sang sảng vang vọng trên Ngọc Thanh điện.

Chương 12 CHỐN CỬ

Thanh Vân sơn. Đại Trúc phong.

Mây bông bênh lưng chừng núi như dải tơ trắng mềm mại, chốc lát lại thay hình đổi dạng. Trong làn không khí hơi ẩm ướt buổi tinh mơ, có ngọn gió trong lành mát mẻ tràn trên vạt rừng trúc xanh um, lướt qua ngọn Đại Trúc phong.

Khu nhà, với Thủ Tĩnh đường là nhà chính, im lìm đứng sừng sững giữa ánh sáng ban mai, tất cả đều tĩnh lặng...

Tiếng chó sủa đột nhiên vang dội, lẫn với tiếng kêu chí choé phá vỡ vẻ yên tĩnh nơi đây. Đại Hoàng sắc lông vàng mượt từ đằng xa phóng vèo tới, Tiểu Hôi cuồi trên lưng nó, một tay nắm chặt lấy cổ con chó để giữ vững thân mình, tay kia khua lên không trung, vẻ khoái chí rõ rệt.

Mười năm trước, Trương Tiểu Phàm rời nơi đây sang Thông Thiên phong, sau đó không quay về nữa. Thời gian đầu, hai con vật buồn bã hẳn đi; nhất là Tiểu Hôi, như đổi tính khác hẳn ngày thường, ỉu xiu một dạo rất lâu. Đại Hoàng cũng chẳng dễ chịu gì, cả ngày ủ rũ tiu nghỉu; cũng chẳng rõ có phải nó nhớ những món Trương Tiểu Phàm vẫn nấu hay không. Hồi ấy, mỗi lần Đỗ Tất Thư, người thay Trương Tiểu Phàm nấu bếp, mang các món ra cho ăn, đều bị Đại Hoàng, Tiểu Hôi la hét. Chúng ăn hết sạch mà vẫn gục gặc, lườm nguýt, ra chiều rất không vừa

lòng. Ai ngại thay cho Đỗ Tất Thư cũng vì chuyện này mà rầu rĩ một thời gian dài.

Thời gian như nước chảy, cứ thế trôi đi, những ký ức năm xưa cũng dần phai nhạt. Tiểu Hôi và Đại Hoàng lại bắt đầu khuấy động, không ngớt đùa nghịch trên Đại Trúc phong. Nhưng đêm xuống khi đi ngủ, chúng luôn quay về căn phòng của Trương Tiểu Phàm, như mong ngóng một điều gì đó.

Tuy vậy bao nhiêu năm đã qua, căn phòng vẫn trống vắng không một bóng người.

“Suýt!”

Đại Hoàng đang lao như bay bỗng dừng phắt lại, đà phóng mạnh quá khiến Tiểu Hôi suýt rơi tuột khỏi lưng con chó, cũng may nó bám đủ chặt, nên mới gượng ngồi vững được. Đại Hoàng sửa lên ông ổng, đột ngột ngoái đầu, há mồm thò cái lưỡi dài thướt, cắn đuối theo đuối mình, thân hình cứ xoay lòng vòng tại chỗ.

Tiểu Hôi ngồi vững trên lưng nó rồi, nhách miệng cười chi chi, vẻ cao hứng khoái chí vô cùng. Trò chơi tẻ ngắt này Đại Hoàng đã nghịch không biết bao nhiêu lần, nhưng đối với chúng xem chừng lại là trò vui nhộn nhất trên đời.

Ánh sáng êm đềm ban sớm rải xuống mình hai con vật, tiếng kêu tiếng sủa vang vọng trên Đại Trúc phong. Mọi người còn ngủ say. Khoảng thời gian rất đẹp này dường như chỉ dành riêng cho chúng.

Nơi xa, vạt rừng trúc xanh muốt đẳng hậu sơn, âm âm vắng lại tiếng sóng trúc ào ào do gió khua lên lá, lẳng đặng vang vọng. Gió từ phía ấy thổi đến hình như mang theo làn hương thanh mát của lá trúc, và của cả không khí trong rừng.

Đột nhiên!

Đại Hoàng dừng ngay bước chân đang quay đóp theo cái đuối mình, Tiểu Hôi cũng ngẩng đầu lên, ngoác to miệng, nhìn về phía rừng trúc.

Núi xanh, trúc mượt, gió lướt qua, rờm rợn như biển...

Xào xạc, xào xạc, xào xạc....

“Chi chi chi chi!” Tiểu Hôi bỗng kêu lanh lảnh, phản ứng của Đại Hoàng cũng khá kỳ quái, nó hạ thấp giọng, sửa lên mấy tiếng. Một lát sau, hai con vật đều như có linh cảm, Tiểu Hôi túm chặt Đại Hoàng, Đại Hoàng xoạc cẳng, hộc tốc phóng về rừng trúc đằng hậu sơn.

Trên con đường nhỏ quen thuộc dẫn ra sau núi, chắc vì đã lâu không có người đến làm bài tập, cỏ cây um tùm đến nỗi lối đi ban đầu dần trở nên mờ dấu. Nhưng Đại Hoàng vốn rất thuộc đường, nó xuyên vùn vụt qua rừng cây, càng chạy càng nhanh, mau chóng chạy tới phía trước vạt trúc.

Rừng trúc xanh mượt, sâu thăm um tùm đượm nét bí ẩn. Đại Hoàng dừng ở bên ngoài, khe khẽ sửa oăng oăng mấy tiếng, Tiểu Hôi tụt xuống khỏi lưng nó, ngồi xổm bên cạnh, nhìn con chó, rồi lại ngóng cổ vào sâu trong rừng, thì thoảng đưa tay gãi đầu, vẻ do dự.

Một lúc sau, dường như Tiểu Hôi hạ quyết tâm, nó kêu chi chi với Đại Hoàng rồi đi trước vào rừng trúc; nói là đi thì kẻ cũng không đúng lắm, nhưng rất lạ là con khỉ không đánh đu qua các cây, mà lại tỳ hai chi trước lên mặt đất, bước đi bước nhảy, từ từ tiến vào rừng. Trông bộ dạng nó vừa dè dặt thận trọng, vừa như háo hức mong ngóng.

Đại Hoàng kêu oăng oăng, cũng rảo cẳng theo sau, tiến vào rừng.

Một khi một chó, chậm chậm len lỏi giữa những thân trúc lặng lẽ, một thoảng sau đã mất hút.

Ánh sáng ban mai bị lá trúc ken dày ngăn lại, nhưng từ những khe kẽ, vẫn có dăm ba tia, tạo thành những luồng sáng bằng ngón tay, lọt khỏi tán trúc rơi xuống mặt đất.

Tiểu Hôi và Đại Hoàng chậm chậm bước đi, đi mãi... rồi vào

sâu trong khu rừng tự lúc nào. Có một khoảng đất trống nho nhỏ trông khá quen mắt, chính là nơi hồi xưa Trương Tiểu Phàm đã đến, vất vả chặt trúc.

Tiểu Hôi dừng lại, ngồi xõm xuống bãi đất trống, gãi gãi đầu, ngó nhìn tứ phía.

Rừng trúc thăm thẳm âm u, hoàn toàn tịch mịch.

Có thứ mùi hơi là lạ, băng lạnh nơi đây.

“Phụp!” Một tiếng bước chân nhẹ nhẹ, vang lên trong khung cảnh yên tĩnh của rừng trúc.

Tiểu Hôi và Đại Hoàng cùng ngoảnh phất lại, có bóng người từ từ hiện ra sau một thân trúc to.

Rừng cây như lặng hẳn đi, nhưng chỉ lát sau, bỗng vỡ oà tiếng reo vang. Tiểu Hôi nhảy căng, thân hình hoá thành vệt xám lao vù tới, vọt lên cao, nhảy gọn vào lòng người đó!

Nó túm chặt lấy áo gã, cười rõ to, mặc sức tung hê niềm hân hoan của mình, kêu chi chi không ngớt.

Người đó vòng tay, khí chất hung bạo bỗng tan biến, vầng trán ngập đầy nét cười dịu dàng đã lâu rồi không xuất hiện, gã ôm Tiểu Hôi vào lòng. Một lúc sau như cảm nhận được, gã cúi xuống, vuốt ve Đại Hoàng đang luẩn quẩn bên mình, mỉm cười hỏi: “Đại Hoàng, mày khoẻ không?”

Đại Hoàng tất nhiên không nói được, chỉ khẽ ư ừ, đuôi ngoáy tít, dụi đầu vào lòng bàn tay gã.

“Chỉ có hai người là còn đối với ta như trước kia!” Gã khẽ thán, hít thật sâu thứ hương vị đã từng quen thuộc trong rừng trúc.

“Soạt soạt!”

Bỗng đâu, những tiếng bước chân hoảng loạn vang lên, Dã Cầu Đạo Nhân hốt hải chạy từ phía sau lưng đến, tấm đạo bào cũ rách của y đã bị gai xé mất mấy chỗ, đủ biết là y đi nhầm đường.

Dã Cầu Đạo Nhân mặt đầy vẻ u ám, nhìn về phía người đã từng là Trương Tiểu Phàm, nhưng giờ là Quỷ Lệ kia, oán trách:

“Ê, tên khốn kiếp, người có điên không đấy? Muốn chết thì cũng không cần phải làm cách này! Đây là Thanh Vân môn, lỡ chẳng may bị người ta phát hiện, thì chúng ta dù có mười mạng cũng cầm chắc cái chết!”

Đại Hoàng thành linh ngoảnh đầu nhìn. Con chó vừa rồi còn ngoan ngoãn với Quỷ Lệ, lông cổ bỗng dựng đứng cả lên, nó nhe nanh nhe lợi, tỏ ra rất có ác cảm với Dã Cầu. Rồi nó rống lên, nhảy phốc lại.

Dã Cầu thất kinh, thấy con chó to lớn cao đến thất lưng người đang lao bổ về phía mình, tim y đập thình thịch, bất giác thò tay nắm chặt lấy pháp bảo răng nanh.

Chẳng ngờ Quỷ Lệ lạnh lùng bảo ngay: “Nếu người dám dùng pháp bảo đả thương con chó này, ta sẽ chặt chân người, ném xuống trước Thủ Tĩnh đường phía dưới núi.”

Dã Cầu ngạc nhiên, giận dữ: “Người nói...”

Y chưa dứt lời, Đại Hoàng đã xộc đến. Y đang thất thần đã bị con chó to xô vào mình. Tức thì tiếng chó sủa tiếng người chửi bới vang lên diếc tai, chó và người vật lộn, vùng vẫy găm ghè, soạt soạt bịch bịch, Dã Cầu Đạo Nhân và Đại Hoàng cùng lăn ra sau một bụi gai nơi xa, không thấy bóng cả hai đâu nữa, nhưng thi thoảng vẫn có tiếng thét giận dữ vọng ra:

“Ồi giời, con chó chết tiệt, mày còn dám cắn... Ê, tên quỷ quái kia, người là đồ súc sinh, sao vẫn không bảo con chó này... Không, há mõm ra, á!... Con chó chết tiệt, đây là chân người ta, không phải là khúc sườn! Mau nhả ra, đừng cắn mà... ối ối ối...”

Quỷ Lệ như không nghe thấy những tiếng kêu la thảm thiết của Dã Cầu ở đằng kia, chỉ cúi đầu nhìn Tiểu Hôi trong lòng, vầng trán rạng rỡ nét cười, gã chăm chú ngắm nghía nó. Mười năm không gặp, Tiểu Hôi đã lớn lên nhiều, ôm trong lòng cảm thấy nặng hơn trước, hần dọc giữa hai mắt nó cũng đã rõ rệt hẳn lên.

Nỗi vui mừng xúc động ban đầu qua đi, Tiểu Hôi nhách

miệng cười, trèo lên vai gã như dạo nào, theo thói quen thò tay vào rối mái tóc gã.

Quý Lệ đứng lặng, sau đó từ từ bước ra phía ngoài, đến rìa rừng trúc, gã phóng mắt trông ra xa. Vùng mây khói mờ mịt đằng trước kia, đã từng là mái nhà đầm ấm nhất của gã.

Gã ngơ ngẩn hồi lâu, đắm đắm nhìn.

Không biết lâu hay chóng, Đại Hoàng dương dương tự đắc từ sâu trong rừng phóng đến, đầu rung rung đuôi ngoáy tít, chạy tới bên Quý Lệ, sủa oảng oảng mấy tiếng.

Quý Lệ mỉm cười, thò tay vỗ vỗ lên đầu nó.

Lát sau, Dã Cầu Đạo Nhân thất tha thất thểu đi ra khỏi rừng, tấm đạo bào trên người càng tả tơi rách nát, mặt y cũng bị mấy vết cào, còn lơ lơ nhìn thấy vết thương nơi chân nữa.

Trông thấy Đại Hoàng nằm phục bên cạnh Quý Lệ, Dã Cầu có vẻ khiếp sợ, không dám tiến lại gần, chỉ đứng đằng xa chửi rủa: “Con chó chết tiệt, đừng tưởng có người bệnh vực là yên đầu nhé, sớm muộn sẽ có ngày tao làm thịt mày!”

Đại Hoàng ngoảnh phất lại, gầm gừ với y. Dã Cầu hoảng vía, thụt lùi liên mấy bước, nhưng Đại Hoàng cũng chỉ dọa thế thôi, nó không đuổi theo, lại ngoảnh đầu về. Dã Cầu lúc đó mới bình tâm, nhưng không dám chửi bới nữa.

Quý Lệ nhìn về phía chân núi rất lâu, tia nắng đầu tiên của ngày đã dịu dàng rơi xuống, khoác lên dải núi xanh muốt một tấm áo vàng mờ mờ.

Gã nhắm nghiền mắt, hít thở thật sâu.

Lát sau, gã xoay mình, nhắc Tiểu Hôi trên vai xuống ôm vào lòng, đưa mắt nhìn Dã Cầu: “Chúng ta đi thôi.”

Dã Cầu chỉ mong nghe thấy câu này, liền nhanh nhẩu tiến lại, mồm lầu bầu: “Đúng là đang yên đang lành đi kiếm chuyện, chỉ vì một con khỉ mà mạo hiểm tính mạng...”

Đại Hoàng dường như linh cảm được điều gì, nó đứng dậy, nhìn Quý Lệ. Quý Lệ thò tay vỗ đầu con chó, cười cười khoát tay

trái, một cây gậy nhấp nháng xanh đen xuất hiện, chính là 'thanh cời lơ' năm nào, đẩy hần bay tuốt lên trời cao.

Dã Cầu ghen cổ, cầu nhàu: "Thằng dở hơi, người tướng đây là chỗ nào? Chỉ đi đứng, mà cũng huênh hoang ..."

Y cứ lèm bèm một mình, bỗng nhiên, Đại Hoàng gầm gừ thật to, Dã Cầu sợ quá vội vã ngự pháp bảo, phóng vút theo Quỷ Lệ.

Phía trước rừng trúc, Đại Hoàng còn lại một thân một mình, sửa ông ổng, sửa mãi, sửa mãi...

Tiếng sửa diên cuồng của con chó vang vọng cả ngọn núi, Đại Hoàng sửa mãi không ngừng, cho đến khi một bàn tay trắng mịn xoa đầu nó, rồi một giọng thanh nhẹ cất lên: "Đại Hoàng, sao vậy? Sao hôm nay mày lại chạy đến đây, mà còn sửa không ngớt thế?"

Đại Hoàng như thốn thức, nó thở phì phò, đảo mắt nhìn Diên Linh Nhi nay đã trở thành thiếu phụ, rồi lại quay đầu đi, ngược lên thỉnh không, sửa ầm ĩ.

"Oảng oảng, oảng oảng oảng..."

Diên Linh Nhi cau mày nhìn tới nhìn lui, lấy làm lạ hỏi: "Sao vậy Đại Hoàng, ô, Tiểu Hôi đâu, sao nó không đi cùng mày?"

Chẳng biết Đại Hoàng có hiểu lời cô nói hay không, mà cứ ngóng lên cao xanh, sửa đến lạc cả giọng.

Diên Linh Nhi ngược nhìn, chỉ thấy trời xanh mây trắng, xanh đến vô cùng, lác đác có những dải nhỏ tách khỏi tầng mây trôi ra, lơ lửng ngang trời, rất ngoạn mục. Lòng cô man mác, bỗng nhiên ngấm đến ngáy dại.

Ở một vùng hoang vu ngoài mấy ngàn dặm về phía nam Thanh Vân sơn, có một ngọn núi cao, tên gọi 'Hổ Kỳ sơn', là tổng đàn¹ của Quỷ Vương tông.

1. Cũng như tổng hành dinh.

Mười năm nay, thế lực ma giáo mỗi ngày một lớn, cao thủ đông đúc xuất hiện, nhưng đấu đá nội bộ cũng mỗi ngày một kịch liệt, thậm chí còn dữ dội hơn hẳn sự tranh giành với phe chính đạo. Quỷ Vương tông vốn là một trong tứ đại phái phiệt của ma giáo, mười năm trở lại đây Tông chủ hùng tài đại lược càng dốc lòng vì cơ đồ, chăm lo cho Quỷ Vương tông mỗi ngày một lớn mạnh, ngấm ngấm có chiều hướng thay thế Vạn Độc môn trở thành đệ nhất phái hệ trong ma giáo.

Quỷ Vương tông ngày nay, cao thủ đời thứ nhất ngoài tứ đại thánh sư cao thâm khó lường, còn có một nhân vật bí hiểm là 'Quý tiên sinh' xuất hiện bên cạnh Quỷ Vương; thường chỉ nghe giọng nói, chưa từng thấy bóng dáng. Nhưng điều khiến người ta chú ý nhất lại là lớp trẻ của Quỷ Vương tông, đặc biệt là Quỷ Lệ, vốn được Quỷ Vương trọng đãi, là một nhân tài nổi bật trong số đó. Quỷ Vương còn đặc cách thăng gã lên làm phó tông chủ, coi như ruột thịt. Thiên hạ đều biết, Quỷ Lệ nhất định sẽ là Tông chủ Quỷ Vương tông đời sau.

Trong ma giáo, sự đấu đá nội bộ không chỉ dữ dội mà còn đầy mưu, mô bất chấp thủ đoạn, rất nhiều người đã thử ly gián quan hệ giữa Quỷ Vương và tên chiến tướng số một dưới trướng ông ta, nhưng đều thất bại.

Chỉ một số rất ít người biết câu chuyện quá vãng ấy, hiểu rõ rằng: mối quan hệ dường như bền chặt không gì phá nổi giữa hai người này, lại có chút gờn gợn sâu xa.

Lớp sa đen nhẹ buông che kín khuôn mặt, U Cơ – người phụ nữ áo đen bí hiểm - lúc này đang lặng lẽ ngồi trong căn phòng cơ mật nhất của Quỷ Vương tông. Căn phòng không lớn nhưng rất lạnh, nguyên nhân là vì ở giữa phòng đặt một khối băng màu trắng sáng lung linh, hơi lạnh lan tỏa ra từ đài băng trong suốt ấy.

Một người con gái kiều diễm tuyệt thế, mặc bộ xiêm y màu

lục thủy mà nàng hằng ưa thích, nằm im trên khối băng. Giữa luồng hàn khí trắng trắng lảng lảng bay lên, khuôn mặt nàng bột bột, hình như cũng trong suốt, một vẻ đẹp giá lạnh!

Đôi tay nàng đan vào nhau đặt trên ngực, trong lòng bàn tay là chiếc chuông nhỏ dường như đã liền làm một với thân thể nàng, lấp lánh những tia sáng kỳ dị, chăm chú nhìn côi thế tục này.

Lúc ấy, đằng sau vang lên tiếng 'kẹt' trầm thấp, cánh cửa đá dày nặng bị đẩy ra, rồi đóng ngay lại.

Tiếng bước chân vang lên, một người bước đến bên cạnh U Cơ.

U Cơ chậm chậm ngẩng đầu. Trong toàn Quỷ Vương tông, những người được phép vào căn phòng này, cũng không quá bốn người.

Khuôn mặt xanh xao của Quỷ Lệ xuất hiện trước mắt bà ta. U Cơ hơi nhíu mày, mang máng nhớ ra rằng, mỗi lần gã thanh niên này vào đây, mặt y lại bột đi một chút.

Nhưng trong mắt gã hoàn toàn không có sự tồn tại của bà ta. Người con gái yên ắng nằm kia, lúc này đã chiếm lĩnh hoàn toàn trái tim gã.

Căn thạch thất vụt trở nên tĩnh mịch, tĩnh mịch như chết.

U Cơ nhẹ nhàng đứng dậy, lùi lại sau, nhưng ánh mắt vẫn dừng ở gã trai ấy. Dáng vẻ gã trông cô đơn hẫ hẫ, mùi máu tanh lợm đáng sợ trên mình gã khi còn ở bên ngoài, đã biến mất khi vào căn phòng này.

Đây có lẽ là nơi duy nhất gã cảm thấy yên ổn.

U Cơ nhìn gã lần nữa rồi bước ra, cẩn thận khép chặt cửa đá lại. Thanh Long mình mặc bạch y đã đứng ngay ở ngoài.

"Chuyện gì vậy?" U Cơ im lặng một lúc, khẽ hỏi.

Thanh Long liếc mắt về phía cánh cửa đá: "Y về rồi à?"

Tầm mạng của U Cơ lay động, như gặt đầu: "Ừ, đang ở trong trò chuyện với Bích Dao."

Thanh Long cau mày, khẽ thở dài. Thực ra họ đều biết rõ,

gọi là trò chuyện, thực ra chỉ có Quỷ Lệ lẩm bẩm một mình mà thôi, còn Bích Dao có nghe được hay không lại là chuyện khác. Nhưng tình cảnh quá thương tâm, họ đều không muốn nhắc đến.

U Cơ đứng lặng một lúc lâu, bỗng nói: “Trương Tiểu Phàm lần nào trở về cũng đến đây ngay...”

Thanh Long hơi biến sắc, cắt ngang: “Tam muội, y hiện đã được Tông chủ ban tên Quỷ Lệ, ta nói với muội bao nhiêu lần rồi, đừng gọi y bằng cái tên đó nữa.”

Sau tám mạng đen, không biết về mặt U Cơ thế nào, nhưng giọng bà ta không hề đổi khác, tiếp tục: “... còn Tông chủ, thì đã rất lâu không đến nữa.”

Thanh Long nhìn bà ta, thở dài than: “Mười năm nay, tóc mai của Tông chủ đã nhiều sợi bạc, muội có trông thấy không? Ông ấy luôn nhớ đến cô con gái duy nhất này, chẳng qua, đau khổ chôn giấu trong tim đó thôi.”

U Cơ lại im lặng, sau đó sực nhớ ra điều gì, ngẩng lên hỏi: “Việc tìm kiếm tộc Hắc Vu, tiến hành đến đâu rồi?”

Thanh Long lắc đầu: “Tộc Hắc Vu xuất hiện một nghìn năm trước rồi mất tăm mất tích, bây giờ biết đi đâu mà tìm? Thực sự không có lấy một chút manh mối.”

U Cơ chậm rãi xoay mình bước ra ngoài.

Căn thạch thất dành cho giấc ngủ dài của Bích Dao là một nơi hết sức hẻo lánh trong Quỷ Vương tông, ngày thường rất ít người lui tới. Hiện giờ trên con đường chạy ngang thạch thất, chỉ có hai người bọn họ.

Thanh Long dậm dậm dõi theo U Cơ, bỗng cất tiếng: “Tốt nhất là muội nên tránh xa Quỷ Lệ một chút.”

U Cơ sững người, lập tức ngừng bước, thân hình như cứng đờ, nhưng rồi lại thả lỏng ngay. Bà ta xoay người lại, chậm rãi nhìn Thanh Long qua tám sa đen, buông từng chữ: “Huynh nói vậy là ý gì?”

Thanh Long không nhìn bà ta nữa, đảo mắt về phía cửa đá, hồ hững đáp: “Ta biết, lòng muội đau khổ hổ thẹn với Bích Dao, cho rằng mình đã không bảo vệ được cô bé, nhưng sự quan tâm thâm kín của muội đến gã đó thì hơi quá đà rồi.”

U Cơ không nói gì, con đường bỗng trở nên lạnh lẽo hơn cả căn thạch thất, một thứ sát ý vô hình từ thân thể người phụ nữ áo đen ấy lờn vờn toả ra.

“Ý huynh là, muội có tình ý với gã thiếu niên đó?” Bà ta dần từng chữ. Thanh Long như không hề cảm thấy thứ sát khí trước mặt, thần sắc cũng không hề thay đổi, chỉ chậm rãi bảo: “Tam muội! Ta không nói vậy, ta chỉ muốn nhắc nhở muội: vì chuyện Bích Dao, quan hệ giữa Tông chủ và gã đó lâu nay rất tế nhị. Ta theo Tông chủ đã nhiều năm, ta biết rõ, tuy ông ấy coi Quý Lệ thân thiết như vậy, nhưng đôi lúc vì thương xót Bích Dao, nên sẽ không tránh khỏi có đôi chút oán hận.”

Nói tới đây y quay đầu lại, chằm chằm nhìn U Cơ, nhẹ nhàng bảo: “Tam muội, muội hãy cư xử thận trọng.”

U Cơ đứng đằng xa, hừ một tiếng, lạnh lùng đáp: “Chẳng hiểu là thế nào nữa!” Dứt lời, bà ta quay mình bước đi.

Thanh Long cười buồn bã, lắc đầu khẽ thở dài.

Trong thạch thất.

Quý Lệ ngồi bên mình Bích Dao, chăm chú ngắm gương mặt xinh đẹp mà nhợt nhạt của nàng, thì thầm: “Ta về rồi đây, Bích Dao.”

...

“Lần này ra ngoài, ta lại giúp cha nàng diệt được một môn phái nữa - là Luyện Huyết đường nơi mình gặp nhau lần đầu - chắc nàng vẫn còn nhớ chứ?”

...

“Không hiểu tại sao, khi còn lại một người cuối cùng, ta

bỗng nghĩ đến nàng, nhớ ra đó là nơi chúng ta quen nhau, nên không nỡ ra tay. Bích Dao, nàng có trách ta không?”

...

“Mấy hôm trước, ta lén vượt qua hàng rào canh gác, âm thầm lên Đại Trúc phong, tiện thể đưa Tiểu Hôi về đây. Nàng gặp Tiểu Hôi chưa nhỉ, con khỉ ta nuôi từ nhỏ ấy mà...”

...

“Ta đi vào rừng Hắc Tiết trúc, nàng đoán xem ta đã nhìn thấy gì nào?”

...

“Thì ra, cái cây trúc đổ trên mặt đất vẫn nằm nguyên đó. Bích Dao, nàng còn nhớ không, chính là cái cây mà hai đứa mình cùng ngồi...”

...

“Tất cả đều chưa hề thay đổi, Bích Dao ạ!”

...

“Bích Dao...” Hắn lẩm bẩm, giọng mơ màng pha lẫn ghen ngào, âm âm trong thạch thất.

Chương 13 THÔN ĐẠI VƯƠNG

Tóc trắng nhuộm bên mai, thời gian như nước chảy!

Quỷ Vương rời ánh mắt khỏi mặt nước phẳng lặng như gương, khẽ thở dài, ngoảnh đầu mỉm cười: “Đã lâu không soi gương, hôm nay vừa soi, đã thấy tóc bạc nhiều thêm.”

Quỷ Lệ đứng sau lưng ông ta, khuôn mặt không lộ một chút cảm xúc nào, hồ hững nói: “Tông chủ đa cảm quá.”

Ở một cái hồ nhỏ trong núi Hồ Kỳ, giữa hồ dựng một toà đình¹ bằng đá, nổi lên bờ bằng một cây cầu gỗ cũ kỹ. Lúc này Quỷ Vương và Quỷ Lệ đang đứng trong đình.

Quỷ Vương chấp tay sau lưng, vẻ mặt điềm tĩnh: “Ta nghe nói lần này lên Không Tang sơn, tuy đã thu phục được Luyện Huyết đường, nhưng vẫn còn một mình Dã Cầu Đạo Nhân khăng khăng không chịu hàng phục, thế mà ngươi lại chē chổ cho y, đúng không?”

Quỷ Lệ nhìn Quỷ Vương, thấy thái độ ông ta vẫn bình thản, không hiểu trong lòng đang nghĩ gì, gã chậm rãi gặt đầu: “Đúng.”

Quỷ Vương bật cười, quay nhìn mặt hồ xanh biếc như ngọc, lơ đãng hỏi: “Trước đây ngươi dẫn quân đi chinh phạt, đều đuổi tận giết tuyệt, ngày nay đối với kẻ đó, sao lại nương tay thế?”

Quỷ Lệ im lặng một lát rồi đáp: “Luyện Huyết đường hiện

1. Kiến trúc gồm trụ và mái, bốn bề không tường.

tại suy vi, nhưng tám trăm năm trước đã là môn phái hàng đầu của một thời, các phái nhỏ không sánh được.”

Quý Vương đứng đó, không có phản ứng gì, cũng không biết có vừa ý với lời giải thích ấy không, sau một lúc lâu mới nói: “Kể ra, trên pháp bảo của người có Phệ Huyết châu, vốn là di vật của Hắc Tâm Lão Nhân, xem chừng người với Luyện Huyết đường cũng có chút tình hương hoà.”

Quý Lệ thông thả đưa mắt nhìn Quý Vương, đúng lúc Quý Vương cũng xoay mình lại nhìn gã.

Ánh mắt hai người giao nhau, ánh mắt Quý Lệ u tối lạnh lùng, ánh mắt Quý Vương thăm thẳm bình tĩnh.

Quý Vương bỗng bật cười: “Gần đây nghe nói trong cái đầm lầy chết chóc ở phía tây có báu vật kỳ lạ xuất thế, người biết không?”

Quý Lệ gật đầu: “Tôi có nghe nói rồi.”

Quý Vương thông thả bảo: “Nghe đồn rằng, không chỉ bọn chính đạo ùn ùn kéo đi, mà mấy cao thủ bên Vạn Độc môn, Hợp Hoan phái cũng định dây máu ăn phần; còn Trường Sinh đường vốn có tổng đàn ở gần cái đầm lầy ấy, thì càng không thể bỏ qua.” Ngừng một lát, ông ta hỏi Quý Lệ: “Người thấy thế nào?”

Quý Lệ không trả lời ngay, mà im lặng rất lâu. Quý Vương có vẻ đặc biệt nhẫn nại với gã, không hề tỏ ra sốt ruột. Sau đó Quý Lệ chậm rãi nói: “Lần này chúng ta thu phục được Luyện Huyết đường, vậy là trong cả giáo phái, ngoài tứ đại phái phiệt, thì môn phái tương đối có thực lực cuối cùng cũng đã giải quyết xong.”

Quý Vương nhếch mép, gật đầu: “Đúng vậy.”

Quý Lệ nói: “Trong ma giáo, mỗi phái một cơ ngơi, cùng tồn tại, tứ đại phái phiệt lẫn le thôn tính lẫn nhau. Ngày trước vì cùng bị dồn ép bởi chính đạo nên mới hiệp lực chống lại ngoại địch, tình hình hiện nay tất nhiên không giống như năm xưa nữa. Các thế lực trong giáo phái đang dần định hình, bước tiếp

theo sẽ là kịch chiến giữa tứ đại phái phiệt. Hiêm nổi không biết ai sẽ ra tay trước?”

Quỷ Vương vỗ tay cười: “Hay, hay! Nói hay lắm!”

Quỷ Lệ nhìn Quỷ Vương, lãnh đạm nói: “Mười năm nay, Tông chủ không chỉ dạy tôi quyền hai của Thiên thư, mà còn truyền thụ binh sinh sở học, mưu lược kế sách và sự quyết đoán cho nữa. Ngay đến điều đó mà tôi cũng không nhận ra, chẳng phải là phụ công Tông chủ lắm sao?”

Quỷ Vương mỉm cười ngấm gã thanh niên trước mặt, như ngấm một thứ vũ khí hoàn hảo do chính tay mình chế tác, trong sự thích thú còn ẩn chứa niềm tự hào. Ông ta nói: “Không hẳn là thế, ta truyền thụ, nhưng cũng nhờ người lĩnh hội được. Mấy năm nay người tiến bộ rất nhanh, nhanh hơn ta dự đoán rất nhiều. Ta vốn cho rằng với tư chất của người, ít nhất cũng phải tu luyện hơn ba mươi năm, không ngờ chỉ trong mười năm đã đạt được thành tựu lớn như vậy, thật hiếm có!”

Được khen ngợi mà khuôn mặt Quỷ Lệ vẫn không có lấy một nét cười, hình như đối với hắn, điều đó chẳng có gì đáng vui mừng cả.

Nhưng Quỷ Vương không để tâm, mấy năm nay, con người đứng trước mặt ông ta đây, từ Trương Tiểu Phàm biến thành Quỷ Lệ, tính tình đã thay đổi hoàn toàn, ngoài diện mạo vẫn như cũ, thì không còn bóng dáng gì của năm xưa nữa. Ông ta ngừng một lát, rồi hỏi: “Vậy theo người, trong Thánh giáo chúng ta, tứ đại phái phiệt không tránh khỏi cảnh chém giết, người thấy chúng ta nên ra tay trước hay là bình tĩnh chờ đợi?”

Lần này Quỷ Lệ không hề do dự, đáp ngay: “Dụng binh phải nắm quyền chủ động!”

Quỷ Vương nhìn hắn chằm chằm: “Tốt! Vậy người cho rằng nên đối phó với phái nào trước?”

Quỷ Lệ đáp gọn: “Trường Sinh đường!”

Quỷ Vương cau mày, nhưng mắt lộ vẻ tán thưởng: “Vì sao?”

Quý Lệ nói: “Hiện nay Quý Vương tông và Vạn Độc môn có thực lực mạnh nhất, Hợp Hoan phái và Trường Sinh đường kém hơn một chút. Hợp Hoan phái xưa nay vẫn im tiếng, còn Đường chủ của Trường Sinh đường là Ngọc Dương Tử đạo hạnh tuy cao nhưng kiêu căng ngạo mạn, luôn vịn vào vai trò chủ trì trận chiến chính-ma năm xưa trên Thanh Vân sơn mà ra vẻ ta đây, tự cho mình là độc tôn ma giáo. Loại xuẩn ngốc như vậy, không loại bỏ trước sao được!”

Quý Vương tủm tỉm: “Đúng thế, nói hay lắm. Nếu để người chỉ huy, người sẽ tiến hành thế nào?”

Quý Lệ thoáng trầm ngâm, nói: “Lần này đúng là cơ hội tốt. Nơi Tử Trạch¹ có dị bảo xuất thế, Ngọc Dương Tử nhất định sẽ coi nó như món đồ trong túi mình, quyết không để kẻ khác chia phần. Khi phe chính đạo ùn ùn kéo đến, chúng ta đợi cho Trường Sinh đường và họ chém giết lẫn nhau, đến khi cả hai bên đều thương vong thiệt hại, chúng ta sẽ ngấm liên kết với Vạn Độc môn và Hợp Hoan phái cùng ra tay; một việc ngư ông đắc lợi như thế, bọn họ nhất định không chối từ. Trận chiến tất sẽ thành công!”

Quý Vương nhìn hẩn, không nói gì cả.

Quý Lệ thông thả ngẩng đầu nhìn Quý Vương, thờ ơ hỏi: “Ông sao vậy?”

Quý Vương hơi lơ đãng, lát sau mới sực tỉnh, thu ánh mắt về, ngẫm thử dài, điềm tĩnh bảo: “Không sao, điều người nói hậu như giống hệt điều ta nghĩ.”

Quý Lệ im lặng.

Quý Vương điềm đạm: “Người nghỉ ngơi vài ngày, sau đó sẽ đi Tử Trạch.” Đoạn ông ta thò tay vào ngực áo lấy ra một phong thư đã dán kín, đưa cho Quý Lệ bảo: “Sắp xếp cụ thể thế nào, ta đã viết rõ trong thư này. Đến Tử Trạch rồi, toàn bộ nhân lực của Quý Vương tông đều do người điều động.”

1. Dâm lây chết chóc. Từ đây trở đi dùng như danh từ riêng.

Quỷ Lệ chậm chạp tiếp lấy phong thư, cất kỹ vào trong bọc, nín lặng một lúc, gật đầu với Quỷ Vương rồi quay mình bước đi. Gã mới đi được mấy bước, chợt nghe thấy sau lưng Quỷ Vương gọi: “Còn một việc nữa...”

Quỷ Lệ dừng lại.

Giọng Quỷ Vương xa xăm vắng tới: “Trong lúc nói chuyện, nhắc đến Thánh giáo chúng ta, sao ngươi vẫn khẳng khẳng gọi là ‘ma giáo’?”

Quỷ Lệ nín lặng hồi lâu rồi lạnh lùng trả lời: “Tôi vào giáo phái đã mười năm, cả ngày chỉ thấy đánh dẹp chém giết, còn về lửa gạc đảo điên, mâu thuẫn đấu đá thì lúc nào cũng có, làm sao xứng với chữ ‘Thánh’ được?”

Quỷ Vương cả cười, hỏi ngay: “Ồ, vậy chính đạo của ngươi thì thế nào?”

Quỷ Lệ hơi run run, hần đáp: “Những việc xấu xa mà chính đạo đã làm, cũng không ít hơn ma giáo đâu!”

Quỷ Vương nhìn hần một cách tò mò: “Thế này không phải, thế kia cũng không đúng, theo ngươi thì cái gì mới là ‘Chính’?”

Quỷ Lệ không đáp, im lặng một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn trời.

Trời xanh, mây trắng.

“Tôi không biết!” Hần khề nói, như tự nhủ với chính mình.

Con người có dáng vẻ cô đơn tiêu tụy ấy đi xa dần, nụ cười trên mặt Quỷ Vương cũng tan biến. Đáy mắt ông ta loé lên một tia bí hiểm, nhấp nháy không ngừng, chẳng hiểu trong lòng đang nghĩ gì?

Lúc đó, có giọng nói từ mé bên vắng lại: “Tông chủ, tôi...”

Quỷ Vương ngắt lời y: “Thanh Long à, lại đây!”

“Vâng.” Thanh Long từ cây cầu gỗ bước tới, dõi theo ánh mắt Quỷ Vương, hỏi: “Phó tông chủ cũng vừa ở đây?”

Quỷ Vương gật đầu: “Chuyện gì thế?”

Thanh Long đáp: “Lão quái vật bên Vạn Độc môn lại sai

Chương 13: THÔN ĐẠI VƯƠNG

người bí mật đến đây, hỏi Tông chủ lúc nào sẽ phái lực lượng đến Tử Trạch để cùng nhau tiến hành đại sự?”

Quý Vương cười nhạt: “Ông trả lời bọn họ, ba ngày sau, Quý Vương tông, Vạn Độc môn và Hợp Hoan phái sẽ cùng đến nơi.”

Thanh Long gật đầu: “Vâng.”

Quý Vương dăm chiêu, đột nhiên hỏi Thanh Long: “Ông thấy Quý Lệ thế nào?”

Thanh Long sững người, ngược mắt nhìn Quý Vương, thấy vầng trán ông ta yên ả nhưng ánh mắt sâu thẳm, lòng y tự nhiên ớn lạnh, quên cả trả lời.

Quý Vương cười: “Sao vậy?”

Thanh Long sực tỉnh, y nín thinh, mặt có dáng phân vân. Quý Vương trông thấy, mỉm cười hỏi: “Thanh Long, hai ta quen biết bao năm nay, có chuyện gì cứ nói thẳng đừng ngại.”

Thanh Long lắc đầu nhăn nhó, đáp ngay: “Nói thế này vậy: khi tôi cũng ngần ấy tuổi, đạo hạnh không cao bằng, tâm cơ không sâu sắc bằng y...”

Nói tới đây, y bỗng ngừng lời. Quý Vương cau mày: “Sao vậy, còn gì nữa, nói đi?”

Thanh Long ngần ngừ, nhìn Quý Vương, nói tiếp: “Thủ đoạn cũng không tàn độc như thế!”

Quý Vương nhìn y, nhưng không nói gì, chậm rãi xoay mình đi, nhìn mặt hồ xanh biếc như gương. Thanh Long đứng sau lưng ông ta, thông thả nói: “Mấy năm nay, đặc biệt là hai năm gần đây, Quý Lệ hành sự mỗi ngày một hung tàn dữ dội, hơi một tí là giết người, lúc tranh giành quyền lực thì càn thẳng tay độc ác. Trong lớp trẻ ở Quý Vương tông chúng ta, những nhân tài xuất sắc như bọn Sát Sinh Hoà Thượng, Yên Hồi đều tụ tập dưới trướng y.”

Quý Vương lãnh đạm: “Ông thấy như vậy là không tốt ư?”

Thanh Long lắc đầu: “Cũng không phải, chỉ vì năm xưa y... sao bây giờ lại biến thành như vậy?”

Quỷ Vương im lặng một lúc, chợt nói: “Thực ra ban đầu ta cũng nhìn lầm.”

Thanh Long kinh ngạc: “Tông chủ nói sao?”

Quỷ Vương đáp: “Khi truyền thụ cho y quyển hai của Thiên thư, ta cứ tưởng rằng với tư chất ấy, ít nhất cũng phải ba mươi năm mới tựu thành, nhưng mười năm nay, nhất là năm năm trở lại đây, đạo hạnh Quỷ Lệ đột nhiên tăng tiến nhanh chóng, có thể nói là ngày đi ngàn dặm, tài năng không lộ ra bên ngoài, ngay ta cũng chưa từng nhận ra!”

Nói tới đây, đôi mắt ông ta vẫn quay đi phía khác từ nãy tới giờ loé lên một tia lạnh lùng kín đáo, nhưng ngữ điệu không hề thay đổi: “Tính y bên bỉ dẻo dai, rất có lợi cho việc tu đạo, nhưng ta ngờ rằng, bên trong còn có duyên cớ khác.”

Thanh Long cau mày: “Lẽ nào y có bí mật gì đó?”

Quỷ Vương lắc đầu: “Chắc ông cũng biết trong mình y mang chân pháp đạo gia của Thanh Vân môn và Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm tự?”

Thanh Long gật đầu: “Tôi biết.”

Quỷ Vương thông thả nói: “Ta ngấm quan sát thì thấy, y không chỉ thu được thành quả lớn về chân pháp Thiên thư của Thánh giáo, mà cả Thái Cực Huyền Thanh Đạo và Đại Phạm Bát Nhã cũng đồng thời tiến bộ vượt bậc. Chân pháp của ba nhà, phải chăng có tác dụng hỗ trợ và thúc đẩy nhau?”

Ông ta xoay mình lại, mỉm cười: “Với đạo hạnh của y hiện thời, lại thêm pháp bảo ‘Phệ Hồn’ nữa, thì dù ông có Càn Khôn Thanh Quang giới, khả năng chắc thắng cũng chỉ đến một nửa mà thôi.”

Thanh Long tủm tỉm: “Già rồi, bì sao được lớp trẻ.”

Quỷ Vương bật cười, vỗ vai Thanh Long: “Làm gì có chuyện đó?”

Ông ta mỉm cười, mơ màng nói: “Năm xưa ta đã nhận thấy thiếu niên ấy là cá chép đợi ngày hoá rồng, nhưng thành tựu

Chương 13: THÔN ĐẠI VƯƠNG

hiện nay của y thực vượt xa điều ta dự tưởng. Nếu Quý Vương tông được người này kế nhiệm, thì tiền đồ nhất định không thể tiên lượng. Có điều...”

Ông ta chấp tay sau lưng, bỗng im bật, bước lên đình, trông ra xa.

Thanh Long nín thính/nhìn Quý Vương, con người quyền cao chức trọng ấy, lúc này thoảng nét lẻ loi tiêu tụy, như đang kín đáo truyền đạt những điều không tiện nói ra.

Bích Dao...

Ba ngày sau, Quý Lệ rời Hồ Kỳ sơn tiến về hướng tây, mang theo cả Tiểu Hôi. Dã Cầu Đạo Nhân cũng đi cùng, y vốn dĩ không muốn đến nơi hung hiểm như Tử Trạch, nhưng Quý Lệ thần nhiên bảo: “Sau khi ta đi, chắc chắn Hồ Kỳ sơn còn hung hiểm hơn Tử Trạch gấp trăm lần, người tin không?”

Vừa nghe vậy, Dã Cầu Đạo Nhân mặt tái nhợt, miệng định nói cứng, nhưng chân đã bước theo.

Thần Châu hạo thổ rộng lớn vô cùng, mảnh đất trung nguyên tất nhiên là trù phú nhất. Xung quanh trung nguyên, phía bắc là băng nguyên lạnh giá, băng tuyết phủ ngập trời kín đất, ít thấy dấu chân người; phía đông là biển cả mênh mông bát ngát; phía nam là Thập Vạn đại sơn sừng sững biên thủy, trải dài bất tận; nơi ấy rừng thiêng nước độc, chuồng khí độc vật nhiều không kể xiết, tương truyền còn có giống mọi rợ hoang dã kỳ dị cổ quái hiếm thấy, ăn lông ở lỗ, hết sức hung ác!

Phía tây Thần Châu hạo thổ có hai vùng hung địa. Miền tây bắc là một sa mạc hoang vu nhìn không biết đâu là cùng, người đời gọi nó là ‘man hoang’. Ở đó một trăm năm không mưa, khí hậu khô hạn, lác đác có vài ốc đảo thì phần lớn đã bị mãnh thú hung vật chiếm cứ, người bình thường tiến vào chỉ còn một con đường chết. Nghe đồn, nơi sâu nhất trong man hoang có một toà Thánh điện, chính là nơi phát tích của ma giáo.

Mặt tây nam là Tử Trạch không lỗ, hề nhắc đến ai này đều biến sắc. Khí hậu nơi đây hoàn toàn khác hẳn với man hoang, một năm, cứ mười ngày thì đến bảy tám ngày trời mưa, những loài thực vật kỳ dị sinh sôi nảy nở nhiều không đếm xuể. Vùng ẩm ướt âm u lạnh lẽo này là nơi những giống ác thú còn trùng độc hại nhất trên thế gian cư trú. Còn thứ không khí ngột ngạt ẩm thấp riêng có của đầm lầy, mỗi khi gặp trời mưa liền bốc lên ngùn ngụt từ đám bùn rữa thối. Ai lỡ hít phải mà không có thuốc giải, chừng nửa khắc sau sẽ bị chất độc công tâm mà chết. Lại thêm xác động vật và cây cỏ mục nát ngàn năm qua, khiến nơi đây đầy rẫy hiểm nguy, lỡ bất cẩn đi nhầm một bước, là bị hút tuột xuống đầm lầy không đáy, vĩnh viễn không còn thấy ánh mặt trời, sẽ chết thê thảm.

Vùng hung hiểm như thế, ngày thường tất nhiên không ai lai vãng. Nhưng gần đây thế gian bỗng kháo nhau, trong Tử Trạch ở phía tây có luồng sáng màu vàng kim khổng lồ vọt thẳng lên mây, không lúc nào tắt; đến nỗi giữa đêm khuya mà cũng khiến đất trời sáng như ban ngày. Ba hôm sau, cột kim quang mới dần dần tan đi, từ đó trong Tử Trạch có tiếng hú to kỳ lạ văng vẳng vọng ra, khiến dân cư quanh đầm lầy thấp thỏm sợ hãi.

Tin tức lan đi, lập tức khiến thiên hạ xôn xao. Những người tu đạo cho rằng linh vật thần khí vốn có linh tính, kim quang khổng lồ như vậy, tất nhiên là điềm báo trước kỳ trân dị bảo sẽ xuất thế, kêu gọi người hữu duyên tìm đến. Nhìn cột sáng màu vàng kim ấy đủ biết thứ dị bảo này phải thần kỳ không thể nào diễn tả được. Thế gian náo động, các cao thủ hai phe chính tà đều tới tập đồ về.

Dưới sự xôn xao bề ngoài đó, còn một dòng nước ngầm không ai biết, đang cuộn chảy.

Cách Tử Trạch chừng nửa ngày đường về phía đông, có một

thôn nhỏ tiêu điều hoang lương, gọi là thôn Đại Vương, tên thôn bắt nguồn từ việc dân chúng ở đây thờ cúng một vị thần huyền bí là 'Đại Vương'. Có điều, vị thần này chưa từng hiển linh, cũng không hề phù hộ cho dân thôn thăng quan phát tài hay mùa màng bội thu, đủ ăn đủ mặc.

Nghĩ cho kỹ, cũng phải thôi: sống gần đầm lầy chết chóc như vậy, thi thoảng một con quái thú ở đâu đó nhảy ra, hoặc một con trùng độc từ chỗ nào đó bò đến, cắn chết gia súc cùng rất nhiều người mỗi năm, thử hỏi dân thôn làm sao an cư lạc nghiệp được? Một số người có khả năng thì đã rời miền đất dữ này để tìm vào trung nguyên từ lâu, những người còn lại phần lớn đều là người già, trẻ con, bệnh tật tàn phế.

Nhưng mấy ngày nay, thôn Đại Vương bỗng náo nhiệt hẳn lên, cao nhân tu đạo qua lại tấp nập. Tuy không phải là con đường duy nhất dẫn tới Tử Trạch, nhưng thôn Đại Vương là điểm dừng chân gần nơi đó nhất. Trước khi tiến vào vùng đầm lầy chết chóc ấy, rất nhiều người đến đây, mua lương khô nước uống, khiến dân thôn Đại Vương kiếm được chút ít, cuộc sống có phần sôi động hơn.

Cột sáng màu vàng kim và tiếng hú kỳ dị trong đầm lầy do dân thôn này phát hiện ra trước tiên, rồi những lời đồn thổi cũng từ đây truyền đi, vì thế rất nhiều người đến nghe ngóng tin tức.

Những người tới đây, không thiếu gì cao thủ của hai phe chính tà. Mấy ngày liền, ở vùng đất nhỏ bé này đã xảy ra vô vàn các cuộc giao đấu, nhiều kẻ xấu số còn chưa kịp đến được Tử Trạch đã bỏ mạng một cách không rõ ràng, thực là oan uổng.

Hôm đó Quỷ Lệ và Dã Cầu cũng đến thôn Đại Vương, đứng ở đầu thôn, thấy bên trong người qua kẻ lại khá tấp nập, khác hẳn với cảnh tượng nặng nề tử khí trước đây.

Tiến vào trong thôn, Dã Cầu ngó nghiêng tứ phía, cau mày lăm lăm.

Tiểu Hôi mấy ngày nay mới trông thấy nhiều người như vậy, nó hứng chí ngồi trên vai Quỷ Lệ kêu chí choé. Quỷ Lệ vỗ về Tiểu Hôi, nhìn Dã Cầu hỏi: “Người làm gì đó?”

Dã Cầu Đạo Nhân cúi kính đáp: “Ta đang tìm quán trọ, đi lâu thế này rồi mà không thấy chỗ nào để nghỉ ngơi. Đúng là cái vùng chết tiệt khỉ ho cò gáy, ngay một cái quán trọ cũng chẳng thấy đâu!”

Quỷ Lệ hồ hững: “Sao? Người cho rằng ở đây có quán trọ ư?”

Dã Cầu ngạc nhiên: “Ý người là sao?”

Quỷ Lệ đảo mắt nhìn người qua lại trên đường, thấy phần lớn đều mặc quần áo sạch sẽ sáng sủa, hiển nhiên không phải là người sinh sống vất vả ở thôn Đại Vương, gã hỏi: “Trước đây người đã đến nơi này chưa?”

Dã Cầu nhỏ toẹt một cái: “Ăn no rồi hơi hay sao mà đến chỗ quỷ sứ này?”

Quỷ Lệ nhìn y: “Đúng thế! Đã không có khách khứa qua lại, dân thôn lại nghèo khổ, thì cần quán trọ để làm gì?”

Dã Cầu nín bặt, mặt mày nhăn nhó thêm.

Đúng lúc đó, đột nhiên trên đường phía trước mặt họ vọng đến tiếng rao: “Biết trước chuyện năm mươi năm sau, đoán được vận mệnh trong vòng ba trăm năm, thần tướng nói đâu trúng đó, đoán định âm dương, muốn biết tương lai, mau xem một quẻ!”

Quỷ Lệ và Dã Cầu ngậy người, cùng đưa mắt nhìn tới chỗ phát ra âm thanh ấy, thấy bên lề đường cái có kê một cái bàn gỗ cũ kỹ, cạnh đó cắm một cột trúc, trên treo tấm vải viết bốn chữ ‘Tiên Nhân Chỉ Lộ’. Dưới cột trúc, một lão già khí độ phi phàm đang nói ra rả, chính là người vừa cất tiếng rao lúc nãy. Còn một thiếu nữ lơ mơ buồn ngủ, dung mạo thanh tú đang gục trên bàn, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Chẳng cần nói cũng biết, hai người này là Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn. Chu Nhất Tiên dẫn Tiểu Hoàn lưu lạc chân trời góc

bể; bản lĩnh không ra gì, nhưng thích tìm đến những nơi nhiệt náo. Đạo trước nghe đồn về Tử Trạch, bất chấp sự phản đối của cháu gái, lão vẫn kéo cô đến thôn Đại Vương.

Đến đây rồi, nói theo kiểu của Chu Nhất Tiên thì, “lộ phí đã cạn, anh hùng mặt lộ”, đành xem tướng ngay tại chỗ, có điều màn chào hàng của lão, đến đoạn cuối lại biến tướng thành: “...các ông đi qua các bà đi lại, Lão tiên ta được chân truyền của sư tổ, biết điều trị các chất kịch độc trong thiên hạ. Ở Tử Trạch, khí ứ độc hại vô cùng, chỉ cần quý vị đeo cái túi thơm ta bán, sẽ chống được mọi loại chất độc, sẽ mình đồng da sắt...”

Tiểu Hoàn khê thở dài, ngồi đây đã mấy canh giờ, gia gia mời chào âm ỉ như vậy mà không bán nổi một cái túi thơm nào. Người trong vùng không đủ tiền mua (Chu Nhất Tiên hét giá cắt cổ), còn người ngoài đều thuộc giới tu chân, ai nấy biết nhiều hiểu rộng, thoáng nhìn là nhận ra ngay cái mảnh lừa lọc. Cũng may các đại hiệp chính đạo đang vội đi giành vật báu, không chấp thầy tướng nọ, chứ nếu là ngày thường, cao nhân đệ tử nào nhiệt huyết đột nhiên dâng trào, muốn vì dân trừ hại, thì lão chỉ còn nước chạy bán sống bán chết.

Thấy Chu Nhất Tiên vẫn mời gọi rất hăng, Tiểu Hoàn sốt ruột đứng lên, toan khuyên ông dừng lại, bỗng ngỡ ngàng nhận ra, có người đứng lù lù trước chiếc bàn gỗ từ khi nào. Đó là một thanh niên mặc bộ áo xanh lam nhạt, mi thanh mục tú, chỉ có điều trông hơi xanh xao.

“Tiểu thư, ta muốn xem tướng.” Người trẻ tuổi ấy miệng thoáng nét cười, điềm đạm nói.

Tiểu Hoàn cau mày quan sát y. Lúc đó Chu Nhất Tiên cũng đã nhận ra có khách liên vội vàng quay lại, nở nụ cười đưa đẩy: “Công tử muốn xem gì, tài vận hay nhân duyên? Muốn xem kiểu gì? Xem tướng mặt, tướng tay hay bói chữ?”

Người trẻ tuổi nọ ngẫm nghĩ, rồi nói: “Ta sắp đến Tử Trạch, muốn nhờ cô xem hộ lành dữ thế nào?”

Chu Nhất Tiên cười ha hả: “Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, nào, công tử ngồi xuống đây. Nhưng ta nói trước cho rõ nhé: chúng ta được chân truyền từ sư tổ, thuật xem tướng có một trên đời, vì vậy mỗi lần xem là mười lạng bạc...”

Gã thanh niên sững người: “Sao đắt thế?”

Chu Nhất Tiên chỉ cười không đáp.

Người trẻ tuổi đảo mắt, rồi nhìn Tiểu Hoàn mỉm cười nói: “Cũng được, mười lạng thì mười lạng. Thế này nhé, cô bói chữ giúp ta.”

Tiểu Hoàn nhìn y, lấy giấy trắng, đưa thêm một cây bút mảnh dẻ: “Trước tiên mời công tử viết một chữ...”

Nhưng người thanh niên đón cây bút, cười nói: “Không cần, ta viết tên ta, cô giúp ta đoán xem, cái tên này tốt xấu thế nào?”

Nói đoạn, y viết vào giấy ba chữ, rồi đưa cho Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn ngậy người, nhận lại, nhìn lên tờ giấy trắng, bên tai nghe giọng y mỉm cười nói:

“Ta tên là Tần Vô Viêm!”

Chương 14

XEM TƯỚNG

Tiểu Hoàn hơi cau mày, đôi mắt dần sáng lên, xem kỹ tờ giấy trên có ba chữ ‘Tần Vô Viêm’. Chữ viết trau chuốt ngay ngắn, nét bút chảnh tề đầy đặn, các nét gấp khúc đều thu gọn vào trong, trông khá đẹp.

Tiểu Hoàn hấp háy mắt, bật cười nói: “Tên của quý khách có chữ ‘Viêm’, vốn chứa đựng cái chí dương¹ của hai ngọn lửa, nhưng bị chữ ‘Vô’ đứng giữa trấn áp, cho nên có sự thay đổi chuyển hóa, lại biến ra âm nhu; thêm chữ ‘Tần’ đứng phía tây, chủ về sự đại lợi khi tới vùng tối tăm lạnh lẽo ở hướng ấy!”

Cô nhẹ nhàng đặt tờ giấy xuống mặt bàn, nhìn Tần Vô Viêm: “Tử Trạch ở phía tây là nơi âm u ẩm ướt, công tử đi lần này, vận số rất khá!”

Tần Vô Viêm cười, khuôn mặt trẻ và xanh xao trông như có thêm chút huyết sắc, y gật đầu: “Đa tạ cô nương, đây là mười lạng bạc, xin cô nhận cho.” Nói xong y lấy ra mười lạng bạc tốt, đặt lên bàn.

Tiểu Hoàn nhìn bạc, nhưng không đụng đến. Chu Nhất Tiên thò ngay tay sang, gom mớ bạc cất vào trong bọc, cười ha hả nói: “Đa tạ công tử.”

Tần Vô Viêm cười, nhưng không tỏ ý muốn đi ngay, lại lấy

1. Cực nóng, cực thịnh

thêm mười lạng bạc nữa, đặt lên bàn. Chu Nhất Tiên sững sốt hỏi: “Công tử, đây là...”

Tần Vô Viêm ung dung đáp: “Tại hạ có một vị bằng hữu cũng muốn đến Tử Trạch, phiền cô nương bói hộ y một chữ.”

Tiểu Hoàn ngây người, Tần Vô Viêm đã cầm giấy bút, viết lên hai chữ đưa cho Tiểu Hoàn, mỉm cười: “Y tên là Quý Lệ!”

Đường xá vốn đang rộn ràng tấp nập, bỗng nhiên mọi âm thanh như lắng xuống.

Có người lặng lẽ lùi xa, có người lặng lẽ tiến lại gần; lại thấp thoáng bóng người nơi góc phố mái nhà, rõ ràng đang buổi ban ngày, mà có phần lạnh lẽo âm u.

Mọi người trong cuộc cũng cảm thấy sự thay đổi kỳ lạ ấy. Chu Nhất Tiên nhíu mày ngó quanh, lão chưa kịp nói gì, Tiểu Hoàn đã đẩy tờ giấy trắng ra, bình thản bảo: “Xin lỗi công tử, bói chữ, nhất định phải do người ta tự viết mới đoán định được.”

Tần Vô Viêm cũng không tức giận, chỉ mỉm cười: “Thế à?”

Nhưng xem chừng y chưa muốn thôi, cứ đứng nguyên trước cái bàn, Tiểu Hoàn mặt biến sắc. Đúng lúc đó, đột nhiên có bàn tay từ bên cạnh thò vào, cầm tờ giấy trên viết hai chữ ‘Quý Lệ’, rồi một giọng nói điềm đạm cất lên: “Cô nương xem hộ ta hai chữ này.”

Tiểu Hoàn ngược mắt nhìn gã.

Thời gian mười năm, dường như trôi qua trong thoáng chốc!

Tiểu Hôi chồm hồm trên vai chủ, đôi mắt linh hoạt đảo lia lịa. Vầng trán gã vẫn nguyên đường nét như ngày ấy.

Trên đường cái không khí tĩnh mịch như chết, hình như có hai thế lực đang ẩn hiện đâu đây, vây quanh hai người trẻ tuổi này, trông chừng nhau, đối địch nhau...

Tiểu Hoàn sững sờ rất lâu, đón lấy tờ giấy.

“Quý Lệ!”

Cô thì thầm.

Hai chữ này không đẹp bằng chữ của Tần Vô Viêm, phóng bút mạnh mẽ, đơn giản không trau chuốt, nhưng nét nào cũng hết sức rõ ràng, lực đạo lúc hành bút như thu lại, nhưng khi kết thúc mỗi nét, lại như không kiềm chế được, bắn ra những tia sắc nhọn và sự kiêu hãnh đập vào mắt người xem.

Mắt Tiểu Hoàn hình như dần sáng lên, lát sau cô đặt tờ giấy xuống, ngưng một lúc rồi hỏi: “Công tử muốn biết về gì?”

Tiểu Hôi bỗng nhảy phắt khỏi vai Quỷ Lệ, đáp xuống bàn, cầm lấy cây bút lông tấy máy nghịch. Quỷ Lệ nhìn Tiểu Hôi, nói: “Ta cũng đến Tử Trạch, xin cô nương xem hộ hoạ phúc thế nào?”

Tiểu Hoàn quan sát gã, mỉm cười nói: “Người ta đều có hồn phách, những người chết rồi mà hồn phách không tiêu tán phần nhiều là âm linh ma quỷ, khiến người đời sợ hãi. Công tử đặt cái tên buồn bã và gay gắt thế này, rõ ràng là không tin vào quỷ thần, vậy còn hỏi tôi làm gì nữa?”

Quỷ Lệ lăm lăm nhìn cô, im lặng, nhưng Tần Vô Viêm chợt bật cười lên tiếng: “Cô nương sai rồi.”

Tiểu Hoàn nghe y nói, giật mình, hỏi: “Tôi sai ở chỗ nào?”

Tần Vô Viêm bình thản nhìn Tiểu Hoàn, nhưng khoé mắt lại liếc sang Quỷ Lệ: “Thời thượng cổ, Thiên Sát Minh vương khai thiên lập địa, U Minh Thánh mẫu tạo ra vạn vật sinh linh, đó là chuyện thật, sao có thể không tin?”

Ma giáo xưa nay tôn sùng hai vị thánh là Thiên Sát Minh vương và U Minh Thánh mẫu, giáo chúng tin tưởng vô cùng, nhưng đối với người trong chính đạo, đó tất nhiên chỉ là thuyết của bọn tà môn. Nhưng cách nói của Tần Vô Viêm nghe như chất vấn.

Phía sau lưng họ, áp lực vô hình trên đường cái chỉ trong nháy mắt đã tăng lên dữ dội.

Quỷ Lệ từ từ xoay mình, đối mặt với Tần Vô Viêm, Tần Vô Viêm cũng đồng thời quay sang.

Hai người trẻ tuổi lạnh lùng nhìn nhau trên con đường xơ xác.

Bốn bề không khí tịch mịch, Chu Nhất Tiên vụt thấy trong đầu ong ong, nồn nao váng vất, nhịp thở bất giác cũng gấp gấp thêm. Lão kín đáo liếc quanh, nhanh chóng nhận ra rất nhiều người trông không có vẻ liên quan gì đến chỗ này, họ hoặc đang nghe trộm, hoặc đang nhìn lén, có vài người thì nhìn thẳng tới, tay nắm chặt pháp bảo, tư thế như sẵn sàng ra tay giết chóc.

Con người Quỷ Lệ thu hẹp lại, giọng gã trầm hẳn đi: “Độc công tử?”

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt Tần Vô Viêm cũng từ từ tan biến, nét mặt nghiêm cứng lại, nhưng giọng nói vẫn ôn tồn: “Huyết công tử!”

“Bộp...”

Một tiếng động trầm đục vang lên, hai đám người ngấm ngấm hầm hè nhau trên đường bỗng giật mình. Cảnh tượng đang căng thẳng dường như bị một tiếng roi quất, dập tắt cuộc ác đấu sắp bùng ra.

Quỷ Lệ và Tần Vô Viêm vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nhưng khoé mắt hình như hơi giật giật.

Một giọng kinh hãi, lúng túng vang lên: “Không, không có gì, tôi không cố ý...”

Mọi người nhìn sang, thì ra Chu Nhất Tiên quá căng thẳng, lỡ tay đánh rơi món bạc vừa nãy xuống đất, gây nên tiếng động trầm đục ấy. Tiểu Hoàn trán mồ hôi, trừng mắt nhìn lão giận dữ. Chu Nhất Tiên đỏ mặt, ngượng nghịu không thốt nên lời, trong lòng thì phát hoảng.

Mười năm nay, ma giáo khuếch trương thế lực, lớp trẻ của họ cũng xuất hiện nhiều nhân tài, trong đó ba người ưu tú nhất được những kẻ lăm chuyện xếp chung vào nhóm ‘Tam công tử’, gồm: Tần Vô Viêm của Vạn Độc môn - vẫn được gọi là ‘Độc công tử’, Quỷ Lệ của Quỷ Vương tông – được gọi là ‘Huyết công tử’, người còn lại là Kim Bình Nhi của Hợp Hoan phái – người đời

gọi là ‘Diệu công tử’.

Trong tứ đại phái của ma giáo, riêng lớp trẻ của Trường Sinh đường là không có nhân vật nào được liệt vào nhóm ấy, thiếu người kế tục.

Mấy năm nay, ba người này có thể nói là làm mưa làm gió trong ma giáo, tuổi còn trẻ nhưng đã giữ những chức vị quan trọng ở môn phái mình; bọn họ đến đâu là gió tanh mưa máu, đánh giết sát phạt theo đến đó, nhưng chính bọn họ lại chưa từng gặp mặt nhau. Vì vậy có người nói, đến một ngày khi ba người chạm trán, chắc sẽ là lúc bắt đầu một trường chém giết thật sự giữa tứ đại phái ma giáo.

Lúc này, hai phái có thế lực lớn nhất là Vạn Độc môn và Quỷ Vương tông đang đối đầu nhau qua ánh mắt gườm gườm giữa hai người trẻ tuổi.

Không khí yên tĩnh mà căng thẳng dị thường, Chu Nhất Tiên cảm thấy sắp tắc thở, chỉ muốn len lén thu dọn kéo Tiểu Hoàn chạy đi, nhưng lại không dám vọng động. Hai gã này đều là sát tinh khét tiếng thiên hạ, lão đâu dám chọc tức họ.

Đúng lúc ấy, Tần Vô Viêm bật cười: “Quỷ Lệ huynh, tiểu đệ ngưỡng mộ đại danh của huynh đã lâu, hôm nay may mắn được gặp mặt, đúng là tam sinh hữu hạnh¹!”

Y cười, lập tức giải toả được bầu không khí căng thẳng. Chu Nhất Tiên nhận ra áp lực vô hình ngàn ngạt khắp bốn bề bắt đầu giảm theo nụ cười của Tần Vô Viêm.

Quỷ Lệ không cười, nhưng nét mặt dịu xuống, trong lòng hai người đều biết, hiện giờ chưa đến lúc đương đầu với nhau.

1. Công tử: Danh xưng dùng để chỉ con trai các vua chư hầu (tức vương tử), về sau để chỉ con trai các nhà thế gia vọng tộc; cũng là một từ để xưng hô với ý tôn trọng người khác. ‘Diệu công tử’ ở đây dùng cho nữ.

2. Hết sức may mắn, vinh hạnh

“Tân huynh quá khen!”

Thái độ đối địch vừa rồi của Tân Vô Viêm cứ như chưa hề bộc lộ, y tủm tủm: “Có Quỷ Lệ huynh hạ cố đến đây, chắc thứ di bảo trong Tủ Trách ấy không thể thoát khỏi bàn tay huynh!”

Quỷ Lệ nhìn y chằm chằm, bỗng nói: “Thiên hạ rộng lớn, Quỷ Lệ ta là kẻ hậu sinh. Nếu Độc Thần tiên bối muốn có vật ấy, chỉ cần Người lên tiếng, thì nhất định không ai dám tranh đoạt.”

Tân Vô Viêm hơi biến sắc mặt, nói ngay: “Gia sư đã lánh xa thế sự từ lâu. Hơn nữa nếu nói đến chuyện giành lấy, thì Trường Sinh đường vốn hoạt động ở vùng này, báu vật phải thuộc về Ngọc Dương Tử tiên bối mới hợp lẽ.”

Quỷ Lệ nhìn y, chậm rãi gật đầu: “Tân huynh nói đúng lắm.”

Hai người nhìn nhau, bỗng cùng bật cười. Tân Vô Viêm chấp tay chào rồi xoay mình bước đi, tay chấp sau lưng. Trông dáng điệu y đường hoàng đĩnh đạc, nếu không biết gốc gác thật sự của y, chắc sẽ tưởng rằng đó là một công tử tao nhã thường gặp.

Tân Vô Viêm đi mỗi lúc một xa, trên con đường vốn dĩ náo nhiệt, những khách bộ hành đi qua đi lại vừa rồi bỗng nhiên tản mát theo, thoáng chốc đều khuất dạng.

Quỷ Lệ chậm rãi ngoảnh đầu sang, ánh mắt dừng ở Tiểu Hoàn vẫn đang đứng đó, đôi mắt trong sáng của người thiếu nữ không hề lộ vẻ sợ hãi, thẳng thắn nhìn lại gã.

Quỷ Lệ ngấm cô một lúc lâu, rồi nhìn Chu Nhất Tiên, cuối cùng ánh mắt lại trở về Tiểu Hoàn. Gã bỗng nở một nụ cười, khe khẽ nói: “Muội đã trưởng thành rồi.”

Nụ cười hiếm hoi ấy xuất hiện, như làn gió xuân thổi tan băng tuyết, nhưng trôi qua quá nhanh, khi Tiểu Hoàn định thần nhìn kỹ, Quỷ Lệ đã ôm Tiểu Hôi bước về hướng tây rồi. Người xung quanh liền đi theo gã, cách một khoảng hoặc xa hoặc gần, dần dần cũng giải tán hết.

Không hiểu sao, Tiểu Hoàn bỗng cảm thấy mơ màng, nhìn

theo hút gã trai trẻ ấy. Quanh gã có rất nhiều tùy tùng, nhưng chẳng ai đi gần gã, ngoài con khỉ chồm hồm trên vai.

Trông gã mới cô độc và buồn bã làm sao.

Cô gái lặng lẽ trông theo, ngơ ngẩn.

“Tiểu cô nương!” bỗng một tiếng gọi cất lên bên cạnh.

Tiểu Hoàn, và cả Chu Nhất Tiên lúc ấy đang thu dọn đồ đạc đều ngạc nhiên đưa mắt nhìn, thì thấy một đạo nhân đứng đó, tướng mạo kỳ dị, mặt như mặt chó. Y nói: “Có vẻ như tiểu cô nương biết xem tướng số, vậy hãy xem cho Dã Cầu đạo gia ta.”

Tiểu Hoàn nhìn y hỏi: “Ồ, ông muốn xem thế nào, xem tướng hay bói chữ?”

Dã Cầu toan đáp, chợt nghe thấy bên cạnh vắng sang tiếng ‘chì chì’. Mọi người sững sốt, thì ra là Tiểu Hôi, không hiểu sao còn quay trở lại. Con khỉ nhảy mấy bước đến bên sạp hàng, đôi mắt long lanh đảo lia lịa, nhìn tới ngó lui cả ba người.

Dã Cầu trừng mắt, hung dữ quát nó: “Giục cái gì mà giục? Chẳng lẽ Đạo gia của mày đây sẽ bị tiểu cô nương này ăn thịt hay sao?”

Nói đoạn y ngoảnh đầu nói với Tiểu Hoàn: “Ta không biết chữ, cô xem tướng cho ta vậy.”

Tiểu Hoàn mỉm cười: “Ông muốn biết về gì?”

Dã Cầu ngáy người, cau mày ngẫm nghĩ: “Ta, ta gánh vác trách nhiệm lớn lao, cô xem tương lai ta có thể tạo dựng được một sự nghiệp lẫy lừng không?”

Tiểu Hoàn chăm chú quan sát khuôn mặt y hồi lâu rồi đáp: “Mặt ông lạ thật, cực kỳ hiếm thấy, nhưng lại không phải là dị tướng để được công thành danh toại. Trán ông có ba nếp nhăn tương đối sâu, chèn bật đường công đức sang một bên, mà đường công đức lại đứt đoạn, về cuối rất mờ.” Cô mỉm cười: “Nếu không có quý nhân phù trợ, thì đời ông rất khó thành công!”

Tiểu Hoàn nói những lời ấy rất nhẹ nhõm, nhưng Dã Cầu Đạo Nhân nghe rồi thì sầm mặt, sắc diện rất u ám. Chu

Nhất Tiên nhao sang, chia tay cười ha hả: “Đa tạ mười lạng bạc của ông!”

Dã Cầu Đạo Nhân trợn mắt, giận dữ quát: “Hừ, con bé này nói năng bậy bạ! Dã Cầu đạo gia ta xưa nay phúc to mệnh lớn, làm gì có chuyện khó thành công? Lại dám đòi bạc ta nữa, muốn chết hay sao?”

Chu Nhất Tiên giật mình. Tiểu Hoàn vẫn ung dung. Dã Cầu xoay mình bỏ đi, định ăn quýt, đột nhiên Tiểu Hôi vẫn loi choi bên cạnh bỗng kêu vang, nhảy tót lên mình Dã Cầu.

Dã Cầu Đạo Nhân giật mình, khua tay dậm chân, tức giận kêu lên: “Con khỉ chết tiệt, mày làm gì vậy...”

Chưa dứt lời, Tiểu Hôi nhân lúc y vung tay thủ thế đã nhảy đi, đáp xuống cái bàn trước mặt Tiểu Hoàn, nhếch mồm cười khàn khạch với cô.

Tiểu Hoàn nhìn con khỉ đáng yêu, nhoẻn cười hỏi: “Khỉ con, mày làm gì đấy?”

Tiểu Hôi giơ tay trái gãi đầu, mắt đảo tít, rồi chia tay phải vẫn giấu sau lưng ra, xòe tới trước mặt Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn nhìn xem, bỗng sững sốt, trong tay con khỉ là một đỉnh bạc tốt, cũng phải đến hơn ba mươi lạng bạc. Dã Cầu quá ngạc nhiên, thọc tay vào bọc sờ nắn, rồi quát âm ỉ: “Súc sinh, dám ăn cắp tiền của đạo gia ta? Làm phản, làm phản rồi!”

Liền đó tay loé ánh xám, pháp bảo răng nanh rục lên, Dã Cầu vung tay chực nện xuống đầu Tiểu Hôi.

Tiểu Hoàn biến sắc, tay trái thu vào trong tay áo định cứu nguy cho Tiểu Hôi, nhưng con khỉ đã thét lên lanh lảnh, nhảy loi choi trên cái bàn, nhe răng múa tay, trông khí thế còn hung hăng hơn cả Dã Cầu.

Tay mới hạ xuống lưng chừng, Dã Cầu Đạo Nhân như sực nhớ ra điều gì, ngăn ngừa một lúc đành thu pháp bảo lại, hần học nói: “Được, mày gớm đấy! Nhưng nhất định sẽ có ngày đồ súc sinh nhà mày và cái tên khốn kiếp kia sẽ phải đến van vỉ tao!”

Nói đoạn, y hằm hằm xoay mình bỏ đi.

Tiểu Hôi nhảy vọt thật cao, nhe răng cười với Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn càng ngắm nó càng thấy dễ thương, giơ tay xoa đầu nó, dịu dàng nói: “Cám ơn mày nhé, khỉ con!”

Tiểu Hôi tươi tỉnh, gãi đầu lia lịa, cái đuôi lúc dựng thẳng lên ve vẩy, lúc cuộn tròn lại.

Chu Nhất Tiên nhặt món bạc rơi, vui mừng hể hả, bước tới thò tay xoa đầu con khỉ, miệng oang oang: “Ha ha, khỉ ngoan, khỉ ngoan...”

“Chí!” Tiểu Hôi bỗng rít vang, ngoác mồm, may mà Chu Nhất Tiên rút tay cũng nhanh, nếu không suýt nữa đã bị nó cắn cho một miếng. Chu Nhất Tiên sững sờ trông cô cháu đang vui vẻ xoa đầu con khỉ, hai bên rất thân thiện; lão không hiểu tại sao nó lại đối với mình như thế, lão vừa thẹn vừa tức.

Tiểu Hoàn thấy con khỉ đáng yêu, bèn ôm vào lòng, đùa trêu nó, Chu Nhất Tiên bắt đầu thu dọn đồ đạc, lắc đầu than thở: “Ôi, thời buổi gì thế không biết, đến khỉ cũng hiếu sắc...”

Tiểu Hoàn đỏ mặt lườm lão, câu kinh hỏi: “Gia gia nói gì vậy?”

Chu Nhất Tiên cười lúng túng, không dám nhắc lại, quay đầu đi, làm ra bộ “thánh nhân suy tư”: “Ôi! Phong hoá suy đồi, phong hoá suy đồi!”

Tiểu Hoàn chán chảng buồn để ý, ngoảnh đầu ngẫm nghĩ, rồi bước đến chỗ tay nải, lấy một cái bao giấy nhỏ, nhẹ nhàng mở ra; bên trong có hai xâu mít quả óng ánh tươi ngon, mùi thơm ngọt thoảng lên mũi.

Cô cầm một xâu đưa cho Tiểu Hôi đang nằm trong lòng. Con khỉ nhận lấy, tuột khỏi vòng tay Tiểu Hoàn, nhảy lên bàn, đảo đảo đôi mắt long lanh, nhìn xâu mít, dè dặt đưa lên miệng liếm láp.

Tiểu Hoàn ngồi xồm bên bàn, thích thú nhìn nó bảo: “Ngọt không, ngon lắm đấy!”

Tiểu Hôi chớp mắt, rồi gật đầu, tay cầm mít quả vui vẻ

nhảy qua nhảy lại trên bàn. Lát sau nó nhảy xuống đất, giơ bàn tay đang cầm nút vẫy vẫy Tiểu Hoàn, rồi chạy vù ra đường, mau chóng khuất dạng nơi xa.

Tiểu Hoàn dõi theo cho đến khi bóng con khỉ mờ dần, cười cười lắc đầu; cô rất thích con khỉ thông minh hiểu động này, hiềm nỗi nó không phải của mình, ít nhiều cũng thấy tiếc nuối. Cô ngoảnh đầu sang, thấy Chu Nhất Tiên đang nhìn theo hướng con khỉ, tâm trí như để đâu đâu, miệng còn lẩm bảm gì đó, cô gọi: “Gia gia, chẳng qua là một con khỉ thôi mà, gia gia tuổi tác như vậy còn thù dai làm gì, không sợ người ta cười cho à?”

Chu Nhất Tiên khẽ hừ: “Cháu thì hiểu gì! Ông vừa chột nghĩ ra, con khỉ này thật lợi hại, lấy được bạc trên người một kẻ tu chân như Dã Cẩu mà y không hề hay biết. Nếu ông nuôi được một con như thế, thì muốn ăn cắp bao nhiêu bạc mà chẳng được...”

Tiểu Hoàn tức uất, kêu lên: “Gia gia!”

Chu Nhất Tiên sực tỉnh, cười gượng, không dám nói nữa, cằm cúi thu dọn đồ đạc.

Tiểu Hoàn trừng mắt nhìn lão, quay về dọn tay nải, gói kỹ xôi nút còn lại. Bỗng có tiếng cười trong trẻo, rồi một giọng nói vang lên: “Ba năm không gặp, muội vẫn thích ăn nút quả à?”

Tiểu Hoàn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, thấy một thiếu nữ trẻ măng, mình mặc áo màu hoàng yến, khuôn mặt trái xoan, đẹp như tranh vẽ, đôi mắt tình tứ, chỉ thoáng nhìn cũng thấy rất kiều diễm thanh tao, ngắm kỹ càng thấy duyên dáng, thật là khuynh đảo chúng sinh.

Tiểu Hoàn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, bỏ ngay đồ đạc đấy, kéo tay người con gái nọ cười nói: “Tỷ tỷ đấy ư?”

Thiếu nữ kia rõ ràng là rất quen thân với Tiểu Hoàn, giơ tay bẹo má cô, cười bảo: “Ba năm không gặp, muội càng ngày càng xinh đẹp, đến ta cũng phải rung động!”

Tiểu Hoàn đỏ mặt, hờn dỗi: “Chẳng đứng đắn gì cả! Sao tỷ lại đến đây?”

Thiếu nữ mỉm cười, không đáp, mà đưa mắt về hướng tây, cũng là hướng đi vừa rồi của Tần Vô Viêm và Quỷ Lệ.

Tiểu Hoàn sững người: “Tỷ cũng định đến Tử Trạch?”

Thiếu nữ nháy nháy mắt, vẻ tươi cười xinh đẹp rung động lòng người: “Muội có muốn đi cùng không?”

Tiểu Hoàn khẽ cau mày: “Nhưng ở đó thật là...”

Thiếu nữ cười: “Muội sợ gì chứ? Còn có ta, ta không để ai ức hiếp muội đâu, cho dù muội không để tâm, thì ta cũng phải lo liệu!”

Tiểu Hoàn lườm cô ta, nhưng không nhịn được cười: “Được thôi! Đàng nào thì cũng đã nhiều năm không gặp, muội rất muốn hàn huyên với tỷ.”

Nói đoạn cô ngoái đầu hỏi Chu Nhất Tiên: “Gia gia có đi không?”

Chu Nhất Tiên hiển nhiên biết rõ gốc gác của thiếu nữ kia, thâm nghĩ, đi với cô ta chắc sẽ không gặp phải chuyện gì trở ngại, bèn cười đáp: “Đi! Phải đi chứ!”

Thiếu nữ mỉm cười giục: “Muội muội, chúng ta đi thôi.”

Nói đoạn cô ta khoác vai Tiểu Hoàn, thì thâm vào tai cô bé những gì đó, Tiểu Hoàn khúc khích cười, hai người thông thả bước đi, bỏ lại sạp hàng cho Chu Nhất Tiên thu dọn.

Chu Nhất Tiên sững người, lắc đầu thở dài, vừa sắp xếp đồ lễ vừa than thở “lẽ nghĩa mất hết, trẻ không kính già...”

Vòm trời xám xịt như trĩu xuống thấp, luồng âm phong từ đầu đó lùa tới khiến người ta thấy ớn lạnh.

Bờ đầm lầy cỏ cây rậm rịt, có một con đường lờ mờ ẩn hiện chạy sâu vào bên trong.

Tăng Thư Thư và các đệ tử Thanh Vân môn đứng trước lối vào Tử Trạch, nhìn trong đầm thấy âm u mù mịt, khắp nơi lùm cây bụi cỏ nhằng nhịt, lác đác vài thân cây lẻ loi vươn cao, không khí vắng vất một mùi thối rữa. Khoảng không trên mặt đầm lảng bãng sương mù như lớp sa màu tro, chỉ nhìn thấy những nơi gần, càng xa càng mơ hồ khó phân biệt.

Tăng Thư Thư cau mày, xoay mình lại. Mười ba đệ tử Thanh Vân môn, đứng đầu là Tiêu Dật Tài, mặt mày đều có vẻ nặng nề u ám.

Tử Trạch xưa nay vẫn mang hung danh là 'dễ vào khó ra', không ai biết trong đầm ẩn chứa bao nhiêu điều hiểm ác. Lần này đệ tử Thanh Vân môn đến phía tây, hiển nhiên đều nghe sự điều động của Tiêu Dật Tài. Y đang chăm chú nhìn sâu vào trong Tử Trạch, rất lâu mới trầm tĩnh nói với mọi người: "Hôm qua, Lý Tuân sư huynh bên Phân Hương cốc gửi thư cho ta, lời lẽ rất lịch thiệp nhã nhặn, ngỏ ý cùng hướng tới một mục đích như chúng ta, tức là trừ diệt tận gốc yêu nghiệt, vì vậy họ đã vào Tử Trạch trước rồi."

Sau lưng y mọi người đều xôn xao, riêng Lục Tuyết Kỳ vẻ mặt thản nhiên đứng bên sư tỷ Văn Mẫn, im lặng nhìn đầm

lấy. Ở một mé khác, Lâm Kinh Vũ - lần đầu hạ sơn - thì thần nhiên đằng hắng.

Tiêu Dật Tài điểm đàm nói: “Thực ra Phần Hương cóc có dụng ý gì, mọi người đều hiểu rõ; lần này nếu họ vượt trước chúng ta, đoạt được dị bảo đó, thanh thế của họ sẽ lên rất cao. Vị trí lãnh tụ chính đạo mai sau, e rằng có người rất muốn đến lượt mình tiếp lấy.”

Nói tới đây, y ngừng một lát, nhếch mép cười: “Nhưng mọi người cũng không cần lo lắng, ta nghĩ điểm lạ đã xuất hiện ở đây từ lâu, nhưng mãi cho đến hôm nay vẫn không có ai lấy được dị bảo, đủ thấy trong đầm có nhiều trắc trở gian nan. Họ khao khát lập công, vậy cứ để họ đi. Chúng ta tiến vào Tử Trạch phải cẩn trọng chú ý mọi bề, đầm lầy này tiếng dữ đồn xa, hung hiểm khôn lường, biết đâu còn có yêu nhân ma giáo; vào đó rồi phải trông chừng lẫn nhau, mọi người hãy nhớ cho!”

Tăng Thư Thư đáp: “Tiêu sư huynh nói phải, trời cũng muợn rồi, chúng ta vào thôi.”

Tiêu Dật Tài gật đầu: “Được, mọi người đừng đi cách nhau xa quá. Và không được bắt cần tiếp đất, để tránh độc trùng cắn hoặc sa chân xuống đầm sâu không đáy.”

Ai nấy gật đầu, Tiêu Dật Tài khoát tay phải, bật ‘Thất Tinh’ tiên kiếm ra, tung mình bay trước tiên. Các đệ tử khác cũng lần lượt đằng thân, biến thành những luồng sáng rực rỡ nhiều màu khác nhau, theo sát Tiêu Dật Tài.

Họ biến mất trong lớp sa mù dày đặc của Tử Trạch, bãi đất trống ở lối vào chìm trong sự tĩnh mịch mênh mang, riêng khoảng giữa các lùm cây bụi cỏ, bỗng có bong bóng nổi lên, âm thanh ‘lục bục’ truyền đi xa.

‘Bép’, Chu Nhất Tiên đập mạnh tay lên cổ, đã thấy chỗ đó đỏ bầm, con muỗi đốt lão vo ve tránh được, nó còn lượn một vòng trước mặt lão, sau đó mới đắc ý bay đi.

Chu Nhất Tiên nhăn nhó, trên mặt liên tiếp nổi lên các nốt muỗi đốt, tuy không có gì ghê gớm, nhưng rõ ràng là rất không ổn, lão bèn rên to ai oán: “Cái nơi quỷ sứ này, ở đâu ra lắm muỗi mòng như vậy? Mới có một ngày, lão phu đã bị hút cạn đến một nửa máu trong người rồi!”

Tiểu Hoàn đang đi đằng trước ngoái đầu lại, lo lắng hỏi: “Gia gia không sao chứ?”

Chu Nhất Tiên cau kính: “Hỏi vợ vắn, có sao hay không, mà không nhận ra à?”

Tiểu Hoàn cau mày: “Quái nhỉ, mấy con muỗi này cũng thật là lạ, sao chỉ đốt mỗi mình gia gia? Châu và Bình Nhi tỷ tỷ đều không việc gì.”

Người đẹp áo vàng bên Tiểu Hoàn cũng đã dừng bước, ngoảnh đầu nhìn. Cô ta đang dẫn Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên đi trong vùng đầm lầy. Chu Nhất Tiên rất cẩn thận, thế mà lúc thì dẫm phải nước, lúc thì dẫm phải bùn, còn cô ta thì đi như mây trôi nước chảy, người không vương một vết bẩn nào.

Chu Nhất Tiên giật dũ, vừa lúc thấy bên cạnh có một cây nhỏ, lập tức bước đến xem sao, thấy đất cứng cứng, bèn ngồi phệt xuống, kêu ầm lên: “Mệt rồi, nghỉ một lát đi.”

Tiểu Hoàn nhìn mỹ nữ áo vàng, có ý xin lỗi. Thiếu nữ vừa được gọi là Bình Nhi tỷ tỷ ấy mỉm cười: “Không sao, chúng ta nghỉ một lát.”

Tiểu Hoàn cảm kích nhìn cô ta, rồi nhìn ngược nhìn xuôi, thấy bốn bề rộng rãi, xa xa sương mù đang đậm dần lên, cảnh vật mờ mờ ảo ảo, thậm nghĩ con đường này nếu không có Bình Nhi tỷ tỷ dẫn lối, thì mình không thể nào tiến vào được.

Cô buột miệng hỏi: “Tỷ tỷ, muội và gia gia đã làm vướng víu, nếu không tỷ đã có thể phi hành, sẽ nhanh hơn nhiều phải không?”

Thiếu nữ nọ cười duyên dáng: “Không sao, ta đến Tử Trạch có gấp gáp gì đâu.”

Tiểu Hoàn ngây sững: “Không phải tử tử đến để giành lấy vật báu cho Hợp Hoan phái hay sao?”

Thiếu nữ xinh đẹp đó chính là Kim Bình Nhi, oai danh sánh ngang với Quỷ Lệ và Tần Vô Viêm. Không biết Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên tại sao lại quen biết vị cao thủ trẻ tuổi đại danh lẫy lừng của ma giáo này.

Kim Bình Nhi hiển nhiên rất coi trọng và yêu mến Tiểu Hoàn, nghe hỏi mỉm cười: “Đúng, nhưng lần này đông người đến như vậy, thì chúng ta cứ thông thả thôi, không vội.”

Tiểu Hoàn rất lấy làm lạ, nhưng nghĩ cho kỹ, đoán rằng đó hẳn là bí mật trong Hợp Hoan phái của cô ta, không tiện hỏi tiếp, bèn chuyển đề tài: “Tử tử, chúng ta vào Tử Trạch đã một ngày rồi. Lúc đi đường muội thấy tử hình như rất thân quen với nơi này, tử đã thuộc đường, phải không?”

Kim Bình Nhi lắc đầu: “Ta chưa từng tới đây.”

Tiểu Hoàn ngó người.

Kim Bình Nhi nhìn cô, thấy đôi mắt trong sáng chứa đầy nghi hoặc, bật cười hỏi: “Muội có nghe nói đến một cuốn cổ thư không còn nguyên vẹn, ghi chép những tin đồn chuyện lạ, kỳ trân dị thú...”

Tiểu Hoàn ngẫm nghĩ, hỏi lại: “Cuốn ‘Thần Ma Chí Dị’ phải không?”

Kim Bình Nhi gật đầu: “Đúng, sách đó do một dị nhân thời thượng cổ viết, nghe nói vốn có chín thiên, nhưng phần lớn đã bị thất truyền. Ngoài ‘Yêu thú – Linh thú thiên’, ‘Tình quái thiên’ vẫn lưu truyền hậu thế, còn có một thiên không đầy đủ là ‘Sơn thủy thiên’; Hợp Hoan phái chúng ta vô tình nhặt được, cuối cuốn đó có một số ghi chép về Tử Trạch.”

Tiểu Hoàn lúc này mới hiểu ra, nhưng cô chưa kịp nói gì thì ở chỗ Chu Nhất Tiên đã vang lên tiếng la inh ỏi, liền đó nghe thấy lão lớn tiếng chửi rủa, chắc lại bị muỗi đốt.

Dù sao Tiểu Hoàn vẫn là cháu gái, nên phải quan tâm đến

ông. Cô nghĩ, con đường này tuy nhiều muỗi mòng, nhưng không hề đụng đến mình và Kim Bình Nhi, chỉ lắm le đốt Chu Nhất Tiên, điều này nhất định ẩn chứa bí mật, cô vốn không có bản lĩnh gì, vậy chỉ còn biết trông vào Kim Bình Nhi thôi.

Tiểu Hoàn lập tức ngoảnh đầu sang nhìn. Kim Bình Nhi cười, như không có chuyện gì xảy ra: “Muội, muỗi sao vậy?”

Tiểu Hoàn nhăn nhó: “Tỷ tỷ, ông muỗi... muỗi biết tỷ rất thần thông quảng đại, chỉ bằng hãy giúp ông muỗi đi?”

Kim Bình Nhi nhìn về phía Chu Nhất Tiên, mắt thoáng nét coi thường, nhưng quay lại bắt gặp ánh mắt khẩn khoản của Tiểu Hoàn, cô ta nhún vai: “Đành vậy, nể mặt muỗi, ta cho lão dễ chịu một chút.”

Nói đoạn cô ta lấy ra một cái lọ nhỏ bằng bạch ngọc, đưa cho Tiểu Hoàn: “Trong này có chất thuốc, bảo lão xoa lên người, thì muỗi sẽ tránh xa.”

Tiểu Hoàn vui vẻ đón lấy, mặt mày tươi rói: “Đa tạ tỷ tỷ.” Nói đoạn cô vội vàng chạy đến chỗ Chu Nhất Tiên, đưa cho lão. Chu Nhất Tiên ngớ ra, rồi nhảy cẫng lên, tức giận quát tháo: “Thứ tốt như vậy, sao không...”

Kim Bình Nhi hơi nghiêm mặt, chằm chằm nhìn lại. Chu Nhất Tiên tức thì nín bật, tựa như đã làm chuyện gì đáng hổ thẹn, cúi đầu cầm cái lọ, dốc thuốc ra xoa khắp mình mẩy. Liền đó lão ngửi thấy một mùi hương thanh mát, đám muỗi vừa rồi còn bay lượn quấy rối bỗng im bật, người và tâm trí lão thư thái hẳn đi.

Tiểu Hoàn thông thả bước lại, trả lọ thuốc cho Kim Bình Nhi, ngần ngừ một chút, cô khẽ hỏi: “Tỷ tỷ còn để bụng cái chuyện sai trái ông muỗi đã làm dạo nọ ư?”

“Hừ!” Sắc mặt Kim Bình Nhi hơi lạnh đi: “Ba năm trước ở Đông hải, lão nói năng bậy bạ, suýt nữa hãm ta vào chỗ nguy hiểm không thể nào cứu vãn được. May nhờ muỗi phát hiện sớm, sẵn lòng mất đi một năm sinh mệnh, thì triển ‘Thu Hồn kỳ

trận' để cứu ta, diệt trừ đám yêu linh đeo đẳng bên mình ta. Nếu không lúc này chắc ta sống cũng không bằng chết. Lão thất phu ấy, chẳng phải..."

Tiểu Hoàn khẽ kéo tay Kim Bình Nhi, hạ giọng van vãn: "Tỷ tỷ."

Kim Bình Nhi nhìn Tiểu Hoàn, thở dài rồi nhoẻn cười, mắt đầy vẻ yêu thương, vỗ vỗ bàn tay cô: "Thôi thôi, muội ngoan thế này, ta đã bỏ qua chuyện cũ lâu rồi. Nhưng đôi lúc nhìn ông muội, ta vẫn thấy ngứa mắt, chỉ muốn để cho lão ném chút khổ sở. Ha ha, cô em tốt bụng, muội không trách ta chứ?"

Tiểu Hoàn mỉm cười lắc đầu.

Kim Bình Nhi tũm tũm chực nói tiếp, bỗng nhiên mặt lạnh đi, quay phắt lại thét lớn: "Ai đó?"

Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên cùng giật mình, nhìn ngó xung quanh, chỉ thấy bốn bề sương mù dày đặc, cây cỏ rậm rạp, thi thoảng trên mặt nước nổi bong bóng, ngoài ra không có một động tĩnh nào cả.

Nhưng vẻ mặt Kim Bình Nhi vốn vẫn tươi tắn đột nhiên đổi sang nghiêm trang thận trọng. Trái với thái độ dịu dàng yên tĩnh lúc nói cười cùng Tiểu Hoàn, giờ đây trong vẻ lạnh lùng trầm tĩnh của cô ta còn lộ mờ toát ra sát ý, hệt như đã biến thành một con người khác, xem chừng đang phải đối diện với một cường địch, không thể lơ là.

Một lát sau, từ sâu trong lớp sương mù dày đặc đột nhiên có giọng nói điềm tĩnh vang tới: "Kim tiên tử, chúng ta đã hẹn hôm qua hội kiến ở Hắc Thủy cầu¹ bàn bạc đại sự, sao nàng không đến?"

Kim Bình Nhi dường như đã nhận biết người đó là ai, nét mặt giãn ra, nhưng vẻ cảnh giác trong mắt vẫn không hề giảm bớt, cô ta đáp: "Ta không biết đường."

1. Rãnh nước đen

Trong đám mù sa, người kia xem chừng tắc họng, im lặng một lúc lâu mới hỏi tiếp: “Sao thế, nghe giọng của Kim tiên tử, có vẻ như Hợp Hoan phái không hứng thú với chuyện xảy ra ở đây?”

Kim Bình Nhi hừ một tiếng, nhìn về phía ấy: “Ba hôm trước, bốn môn hạ đệ tử của Hợp Hoan phái bị giết hại ở một nơi cách thôn Đại Vương sáu dặm về hướng tây bắc, bị trúng kịch độc ‘Hắc Thiêm tán’. Có phải do người hạ thủ không?”

Người trong lớp sương mù tựa hồ sững sờ, đáp: “Không.”

Kim Bình Nhi lạnh lùng: “Hắc Thiêm tán chỉ riêng Vạn Độc môn mới có, điều này giải thích sao đây?”

Người trong đám mù sa im lặng, lưỡng lự một lúc lâu, mới bình thản nói: “Kim tiên tử, nếu ta xuất thủ, ta cần gì phải dùng thuốc độc!”

Kim Bình Nhi lại “hừ”, nhưng không phản bác, hiển nhiên không thể ngờ đến điểm này.

Người đó lại nói: “Nhưng việc có can hệ đến hai phái chúng ta, lại dính líu tới bản thân ta, đợi công việc xong xuôi, ta nhất định sẽ giải thích rõ với nàng, nàng xem có được không? Lần này tới trời tây, chuyện kỳ dị quá nhiều, chắc còn những điểm đáng nghi, mong tiên tử thận trọng suy xét, lấy đại sự làm trọng.”

Kim Bình Nhi cau mày lưỡng lự, rồi quay lại dặn Tiểu Hoàn: “Tiểu Hoàn, hai ông cháu muội hãy tạm nghỉ ở đây, ta lên phía trước bàn việc với người ta, ta sẽ trở lại trước khi trời tối.” Ngừng một lát, cô ta hạ giọng: “Vật ta cho muội, muội có đem theo không?”

Tiểu Hoàn gật đầu, vỗ lên tay trái.

Kim Bình Nhi mỉm cười, kéo tay nàng, nói nhỏ: “Tử Trạch lắm nguy cơ rình rập, ta ở phía trước, không xa, nếu muội gặp chuyện gì, ta sẽ về ngay. Nhưng muội không được bước đi lung tung, nhất là đừng đi xa quá.”

Tiểu Hoàn gật đầu: “Tỷ tỷ yên tâm, muội hiểu mà.”

Kim Bình Nhi tủm tỉm, buông tay: “Muội phải hết sức cẩn thận, có chuyện gì nhớ gọi ta.”

Nói đoạn, cô ta nhìn quanh, rồi tung mình bay lên, dưới tà áo hiện ra một luồng hào quang màu tía đỡ lấy thân hình thanh tú, bay thẳng vào lớp mù sa dày đặc.

Tiểu Hoàn trông theo cho đến khi Kim Bình Nhi khuất dần trong sương, rồi quay lại, bước đến bên Chu Nhất Tiên. Lão đang tựa vào thân cây nhỏ, muối đã bột đến làm phiền, trông lão nhẹ nhõm và thoải mái hẳn đi, nhưng mồm vẫn oán trách: “Biết trước chỗ này như vậy, có đánh chết, ta cũng không đến.”

Tiểu Hoàn cười: “Có ai ép gia gia đâu, gia gia tự đi theo đấy chứ.”

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng, rồi nói với Tiểu Hoàn: “Nghe ta bảo: cháu nên tránh cô ả đó càng xa càng tốt. Mấy năm nay ta nghe thiên hạ đồn ả giết rất nhiều người, lại vô cùng phóng đảng, quyến rũ bao nhiêu con trai nhà lương thiện...”

Tiểu Hoàn phì một tiếng, mặt ra ý giận: “Sao gia gia lại nói vậy?”

Chu Nhất Tiên lè lưỡi, không nói tiếp nữa.

Hai người chờ đợi, thấy sắc trời vốn đã âm u mỗi lúc một tối sầm, Kim Bình Nhi vẫn chưa quay trở lại. Tiểu Hoàn bắt đầu lo lắng, định đi lên xem sao, nhưng còn ngại những điều Kim Bình Nhi dặn dò, mà chính cô cũng không tự tin, cuối cùng đành ở nguyên chỗ cũ.

Đợi thêm một lúc, Tiểu Hoàn bất giác thấy lòng phiền muộn, ngẩng đầu nhìn sắc trời. Trên cao mây đen dần dần dày thêm, trời không chỉ sắp tối, mà có lẽ còn có gió mưa.

Tiểu Hoàn bỗng thất thanh kêu lên, nhớ ra rằng, lúc đi vội vàng quá, cái gì cũng nhớ mang theo, mà quên băng ô dù mũ áo. Nếu bây giờ trời mưa, chắc là sẽ khốn đốn. Cô vội ngoảnh đầu hỏi Chu Nhất Tiên: “Gia gia có mang theo ô không?”

Chu Nhất Tiên ngáy người: “Ồ?” rồi như sực hiểu, lão ngẩng

đầu nhìn trời, vụt nín lặng, lẩm bẩm: “Ta, ta cứ tưởng cháu đem!”

Tiểu Hoàn lo lắng: “Gay rồi, nếu mưa xuống thì biết làm thế nào?”

Chu Nhất Tiên ngẩng đầu nhìn góc, thấy quanh đây chỉ có mỗi cái cây nhỏ đằng sau lưng mình, ngoài ra đều là cỏ nước, chẳng có chỗ nào trú ẩn, bất giác than thở: “Chết dở rồi, chúng ta kiếm chỗ nào đó trú mưa đi?”

Tiểu Hoàn liền lắc đầu: “Không! Bình Nhi tỷ tỷ đã nói rồi, không được đi lại lung tung, sẽ nguy hiểm lắm.”

Chu Nhất Tiên hăm hăm: “Cái gì mà không được đi lại lung tung? Đợi mưa xuống, chắc chắn sẽ bị mối nguy lao phổi thì có!”

Tiểu Hoàn cũng cau mày, đang lo ngại, đột nhiên phía trước có tiếng động khe khẽ, rồi tiếng bước chân vẳng tới. Tiểu Hoàn mừng rỡ, suýt nữa thì gọi luôn ‘Bình Nhi tỷ tỷ’, nhưng rồi cô ngậm miệng ngay. Trong lớp sương mù có một người rảo bước đi ra, sau lưng hình như còn một cái bóng nhỏ thó, kèm theo đó là một giọng oán trách nghe rất quen tai.

“Đi theo tên chủ khốn khiếp, đúng là rủi ro tám đời tổ tông của đạo gia ta đây! Hằng ngày nơm nớp lo sợ đã đành, bây giờ lại phải đến cái vùng quỷ quái muỗi mòng cắn đốt, chẳng thà bảo y trực tiếp hút cạn máu ta đi còn hơn!”

“Chi chi chi chi!...”

Tiểu Hoàn sửng sốt, người đó nào phải ai khác, chính là Dã Cầu Đạo Nhân đã đến xem tướng ở thôn Đại Vương. Táp tễnh sau lưng y, là con khỉ Tiểu Hôi. Nhưng không thấy Quỷ Lệ.

Dã Cầu Đạo Nhân mãi bước, chợt trông thấy Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên đứng phía trước, mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn mình, y cũng ngạc nhiên: “Ôi, các người là hai ông cháu xem tướng đó phải không, sao lại đến đây?”

Tiểu Hoàn không đáp. Tiểu Hôi phía sau tinh mắt, đã nhận ra ngay cô gái là người quen, liền kêu chí chèo vung tay vung chân thật mạnh, nhảy nhót chạy đến bên Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn nhận ra nó, sắc mặt liền tươi tỉnh, cúi xuống ôm con khỉ lên, không bận tâm Tiểu Hôi trên đường đến đây chân tay đã lấm đầy bùn đất, cô cười hỏi: “Sao mày cũng đến chỗ này?”

Tiểu Hôi dường như hiểu lời cô gái, nó chỉ tay về phía sau, liên tục diễn tả với Tiểu Hoàn, mồm kêu chí chí không ngừng.

Tiểu Hoàn tất nhiên không hiểu, nhưng đoán chừng con khỉ muốn nói Quỷ Lệ ở đằng kia; lòng nàng hơi xao động, thầm nghĩ phải chăng Bình Nhi tỷ tỷ đi gặp Quỷ Lệ?

Còn đang ngẫm nghĩ phỏng đoán, trên trời đã thấy sấm nổ, ùng ùng vang xa. Một lát sau tiếng rào rào rộ lên, những hạt mưa to như hạt đậu tơi tấp đổ xuống.

Tiểu Hoàn khẽ kêu lên, lấy tay che đầu, ôm Tiểu Hôi chạy tới chỗ Chu Nhất Tiên, vội hỏi: “Gia gia, làm thế nào bây giờ?”

Chu Nhất Tiên nhăn nhó, không cân nhắc lâu, lão trùm ngay áo lên đầu: “Chẳng biết làm thế nào cả! Đi, không được đi; trú, không chỗ trú, đành ướt vậy thôi!”

Tiểu Hoàn nín bật, thấy đầy trời ngập đất toàn một màu xám đục, mưa mỗi lúc một to, loáng cái, bờ vai đã thấm ướt, làn da trắng như tuyết nửa ẩn nửa hiện, rung động lòng người. Tiểu Hôi trở nên rất hiền lành, nó co gọn mình, nép vào lòng Tiểu Hoàn.

“Ha ha!”

Bỗng nhiên bên cạnh có tiếng cười nhạo, Tiểu Hoàn đưa mắt nhìn, thấy Dã Cầu ung dung moi từ bọc dây sau lưng ra một cái ô, giương lên, trông vẻ rất đắc ý.

DÃ CẦU TỐT BỤNG

Trong Tử Trạch, cùng với cơn mưa mỗi lúc một dữ dội, gió cũng bắt đầu nổi lên.

Lông Tiểu Hôi đều ướt sạch, dính nhẹ vào mình, thân hình nó co lại, im lìm nép sát trong lòng Tiểu Hoàn, chỉ có đôi mắt linh hoạt vẫn đảo tròn, nhìn ra xa, rồi lại nhìn cô gái.

Mưa bay kín trời, đầm lầy vốn đã ảm đạm, lúc này càng thêm u ám, không gian toàn một màn xám đục. Chu Nhất Tiên lộn áo lên che đầu, ngồi dưới gốc cây nhỏ, Tiểu Hoàn đứng không được, ngồi cũng không xong, nhăn mặt ngồi xổm xuống, ôm Tiểu Hôi chặt hơn, tránh gió mưa quất vào mình nó, chính cô thì đã ướt sũng, nhưng không biết làm thế nào.

Dã Cầu Đạo Nhân dương dương tự đắc che ô bước tới, trông bộ dạng y chẳng có chút gì gọi là xả thân vì nghĩa, đưa ô che giúp hay thương hoa tiếc ngọc gì cả, y trêu chọc: “Ha ha, tiểu cô nương muốn dùng ô không? Dầm mưa có khó chịu lắm không?”

Dưới mưa gió, Tiểu Hoàn ngẩng đầu nhìn Dã Cầu Đạo Nhân, mỉm cười, nước tấp vào khuôn mặt xinh trắng mịn, lại bắn tung ra như vãi ngọc.

Dã Cầu Đạo Nhân ghen hòng. Sở dĩ y đến gần là muốn Tiểu Hoàn khẩn khoản mượn ô che mưa, để y được cười to nhạo báng thiếu nữ này, rồi y sẽ không thèm đếm xỉa, sẽ ngênh ngang bỏ đi. Một kẻ xấu, làm được đến mức đó, đương nhiên sẽ khoái trá dễ chịu vô cùng!

Không ngờ trái lại, Tiểu Hoàn chẳng nói năng gì, và càng không có chuyện mở miệng nài nỉ y. Ý định vênh vang đắc ý thế là đi tong, Dã Cầu Đạo Nhân tức giận bùng bùng, hần học nhìn Tiểu Hoàn.

Nhìn xong, không hiểu sao, y đâm ngơ ngẩn.

Thiếu nữ xinh xắn yên lặng ngồi thụp dưới đất, nhẩn nại chịu đựng. Gió mưa gào thét giữa trời, Dã Cầu cảm thấy dường như mọi hạt mưa đều dồn cả vào thân hình có phần mảnh mai của nàng.

Xiêm áo đầm ướt dính sát vào người, mái tóc đen hơi rối, vài sợi vương trên má làm nổi bật khuôn mặt xanh xao, và vẻ đẹp thô lương khiến người ta thẳng thốt.

Bờ vai nàng, vốn dĩ đã gầy mảnh, mỗi hạt mưa rơi xuống vỡ tung thành những mẩu vụn óng ánh run run. Làn da trắng mịn thấp thoáng ẩn hiện ngay dưới lớp áo dính sát vào cơ thể.

Dã Cầu Đạo Nhân quay ngoắt đi thật nhanh, không nhìn Tiểu Hoàn nữa, tay bất giác siết chặt cán ô, lập đi lập lại như nhắc nhở một người nào đó: “Ta là kẻ xấu, ta là kẻ xấu, ta là kẻ xấu...”

Tiểu Hoàn lẽ ra định mặc kệ y, nhưng lúc này cũng phải lấy làm lạ, nhìn Dã Cầu bộ điệu kỳ quái, mồm cứ lẩm bẩm những gì không rõ, cô ngạc nhiên hỏi: “Đạo trưởng, ông nói gì thế?”

Dã Cầu Đạo Nhân giật mình, chợt cảm thấy chùng hững. Y liếc nhìn Tiểu Hoàn, bất gặp vẻ lạ lùng trong ánh mắt cô bé hướng về phía mình, nước mưa lăn dài trên khuôn mặt trắng mịn.

Dáng hình nàng trong mưa gió trông thật đáng thương.

“Liên quan gì đến cô?” Dã Cầu bỗng phát bản, quát âm lên.

Tiểu Hoàn sững sốt, nhún vai, cúi đầu thấy Tiểu Hôi đang nhìn mình, cô bật cười, lè lưỡi với nó.

Tiểu Hôi nhách miệng, kêu chi chí.

Gió táp mưa sa, dai dẳng như vĩnh viễn không ngừng nghỉ,

Tiểu Hoàn dần dần thấm lạnh. Đang lúc lo lắng, bỗng cô thốt lên ‘ồ’, cảm thấy gió mưa trên đầu giảm hẳn, cô ngẩng nhìn, ngạc nhiên đến sững sờ.

Dã Cầu Đạo Nhân không hiểu đã bước đến bên tự lúc nào, giờ tay che ô lên phía trên đầu cô, cả người y mau chóng bị nước mưa tạt ướt.

“Này, cô cầm lấy ô đi!” Dã Cầu Đạo Nhân nói bằng giọng sừng sộ, hết như đang khúc mắc với người nào đó.

Tiểu Hoàn đứng lên, kinh ngạc: “Đạo trưởng...”

Dã Cầu Đạo Nhân nhìn lướt Tiểu Hoàn, thấy trên gương mặt ngạc nhiên của cô gái, những hạt nước óng ánh đang chậm chậm lăn xuống, có hạt còn đọng trên mi, phản chiếu nét xinh tươi trong đôi mắt lấp lánh, khiến người ta rung động.

Dã Cầu Đạo Nhân hết như phải bồng, dúi cái ô vào tay cô rồi lập tức bỏ đi, không để ý gì đến mưa gió mù mịt, mắng âm lên: “Mấy đứa con gái nhỏ các người, chỉ thích làm ra vẻ đáng thương, thật đáng ghét, đáng ghét!”

Tiểu Hoàn cầm cái ô, dõi theo Dã Cầu, chợt phì cười, giọng vẫn trong trẻo thánh thót như tiếng chuông ngân trong mưa: “Đạo trưởng, ông là người tốt!”

Dã Cầu Đạo Nhân không dám ngoái đầu lại, phì một tiếng tức tối: “Nói bừa rồi, đạo gia nhà người từ thuở lọt lòng đã là giống xấu xa, sẽ chống lại bọn người tốt chính đạo các người đến trọn đời!”

Tiểu Hoàn che ô đứng đó, tủm tỉm nhìn Dã Cầu Đạo Nhân.

Dã Cầu không còn ô nữa, toàn thân ướt sũng, ngó quanh không thấy chỗ nào trú mưa, cuối cùng vẫn phải bước tới cái cây nhỏ Chu Nhất Tiên đang ngồi, hừ một tiếng, rồi cũng bắt chước bộ dạng của lão, lật áo trùm lên đầu, không hé một lời, mặc cho gió lùa mưa quất.

Chu Nhất Tiên quan sát bộ mặt dị dạng của Dã Cầu, thấy vẻ mặt y kỳ quặc, lẫn lộn nhiều thứ cảm xúc, nửa như buồn bực,

Chương 16: DÃ CẦU TỐT BỤNG

nửa như bối rối, lão bỗng phá ra cười, tiếng cười vừa vang lên là không thể kìm nổi nữa, ngay bàn tay đang đỡ vạt áo cũng tuột xuống, miệng ‘ha ha ha ha’ cười mãi không thôi.

Dã Cầu ngưng quá hoá giận, điên tiết hỏi: “Người cười cái gì?”

Chu Nhất Tiên trở vào y mà cười, không bận tâm đến cả mưa gió đang tấp vào mặt mình, cứ cười ngất: “Ta là kẻ xấu, ta là kẻ xấu...”

Dã Cầu Đạo Nhân đỏ mặt tía tai, thì ra Chu Nhất Tiên rất thính, những lời Tiểu Hoàn chưa nghe rõ, lão ở đằng xa đã nghe lọt hết rồi. Thấy Dã Cầu làm việc tốt mà thái độ bức bối lại như vi phạm nguyên tắc gì đó, lão không kìm được, mới cười ngất nghêo, suýt ngã lăn đùng ra.

Dã Cầu Đạo Nhân rất tức tối, vùng đứng dậy. Chu Nhất Tiên giật mình, miệng vẫn cười ha hả, chân bước lùi lại, không ngờ đất ướt trơn, trượt chân ngã bổ chửng ra sau, đúng vào một vùng bùn, cả người bê bết bùn đất.

Dã Cầu Đạo Nhân sùng sờ, thấy Chu Nhất Tiên chân tay khươ khoáng trông rất nực cười, cơn giận của y bỗng tan biến, không nhịn được cũng cười sặc sụa.

Hai người cười giễu máng nhiếc nhau ôm tởi. Tiểu Hoàn đứng đằng xa, cũng tủm tỉm, nhưng cô không bước lại.

Mưa như trút nước, hình như còn dữ dội hơn, trời đất lạnh lẽo xác xơ, thế nhưng trong vùng Tử Trạch hoang vu và nguy hiểm này, lại có nơi có một chút đầm ấm.

Hoàng hôn. Trận mưa thành lịnh tạnh. Đất trời lúc trước hãy còn ảm đạm như sắp đến ngày tận thế, lát sau đã mây vén sương tan, chẳng biết có phải là thứ thời tiết đặc trưng của vùng này không?

Tiểu Hoàn thở phào thu ô lại, ngẩng đầu nhìn lên. Trời tuy vào lúc chạng vạng, nhưng sau trận mưa lớn, sương mù đã

mỏng bột, trông có vẻ còn sáng sủa hơn ban ngày. Ngay thứ mùi thối rữa trong không khí, cũng tạm thời tan biến.

Tiểu Hoàn ngoái đầu nhìn về phía cái cây. Chu Nhất Tiên và Dã Cầu vẫn ngồi ở đó, lúc mưa to gió lớn họ còn cãi cọ ầm ĩ, nhưng bây giờ sau một hồi bị gió quăng mưa quật, rõ ràng là họ chẳng còn chút tinh thần nào cả. Cả hai uể oải gỡ tấm áo trùm trên đầu, ọa một tiếng, nước từ trên áo đổ ập xuống.

Tiểu Hoàn mỉm cười, quay đi, thả Tiểu Hôi ra. Con khỉ đứng trên mặt đất, lắc lư đôi chút, rồi lúc lắc toàn thân, nước đọng trên mình bắn tung toé, Tiểu Hoàn tránh không kịp, bật cười rồi mắng nó. Trông thấy gần đó có một vạt cỏ nước, trông như một cái ao nhỏ, cô bèn bước về phía ấy, tìm nơi cỏ thưa thớt, nhìn xuống.

Trong ao cỏ mọc nhằng nhịt, chỗ này mặt nước tương đối thoáng, nước hắt ánh màu xanh lục, nhìn không rõ đáy sâu đến đâu. Tiểu Hoàn soi xuống, ngắm bóng mình phản chiếu trong nước, thông thả chỉnh trang đầu tóc, những sợi tóc rối bởi vì gió mưa cũng được vuốt gọn, nhưng y phục trên mình thì ướt sũng, dính sát vào người thật khó chịu.

Đằng sau, phía xa, Chu Nhất Tiên và Dã Cầu lại bắt đầu cãi cọ, nhưng âm thanh không lớn, nghe cũng không rõ lắm. Bốn bề bỗng nhiên lặng hẳn đi, thậm chí nước lóng lánh trên những bụi cỏ xanh theo gân lá lặng lẽ trôi, khi rơi xuống mặt nước cũng nghe rõ.

Tiểu Hoàn hít thở thật sâu bầu không khí ngọt ngào sau cơn mưa.

Tiểu Hôi vẫn yên lặng từ nãy, bỗng rít lên mấy tiếng 'chì chì' rất chói tai, vẻ căng thẳng.

Tiểu Hoàn giật mình, mở to mắt định hỏi, bỗng cô nghẹn lại. Trong cái ao trước mặt, giữa đám rong nước rậm rạp, rành rành có một đôi mắt lớn gấp đôi mắt người thường, đang nhìn cô chăm chú.

Chương 16: DÃ CẦU TỐT BỤNG

Cô kêu văng lên, Chu Nhất Tiên và Dã Cầu nơi xa cùng thất kinh, nhưng họ chưa kịp hành động, mặt ao đã lục đục, một cột nước to tướng âm âm bốc cao, quất thẳng xuống Tiểu Hoàn.

Tiểu Hôi gào rít điếc tai!

Tiểu Hoàn mặt thoát trắng bệch, nhưng thần trí vẫn bình tĩnh, giữa lúc cấp bách cô bất giác lùi lại, tay trái thọc vào trong bọc. Nói thì chậm chứ diễn biến quá nhanh, cột nước sắp quật xuống người Tiểu Hoàn, thì từ tay trái cô gái bắn ra một vòng hào quang màu da cam, tạo thành một bức màn ánh sáng chắn lên trước mặt.

Cột nước bị chặn lại, liên dừng sững giữa không trung, không tiến lên được một chút nào, nó phát ra những tiếng trầm đục khàn khàn, rồi rung lắc. Một cái bóng màu đen xuất hiện trong cột nước, lẫn với đám bọt trắng sắp đổ ụp trở xuống ao.

Tiểu Hoàn chưa kịp hoàn hồn, đang định lui về sau, bỗng trên không có tiếng hú lạnh lạnh, một cái bóng màu hoàng yến phóng vèo đến như tia chớp, nháy mắt đã nháng hiện trước mặt cô, chính là Kim Bình Nhi.

Gương mặt xinh đẹp của cô ta lạnh tanh, tay phải khê vẫy, một luồng khí màu tía bật ra, xuyên thẳng xuống lớp sóng giữa ao, kể đó là tiếng nổ bùng, và một bức tường nước sôi sục vọt mạnh lên, cao đến mấy trượng.

Kim Bình Nhi buộc bóng đen nọ phải hiện thân, tuy còn chút dư lực nhưng không dám trực tiếp giao thủ với Kim Bình Nhi. Nó thuận theo thế nước lật ngược về sau, rơi tòm vào bãi rong, thân hình uốn éo như một con cá lặn đi thật nhanh.

Mọi người sững sờ, con quái vật trông rất giống người, nhưng cử động trong nước như thế, thì chẳng một người bình thường nào có thể làm được. Kim Bình Nhi nhíu mày, không đuổi theo, nhìn nó khuất dần trong lớp sương mù đằng xa.

Không ngờ đúng lúc ấy, con quái vật bỗng thét vang bằng một giọng giận dữ khản đặc, giữa lớp sương mù chớp lên ánh

xanh đen lẫn với sắc đỏ máu, quái vật lập tức lộn mình bay trở lại, dường như vô cùng sợ hãi thứ ánh sáng đó.

Thân hình nó lơ lửng giữa không trung, đám rong cỏ vốn xanh mượt trong cái ao phía dưới, kể từ vị trí đứng chân nó lan sang hai bên, toàn bộ vụn khô kiệt đi, biến ra vàng cháy, thậm chí mặt nước cũng lơ mờ nổi sắc đen; chỉ có đoạn hướng về chỗ Kim Bình Nhi, rong cỏ vẫn nguyên vẹn không đổi màu.

Quái vật gầm rống những tiếng gằn như thoi thóp, nhưng cuối cùng không dám rơi trở lại ao, nó bay vù sang phía Kim Bình Nhi, rõ ràng nó muốn liều mạng đấu một trận.

Tiểu Hoàn thất thanh la: “Tỷ tỷ, cẩn thận!”

Kim Bình Nhi vẫn điềm nhiên, thoáng cười khẩy, con quái vật đen nhem mỗi lúc càng tới gần. Kim Bình Nhi chớp mắt, tay phải vung lên, hào quang màu tía vụt toả rực. Mọi người không nhìn rõ giữa quang sáng chói mắt ấy là pháp bảo gì, chỉ thấy ánh tím đỏ như thanh đao xả xuống đầu quái vật. Con quái rống lên một tiếng trầm đục, dội mạnh bật lên cao mười trượng, sau đó nặng nề rớt xuống, tay chân co quắp, rõ ràng đã chết.

Không gian dần dần yên tĩnh lại, trong cái ao vừa rồi còn sùng sục ba đào, nay đã dần dần lắng đi, mọi ánh mắt đổ dồn vào con quái vật. Mọi người, kể cả Kim Bình Nhi, đều ngây người sửng sốt.

Đúng là một con quái vật, nhưng lại là một con quái vật giống như người.

Nó giống người, có tay chân tứ chi, thậm chí trên mình còn mặt đồ bó sát, nhưng xem ra để tiện cho hoạt động trong nước, nên quần áo rất ít. Ở những chỗ da thịt lộ ra, thấy từng mảng từng mảng, trông hết như vảy cá.

Nhưng điều khiến mọi người kinh hãi nhất là cái đầu của nó, một cái đầu cá, môi, mang cá, thậm chí đôi mắt, cũng là mắt cá, không có mí.

Con quái vật đầu cá mình người ngả trên mặt đất, không

nhức nhích, máu từ mồm ông ộc chảy ra, chắc là trúng một chiêu quá nặng của Kim Bình Nhi, đã chết cứng rồi.

Tiểu Hoàn nhìn nó, cảm thấy trái tim lạnh hắt đi, vô tình nép vào người Kim Bình Nhi. Kim Bình Nhi đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô bé, dịu giọng an ủi.

Lát sau, trong lớp mù sa phía trước, có hai người chậm rãi bước ra, tuy cùng ra một lúc, nhưng họ đi cách nhau rất xa, dường như đều có ý đề phòng đối phương, đó là Quỷ Lệ và Tân Vô Viêm.

Quỷ Lệ đảo mắt, ánh nhìn thoáng dừng trên gương mặt Tiểu Hoàn lúc đó đang đứng sau Kim Bình Nhi, rồi đưa mắt đi chỗ khác.

Tiểu Hoàn nhìn Quỷ Lệ, lại nhìn Tân Vô Viêm, bất giác rung mình. Ba cao thủ trẻ xuất sắc nhất của ma giáo, tự nhiên bí mật gặp gỡ, duyên cớ của cuộc gặp này khiến người ngoài phải thắc mắc tò mò.

Tân Vô Viêm bước đến cạnh quái vật, dùng chân đá hất xác nó, quái vật lật mình, rồi lại nằm im bất động.

Tân Vô Viêm hờ hững nói: “Chết rồi.”

Tiểu Hôi đang nấp một bên reo vui, chạy tới nhảy tót lên vai Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ nhìn Dã Cầu Đạo Nhân, lại nhìn Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, nhíu mày, rồi thông thả nói: “Việc cần bàn thì đã bàn rồi, cứ như vậy là được!”

Nói đoạn, gã quay mình chực bỏ đi, Tân Vô Viêm đột nhiên gọi: “Quỷ Lệ huynh, con quái vật chẳng ra người chẳng ra thú này xuất hiện ở đây, thật là lạ.”

Quỷ Lệ ngừng bước, im lặng, Kim Bình Nhi nhìn Tân Vô Viêm hỏi: “Công tử biết đây là giống gì à?”

Tân Vô Viêm ngây người, rồi khê lắc đầu, lại thấy sắc mặt Kim Bình Nhi và Quỷ Lệ tựa hồ cũng không biết con quái nửa

người nữa cá này lai lịch thế nào. Đúng lúc đó, có người bước ra nói rành mạch: “Ta biết.”

Quý Lê, Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi cùng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn sang, thì ra là Chu Nhất Tiên. Ngay Tiểu Hoàn cũng kinh ngạc, cô hỏi: “Gia gia biết ă?”

Trần Chu Nhất Tiên còn bám nguyên bùn đất, nhưng khí độ thật sự không phải tầm thường, lão chấp tay sau lưng, kiêu hãnh đáp: “Gia gia cả đời phiêu bạt giang hồ, số câu ta đã qua còn nhiều hơn con đường cháu đi, cháu tưởng ta nói chơi sao? Quái vật này gọi là ‘Ngư Nhân’, thực ra không xếp vào dạng yêu quái, mà thuộc về tộc Ngư Nhân - một trong sáu mươi ba dị tộc ở Thập Vạn đại sơn vùng biên thủy phương nam.”

Quý Lê và mấy người kia cùng sững sờ, Thập Vạn đại sơn ở Nam Cương thì ai cũng biết, nhưng chuyện có sáu mươi ba dị tộc sinh sống trên vùng đất hoang dã đó thì xưa nay chưa từng nghe kể, nhưng trông vẻ mặt Chu Nhất Tiên, hoàn toàn không phải là tiện miệng nói bừa.

Kim Bình Nhi cau mày: “Thế thì lạ thật, biên ải phía nam cách Tử Trạch đến vạn dặm, tên ngư nhân này chạy tới đây vì chuyện gì?”

Chu Nhất Tiên đang dương dương tự đắc bị hỏi vặn, lão gãi đầu, đành đáp: “Điều đó thì ta không biết.”

Mọi người im lặng một lúc. Nhận thấy có suy nghĩ nữa cũng không thu được kết quả gì, Quý Lê quay mình bỏ đi trước tiên, Tiểu Hôi chồm hồm trên vai gã, bỗng ngoái đầu, vẫy tay với Tiểu Hoàn, nhách miệng cười.

Tiểu Hoàn cười tủm tỉm.

Dã Cầu nhìn Tiểu Hoàn, rồi cũng đi theo Quý Lê, nhưng mới được mấy bước, đã nghe thấy Tiểu Hoàn nói với theo: “Đạo trưởng, trước mặt còn nhiều nguy hiểm, ông nhớ cẩn thận!”

Kim Bình Nhi ngáy người, nhìn sang Tiểu Hoàn, thấy cô bé

Chương 16: DÃ CẦU TỐT BỤNG

mỉm cười, sắc mặt không thay đổi. Dã Cầu Đạo Nhân không rõ không nghe thấy, hay giả bộ không nghe thấy, chỉ thấy y không ngoảnh đầu lại, rảo chân bước nhanh theo Quỷ Lệ.

Tần Vô Viêm trông theo hướng Quỷ Lệ, đến gần Kim Bình Nhi, mỉm cười: “Tử Mang Nhận¹ của Kim tiên tử nổi tiếng thiên hạ, hôm nay được thấy, quả là danh bất hư truyền.”

Kim Bình Nhi cười nhạt: “Tần công tử khéo đùa, ta sao bì nổi với công tử chỉ dùng một chút xiu kịch độc, mà biến cả một cái ao thành ao chết, năm mươi năm cỏ rêu không thể sinh sôi.”

Ánh mắt Tần Vô Viêm đánh lại, mặt cũng lạnh hẳn đi, y nhìn Kim Bình Nhi một lúc, rồi thông thả nói: “Chất độc ‘Phù bình’ của tại hạ, đã nghiên cứu tinh chế chỉ khoảng nửa năm, vốn là một mẹo vặt tầm thường, không đáng lọt vào pháp nhãn của cao nhân, xưa nay chưa dùng lần nào. Thế mà Kim tiên tử lại biết đến, thực khiến tại hạ khâm phục vô cùng!”

Kim Bình Nhi nhìn thẳng vào mắt y, không hề có ý thoái nhượng: “Tần công tử quá khen!”

Tần Vô Viêm lại nhìn Kim Bình Nhi, mắt lấp loé những tia lạnh buốt, nhưng liền đó khuôn mặt tươi ngay lại, y gật đầu: “Thôi, tại hạ cáo từ, những việc đã thoả thuận...”

Kim Bình Nhi ngắt lời: “Công tử yên tâm, việc đó ta biết phải làm như thế nào!”

Tần Vô Viêm cười nụ: “Vậy thì tốt!” nói đoạn y gật đầu với Tiểu Hoàn thay cho lời chào, rồi xoay mình bỏ đi, nhanh chóng khuất dạng sau lớp sương mù phía xa.

Tần Vô Viêm đã biến mất hẳn, Kim Bình Nhi vẫn tư lự một lúc, đột nhiên thở một hơi dài. Tiểu Hoàn đứng sau lưng cô ta, cảm thấy thân thể Kim Bình Nhi vốn căng thẳng từ lúc đầu, đến giờ mới thả lỏng xuống.

“Tỷ tỷ có sao không?” Cô hỏi với vẻ lo âu.

1. Lưỡi dao ánh tía

Kim Bình Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Tiểu Hoàn dịu dàng hỏi: “Vừa rồi ta không kịp đến, muội có bị thương không?”

Tiểu Hoàn cười lắc đầu: “Muội không sao, chỉ hiểm trời mưa, bị ướt mất một lúc, may mà có... Ôi!”

Kim Bình Nhi ngây người: “Sao vậy?”

Tiểu Hoàn dậm dậm chân: “Muội quên trả ô cho vị đạo nhân đó rồi.”

Kim Bình Nhi nhún vai: “Cứ để đó đã, sau này có dịp gặp lại, trả cũng được.”

Tiểu Hoàn yên lặng gật đầu. Kim Bình Nhi nhìn về phía xa, bỗng nhiên như có linh cảm, nhẹ nhàng dặn: “Tiểu Hoàn, muội phải đề phòng hai người ấy.”

Tiểu Hoàn thắc mắc: “Gì ạ?”

Mắt Kim Bình Nhi lấp lánh, như có tia sáng lạnh, bình thản nói: “Hai gã đàn ông vừa rồi đều là hạng tàn nhẫn chai sạn. Sau này muội trông thấy, tốt nhất là tránh cho xa, đừng tới gần bọn họ!”

Tiểu Hoàn trầm tư, chậm rãi gật đầu, nhưng trong lòng không hiểu sao lại thấy băng khuâng, mơ màng nhớ lại người thiếu niên của Thanh Vân môn bị Chu Nhất Tiên lừa bạc nhiều năm về trước.

Chương 17

BỘ NGỰA¹

Dã Cầu Đạo Nhân theo Quỷ Lệ, bước thấp bước cao tiến sâu vào Tử Trạch.

Trời vừa đổ mưa, mặt đất đã mềm nay càng thêm nhão nhoét. Không hiểu sao từ lúc gặp Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi, Quỷ Lệ khẳng khẳng không nỡ pháp bảo phi hành, mà cứ đi bộ dưới đất.

Có lẽ gã cũng giống Kim Bình Nhi, âm thầm e ngại một điều gì đó.

Nếu là đạo trước, Dã Cầu Đạo Nhân đã ngoác miệng chửi rủa kêu ca, hoặc ít nhất thì cũng oán trách luôn mồm. Nhưng lúc này, hồn vía y như để tận đâu đâu, không nói một lời, cứ lẫm lẫm bước sau Quỷ Lệ, đến nỗi gã cũng phải cảm thấy lạ lùng.

Quỷ Lệ ngó bộ dạng lơ đãng của Dã Cầu Đạo Nhân, hạ giọng lầm bầm: “Y làm sao vậy nhỉ?”

Câu hỏi dường như đặt ra cho chính mình, vì xung quanh trừ những đám rong cỏ trông lạnh băng bên bờ ao đầm lầy, hoàn toàn chẳng còn một ai khác, ngoài con khỉ đang chồm hồm trên vai.

Con khỉ ấy đang lơ mơ buồn ngủ, thế mà nghe thấy Quỷ Lệ buột hỏi thì hết như được giải đúng chỗ ngứa, nó lập tức cao

1. Ý nói bộ ngựa đang rình (bắt ve)

hừng hắt lên, đôi mắt lạnh lợi đảo tít, thoăn thoắt tụt khỏi vai Quý Lệ, bắt đầu hoa chân múa tay.

Cử chỉ kỳ quặc ấy khiến cả Dã Cầu Đạo Nhân đang bước theo đằng sau cũng phải giật mình chú ý nhìn nó.

Tiểu Hôi có vẻ rất sôi nổi, nhách miệng cười, hươ chân múa tay cho Quý Lệ xem, lát sau nó đảo mắt, đột nhiên nhảy sang một bên, vốc ít nước ở dưới ao vã lên đầu mình, sau đó trở tay lên trời, nhảy loi choi.

Dã Cầu nhìn đến ngớ người, bước tới cạnh Quý Lệ nói: “Sao thế, con khỉ này điên rồi ư?”

Quý Lệ cau mày, hạ giọng hỏi Tiểu Hôi: “Mưa à?”

Tiểu Hôi mừng rơn, gật đầu lia lịa. Nó ngắt một cái lá không rõ là lá cây gì ở bên đường, vung lên đầu như che chắn, rồi nó làm bộ điệu ổng ẹo, thân hình uốn qua uốn lại, sau đó y như đóng kịch, chuyển cái lá từ tay phải sang tay trái, rồi lại từ tay trái chuyển sang tay phải.

Dã Cầu xem mãi xem mãi, bỗng nhiên một nỗi thấp thỏm vô cớ trào lên, y nhìn chằm chằm con khỉ quái đản, kêu toáng: “Điên rồi, điên rồi, con khỉ này điên thật rồi!”

Lúc ấy Tiểu Hôi đã ném chiếc lá đi, lọ mọ nhảy lên vai Quý Lệ, chỉ về hướng con đường họ vừa đi qua và kêu chí chơé không ngừng.

Quý Lệ trầm ngâm một lúc, thông thả quay lại nhìn Dã Cầu Đạo Nhân.

Dã Cầu gượng cười: “Người, người nhìn ta làm gì?”

Ánh mắt Quý Lệ lướt qua cái dây sau lưng y, hồ hững hỏi: “Ban nãy trời mưa, người đã đưa ô cho, cho...” nói tới đây, hắn cau mày, liếc Tiểu Hôi, ngẫm nghĩ rồi tiếp: “Người đã đưa ô cho cô gái xem tướng ấy che mưa phải không?”

“Chì!...”

Không đợi Dã Cầu mở miệng, con khỉ ngồi trên vai Quý Lệ

đã reo hò nhảy căng lên, rất cao hứng, nó cười tít cả mắt.

Dã Cầu Đạo Nhân mặt chỗ trắng chỗ đỏ, vẻ rất bối rối, đột nhiên trở mặt Quỷ Lệ tức giận quát: “Tên khốn kiếp, ta nói cho ngươi biết, đạo gia ta đây ngày thường giết người như ngoé, những kẻ chết dưới tay ta không một ngàn thì cũng tám trăm...”

Quỷ Lệ nhìn Dã Cầu, không đếm xỉa gì đến bộ dạng của y, xoay mình cất bước đi, bình thản nói: “Ngươi giết một ngàn hay tám trăm, có liên quan gì đến ta?”

Dã Cầu Đạo Nhân tắc họng, không sao nói tiếp được những lời hào hùng tô vẽ cho bản thân nữa. Quỷ Lệ chậm rãi bảo: “Hơn nữa, ngươi giết một ngàn cũng được, tám trăm cũng xong, thì liên quan gì đến việc cho cô gái ấy mượn ô?”

Nói tới đây, hắn bỗng dừng bước, ngoái đầu nhìn Dã Cầu.

Dã Cầu thất kinh như gặp phải đại địch: “Ngươi, muốn làm... không, ngươi định nói gì?”

Quỷ Lệ nhìn kỹ Dã Cầu, bật cười: “Có điều, chuyện hôm nay, sau cái ngày dưới Tử Linh uyên, mới khiến ta ngạc nhiên!”

Gã quay mình, chậm rãi bước đi, giọng nói dần dần trầm xuống, nhưng Dã Cầu vẫn nghe thấy hết sức rõ ràng:

“... không ngờ ngươi cũng biết làm anh hùng cứu mỹ nhân!”

Dã Cầu sững sờ đứng nguyên chỗ cũ, tâm trí bỗng bay đi đâu mất, khi sức tỉnh, thì Quỷ Lệ đã mang Tiểu Hôi đi xa rồi, bóng gã hầu như chìm lìm trong màn sương mù trước mặt.

Dã Cầu Đạo Nhân nhìn theo hướng ấy, đột nhiên nhảy lên dùng dùng, dậm chân thét: “Hừ! Ông đây xưa nay là kẻ xấu, cả đời chưa từng làm một việc như thế bao giờ, con nhóc lọ lem ấy mà gọi là mỹ... ôi!”

Dã Cầu gãi đầu, bỗng cau mày dừng lại, lâu lắm mới lẩm bẩm: “Con nhóc lọ lem ấy quả thực trông cũng được...”

Nói xong, y đâm ngơ ngẩn, đột nhiên lắc mạnh đầu, hạ

giọng rửa xả, rồi rào cẳng chạy theo hướng Quỷ Lệ vừa đi, không lâu sau cũng biến mất sau lớp mù sa mỗi lúc càng dày trong buổi chạng vạng.

Bốn bề yên tĩnh, sắc trời u ám dần, bóng tối ập đến, từ từ nhấn chìm tất cả.

Ở bờ kia của Tử Trạch.

Ngọc Dương Tử, môn chủ Trường Sinh đường, mình vận bạch y, tay chấp sau lưng, đang ngửa mặt nhìn trời. Con gió đêm từ đầm lầy thổi tới, hất tà áo lão bay lật phật, trông khí độ phi phàm, chẳng khác nào một vị tiên.

Không kể, bên cánh tay trái của lão, tay áo trống không rủi thõng, trông hơi nực cười.

Trong trận chiến năm ấy trên Thanh Vân sơn, lão không may đã bị thương dưới Tru Tiên cổ kiếm, thanh kỳ kiếm bạc nhất trong thiên hạ.

Gió đêm lành lạnh, không khí còn lẫn hơi ẩm của trận mưa lớn hồi chiều. Bóng tối tràn ngập bốn bề, lão vẫn đứng nguyên đó, dáng vẻ cương nghị cứng cỏi.

Trong vùng tối tăm sau lưng Ngọc Dương Tử, có những tiếng thở rất khẽ vắng tới, đó là các môn nhân Trường Sinh đường đang ẩn nấp, kiên nhẫn đợi lệnh của lão.

Trường Sinh đường đã khai môn lập phái từ tám trăm năm trước, truyền đến Ngọc Dương Tử là đời thứ bảy, có lịch sử lâu dài. Nhưng Ngọc Dương Tử hiểu rõ hơn ai hết, đằng sau sự thịnh đạt và danh tiếng ấy, Trường Sinh đường đang đối mặt với nguy cơ.

Không có người kế tục!

Trong trận chiến Thanh Vân mười năm trước, Ngọc Dương Tử đã được ba đại phái ma giáo khác cử làm người chỉ huy điều động, đó cũng là thời khắc tiếng tăm Trường Sinh đường lừng

lấy nhất và oai phong nhất suốt mấy trăm năm qua. Ngọc Dương Tử hài lòng tự mãn, bên cạnh còn có mười mấy cao thủ lão rất tâm đắc, đều do lão khổ công bồi dưỡng vun đắp trong vòng một trăm năm trở lại đây.

Thời điểm ấy, Ngọc Dương Tử quả thực cho rằng, thế gian này không còn gì ngăn cản lão được nữa, chỉ nhắc tay là có thể lật nhào Thanh Vân môn mục nát kia. Tiếng tăm của Trường Sinh đường theo đó sẽ khiến cả ma giáo phải kinh hãi. Với bản lĩnh của lão lại thêm đám cao thủ dưới trướng trợ lực, Trường Sinh đường sẽ trở thành Luyện Huyết đường thứ hai trong vòng tám trăm năm nay; còn chính lão, thì sẽ trở thành Hắc Tâm Lão Nhân đệ nhị!

Có điều, những mộng tưởng tươi đẹp vô ngần ấy đã hoá thành bọt nước dưới lưỡi kiếm Tru Tiên trên Thanh Vân sơn.

Bản thân lão mất tay trái trong Tru Tiên kiếm trận, đạo hạnh tổn hại rất lớn đã đành, lại thêm nỗi, vì Trường Sinh đường là môn phái dẫn đầu trong cuộc tấn công ấy, các cao thủ của lão đều phải sắp hàng tiên phong, lượt đầu tiên gặp các trưởng lão và thủ toạ Thanh Vân môn thì đã hao tổn mất một nửa. Sau đó khi Tru Tiên kiếm trận được phát động, những cao thủ còn lại của Trường Sinh đường cũng tan tác theo, kẻ chết người bị thương, số sống sót không đáng bao nhiêu, hầu như toàn quân đều bị tiêu diệt.

Trên đời này, cái gì cũng dễ dàng có được, chỉ riêng nhân tài là khó kiếm, đặc biệt là nhân tài do chính mình bồi dưỡng và tin tưởng!

Mười năm nay, Ngọc Dương Tử lao tâm khổ tứ phấn đấu, Trường Sinh đường lại dần dần khởi sắc, nhưng mỗi sâu trong lòng lão vẫn ngầy một nỗi. Trận Thanh Vân đã huỷ diệt hoàn toàn chủ lực của Trường Sinh đường, mấy năm nay nhờ Ngọc Dương Tử có đạo hạnh cao thâm mới trấn áp được những kẻ

ình rạp nhòm ngó. Nhất là thời điểm bảy năm trước, lão quyết định dứt khoát, bất chấp sự phản đối của môn hạ, dời tổng đàn về vùng đầm lầy chết chóc hẻo lánh này, tránh xa phạm vi thế lực của ba đại phái kia. Nếu không, hậu quả thế nào, e là không thể lường được.

Nhưng một tháng trước đây, những cuộc giao tranh ngày càng kịch liệt trong ma giáo bỗng nhiên chấm dứt, môn phái nhỏ cuối cùng vốn tương đối có thực lực là Luyện Huyết đường đã bị Quỷ Vương tông thôn tính, tất cả mọi người đều đã sẵn sàng lâm trận. Trục giác của Ngọc Dương Tử mách bảo rằng, sau thời gian tạm nghỉ ngắn ngủi ngọt ngào này, cuộc chiến dữ dội giữa bốn đại phái ma giáo sẽ mau chóng bùng nổ.

Trong lòng rất nhiều giáo chúng, hình ảnh Hắc Tâm Lão Nhân nhất thống ma giáo, tung hoành thiên hạ tám trăm năm trước, đã là một truyền kỳ vĩnh cửu!

Nhưng truyền thuyết vẫn chỉ là truyền thuyết, đối với Trường Sinh đường nói chung và Ngọc Dương Tử nói riêng thì cực kỳ bất lợi. Thực lực có hạn, Trường Sinh đường dù muốn cũng không thể tham dự các cuộc tranh đoạt nội bộ các phái nhỏ, khiến đối phương mạnh lên, mình suy yếu đi như thế mãi. Thực lực của Trường Sinh đường ngày càng thua kém ba môn phái lớn kia; cũng vì thế mà Ngọc Dương Tử lo âu buồn bã, đêm đêm mất ngủ.

Đúng lúc ấy, như được ông trời đưa đường chỉ lối, trong đầm lầy chết chóc sát vách Trường Sinh đường, đột nhiên xuất hiện điểm lạ có kỳ bảo xuất thế. Ngọc Dương Tử vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nếu lấy được một vật báu như 'Tru Tiên cổ kiếm' của Thanh Vân môn, thì việc phòng thủ cho Trường Sinh đường sẽ chỉ là chuyện nhỏ, tiếp đó sẽ từ từ tính kế phát triển, ngày sau chắc chắn có thể xoay chuyển đại cục.

Trong tình hình này, Trường Sinh đường coi vật báu kỳ lạ

dưới Tử Trạch như đã là của mình, quyết không cho phép bất cứ ai đến chia chác. Thế mà không biết kẻ nào để tin tức lọt ra ngoài, chỉ trong mấy ngày, câu chuyện kỳ bảo xuất thế đã lan rộng khắp nơi, thiên hạ tức thì nhòm ngó, cao thủ hai phe chính tà đều lũ lượt đổ về Tử Trạch.

Ngọc Dương Tử kinh hãi và phẫn nộ, nhưng hoàn cảnh không cho phép lão rút lui, bèn dồn toàn bộ thực lực của Trường Sinh đường vào bố trí trong đầm lầy; vừa ra sức tìm kiếm dị bảo, vừa đột kích ngoại địch dám đến xâm phạm. Mấy chục ngày qua, số người bị Trường Sinh đường sát hại trong Tử Trạch đã đến mấy mươi người, gồm cả tản tiên chính đạo, lẫn các cao thủ của các hệ phái ma giáo khác.

Vì sự sinh tử tồn vong của bản môn, Ngọc Dương Tử đã bất chấp tất cả!

Đêm nay, Ngọc Dương Tử được môn hạ mật báo, có một toán người thuộc chính đạo hạ trại ở khu vực gần 'hố không đáy' bên ngoài Tử Trạch, chuẩn bị nghỉ đêm ở đó. Tiếp theo thám tử hết lượt này đến lượt khác bẩm báo; về mặt Ngọc Dương Tử mỗi lúc một lạnh băng, lão đã biết rõ đó là những kẻ nào.

Đó là đám đệ tử trẻ, tinh hoa của Thanh Vân môn, ban đầu chỉ có mười mấy người, nhưng nghe tên thám tử cuối cùng báo về nhân số đã lên đến mấy chục, trong bọn có cả hoà thượng và nhiều người vận trang phục của Phần Hương cốc. Ngọc Dương Tử cau mày, hít thở thật sâu, chăm chú nhìn về phía xa, dường như chờ đợi một điều gì đó.

Sau một hồi lâu, trong bóng tối sau lưng lão có tiếng bước chân nhẹ nhàng, một người đàn ông trung niên bề ngoài mảnh khảnh nhanh nhẹn đi ra, tới gần Ngọc Dương Tử. Ngọc Dương Tử quay lại, nhìn thẳng vào y, chắc hẳn người này có địa vị khác xa môn nhân bình thường.

Người đó tên gọi Mạnh Ký, là cao thủ vào hạng nhất nhì dưới trướng Ngọc Dương Tử, cũng là một trong số ít cao thủ Trường Sinh đường còn sống sót sau trận chiến Thanh Vân sơn năm xưa, vì vậy y rất được Ngọc Dương Tử tin tưởng và coi trọng. Ngọc Dương Tử vừa rồi trừ trừ chưa thể quyết định ngay được, là vì phải chờ người này quay về.

Mạnh Ký hành lễ, Ngọc Dương Tử lắc đầu: “Thôi, đừng đa lễ, thế nào rồi?”

Câu hỏi không đầu không cuối, nhưng Mạnh Ký hiển nhiên là hiểu rất rõ ý của Ngọc Dương Tử, khe khẽ đáp: “Thuộc hạ đã dẫn người đi tra xét một lượt Hắc Thuỷ cầu, Bạch Mã hà¹ bên kia bờ Tử Trạch, chưa thấy người của Quý Vương tông, Vạn Độc môn và Hợp Hoan phái rầm rộ tiến vào, chỉ có mấy tên của tiểu phái đi lẻ, thuộc hạ đã đích thân hạ thủ gọn ghẽ rồi.”

Ngọc Dương Tử phấn chấn, khuôn mặt lần đầu lộ nét cười, gạt gù nói: “Tốt lắm! Như vậy sau này khỏi phải bận lòng. Tối hôm nay toàn lực tập kích mấy đứa nhãi nhép không biết trời cao đất dày của Thanh Vân môn, Thiên Âm tự và Phấn Hương cốc kia; trừ xong bọn này, thì chính đạo cũng không sức đâu mà tranh đoạt với chúng ta nữa!”

Khuôn mặt Mạnh Ký không hề tỏ vẻ vui mừng, thậm chí còn đượm nét lo âu, do dự chốc lát, y nói: “Môn chủ, nhưng ba ngày trước, trạm gác bí mật ở vùng phụ cận thôn Đại Vương báo tin về: Quý Lệ và Tần Vô Viêm đã đến gần Tử Trạch; riêng Kim Bình Nhi của Hợp Hoan phái xưa nay hành tung bất định, chúng ta phải hết sức đề phòng!”

Mặt Ngọc Dương Tử giật giật, toát lên vẻ phẫn hận, lão hần học nói: “Điều đó ta biết, mấy kẻ chính đạo kia cùng lắm là chỉ

1. Sông Ngựa trắng

muốn lấy vật báu, còn bọn Vạn Độc môn, Quỷ Vương tông, thứ chúng muốn lấy là tính mạng của ta!"

Mạnh Kỳ giật mình, không hiểu nghĩ gì, sắc mặt thay đổi liên tục, y hạ giọng: "Môn chủ, vậy chúng ta phải làm thế nào?"

Ngọc Dương Tử hừ hừ, hít thật sâu, thả lỏng thân thể: "Việc đã đến nước này cũng không còn đường lui. Nhân lúc người của Vạn Độc môn, Quỷ Vương tông và Hợp Hoan phái chưa đến, chúng ta hãy giải quyết đám nhãi con này đã, sau đó dốc sức tìm dị bảo. Theo những dấu hiệu mấy ngày trước, thì đây nhất định là một thứ báu vật diệu kỳ hiếm thấy trên đời. Một khi tìm được rồi, chúng ta sẽ không sợ gì ba phái kia nữa!"

Mạnh Kỳ cúi đầu: "Môn chủ thật có cao kiến."

Ngọc Dương Tử gật đầu rồi xoay mình đi, định thân, giơ cánh tay độc nhất lên vẫy mạnh tới trước, tức thì những bóng người trong vùng tối tăm rừng rùng rùng chuyển động. Một lát sau, rất đông các đệ tử Trường Sinh đường xuất hiện, tỏ ra rất thạo lối, mau chóng tiến theo hướng tay chỉ của Ngọc Dương Tử.

Trời đêm mù mịt, thê lương và đầy sát khí!

Tử Trạch. Hồ không đáy.

Vùng đất ban ngày trông rất bằng phẳng, không hiểu sao lại có tên gọi kỳ quái thế này. Chỉ những cư dân sống nhiều năm ở gần đầm lầy mới biết, tại khu vực này, khoảng đất rộng lớn ở giữa trông không khác gì với xung quanh, có cỏ cây lùm bụi mọc lộn xộn, nhưng thực tế lại là một hồ bùn không đáy; sức hút của thứ bùn động ấy rất ghê gớm, người thường sơ sẩy lọt vào hố, chỉ khoảnh khắc là bị hút tuột xuống, rồi sẽ nát rữa dưới đầm lầy sâu thẳm không để lại một dấu vết gì.

Sở dĩ có tên là Tử Trạch, cũng bởi vì trong đầm có vô số những nơi kinh khủng giết người không hình tích như thế!

Song, những nhân vật chính đạo trẻ tuổi này không phải là hạng mà người thường có thể so sánh được.

Mười mấy môn hạ Thanh Vân tiến vào Tử Trạch được vài ngày, lần lượt gặp các đệ tử của Thiên Âm tự và Phần Hương cốc. Ba phái tập trung lại với nhau.

Bên Thiên Âm tự vẫn do Pháp Tướng, Pháp Thiện dẫn đầu. Trong số đệ tử Phần Hương cốc, có Lý Tuân và Yên Hồng. Cùng ở một chỗ, nhưng quan hệ giữa các bên hết sức khác biệt. Tiêu Dật Tài và đám đệ tử Thanh Vân môn cư xử khá niềm nở với chúng nhân Thiên Âm tự, nói nói cười cười; riêng Phần Hương cốc tỏ vẻ nhặt nhẻo, dường như cố ý giữ khoảng cách với hai đại phái kia.

Quan hệ hết sức tế nhị ấy, mọi người đều hiểu rõ, nhưng ngoài mặt vẫn khách sáo lịch thiệp như thường, ba đại phái chính đạo cùng đồng tâm hiệp lực, vì chính nghĩa đạo đức trên thế gian mà chém yêu trừ ma, tiêu diệt ma giáo!

Hôm ấy mọi người qua đêm gần hồ không đáy. Nhóm lửa xong và dọn dò các sư đệ sư muội không được tùy tiện đi lại, Tiêu Dật Tài mời riêng Pháp Tướng và Lý Tuân ra để thăm thì bàn tính.

Lý Tuân nhíu mày, sâu trong mắt có nét khinh thường, nhưng thái độ vẫn nhã nhặn, hạ giọng hỏi: "Tiêu sư huynh, phải chăng huynh cả nghĩ quá?"

Tiêu Dật Tài cười khê: "Lý sư huynh có cao kiến gì xin cứ dạy! Tại hạ xin cung kính lắng nghe!"

Thấy Tiêu Dật Tài và Pháp Tướng đều đang nhìn về phía mình, Lý Tuân ngừng một lát rồi nhận xét: "Ta cho rằng, từ hôm ba phái chúng ta vào Tử Trạch, thế mạnh như chẻ tre, đã nhiều lần đánh bại bọn đệ tử do Trường Sinh đường phái đến. Cũng sau trận chiến Thanh Vân năm xưa, cao thủ Trường Sinh đường kẻ chết kẻ bị thương, ngoài một mình Ngọc Dương Tử gắng gượng chèo chống tình thế, còn lại căn bản không đáng gọi là mối lo. Tiêu sư huynh nói đêm nay có nguy cơ rình rập thì hơi quá!"

Tiêu Dật Tài ngáp ngừng: “Lý sư huynh nói rất có lý. Nhưng trong Trường Sinh đường, môn chủ Ngọc Dương Tử đạo hạnh cao thâm, không nên coi thường lão. Thêm nữa từ khi sáng lập, Trường Sinh đường luôn được xếp vào nhóm tứ đại phái phiệt của ma giáo, đến nay đã tám trăm năm, như con rết trăm chân, dù chết vẫn không thôi ngo nguậy. Bọn chúng lại muốn lấy bằng được vật báu trong Tử Trạch, thì khó tránh khỏi chuyện chó cùng dứt giậu, chúng ta nên cẩn thận!”

Pháp Tướng gật đầu: “Tiêu sư huynh nói đúng lắm, quan trọng nhất là phải cẩn thận.”

Lý Tuân thấy hai người đều nói thế, cũng không tiện nói gì thêm, nhưng cái tính bướng bỉnh kiêu căng của y phần nào lộ ra mặt, y lạnh nhạt hỏi: “Hai vị sư huynh nói thế, thì tối nay nên sắp đặt thế nào?”

Pháp Tướng trông thấy vẻ mặt y, hơi sững người, ngoảnh sang nhìn Tiêu Dật Tài, thấy Tiêu Dật Tài vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chỉ mỉm cười đáp: “Lý sư huynh thật tinh tường, với tài năng của huynh, sau này đại công cáo thành, chắc huynh sẽ chiếm được công đầu.”

Lý Tuân tủm tủm, nhưng cũng không khiêm tốn đáp tạ gì cả.

Pháp Tướng ngồi bên ngắm khuôn mặt Tiêu Dật Tài không để lộ thái độ ra sao, trước mắt y bỗng thoáng hiện lên hình ảnh người thiếu niên tên Trương Tiểu Phàm, nếu hôm nay cũng có mặt ở đây thì tốt biết bao...

Pháp Tướng thấy lòng nhói đau một cách vô cớ, y khẽ thở dài; lại thấy Tiêu Dật Tài bắt đầu dần dò sắp xếp, bèn vội vàng chăm chú lắng nghe. Tiêu Dật Tài nén giọng xuống, thì thào:

“Hai vị sư huynh, đêm nay chúng ta...”

Sắc trời đêm càng thêm âm u.

Tử Trạch về khuya hệt như bị bọc giữa mây đen, có lẽ do

mỗi khi màn đêm buông xuống, trong đầm lầy khổng lồ này có rất nhiều sương mù bốc lên.

Trời đêm xám đục, không trăng đã đành, ngay một vì sao cũng không thấy le lói.

Gần hồ không đáy, nơi nghỉ đêm của các đệ tử chính đạo, ngoài mấy đóm lửa nhảy nhót gần tàn, tất cả đều lặng lẽ, không một âm thanh.

Mấy đệ tử chính đạo thu mình trong chăn áo, đắp thật kín toàn thân; họ vốn trẻ tuổi, tu hành chưa đủ, không chống chọi nổi khí lạnh thấu xương của vùng đầm lầy này.

Đám đệ tử Trường Sinh đường âm thầm vây bọc lại từ bốn phương tám hướng, lặng lẽ chờ đợi mệnh lệnh của Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử chậm rãi giơ cánh tay độc nhất của lão lên.

Mạnh Ký đứng bên đột nhiên hạ giọng gọi: “Môn chủ!”

Cánh tay Ngọc Dương Tử dừng lại lưng chừng, hơi phật ý, nhưng dấu sao vị trí của Mạnh Ký trong lão không phải tâm thường. Lão kiểm chế, hỏi lại: “Chuyện gì vậy?”

Mạnh Ký cũng phần nào cảm nhận được thái độ của Ngọc Dương Tử, do dự một lúc, cuối cùng vẫn nói: “Môn chủ xem, đám chính đạo này không buồn bố trí một tên gác đêm, tại sao vậy?”

Ngọc Dương Tử sững người, lâu bầu: “Lũ ranh con miệng còn hơi sữa ấy kiêu căng ngạo mạn, mấy hôm nay ta liên tiếp dùng kế khinh địch, chúng lại tưởng rằng chúng ta không chịu nổi một đòn nên coi thường chúng ta, và lơ lửng gác đêm! Cũng không lấy gì làm lạ!”

Mạnh Ký biến sắc, nhưng vẫn im lặng.

Ngọc Dương Tử không để ý đến y nữa, lão lật tay phải, một tấm gương kỳ dị mặt đen mặt trắng hiện ra trên tay, rồi bốc lên không trung, kéo theo một luồng hào quang chói chang.

Tất cả môn nhân Trường Sinh đường nhất tề hét vang, tiếng

hét lan đi xa trong đêm khuya, rồi họ cùng ào lại, ngàn ngạt không khí giết chóc!

Chút ánh sáng yếu ớt của đồng lửa tàn man mác thê lương!

Và, đúng lúc ấy, đốm lửa cuối cùng lịm tắt.

Bóng tối bao trùm tất cả.

Chỉ lát sau, bỗng có âm thanh lạnh lạnh vang dội, tiếng gầm rống inh ỏi.

Bích quang, lam quang, kim quang, bạch quang, thanh quang.

Năm đạo hào quang kỳ diệu chói chang, trong màn đêm, như kiếm sắc xé rách bầu trời, thỉnh linh xuất hiện trong bóng tối sâu thẳm, lao tới bọn môn nhân Trường Sinh đường.

Sau năm đạo hào quang ấy, còn vô số làn ánh sáng rực rỡ khác, nườm nượp đổ về.

Ngọc Dương Tử trông thấy, mặt xám ngoét!

Chương 18 CHIM SẼ 1

Sự việc xảy ra đột ngột, đêm khuya bỗng nhiên sinh biến, môn nhân Trường Sinh đường đều kinh hãi, không kịp phản ứng.

Chỉ trong thoáng chốc, đệ tử chính đạo vốn đã bố trí sẵn sàng lần lượt hiện thân, ai nấy ngự trên pháp bảo của mình đánh ào tới. Nhờ có chuẩn bị và bất ngờ tấn công, họ lập tức chiếm được ưu thế; vả lại, những người tham chiến ở đây đều là truyền nhân xuất sắc của các môn phái, về đạo hạnh tu hành tuy chưa sánh kịp nhân vật tầm cỡ như Ngọc Dương Tử, nhưng để đối phó với bọn ma giáo bình thường thì họ vượt rất xa.

Như hổ xông vào bầy dê, chính đạo xưa nay vốn căm ghét ma giáo, nên ra tay quyết không chút nương nhẹ. Trong đêm, những tia sáng đủ mọi màu sắc nhấp nháy nhộn nhạo, tiếng gào la thảm thiết liên tục vang vọng, mùi máu tanh xộc lên, lan khắp Tử Trạch.

Vượt trước tất cả những luồng sáng nhiều màu, có một đạo hào quang ngời ngời xanh biếc, đó là Trảm Long kiếm của Lâm Kinh Vũ.

Gã trẻ tuổi chưa từng hiển lộ thân uy, lúc này bỗng nhiên nổi bật. Trảm Long kiếm rít gầm vang dội, hào quang xanh biếc vọt thẳng lên trời, bọc kín thân hình chủ nhân, không chút dẫn

1. Ý nói đằng sau bộ ngựa lại có chim sẻ rình bắt bộ ngựa.

đo lao thẳng vào giữa đám môn nhân Trường Sinh đường.

Đó là luồng hào quang rực rỡ nhất trong đêm. Mắt y lạnh băng, từ sâu trong đôi con ngươi ẩn chứa sự cuồng bạo, như thèm khát được thấy máu tươi sủi lên dưới luồng sáng buốt giá ấy.

Mấy tên đứng đầu hàng tiến công của Trường Sinh đường, sau khi tia sáng xanh biếc lướt qua, đều biến thành mưa máu xối xả.

Đám môn nhân hô hoán, nhao nhao bao vây, nhưng Lâm Kinh Vũ dường như không hề bận tâm đến những kẻ địch tập kích sau lưng, y chỉ nhằm phía trước, xông vào nơi đông người nhất, vẩy vung chém giết, dữ dội đến mức không cách nào ngăn cản được. Y lướt đến đâu, máu thịt văng đến đấy. Đám đệ tử chính đạo cũng mau chóng lao theo, ai nấy tung pháp bảo, quần thảo với người của Trường Sinh đường.

Giữa trận chiến rối ren, Tiêu Dật Tài lo lắng cho Lâm Kinh Vũ, lớn tiếng nhắc: “Lâm sư đệ, cẩn thận...”

Lâm Kinh Vũ dường như không hề để ý đến lời cảnh báo của ai cả. Lúc này, y đã khác hẳn người thiếu niên học đạo ở Long Thủ phong năm xưa, tay cầm Trảm Long kiếm, thân hình hoá thành vệt sáng tìm diệt yêu ma!

Môn nhân Trường Sinh đường lớp lớp vây lấy Lâm Kinh Vũ, song y không hề ngoảnh đầu nhìn. Trảm Long kiếm lấp lánh bay lượn giữa trời đêm, trước mặt y máu tươi phun lên rồi tưới xuống, dầm ướt hết quần áo.

Rất nhiều tên đuổi theo sau lưng Lâm Kinh Vũ, còn trước mặt y, chẳng có kẻ nào dám chống đỡ, tất cả đều ôm đầu chạy trốn, không dám đối đầu với con người hết như ác quỷ này.

Bỗng nhiên, sâu trong bóng tối phát ra một tràng u u diệc tai, bạch quang nhấp nháy, rồi một vật hình tròn xoay tít từ trên trời bổ xuống, nhằm đúng đỉnh đầu Lâm Kinh Vũ.

Y thét to, Trảm Long kiếm đang bay lượn chém giết vụt quay trở về. Y nắm chặt lấy, đâm thẳng lên cao, hào quang xanh biếc toả lan rực rỡ, đằng không bay lên. Không ngờ cái vật tròn xoe kia vô cùng ghê gớm, ánh đen ánh trắng thay nhau lấp loé, lừ lừ nén xuống giữa quang sáng xanh biếc.

Lâm Kinh Vũ mặt biến sắc, biết rằng cao thủ của Trường Sinh đường đã xuất hiện. Pháp bảo lơ mờ trên cao trông rất tầm thường, nhưng nó không coi Trảm Long kiếm vô cùng sắc bén là gì, với một sức nặng ghê gớm, nó ép xuống rất nhanh.

Sắc mặt Lâm Kinh Vũ cứ nhợt đi theo sức nén của vật tròn tròn ấy, bỗng y gầm vang, tung mình bay ra. Pháp bảo nọ nện rầm xuống, đánh sứt chỗ y vừa đứng thành một cái hố tròn lớn chu vi chừng một trượng, lực đạo khủng khiếp! Rõ ràng là chủ nhân của nó đang phẫn nộ và căm hận vô cùng.

Lâm Kinh Vũ bật ra, môn hạ Thanh Vân ở phía sau trông thấy, nhao nhao lướt lên tiếp ứng. Nhưng vừa nãy Lâm Kinh Vũ hùng hổ xông vào giữa đám Trường Sinh đường, nên xung quanh y toàn là kẻ địch, y tiếp đất còn chưa đứng vững, nửa thân đang đau nhói, thì trong nháy mắt ba bốn mũi dao sắc đã chém phập vào người.

Máu tuôn xối xả, nhuộm đỏ cả tấm áo y mặc. Lâm Kinh Vũ khoẻ mắt giật giật, nhưng không hề có ý sợ hãi hay lùi bước, hào quang của Trảm Long kiếm lại rực rỡ chói chang giữa lúc máu còn đang ồ ạt tuôn khỏi cơ thể, y xoay tít thân mình lông lốc; liền đó những tiếng la hét thảm thiết rộ lên, ba bốn tên đệ tử Trường Sinh đường lão đảo thoái lui, lia tay ọc máu, cảm chắc là chết.

Thấy già trẻ tuổi dững mãnh hung hãn như vậy, tất cả đều phải nể sợ.

Chỉ nháy mắt, đám đệ tử chính đạo đã nườm nượp đuổi đánh tới nơi, môn nhân Trường Sinh đường không dám ham

chiến, giật lùi lại sau. Ở nơi Lâm Kinh Vũ vừa bị đẩy lui, Ngọc Dương Tử từ từ hiện ra, vẻ mặt nanh ác, chẳng còn một chút nào phong thái thần tiên ngày thường.

Lúc này cuộc chiến dữ dội dần dần ngừng lặng, môn nhân Trường Sinh đường lần lượt rút về sau lưng Ngọc Dương Tử. Đệ tử chính đạo cũng tụ tập một chỗ, Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng, Lý Tuân đứng ở hàng đầu. Văn Mẫn bước đến băng bó vết thương cầm máu cho Lâm Kinh Vũ, nàng khe khẽ hỏi: “Đệ còn trẻ, sao lại coi thường tính mạng của mình như thế?”

Lâm Kinh Vũ mới chỉ gặp Văn Mẫn vài lần trên Thông Thiên phong, tự xưng được nàng chăm sóc, y hơi ngạc nhiên. Suốt mười năm y học đạo với lão nhân bí ẩn ở Tổ Sư tử đường, nhờ vào tư chất và sự kiên nghị của mình đã đạt được thành tựu, hôm nay vừa xuất thủ, quả nhiên chấn động cả trận, ai ai cũng phải chú ý. Nhưng nghe vị sư tỷ lạ mặt hỏi câu ấy, Lâm Kinh Vũ không biết trả lời thế nào. Văn Mẫn vốn rất tốt bụng, thấy Lâm Kinh Vũ nửa người bê bết máu, tranh thủ lúc ngưng nghỉ hiếm hoi sơ cứu giúp y, vì tình thế khẩn cấp, nên chỉ bằng bó qua loa, rồi nhẹ nhàng dặn: “Lát nữa còn giao đấu, đệ phải cẩn thận đấy!”

Lâm Kinh Vũ thấy lòng ấm áp, gật đầu khẽ đáp: “Đa tạ sư tỷ.”

Văn Mẫn mỉm cười bước sang một bên, đứng cạnh Lục Tuyết Kỳ; Lục Tuyết Kỳ đưa mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, vẻ mặt thản nhiên, nhưng trong mắt lướt qua một tia sáng.

Bên phía Trường Sinh đường, Ngọc Dương Tử sắc mặt lạnh lùng, cánh tay độc nhất nắm chặt pháp bảo ‘Âm Dương kính’, đến nỗi gân xanh trên tay lão nổi vồng lên.

Đêm nay tập kích, không ngờ lại bị bọn tiểu bối này cho vào tròng. Ngọc Dương Tử nhìn lướt, mới đánh có một lúc mà Trường Sinh đường đã thương vong mất một phần ba, ngược lại

bên đệ tử chính đạo không may mắn tổn thất, chỉ có Lâm Kinh Vũ trúng mấy nhát chém, vết thương tuy nặng nhưng không nguy đến tính mạng.

Lý Tuân nhìn môn nhân Trường Sinh đường, mắt lấp lánh nói khê: “Tiêu sư huynh quả nhiên tính toán như thần, tại hạ rất khâm phục!”

Tiêu Dật Tài mỉm cười: “Chỉ là may mà đúng thôi, sau này còn có nhiều việc phải nhờ cậy Lý sư huynh, mong Lý sư huynh rộng lòng chỉ bảo.”

Lý Tuân rõ ràng không dám xem thường Tiêu Dật Tài nữa, gật đầu đáp: “Không dám.”

Ánh mắt Pháp Tướng dừng ở Lâm Kinh Vũ chốc lát, có ý muốn bước đến hỏi thăm, nhưng cuối cùng nén lại. Mấy ngày qua đệ tử Thanh Vân môn và Thiên Âm tự gặp nhau, nghỉ cùng một chỗ cũng khá hoà thuận, riêng Lâm Kinh Vũ trước sau vẫn lãnh đạm với các tăng nhân Thiên Âm tự; mọi người tất nhiên đều hiểu rõ nguyên nhân, chỉ có điều không ai muốn khơi lại vết thương năm xưa, các tăng nhân của Thiên Âm tự, vì vậy vô tình hay hữu ý đều tránh mặt Lâm Kinh Vũ.

Nay thấy Lâm Kinh Vũ bị thương, Pháp Tướng vẫn quan tâm, ngoảnh đầu hỏi Tiêu Dật Tài: “Tiêu sư huynh, Lâm sư đệ bên huynh vết thương có gì đáng ngại không?”

Tiêu Dật Tài đã trông thấy Văn Mẫn sang băng bó cho Lâm Kinh Vũ từ lúc nãy, bèn đưa mắt nhìn nàng. Văn Mẫn hiểu ý, khe khẽ lắc đầu, Tiêu Dật Tài mới yên tâm, nói với Pháp Tướng: “Lâm sư đệ không có gì đáng ngại đâu, Pháp Tướng sư huynh đừng lo.”

Pháp Tướng cúi đầu chấp tay, khê tụng Phật hiệu.

Tiêu Dật Tài hít một hơi thật sâu, nhìn về phía trước, sang sang nói: “Ngọc Dương Tử, dù sao ông cũng là cao nhân tiên bối, Trường Sinh đường được xếp vào tứ đại phái phiệt ma giáo, tại

sao lại dùng thủ đoạn hạ tiện bỉ ổi như vậy, không sợ người trong thiên hạ chê cười ư?”

Ngọc Dương Tử tức giận: “Các người tự xưng danh môn chính phái mà cũng mai phục chúng ta y như vậy, còn huênh hoang không biết thẹn hay sao?”

Tiêu Dật Tài vẫn bình thản, đường hoàng nói: “Chúng ta là hậu sinh văn bối, lại xa nhà ra bên ngoài, tất nhiên phải thận trọng đề phòng bọn tiểu nhân gian trá ngấm ngấm làm hại, không ngờ đó lại là... ha ha!”

Tiêu Dật Tài ít tuổi hơn Ngọc Dương Tử nhiều, nhưng miệng lưỡi sắc bén, chỉ nói vài câu đã khiến Ngọc Dương Tử tức hộc máu. Lão già lớn, lao sang, bọn đệ tử thấy môn chủ ra tay cũng ô ạt xông lên đánh; mấy người đạo hạnh cao thâm như Tiêu Dật Tài cùng chặn Ngọc Dương Tử, những người khác hăng máu lại lẫn xả vào cuộc huyết chiến.

Vốn dĩ với khí độ và bản lĩnh của Ngọc Dương Tử, không đời nào dễ dàng nổi nóng trước lời lẽ khích bác của Tiêu Dật Tài như vậy. Chỉ vì thấy chút nhân lực ít ỏi của Trường Sinh đường hao tổn quá nhiều một cách vô ích, lão đau xót phần nộ vô cùng, lại nghe Tiêu Dật Tài đối đáp sâu cay, câu nào cũng là chế giễu châm chọc, nên lão xông ào qua, mặc dù Mạnh Kỳ đứng bên vẫn còn sáng suốt, toan nói lời khuyên giải.

Ngọc Dương Tử vững vàng ở vị trí môn chủ Trường Sinh đường suốt một trăm năm nay, tất nhiên phải có chân tài thực học. Cho dù mười năm trước đã mất đi cánh tay trái trong trận Thanh Vân, đạo hạnh tổn hại nặng nề, nhưng nếu chỉ riêng Tiêu Dật Tài thì hoàn toàn không phải là đối thủ của lão.

Có điều tình thế đơn giản đó không xảy ra. Lúc này Tiêu Dật Tài đứng giữa, Pháp Tướng bên trái, Lý Tuân bên phải, ba đệ tử xuất sắc nhất trong lớp trẻ chính đạo cất đường tiến của Ngọc Dương Tử, cùng đấu với lão.

Ngọc Dương Tử hiển lộng thân uy, vung cánh tay độc nhất đối địch với cả ba. Pháp bảo Âm Dương kính biến ảo khôn lường, thoát đen thoát trắng, huyền quang ào ạt. Ánh sáng toả ra từ pháp bảo của Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng và Lý Tuân nếu không bị tám gương đó quét gạt đi, thì cũng bị Ngọc Dương Tử lúc kéo lúc đẩy, đánh văng sang một bên, không thể nào áp sát được.

Thậm chí, lúc mặt trắng của Âm Dương kính lật lên, nó còn khiến pháp bảo của ba người kia dội ngược lại quay về tấn công chủ nhân. Họ không thể tưởng tượng nổi Âm Dương kính lại có công dụng thần kỳ đến thế, suýt nữa thì lâm nguy. Lý Tuân còn bị chính pháp bảo 'Cửu Dương Xích' của mình xẹt qua tay trái, chỉ thiếu chút nữa là sẽ trở thành gã một tay như Ngọc Dương Tử đang đứng đối diện.

Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng và Lý Tuân không dám khinh suất, đều tập trung ứng phó. Ngọc Dương Tử một chọi ba, đấu với mấy nhân tài của chính đạo mà vẫn giữ vững thế thượng phong, đạo hạnh của lão thật ghê gớm.

Ngọc Dương Tử tuy lợi hại, nhưng bọn thuộc hạ thì tu hành kém lão rất xa; phải đối mặt với ngàn ấy đệ tử chính đạo mà tư chất, pháp bảo đều thuộc dạng kiệt xuất, thì dù lão có lực lượng đông đảo, cuối cùng vẫn rơi vào thế bất lợi.

Chỉ có các tăng nhân Thiên Âm tự ra tay tương đối nòng nhẹ. Nhưng Thanh Vân môn và ma giáo thù sâu như bể, môn hạ đệ tử ra tay đều tàn độc, Phần Hương cốc cũng chẳng thua Thanh Vân môn là mấy. Ngọc Dương Tử bị ba người quấn chặt, tuy đang chiếm ưu thế, nhưng nhất thời không thể thoát thân, trong lúc giao đấu lão đưa mắt ngó quanh, thấy ngoài một số ít người như Mạnh Ký đang chặt vật chống đỡ, còn những môn nhân bình thường khác đã dần nhụt chí, thương vong quá nửa.

Mạnh Ký tung một chiêu buộc đệ tử Phần Hương cốc trước

mặt phải lui lại, mặt lộ vẻ lo âu, lớn tiếng gọi Ngọc Dương Tử: “Môn chủ!”

Ngọc Dương Tử nghiêng rằng nghiêng lợi, phần hận vô cùng, nhưng lão hiểu rằng cục diện đã thế này, nếu cứ lần lữa, thì chút nền tảng còn lại của Trường Sinh đường cũng sẽ bị huỷ hoại ở đây, đành hét lớn: “Mọi người rút lui trước, ta sẽ chặn hậu!”

Lão vừa dứt lời, đệ tử Trường Sinh đường nhao nhao chạy trốn vào vùng tăm tối sau lưng. Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng và Lý Tuân rất nhạy bén, đồng thời phát lực, pháp bảo lấp lánh kỳ quang, dồn dập trút xuống Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử gầm lên, nhưng không tránh né. Âm Dương kính quay vù vù trên không lại bật lên, ‘cạch’ một tiếng đánh bay ‘Luân Hồi châu’ của Pháp Tướng, trong nháy mắt từ đen biến thành trắng. Tiêu Dật Tài lão đảo, Thất Tinh kiếm đang bay lượn không còn ai điều khiển, lao ngay xuống, đà kiếm rất mạnh, y luống cuống chân tay, liên tục bắt ấn mới lấy lại được khả năng kiểm soát Thất Tinh kiếm. Trong lúc ấy, Ngọc Dương Tử đã gạt phăng Cửu Dương xích của Lý Tuân. Thế tấn công của ba người cùng chững lại. Ngọc Dương Tử không nhân cơ hội đó đào thoát mà tung mình lên, đáp xuống giữa đám đông.

Mấy đệ tử chính đạo khác đang truy sát bọn môn nhân hoảng loạn tháo chạy của Trường Sinh đường, không ngờ Ngọc Dương Tử đột nhiên đánh đến. Lập tức có mấy người bị lão dả thương, mấy người khác bị đại lực của Âm Dương kính giáng trúng, văng ra ngoài, rơi vào vùng tối tăm, bật la hoảng rồi im bất luận, chắc đã rơi xuống hố sâu không đáy, mất mạng ở đó rồi.

Trong đêm, Ngọc Dương Tử một mình tung hoành kiêu hãnh, tả xung hữu đột giữa đám đông, yểm hộ cho đệ tử Trường Sinh đường tháo chạy. Lão tiến đến đâu, hào quang đen trắng

của Âm Dương kính rẽ đường đến đây, đẩy lui đệ tử chính đạo, uy thế như vũ bão.

Đằng xa, có mấy người đã xuất hiện rất lâu, bóng họ chập chờn trong đêm, tập trung tinh thần quan sát tình hình trận đấu, đặc biệt nhìn như đắm đắm vào Ngọc Dương Tử đang đại triển thân uy.

Ngọc Dương Tử xông xáo một hồi, áp lực đè nặng trên các đệ tử Trường Sinh đường lập tức giảm nhẹ. Bọn chúng đã chạy thoát thân được hơn một nửa, bỏ lại xác chết vương vãi; Ngọc Dương Tử trông thấy, vô cùng đau đớn xót xa.

Đúng lúc ấy, Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng và Lý Tuân đã đuổi đến nơi, lại thêm Tổng Đại Nhân, Tăng Thư Thư, Văn Mẫn của Thanh Vân môn, Pháp Thiện của Thiên Âm tự, Yên Hồng của Phần Hương cốc, cả thấy tám người nhất loạt liệng pháp bảo lên, bao vây giáp công Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử hú dài. Dã tính, sự hung hãn, đều bộc lộ rõ ràng, nhưng không hề mảy may nao núng. Âm Dương kính xoay trở bay lượn, đón trái đỡ phải, dẫn dụ phản công, quần đấu với tám người kia, từ mặt đất đánh thốc lên cao, lại từ trên cao đánh dồn xuống đất.

Cuối cùng, vì bên chính đạo đông người, dù Ngọc Dương Tử thân thông đến mấy, cũng không địch nổi, uy thế của Âm Dương kính dần dần bị đè bẹp.

Tám người bay ngang lượn dọc, phối hợp mỗi lúc một ăn ý. Tuy biết rằng ngàn này người chặn đánh một người thì không dễ coi cho lắm, nhưng viện lý do “đây là lão ma đầu tội ác chất chồng” thì cũng thấy yên dạ; họ tung ra toàn chiêu ác hiểm, nhằm thẳng vào những chỗ yếu hại của đối phương.

Ngọc Dương Tử khổ công tu hành mấy trăm năm, đâu phải chuyện đùa! Thân hình lão chìm giữa ánh đao ánh kiếm, tuy dần mất sức đánh trả, áp lực bốn bên mỗi lúc càng thêm nặng,

nhưng mặc dù Tiêu Dật Tài và bảy người kia hăng hái tấn công thế nào cũng không lọt được vào phạm vi hào quang hai màu đen trắng của Âm Dương kính.

Ngọc Dương Tử di chuyển, nhóm tấn công bám sát theo lão, cùng dịch sang bên cạnh. May mà Tiêu Dật Tài nhạy bén, vụt nhớ ra vừa rồi có đệ tử mất mạng ở chỗ này, bèn la lớn: “Cẩn thận kéo rút xuống đầm lầy!”

Câu ấy đã nhắc nhở mọi người, họ mau chóng nhận ra; quả nhiên trong lúc không để ý đã bị Ngọc Dương Tử dẫn dụ đến hố không đáy, sơ sẩy một chút là có thể rơi xuống đó, thật vô cùng nguy hiểm.

Đang giao đấu rối loạn mà Ngọc Dương Tử vẫn bộc lộ khả năng quan sát sắp đặt, giàu kinh nghiệm từng trải dày dặn, bọn tiểu bối này quả thực không thể nào bì kịp.

Khổ một nỗi dù hôm nay kinh nghiệm có nhiều, đạo hạnh có cao đến đâu đi nữa mà gặp phải mấy cao thủ trẻ tuổi tu đạo tinh thâm, tư chất rất cao, pháp bảo đặc sắc quý giá như thế này - nhất là trong bọn còn có người tỉnh táo điềm tĩnh - thì thật sự không xoay sở được nữa.

Tám người do Tiêu Dật Tài dẫn đầu, đồng thời dồn sức tấn công, trong nháy mắt vô số hào quang tới tấp đánh lên Âm Dương kính trên tay Ngọc Dương Tử. Thân hình lão rung lắc, cảm thấy áp lực trĩu nặng, khí thế như lấp bể dời non, hết đợt này đến đợt khác; đối thủ tấn công rồi có thể ngưng nghỉ một chút, còn lão phải gồng mình chống đỡ liên tục, không có cách nào hồi sức. Chặn đỡ liên tiếp mười mấy lần, cuối cùng cũng không trụ nổi nữa, lão đành thụt lùi, dần dần rời xa hố sâu không đáy.

Ra khỏi phạm vi của hố không đáy, mọi người thở phào, càng dễ dàng bao vây tấn công Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử mỗi lúc một đuối sức, liếc mắt quanh quất,

thấy trong một thoáng mà đệ tử Trường Sinh đường đã chạy gần hết, Mạnh Ký và mấy người ít ỏi đang lao đến tiếp ứng cho lão, nhưng ở bên cạnh, lại có một đám đệ tử chính đạo đông hơn ủa sang bao vây họ.

Ngọc Dương Tử lạnh buốt tim, biết rằng nếu hai ba chục người này cùng xông tới giáp công, đạo hạnh lão dù cao đến đâu, cũng cầm chắc cái chết; nhân lúc chặn đứng Hiên Viên kiếm của Tăng Thư Thư chém tới, lão thét lớn: “Các người mau chạy đi!”

Bọn Mạnh Ký sững người, liền đó cùng xoay mình bỏ chạy. Ngọc Dương Tử không muốn giằng co nữa, Âm Dương kính lại chớp nháy trên tay. Đột nhiên bạch quang toả sáng, rực rỡ chói mắt, năm thứ pháp bảo lúc đó đang lao tới Ngọc Dương Tử liền bị đẩy bật trở lui, quay về tấn công chủ nhân.

Mấy đệ tử chính đạo chẳng ngờ Ngọc Dương Tử còn có bản lĩnh ấy, tức thì rối loạn, trợn thế hé mở một chỗ hở.

Ngọc Dương Tử dày dặn kinh nghiệm, hoá ngay thành một đạo kỳ quang, nhanh như chớp lao vù tới đó.

Thân hình vừa nhích động đã áp sát đến chỗ hở, Ngọc Dương Tử thoát ra được rồi, bọn Tiêu Dật Tài đều bị bỏ lại khá xa sau lưng, đuổi theo không kịp nữa.

Đúng lúc đó, hào quang biếc xanh trỗi lên, rực rỡ chói chang, Trảm Long kiếm hung dữ phóng ra, xả thẳng đến trước mặt Ngọc Dương Tử, uy thế hung mãnh như sắp xẻ lão làm đôi.

Ngọc Dương Tử trở tay không kịp, đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, lão nhích mạnh sang phải một chút, luồng sáng xanh chém vù xuống, sát ngay thân mình lão, tay áo phơ phất bị chém nát bươm.

Cánh tay trái bị cụt từ lâu, lúc này hóa ra lại có lợi, nếu không, sẽ vô cùng đau đớn, chẳng biết lão có thể trầm tĩnh được

không. Tuy vậy, bên thân trái hiện giờ rất bỏng, chắc là bị luồng sáng xanh dữ dằn của Trảm Long kiếm đã thương. Lão không hề ngưng nghỉ, tay phải vụt lật chuyển, Âm Dương kính lập tức trở ánh đen, bắn ngang sang. Sau một tiếng kêu buồn thảm, Lâm Kinh Vũ lão đảo thoái lui, vết thương vừa bằng bó lại nứt toác ra, máu tươi tuôn xối xả!

Lúc này trước mặt đã không còn ai chặn đường, Ngọc Dương Tử mừng rỡ, toan vận sức, đồng thời nguyên rủa “Hôm nay chịu nhục với bọn tiểu bối chính đạo này, mai sau nhất định phải báo thù gấp trăm lần...”

Bỗng nhiên, trên Tử Trạch, có tiếng sấm nổ ran.

Mọi người ngược trông!

Một luồng sáng xanh lam lộng lẫy quét ngang bầu trời, mây đen kịt xoay tít trên trời như xoáy lốc hung dữ, Lục Tuyết Kỳ xuất hiện giữa tầng không, cuồng phong gào rú, gương mặt tuyết thế lạnh băng!

Trong vùng tăm tối đằng xa, hình như có người run rẩy.

Người con gái xinh đẹp lơ lửng trên cao, bước liển bảy bước, miệng niệm thần chú, trong nháy mắt chớp rạch ngang dọc, như con rắn bạc khổng lồ đang luồn lách trong mây.

Ngọc Dương Tử mặt tái mét, còn chưa kịp đối phó, thì Lục Tuyết Kỳ đã phát động “Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết”. Những tia chớp khổng lồ trên trời rầm rầm lao xuống, tụ lại trên mũi kiếm Thiên Gia, lam quang rực rỡ, chiếu sáng cả vòm trời trĩu nặng mây đen.

Lục Tuyết Kỳ không còn chật vật như năm xưa tỷ thí với Trương Tiểu Phàm nữa. Ánh chớp rợp trời phản chiếu trong đôi mắt sâu thẳm của nàng, dường như lại quay trở về một thời dĩ vãng!

Cột sáng khổng lồ chiếu hắt xuống, chưa chạm mặt đất, các đệ tử chính đạo đã nhao nhao lùi ra. Trong vòng mấy trượng

xung quanh Ngọc Dương Tử, cuồng phong gào rú, cây cối rong cỏ bật rễ, uy thế thật khủng khiếp!

Ngọc Dương Tử hú dài, y phục toàn thân căng phồng. Âm Dương kính vút lên không, toả lan kỳ quang hai màu đen trắng, trong chớp mắt đã hoà thành một thể; rõ ràng là Ngọc Dương Tử sau một hồi giao đấu kịch liệt, đã dốc toàn lực, liều chết chống đỡ!

“Rầm...!”

Cột sáng khổng lồ rầm rầm nện xuống Âm Dương kính, trong nháy mắt đã ép thân hình Ngọc Dương Tử lún sâu xuống đất, gương mặt lão thoáng vẻ đau đớn, nhưng Lục Tuyết Kỳ trên không cũng lão đảo, mặt nhợt hân đi.

Cột sáng khổng lồ ấy không hề suy giảm, vẫn ào ào tuôn ra từ Thiên Gia thần kiếm, ánh chớp loạn xạ, đánh xuống dữ dội. Ngọc Dương Tử chống đỡ, sắc mặt mỗi lúc càng xám ngoét. Chỉ vì Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết uy lực quá lớn, dám dệ tử chính đạo không thể xông vào đánh hội đồng, nếu không, lúc này ngàn đao vạn kiếm cùng bổ xuống thì Ngọc Dương Tử đã biến thành đồng thiet băm rồi.

Đôi mắt lão đầy vẻ oán độc, mặt mày rúm rỏ, lão nhìn mặt vận sức, cắn rách lưỡi, máu tươi phun lên Âm Dương kính, hào quang bỗng rực rỡ, dội ngược lên cây cột sáng khổng lồ của Lục Tuyết Kỳ.

Tiêu Dật Tài và mọi người nhận thấy không ổn, ào ào phóng tới. Ngọc Dương Tử rú vang, tung mình bay lên, Âm Dương kính quét mạnh sau lưng; tám gương được tiếp sức bởi tinh huyết của lão đã cuộn cuộn ánh sáng, bọn Tiêu Dật Tài không dám đối đầu, đều nhao nhao dạt ra.

Ngọc Dương Tử tung chiêu tuy dữ dội, nhưng sau trận đấu kịch liệt, rồi vận dụng kỳ thuật tàn khốc, nguyên khí của lão đã hao tổn nặng nề, bước chân cũng loạng choạng không vững.

Nhưng con người ấy thật phi thường, trong tình trạng như vậy vẫn gắng gượng đề khí một lần nữa, bay vù đi, cuối cùng tan biến trong vùng bóng tối.

Bọn Lý Tuân còn muốn đuổi theo, Tiêu Dật Tài cân nhắc lợi hại, lớn tiếng ngăn cản: “Chớ cùng chớ đuổi, trong Tử Trạch nguy cơ giăng bốn bề, chúng ta thì không thông thuộc địa hình, cẩn thận là trên hết!”

Lý Tuân tuy không bằng lòng, nhưng tối nay Tiêu Dật Tài quả thực đoán việc như thần, khiến y rất khâm phục, đành dừng lại.

Trận chiến đêm nay, cuối cùng đã chấm dứt với sự thảm bại của Trường Sinh đường.

Hai bên chém giết lẫn nhau, chính đạo cũng có tổn thất, nhưng so với Trường Sinh đường, thì còn khá hơn rất nhiều.

Chương 19 ĐƯỜNG CÙNG

Trời tối đen như mực, lạnh lẽo thê lương.

Đột nhiên một luồng hào quang loé sáng trong đêm, tiến vùn vụt từ xa đến, nhưng trông có vẻ run rẩy, trông chừng.

Dưới mặt đất, Mạnh Kỳ đang cuống cuống bỏ chạy, sau lưng y là đám tàn quân Trường Sinh đường, nhìn qua ước chừng chỉ còn năm sáu mươi người, mặt ai cũng lộ vẻ kinh hoàng khiếp sợ, ngoài nhìn con đường vừa bỏ lại sau lưng.

Rồi họ trông thấy luồng hào quang ấy.

Đám đệ tử náo động, nhiều tên bật reo hò, Mạnh Kỳ nhìn người đang bay tới, nét mặt càng thêm lo lắng.

Luồng sáng lướt đến gần, dừng lại, Ngọc Dương Tử đáp xuống đất. Bọn môn đồ tức thì nhao nhao “Môn chủ, Môn chủ”, nhưng chưa kịp ủa lên, đã thấy Ngọc Dương Tử nhợt mặt, ộc ra một ngụm máu to, nhuộm đỏ cả vạt áo trước ngực.

Mọi người thất sắc.

Mạnh Kỳ chạy lên trước đỡ lấy Ngọc Dương Tử, chạm tay vào thấy toàn thân lão đều lạnh buốt, khác hẳn bình thường, dưới lớp y phục, người lão còn run run, Mạnh Kỳ bất giác tái mặt.

Ngọc Dương Tử cảm nhận được nỗi kinh hãi của Mạnh Kỳ, lại đưa mắt nhìn quanh, nhận thấy đám đệ tử đều có nét khiếp đảm, dù biết hôm nay chúng như chim bị tên huyệt, sợ cành cây cong, đã mất hết ý chí chiến đấu, nếu chính lão cũng không trụ

vững được nữa, thì Trường Sinh đường sẽ rơi vào cảnh sây đàn tan nghệ.

Lão liên cố gắng lấy lại tinh thần, nén khí huyết nhón nhạo nơi ngực, nói rành rọt: “Các người đừng hốt hoảng, tại vừa rồi ta vận công ép máu ứ trong người ra, không có gì đáng ngại đâu.”

Ngày thường ở Trường Sinh đường, Ngọc Dương Tử chẳng khác nào một vị thần, lúc này lời lão cũng có đôi chút tác dụng, đám môn nhân trông bớt vẻ hoang mang, tỏ ra an tâm hơn nhiều.

Nhưng Ngọc Dương Tử nói thì nói vậy, chứ sắc mặt thực ra đã rất xấu, trắng bệch như tờ giấy, nửa người bên trái máu loang, tay áo đã biến mất, trông nhếch nhác khôn đốn vô cùng. Cũng may đang giữa đêm khuya, trời tối đen, nếu là ban ngày, hơn một trăm con mắt chăm chú kia nhất định sẽ nhận ra lão hiện đã suy kiệt lắm rồi.

Mạnh Ký cau mày, ngoảnh đầu nói to với bọn môn nhân: “Môn chủ không có gì đáng ngại, các người hãy tránh sang chỗ khác nghỉ tạm, đợi trời sáng sẽ tính sau!”

Mọi người vâng lời lục tục tản ra. Chúng vừa đi cách một quãng, Mạnh Ký chợt thấy thân hình Ngọc Dương Tử bên tay mình trĩu xuống liền vội vàng gồng đỡ, nhìn sang Ngọc Dương Tử, con tim y muốn bật ra khỏi lồng ngực.

Ngọc Dương Tử mặt cắt không còn hột máu, hơi thở nặng nhọc, cũng may đang được dìu đỡ, nếu không, chắc lão không gượng nổi nữa.

Mạnh Ký vội đỡ lão ngồi xuống. Ngọc Dương Tử xếp bằng trên đất thiền định, từ từ thở ra hít vào, một lúc lâu, hơi thở dần dần đều đặn, sắc mặt cũng khá hơi đôi chút.

Trong lúc ấy Mạnh Ký vẫn đứng bên cạnh lão, vừa căng thẳng, vừa lo âu, đồng thời quan sát xung quanh.

Trời đêm đen kịt, ngoài đồng lửa nhỏ của đám đệ tử Trường Sinh đường, xung quanh tối đến mức xoè tay trước mặt không nhìn thấy ngón.

Đêm đen hiểm ác dường như cũng rình mò Trường Sinh đường, môn phái đang sa vào cảnh bấp bênh khôn đoán.

Ngọc Dương Tử từ từ mở mắt.

Mạnh Ký liền khê gọi: “Môn chủ có sao không?”

Ngọc Dương Tử cười cay đắng, lão không thể đánh đồng Mạnh Ký với đám môn đồ bình thường kia, bèn lặng lẽ thở dài: “Vừa nãy mấy tên nhãi nhép ấy hợp lực tấn công ta, nguyên khí hao tổn nặng nề, sau đó còn có đứa con gái thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết của Thanh Vân môn...”

Mạnh Ký tái nhợt mặt, thất kinh hỏi: “Trong đám người đó lại có cao thủ như vậy ư?”

Ngọc Dương Tử hần học nói: “Chưa hết đâu, mấy kẻ giao thủ với ta, ít nhất có ba bốn tên đạo hạnh tư chất đều cao thâm lạ thường, cuối cùng, ta đành thi triển ‘Huyết Chú’, mới gắng gượng thoát ra được!”

Mạnh Ký mặt đã tái càng tái hơn, Huyết Chú là thứ ma chú chân pháp rất nổi tiếng của Trường Sinh đường, có thể tăng cường đạo hạnh ngay tức khắc, nhưng sau đó tác dụng phụ của nó cũng vô cùng đáng sợ, đạo hạnh tổn hại đã đành, nhưng còn rút ngắn tuổi thọ nữa.

Thảng thốt một lúc, Mạnh Ký mới bình tĩnh lại được, y hỏi: “Môn chủ, bây giờ chúng ta định thế nào?”

Ngọc Dương Tử nghiêm mặt, trầm ngâm, rồi cảm tức nói: “Đám lao phải theo lao, đợi trời sáng, chúng ta lập tức đi sâu vào Tử Trạch, tiến vào ‘đầm trong’ tìm báu vật!”

Mạnh Ký biến sắc, không kìm được kêu lên: “Môn chủ...”

Ngọc Dương Tử xua tay, chặn trước câu nói của Mạnh Ký: “Ta biết ngươi định nói gì, nhưng nếu hôm nay ta rời khỏi Tử Trạch, thì sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay ba đại phái kia, chi bằng liều ngay lúc này!”

Mạnh Ký sững sờ nhìn Ngọc Dương Tử, thấy nét hung tợn trên khuôn mặt xanh tái của lão mỗi lúc càng hiện rõ, đoán

chừng không thể khuyên giải được nữa, đành chậm chạp đứng dậy, ngẩng đầu nhìn trời, thầm than thở.

Cái đầm chết khổng lồ này nằm ở phía tây nam Thần Châu hạo thổ, phạm vi xấp xỉ tám ngàn dặm, trải dài liên tục, xưa nay ít có dấu vết con người. Trong đó lại phân thành hai lớp: một là 'đầm ngoại', cũng chính là nơi hiện nay họ đang đứng, thuộc ngoại vi Tử Trạch, chiếm đến bảy tám phần diện tích đầm lầy, hồ không đáy phân bố dày đặc, nhưng người tu đạo thì chẳng coi chuyện đó vào đâu, chỉ cần đi đứng cẩn thận, đừng giẫm sai chỗ thì không có gì đáng ngại cả.

Nằm sâu trong Tử Trạch còn có một nơi rất bí ẩn, quanh năm bị bao phủ bởi khí độc đầm lầy, không ai biết được tình hình cụ thể ra sao. Thì thoảng có cao nhân tu đạo đi vào tìm hiểu, đều biến mất tăm, vì vậy cả hai phái chính tà đều không dám mạo hiểm thâm nhập nữa.

Mấy ngày gần đây, rất nhiều người sục tìm báu vật trong Tử Trạch, nhưng đến nay vẫn không có manh mối gì. Ngọc Dương Tử đã dự đoán từ lâu, thứ báu vật ấy chắc hẳn nằm ở khu vực hung hiểm khó lường nhất kia. Nếu là bình thường, có lẽ lão còn suy đi tính lại, ít nhất cũng phải chuẩn bị kỹ càng một vài hôm, nhưng đến giờ tình thế bất buộc, lão như con bạc khát nước, không còn bận tâm đến bất kỳ chuyện gì khác nữa.

Làn gió đêm lùa tới.

Môn nhân Trường Sinh đường sau một đêm dốc sức giao đấu đã mệt mỏi ngã thiếp đi, đồng lửa trên đất cũng dần dần lụi tắt. Ngọc Dương Tử vẫn ngồi thiền, Mạnh Ký ban nãy còn đứng bên cạnh, lúc này có lẽ cũng đã đi sang phía bọn môn đồ rồi.

Đột nhiên, Ngọc Dương Tử mở bừng mắt, ánh nhìn hung tợn tựa hồ pha lẫn cả sự sợ hãi, quan sát khắp xung quanh.

Đêm khuya, bóng tối dày đặc.

Cơ bắp toàn thân lão căng cứng, rồi lão từ từ đứng dậy.
Cánh tay độc nhất siết chặt lấy Âm Dương kính.
Gió buốt thấu xương, thổi thốc vào mình lão, lạnh đến tận tim.
Từ nơi xa trong bóng tối, dần dần vang lên tiếng bước chân.
“Thịch thịch thịch...”
“Soạt soạt soạt...”
“Hù hù hù...”

Những tiếng bước chân với tiết tấu khác nhau, cùng một lúc từ ba hướng, khê khàng nhưng đều bước, dồn về phía Trường Sinh đường.

Khuôn mặt Ngọc Dương Tử lần đầu tiên xuất hiện một tia tuyệt vọng, lão đột ngột thét: “Quân súc sinh, rút ngay đi!”

Tiếng thét hùng hồn, tuy khí lực không đủ nhưng vẫn vang đi rất xa trên đầm lầy, đã đánh thức bọn môn nhân đang say ngủ. Chúng vừa kêu la kinh sợ vừa hoang mang bò dậy, tức tốc tập hợp lại.

Ngọc Dương Tử sắc mặt biến đổi liên tục, trái tim mỗi lúc một trĩu nặng, lão ngoảnh đầu trông trái ngó phải, quát lớn: “Mạnh Ký đâu?”

Đám đệ tử đưa mắt nhìn nhau, rất lâu không một ai trả lời, hiển nhiên đều không hay biết.

Ngọc Dương Tử tức khí, đầu óc quay cuồng, thiếu chút nữa lại ộc máu ra.

Đúng lúc đó, có giọng đàn ông bình thản vang lên: “Ngọc Dương Tử sư thúc định tìm người này ư?”

“Vù”, từ bóng tối phía trước một vật bay vèo tới, vạch qua không trung một đường cong, rơi xuống trước mặt Ngọc Dương Tử và đám môn nhân Trường Sinh đường, lăn đi mấy vòng.

Đã có người thấp đuốc từ lúc nào. Dưới ánh lửa soi, ai nấy cùng kinh hoàng nhận ra đó chính là thủ cấp của Mạnh Ký, ban nãy y còn đứng đây nói chuyện với họ, lúc này hai mắt y mở trừng trừng, đọng đầy sự sợ hãi, chết không nhắm mắt.

Ngọc Dương Tử hít một hơi thật sâu, dời ánh mắt khỏi thủ cấp tên trợ thủ đắc lực cuối cùng của mình, nhìn chằm chằm tới trước, lạnh lùng hỏi: “Tần Vô Viêm phải không?”

Một người trẻ tuổi chậm rãi bước ra, mặt mày xanh xao nhưng tươi cười ôn hoà, tủm tỉm nói: “Sư thúc quả là tinh tường, tiểu diệt đứng trong bóng tối mà người cũng nhận ra, rất khám phục!”

Sắc mặt Ngọc Dương Tử khó coi đến cùng cực, lão đánh giọng: “Người gớm thật! Vạn Độc môn đối xử với đồng môn thánh giáo thế này, lão độc vật sư phụ người lẽ nào không sợ chết đi sẽ bị Thiên Sát Minh vương giáng xuống địa ngục hay sao?”

“À!” Tần Vô Viêm áp tay vào đầu ra vẻ kinh hãi, nhưng nét mặt thì cười cợt bình thản, không mảy may sợ sệt, y ngoảnh đầu về một hướng khác: “Kim tiên tử! Tội danh lớn thế này, Vạn Độc môn không dám gánh một mình, sao nàng còn chưa lộ diện đi?”

Ngọc Dương Tử biến sắc, vội quay sang nhìn. Từ trong bóng tối phía trái quả nhiên có một cô ả dáng điệu thướt tha bước ra, khuôn mặt đầy vẻ phong tình, vừa xuất hiện là khiến đêm đen như bừng sáng.

“Kim Bình Nhi!”

Ngọc Dương Tử nghiêng răng nghiêng lợi bật ra ba chữ.

Kim Bình Nhi cười duyên dáng: “Ngọc Dương Tử sư thúc, lâu lắm không gặp, người lâu nay vẫn khoẻ chứ?”

Câu hỏi thăm còn độc địa hơn cả những lời chửi mắng chua cay nham hiểm nhất. Ngọc Dương Tử trừng trừng nhìn cô ta, lạnh lùng đáp: “Trường Sinh đường và Hợp Hoan phái xưa nay nước sông không phạm nước giếng, vì sao người và Vạn Độc môn cùng giở trò giầu đồ bìm leo như vậy?”

Kim Bình Nhi tủm tỉm cười: “Người thật chóng quên! Mấy hôm trước, nghe tin con đến Tử Trạch, người sợ Hợp Hoan phái

sẽ tranh đoạt báu vật, bèn hạ lệnh giết mấy tên đệ tử Vạn Độc môn để lấy độc dược ‘Hắc Thiêm tán’ của bên ấy, rồi đem đi sát hại bốn môn hạ Hợp Hoan phái ở phía bắc thôn Đại Vương. Đúng không?”

Ngọc Dương Tử tái mặt, thất thanh hỏi: “Sao ngươi...?” nói chưa dứt, lão nín bật.

Kim Bình Nhi điềm đạm nói: “Sư thúc mưu sâu kế hiểm, muốn xúi giục Hợp Hoan phái đấu với Vạn Độc môn, thật là cao tay! May mà Tần Vô Viêm sư huynh sáng suốt, thận trọng điều tra, cuối cùng đã khám phá ra chân tướng, nếu không chúng tôi đã bị sư thúc xỏ mũi rồi!”

Tần Vô Viêm mỉm cười: “Tiên tử đừng nói thế, được dốc sức vì tiên tử là niềm hân hạnh của hạ!”

Ngọc Dương Tử suy tính rất nhanh. Tình hình trước mắt nguy cơ muôn trùng, hai tên này tuy còn trẻ, nhưng mấy năm nay đã nổi danh thiên hạ, đều không phải là hạng non nớt, lại thêm đám người lơ nhố sau chúng, tuy chưa lộ mặt, nhưng chắc chắn là quân mai phục của Vạn Độc môn và Hợp Hoan phái. Vậy thì đêm nay lành ít dữ nhiều mất rồi.

Ngọc Dương Tử đang bối rối ngẫm nghĩ, bỗng nghe bọn đệ tử xôn xao, tựa như trông thấy một thứ gì kinh khủng lắm. Lão vội ngoái lại, vừa nhìn thấy, mặt đã cắt không còn hột máu. Trên con đường rút lui sau lưng lão, Quỷ Lệ mặt mày lâm li đang chậm rãi bước ra khỏi bóng tối.

Ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh, Ngọc Dương Tử thoát hiểu hết, lão tuyệt vọng cười thê thảm: “Vậy ra ba phái các ngươi đã sớm thoả thuận để cùng đối phó với Trường Sinh đường. Thật nực cười, vì ta còn định gây mâu thuẫn giữa các ngươi, đúng là bọ ngựa rình bắt ve, chim sẻ đã đứng sau!”

Tần Vô Viêm tủm tỉm, rồi đột ngột lớn tiếng: “Các vị đệ tử Trường Sinh đường! Các vị cũng thấy rồi, đêm nay Trường Sinh

đường khí số đã tận, những người thức thời hãy mau bước sang phía chúng ta thì được bảo toàn tính mạng.”

Trong lúc y nói, thì phía sau lưng Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi và Quỷ Lệ cùng nổi lên những bóng đen. Có vô số người tay cầm pháp bảo binh khí ùn ùn đổ ra, vây chặt lấy Ngọc Dương Tử và đám đệ tử.

Gió đêm thổi nhẹ, anh hùng mặt lộ!

Môn nhân Trường Sinh đường đưa mắt nhìn nhau, lúc này ai nấy đều hiểu rõ, dù chiến đấu nữa cũng chỉ còn một con đường chết; bị ba phái lớn vây đánh, họ đã tuyệt đường, hết mọi cơ hội sống rồi.

Ngọc Dương Tử thầm kêu than, quả nhiên chợt có người hét to: “Ta đầu hàng, ta đầu hàng...” rồi lao ra, chạy sang phía Tần Vô Viêm.

Sau người mở đầu, đám đệ tử nhốn nháo, chỉ lát sau tất cả cùng chạy ra, chẳng một ai cam tâm chịu chết. Ngọc Dương Tử vừa kinh hãi vừa giận dữ, luôn miệng thét ngăn, nhưng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc thế này, còn ai để ý đến lão nữa? Bọn môn nhân chạy sang mỗi lúc một nhiều, tình thế không thể nào khống chế và ngăn chặn nổi.

Ngọc Dương Tử tức giận bầm gan tím ruột, mắt loé lên những tia hung dữ. Lão gầm vang, tung mình theo đám đông, tiện tay túm lấy một tên đệ tử Trường Sinh đường toan giết chết để thị uy. Những tên khác trông thấy la lối om sòm, chạy càng nhanh hơn, chỉ còn mỗi gã xấu số trong tay lão, sợ đến nỗi mềm nhũn cả người.

Mặt mũi Ngọc Dương Tử trông thật kinh khủng. Thấy cơ nghiệp mấy trăm năm của Trường Sinh đường sắp bị huỷ trong chốc lát, cơn giận như thiêu đốt tâm can, lão dồn sức định bóp chết tên đệ tử, tên đó khiếp đảm cùng cực, hầu như không thốt nổi một tiếng khóc than.

Ngọc Dương Tử nhìn nó, rồi lại ngoảnh nhìn những kẻ đã bỏ mình chạy trốn, bỗng thấy bãi hoải cả người, tay lỏng ra, tên đệ tử rơi bộp xuống đất.

Tự nhiên thoát chết, nó thật không dám tin, vội vừa lăn vừa bò mỗi lúc một xa Ngọc Dương Tử.

Trong chốc lát, chỉ còn lão môn chủ lạc lõng đứng trơ.

Quý Lệ, Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi từ ba hướng cùng tiến đến.

Không khí bỗng lặng hẳn đi. Ngọc Dương Tử phờ phạc rời rã, đưa mắt nhìn từ Tần Vô Viêm sang Kim Bình Nhi, rồi đến Quý Lệ, môi mấp máy, chợt than: “Thôi, thế là hết.”

Ba người bước đến chỗ chỉ còn cách Ngọc Dương Tử chừng một trượng thì cùng dừng lại, khép thành một vòng tròn, vây Ngọc Dương Tử vào giữa.

Kim Bình Nhi cất tiếng đầu tiên, cười nụ: “Thế nào, sư thúc còn gì để nói nữa không?”

Mắt Ngọc Dương Tử loé lên một tia oán độc, nhưng mặt vẫn thản nhiên, lát sau lão chậm rãi nói: “Hôm nay ta lâm bước đường cùng. Cái tên Trường Sinh đường, cũng chấm dứt từ đây.”

Tần Vô Viêm vỗ tay: “Sư thúc nhìn xa trông rộng thật!”

Ngọc Dương Tử run run, một nhân vật tầm cỡ như lão, hôm nay lại bị bọn vãn bối làm nhục đến thế này, thực là sống chẳng bằng chết, nhưng lão nuốt giận, thông thả nói tiếp: “Ta đã tuyệt đường, đành vậy! Ta đầu hàng các ngươi, đạo hạnh của ta chắc cũng có chỗ để các ngươi dùng chứ?”

Lão nói xong, Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi thoát ngũ ngang. Đạo hạnh của Ngọc Dương Tử cũng ngang ngửa với Quý Vương, Độc Thần, nhất là đêm nay lão đã một mình đấu với cả chục nhân vật kiệt xuất của chính đạo, giáo chúng ma giáo đứng quan sát trong bóng tối đằng xa, ai cũng phải kinh ngạc.

Nếu vừa rồi không có cuộc chiến nảy lửa giữa Trường Sinh đường với phe chính đạo, thì muốn tiêu diệt họ, e không dễ

dàng như vậy. Có được Ngọc Dương Tử, tức là có được sự chi viện mạnh mẽ bậc nhất, có được một ưu thế cực lớn trong những cuộc chiến tranh nội bộ ma giáo sau này.

Nghĩ tới đây, Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi vốn là những kẻ đầy dã tâm, đều không giấu được vẻ do dự.

Đúng lúc ấy, Quỷ Lệ vẫn im lặng từ nãy tới giờ chợt lên tiếng: “Đạo hạnh ông cao như vậy, dã tâm lớn như vậy, thân phận lại ở trên chúng ta, nếu ông vào Quỷ Vương tông, chắc ngày sau ông sẽ đè đầu cuội cổ ta. Cái tương lai ấy, nếu là ông, ông có chấp nhận không?”

Hắn nói rất điềm đạm, nhưng ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn Ngọc Dương Tử, Ngọc Dương Tử lạnh buốt tim. Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi đều là người thông minh, mau chóng hiểu ra điểm mấu chốt của vấn đề, lập tức mỉm cười.

Nhưng vẻ tươi cười ấy đối với Ngọc Dương Tử chẳng khác nào quỷ hiện.

“Sư thúc quả là thông minh tuyệt đỉnh, lúc này vẫn nặn ra mưu kế tuyệt diệu ấy, tiểu bối thực khâm phục, khâm phục!” Kim Bình Nhi cười duyên dáng, đồng thời, bên tay phải cô ta, một dải sáng tia rực lên.

Quỷ Lệ và Tần Vô Viêm gần như đồng thời áp sát Ngọc Dương Tử hơn nữa.

Gió đêm căm căm, lạnh thấu xương cốt.

Ngọc Dương Tử trông khắp bốn phía, lòng phần hận không sao kìm nổi, lão hú một tràng dài, tung mình bay lên, cố gắng một lần chót, quyết không chịu bó tay đợi chết!

Đằng xa, nơi nghỉ của đám đệ tử chính đạo trở lại yên tĩnh như cũ. Tiêu Dật Tài tăng cường thêm mấy sư đệ gác đêm, đủ thấy y suy nghĩ rất thận trọng chu đáo.

Ở một chỗ vắng vẻ gần đó, Lục Tuyết Kỳ ngồi một mình lặng

lẽ, không lâu sau, Văn Mẫn bước đến, ngồi xuống bên cạnh nàng, cong môi khẽ nói: “Tổng Đại Nhân đúng là một tên đại ngốc.”

Lục Tuyết Kỳ đưa mắt nhìn ra xa, thấy Tổng Đại Nhân ngồi bên đồng lửa, vẻ mặt lúng túng, không hiểu vừa rồi nói chuyện gì với Văn Mẫn, thì thoảng cứ nhìn trộm lại đây ra chiều lo lắng, mà không dám bước sang.

Mắt Lục Tuyết Kỳ thấp thoảng nét cười, nàng bảo Văn Mẫn: “Sư tỷ hà hiếp người ta bao nhiêu năm rồi, mấy khi có dịp ra ngoài, nên đối xử với huynh ấy tử tế hơn mới phải.”

Văn Mẫn hừ một tiếng, nàng xưa nay rất thân với Lục Tuyết Kỳ, cũng không giấu giếm gì người sư muội này cả, bèn háng giọng rồi kể: “Hắn thật thà quá thể. Thật không rõ chuyện Diên sư thúc năm xưa thế nào, nghe nói sư thúc đã rủ rê... à không, cưới được Tô sư di tử từ bên Tiểu Trúc phong nhà mình về. Đúng là rất xuất sắc, nhưng đồ đệ thì, rất một lũ ngu ngốc...”

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, không nhìn ra xa nữa, lát sau thì thâm: “Tỷ nói đúng, đệ tử Đại Trúc phong năm xưa có rất nhiều người thật thà...”

Nói đến đây, giọng nàng nhỏ dần. Văn Mẫn ngậy người nhìn Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên thở dài, vỗ nhẹ lên vai nàng bảo: “Muội đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Lục Tuyết Kỳ làm thỉnh, cúi đầu không nói.

Đêm lặng lẽ trôi qua.

Trời sáng, Tiêu Dật Tài tập hợp mọi người lại bàn bạc: “Trường Sinh đường hiện đã hao tổn nguyên khí, chúng ta tạm thời không có kẻ địch. Đã sục sạo trong Tử Trạch này suốt mấy hôm, nhưng chúng ta chưa thấy một manh mối nào về dị bảo, chẳng hay các vị sư huynh có ý kiến gì không?”

Pháp Tướng tần ngần im lặng, Lý Tuân hỏi Tiêu Dật Tài: “Tiêu sư huynh muốn tiến vào đầm trong, dò tìm ở khu vực hung hiểm nhất phải không?”

Tiêu Dật Tài hơi cảm thấy bất ngờ, gật đầu đáp: “Đúng thế. Chúng ta đã đến đây rồi, cũng không thể nữa chừng bỏ dở.”

Pháp Tướng cau mày: “Tiêu sư huynh nói có lý, nhưng sâu trong Tử Trạch không khí rất độc, nghe nói còn có nhiều thú vật côn trùng quái gở không tưởng tượng nổi, đáng sợ vô cùng. Ngần này người cùng tiến vào thì thực quá nguy hiểm.

Tiêu Dật Tài gật đầu, tiếp ngay: “Đúng, điều Pháp Tướng sư huynh nói cũng là điều ta đang lo nghĩ. Ta cho rằng, tốt nhất nên để phần lớn ở lại ‘đầm ngoài’ tiếp tục tìm kiếm, còn mấy chúng ta và vài vị đồng môn đạo hạnh cao thâm sẽ vào ‘đầm trong’. Hai vị thấy thế nào?”

Lý Tuân dăm chiêu hồi lâu rồi tán thành: “Cũng đành như vậy thôi.”

Pháp Tướng im lặng gật đầu.

Bàn bạc chung đến đó là dừng, các môn phái về thảo luận riêng để chọn người. Một lúc sau, Phần Hương cốc cử Lý Tuân, Yên Hồng, Thiên Âm tự cử Pháp Tướng, Pháp Thiện; Thanh Vân môn số lượng đông hơn, ngoài Tiêu Dật Tài, Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư, còn thêm Lâm Kinh Vũ bởi đêm qua y đã thể hiện bản lĩnh rất mạnh mẽ, đồng thời cũng vì y tha thiết yêu cầu, nên được xếp vào nhóm.

Sau khi sắp xếp ổn thoả công việc trong môn phái mình, thì tám người, do Tiêu Dật Tài dẫn đầu, cùng ngự pháp bảo bay vào ‘đầm trong’.

Bên kia bờ Tử Trạch, Quỷ Lệ, Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi đứng bên nhau, sau lưng là ba hàng người tách riêng theo nhóm, nhưng nhóm này lại ngấm ngấm đối đầu, cảnh giác với các nhóm kia.

Tần Vô Viêm chợt thở dài: “Ngọc Dương Tử sư thúc là bậc anh hùng, ngày nay lại trút mệnh trong Tử Trạch, có thể nói đã chết một cách xứng đáng, phải không?”

Quý Lệ im lặng. Kim Bình Nhi cười nhạt, cũng không nói gì.

Tần Vô Viêm không bận tâm, tủm tỉm hỏi: “Sao, tiếp theo đây hai vị định thế nào?”

Kim Bình Nhi nhìn y, đột ngột quay người, vừa đi vừa nói: “Việc lớn đã xong, tất nhiên đường ai người nấy đi!”

Tần Vô Viêm trông theo, cao giọng hỏi: “Tiên tử phải về bẩm báo công việc phải không?”

Kim Bình Nhi không nói thêm một lời nào, cười nhạt, Tần Vô Viêm liền bảo: “Ta sẽ ở đây trong, cung kính chờ đợi tiên tử. Đến lúc đó mong tiên tử nương tay cho!”

Chẳng biết Kim Bình Nhi có nghe thấy hay không, cứ mãi miết đi mỗi lúc một xa. Đệ tử Hợp Hoan phái cũng đi theo cô ta.

Quý Lệ nhìn Tần Vô Viêm, ánh mắt lạnh lùng, rồi gã quay mình, bước về chỗ đám môn hạ Quý Vương tông. Tần Vô Viêm đứng tại chỗ cũ, mỉm cười không nói gì, nhưng ánh mắt cũng lạnh dần đi.

Trong Tử Trạch, trời mỗi lúc một âm u, mây đen dường như lại sắp kéo đến.

Chương 20

KHÍ ĐỘC TRÊN ĐẦM LẦY

Gió thổi qua đầm lầy.

Rong cỏ rạp rờn dưới chân, nước gợn sóng lăn tăn, phóng mắt trông ra thấy bao la bát ngát, tuy không có sự sống của con người, nhưng cảnh sắc khiến lòng thật rung động.

Phệ Hồn toả ánh sáng xanh đen nhàn nhạt, hào quang lóng lánh, lơ lửng giữa lưng chừng trời. Quỷ Lệ đứng trên pháp bảo, tay chấp sau lưng, chăm chăm ngóng về nơi xa.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời hiếm có trong Tử Trạch, mặt trời ấm áp rọi xuống, cảnh sắc u tối ảm đạm thường thấy cũng nhạt đi rất nhiều. Nhưng trước mặt gã, cách chừng mười trượng, lại có một dải hơi độc khổng lồ dày đặc, mênh mông đồ sộ trào lên, trườn sang trái, sang phải, cao tới mức khó nhìn thấy đỉnh, không biết nó trải rộng đến tận chỗ nào.

Đó chính là 'đầm trong' của Tử Trạch, một trong những nơi hung hiểm nhất thế gian.

Tiểu Hôi chồm hồm trên vai hần thấp thỏm kêu khê.

Quỷ Lệ giơ tay vỗ về con khỉ, Tiểu Hôi yên tĩnh trở lại, đôi mắt linh hoạt nhìn thẳng vào màn hơi độc. Đúng lúc đó, sau lưng có tiếng rít, rồi một luồng sáng lao tới như chớp.

Quỷ Lệ nhích người, bảo bối Phệ Hồn như hiểu ý chủ, chậm rãi ngoặt lại.

Luồng sáng kia dừng đột ngột, một người trẻ tuổi, lông mày

lưỡi mác, đôi mắt sáng và sắc sảo, ngự không tới trước mặt Quỷ Lệ, hành lễ: “Phó tông chủ, tất cả đã sắp xếp xong xuôi!”

Quỷ Lệ gật đầu: “Tốt, việc ở đây giao lại cho người.”

Nói đoạn, gã như sực nhớ ra điều gì: “Yên Hồi!”

Gã thanh niên tên gọi Yên Hồi đó đáp: “Phó tông chủ dặn gì ạ?”

Quỷ Lệ nhìn ra phía sau lưng y: “Người xưa nay điềm tĩnh, ta rất yên lòng, nhưng Sát Sinh Hoà Thượng tính tình hung bạo, sát tính quá nặng. Dù mọi thế lực các phương đang tụ tập trong Tử Trạch, nhất thiết không được vọng động, người phải trông chừng y cho kỹ.”

Yên Hồi mỉm cười: “Phó tông chủ yên tâm! Sát Sinh tuy mục hạ vô nhân, nhưng không bao giờ dám kháng lệnh người, thuộc hạ cũng sẽ kiểm soát hẳn.”

Quỷ Lệ nhìn y, gật gù, đang định quay đi, bỗng Yên Hồi gọi: “Phó tông chủ, vẫn còn một việc nữa.”

Quỷ Lệ nhìn lại, Yên Hồi ngần ngừ, thúc pháp bảo đến gần Quỷ Lệ, hạ giọng thì thầm: “Vừa rồi nhận được tin từ Tổng đàn, mấy hôm trước hai vị tiền bối Thanh Long và Chu Tước cũng đã lên đường đến Tử Trạch.”

Quỷ Lệ biến sắc, nhưng lập tức lấy lại vẻ bình thản, im lặng một lúc rồi bảo: “Đừng lo, tin đó ra, các người cứ theo kế hoạch mà hành động, chờ xem tình hình biến chuyển thế nào.”

Yên Hồi cúi đầu: “Vâng.”

Nói đoạn, y chào Quỷ Lệ rồi quay mình đi.

Quỷ Lệ trông theo đến khi bóng y biến mất mới chậm rãi quay lại, nhìn trân trân vào đám hơi độc khổng lồ hồi lâu rồi bảo: “Tiểu Hồi, chúng ta đi nào!”

Tiểu Hồi chồm hồm trên vai Quỷ Lệ, gãi đầu kêu chí choé.

Quỷ Lệ mỉm cười, Phệ Hồn rực sáng, người và khí lãng mình tới trước, lao vào vùng chướng khí mệnh mang.

Vừa tiến vào, mọi ánh sáng xung quanh đều tắt lịm, vòm trời rạng rỡ cũng mất tăm mất tích, bốn bề chỉ còn một màn

xám xịt đục ngầu, xa quá nửa trượng là không nhìn rõ gì nữa.

Cùng một lúc khi Quỷ Lệ lọt vào vùng khí độc, Phệ Hồn cũng toả ánh sáng rực rỡ, tạo nên một vầng hào quang chắc chắn bao bọc lấy hắn và Tiểu Hôi, hơi độc ngùn ngụt cuộn quanh, nhưng không lấn vào được phạm vi hào quang ấy.

Bay được một lúc lâu, sắc mặt Quỷ Lệ dần dần đanh lại. Dải chướng khí độc hại này là mốc phân chia rõ rệt nhất địa giới hai phần trong và ngoài Tử Trạch. ‘Đầm ngoài’ tuy đầy rẫy hố sâu, nhưng nếu cẩn thận chú ý thì cũng không đáng ngại, còn vào ‘đầm trong’ rồi thì lại khác, ngay màn hơi độc này thôi, người thường chưa cần hít phải, chỉ cần để tiếp xúc với da, chất độc cũng sẽ thấm thấu, chạy vào tim mà chết.

Đạo hạnh Quỷ Lệ rất cao, vượt xa “gã đệ tử bé nhỏ” năm nào trên Thanh Vân sơn, nhưng vẫn không dám sơ suất trước thứ chướng khí ấy. Trên đầm lầy, khắp nơi đầy những hiểm nguy đe dọa tính mạng, nhưng khu vực bên trong này còn rắc rối khó lường hơn nữa. Quỷ Lệ tăng cường cảnh giác, thận trọng tiến lên.

Màn hơi độc dày kinh khủng, bay thêm một lúc nữa vẫn chưa ra khỏi phạm vi của nó. Quỷ Lệ thầm ngạc nhiên, tính sơ qua thì gã đã bay ít nhất được một trăm trượng rồi, ở vùng hoang vu hiểm ác này, chướng khí chưa bao giờ tan đi, dấu có thứ báu vật kỳ lạ xuất hiện thì chắc hàng ngàn hàng vạn năm cũng chẳng ai hay biết, còn nói gì đến giành được nó!

Gã ngẫm nghĩ như vậy. Phệ Hồn toả ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, hơi độc xám xịt xung quanh cuộn cuộn không ngừng, tốc độ hình như nhanh hơn.

Quỷ Lệ bỗng giật bản mình, sâu trong vùng khí chướng phía trước, có một luồng ánh sáng màu lam chớp lên rồi vụt tắt ngay. Màu sắc dịu dàng, trông rất quen thuộc.

Đúng lúc đó, hơi độc lặng lẽ vây quanh bỗng sủi lên dữ dội, sôi ùng ục hết như đun nước.

Trước sau trái phải, khí độc xám đục bắt đầu xoay tít một cách điên cuồng. Vô số xoáy khí tròn ốc hoặc to hoặc nhỏ thỉnh thoảng hiện trước mặt, mang theo lực hút, tấn công Quỷ Lệ từ bốn phương tám hướng. Tiểu Hôi ngồi trên vai chủ không dám nhúc nhích, kêu chí choé tóm chặt lấy áo gã.

Quỷ Lệ sầm mặt cau mày. Gã hừ mũi, toàn thân căng cứng, một luồng kim quang bỗng nổi lên giữa vầng sáng xanh đen, cùng thanh quang thay nhau lấp lánh, lập tức đẩy bật đám khí độc lùi ra. Đồng thời, Phệ Hồn xé gió, đưa chủ nhân lao vù vù vào giữa xoáy khí lớn nhất.

Vừa lọt thỏm trong xoáy khí khổng lồ đó, Quỷ Lệ cảm thấy lực hút xung quanh tăng lên rất mạnh, cuồng phong gào rú, hơi độc khủng khiếp từ bốn phía ùn ùn trào tới, gã tái mặt, thân thể bị luồng sức mạnh tự nhiên ấy đẩy bật lên trời.

Thế rồi gió mạnh rú rít, hơi độc cuộn ngùn ngụt, tựa như thần gió hung bạo đang gào thét giận dữ. Quỷ Lệ lơ lửng trên cao, hít thở thật sâu, bỗng gã xòe hai tay, tay trái bắt ấn, tay phải nắm pháp quyết, hai luồng khí vàng kim và xanh nhạt xuất hiện trên mặt rồi mau chóng nhập làm một. Nếu có cao nhân chính đạo ở đây, chắc sẽ kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Thanh Vân môn và Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm tự đã hoàn toàn hợp nhất trên mình gã trai trẻ này!

Trong quang sáng vàng-xanh rực rỡ, Phệ Hồn tức khắc vững vàng trở lại, không bị đưa đẩy theo gió nữa, mà đứng vững giữa giông tố. Quỷ Lệ chăm chú quan sát, xung quanh gió bão mỗi lúc một dữ dội, khí độc cứ ùn ùn trào lên, khắp nơi là một màn xám xịt.

Gã trầm ngâm, hiểu rằng nơi đây nơi vô cùng hung hiểm, không thể nán lại lâu, lập tức thúc Phệ Hồn lao mạnh ra khỏi vùng gió bão tít mù dữ dội. Sau một hồi bên tai đầy những tiếng ù ù, trời xoay đất chuyển, cuối cùng cũng thoát được mắt bão ẩn náu trong khối khí chướng lạng lờ ấy.

Đà lao quá mạnh, rời khỏi xoáy khí tròn ốc rồi, Quỷ Lệ vẫn còn trượt lên phía trước một đoạn khá xa. Vừa rời trong tâm bão thấy xung quanh ồn ào, long trời lở đất, ra ngoài rồi lại thấy khí chướng dần dần yên ả, Quỷ Lệ cau mày, không hiểu mình có đi sai hướng không.

Gã còn đang lặng im suy nghĩ, chợt Tiểu Hôi trên vai hét lên the thé cảnh báo, Quỷ Lệ ngạc nhiên, không kịp nhìn kỹ, thân hình đang lơ lửng bất giác nhích ngay sang bên ba thước.

“Ừng!”

Giữa tầng tầng mây xám, một dải màu đen khổng lồ âm ỉ lướt đến, quất mạnh qua chỗ gã vừa đứng, mùi tanh xộc lên, ngấm vào bên trong hào quang Phệ Hồn.

Vật quái dị ấy nhanh chóng biến mất trong vùng khí chướng.

Quỷ Lệ sửng sốt, tim đập dữ dội, vật khổng lồ ấy xuất hiện trong nháy mắt, dường như giáng cho gã một đòn phủ đầu.

Không bận tâm đến con khỉ kêu la chí choé, cũng không bận tâm đến nguy hiểm, gã đuổi theo.

Con quái vật vừa nháng lên đã mất dạng, thân hình kình càng không thể tưởng tượng nổi mà tốc độ lại cực nhanh; hơn nữa, do màn khí chướng dày đặc, tầm nhìn chỉ giới hạn trong vòng nửa trượng, một thoáng sau đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Quỷ Lệ cau mày, từ từ dừng lại, còn đang tập trung tinh thần bỗng nghe thấy trước mặt một tiếng la kinh hoàng vang đến, rồi âm thanh nhộn nhạo rộ lên khắp bốn bề, chắc con quái vật lướt qua phía ấy, đã khiến đám người nào đó sợ hãi chạy tán loạn.

Quỷ Lệ phấn chấn tinh thần, tung mình bay tới. Mây khói giãn ra rồi cuộn cuộn đùn vào. Đột nhiên có tiếng thét giận dữ lạnh lùng vang lên: “Yêu nghiệt!”

Tiếng thét vừa dứt, một luồng lam quang vùn vụt từ bên

cạnh bổ lại, đâm thẳng vào đầu gã, như một dải cầu vồng quét ngang trời, hắt ánh xanh rực rỡ lên màn khí chướng xung quanh.

Quý Lệ hoảng hồn. Đường kiếm thật hung dữ, chỉ tiến không lui, ra tay không nương nhẹ, đạo hạnh của người xuất thủ hẳn là rất cao thâm, không thể xem thường. Trong lúc nguy cấp, đà bay không giảm mà lại nhanh hơn, gã vọt thẳng lên trời như tia chớp, thoát được nhát kiếm, chuẩn bị phản công.

Nhưng người khuất trong đám mây mù đỏ bản lĩnh thật phi phàm, lúc này hai bên cách nhau bởi đám khí chướng, không tài nào trông rõ mặt nhau, nhưng dựa vào phản ứng của kiếm, luồng lam quang ấy như có linh tính, cứ đuổi theo như gió rung chớp giật, như bóng theo hình, cự ly không hề kéo giãn.

Khí chướng xung quanh tức thì dạt ra, Quý Lệ hoá thành luồng thanh quang nhàn nhạt, lam quang theo sát sau lưng, hết lên trời rồi xuống đất, từ chỗ này sang chỗ khác, như chớp nhoáng, như ánh sáng, truy đuổi không ngừng nghỉ giữa lớp lớp hơi độc; chỗ họ lướt qua, mây mù cứ cuộn lên ngàn ngút.

Quý Lệ vừa chạy vừa cau mày, người đang truy đuổi gã đạo hạnh rất cao, trong lúc gấp gáp không nhìn ra y đang dùng thứ pháp bảo gì, nhưng sát khí dữ dội thì thật rõ rệt, chắc chắn không phải là đồng đạo, hẳn là nhân vật chính đạo không đội trời chung.

Môn hạ chính đạo, có ai ghê gớm như vậy nhỉ?

Đầu óc gã suy nghĩ, nhưng tay đã bắt đầu phản kích; cứ truy kích mãi thế này, người đằng sau thì không sao, chứ gã thì sẽ rối loạn khác nào rấn mất đầu, nào biết còn gặp phải những chuyện kỳ quái gì nữa?

Thanh quang vụt bùng sáng, thân hình Quý Lệ vút lên đến lưng chừng, rồi ngoặt vòng lại, Phệ Hồn lấp lánh chắn ngang trước ngực. Ánh kiếm xanh lam đuổi tới sau lưng tựa như có linh cảm, hào quang rực rỡ, khí thế càng dữ dội, nhằm thẳng đầu gã xả xuống.

Quý Lệ nắm chặt Phệ Hồn, hạt châu xanh ở đầu cây gậy bông toả sáng, những gân máu li ti cũng đồng thời rục lên, bên trong thân gậy có dòng máu đỏ âm thầm lưu chuyển. Ánh đỏ ánh xanh nghênh đón luồng lam quang đang lao tới.

“Rầm rầm!”

Thân hình Quý Lệ rung mạnh, cả người bất giác bật lui về sau một trượng, nhưng luồng lam quang trước mặt cũng bị chấn động bật ngược lại; trong lớp mù sương hình như có người khụt khịt, hiển nhiên cũng chẳng dễ chịu gì.

Quý Lệ mấy năm nay đêm ngày tu luyện theo Thiên Thư, lại có Phệ Huyết châu bên mình, tính tình từ lâu đã trở nên hung ác bạo ngược. Lúc này gã không mấy may do dự, lập tức bay thẳng tới trước, Phệ Hồn xé gió lao đi.

Không ngờ Phệ Hồn mới xông lên, đã thấy đám mù sa đỏ đột ngột tách ra, địch nhân cũng thật cứng cỏi, vừa định thân lại là tấn công ngay. Quý Lệ hú vang dữ tợn, thúc pháp bảo lao vào quần thảo với ánh kiếm xanh lam.

Phệ Hồn đấu với lam quang giữa đám mây mù sủi ùng ục, Quý Lệ rất khó nhìn rõ hình dáng của pháp bảo kia, chỉ toàn dựa vào sự cảm ứng giữa mình và Phệ Hồn để điều khiển.

Trận đấu bất ngờ này đều thật nguy hiểm đối với cả hai bên. Họ cùng là những nhân vật đạo hạnh cao thâm, ai sơ sẩy, thì một là mất mạng dưới tay đối phương, hai là bị thương rồi bị khí độc xung quanh thấm vào cơ thể, cuối cùng đều chỉ có một con đường chết.

Người kia rõ ràng không ngờ gặp phải một đối thủ ghê gớm như Quý Lệ. Do mây mù, Quý Lệ không nhận ra thái độ bộ dạng y thế nào, nhưng căn cứ vào thế kiếm, thì thấy y cũng không hề nhượng bộ.

Trong mù sa, Phệ Hồn và ánh kiếm xanh lam giao đấu dữ dội, phát ra những tiếng âm âm, khí độc cuộn lên xung quanh chúng, dần dần tạo thành một xoáy lốc khổng lồ.

Phệ Hồn là vật luyện bằng máu của Quỷ Lệ, mỗi giao cảm giữa hai bên như tình cốt nhục. Quỷ Lệ bỗng nhận thấy một luồng khí băng lạnh toả ra từ cây gậy, chính Phệ Hồn cũng hưng phấn như có linh tính. Cảm giác này thật kỳ lạ, chưa hề xuất hiện lại kể từ ngày đạo hạnh của hắn tăng tiến.

Cảm giác đó, hồi vẫn còn là một thiếu niên ngơ ngếch, hắn đã từng trải qua...

Quỷ Lệ chợt thấy buốt óc!

Có cái gì trào sôi trong lòng.

Sau cú va chạm dữ dội cuối cùng, Phệ Hồn và lam quang bay bật trở về, cuộn khí xoáy mỗi lúc càng phình lớn, Quỷ Lệ và người kia đấu phép đã đến lúc khẩn yếu nhất. Họ cách nhau bởi lớp mù sa, chỉ dựa vào cảm giác, vừa đề phòng đối phương tấn công, vừa chống chọi với màn hơi độc xung quanh, giao đấu ở nơi nguy hiểm này, nên kết thúc càng sớm càng tốt!

Xoáy khí di chuyển vù vù, lại sinh ra vô số những xoáy nhỏ khác, Quỷ Lệ nhìn chằm chằm về phía trước, sau luồng hơi độc dày đặc, lam quang mờ tỏ, hắn thậm chí còn cảm nhận được cặp mắt rừng rực ý muốn hủy diệt của đối phương.

Người ấy bỗng thét lớn, ánh xanh lam rít vang xé gió, trong chớp mắt đã đâm rách lớp mây mù, biến thành một luồng ánh sáng khổng lồ chém thẳng tới. Quỷ Lệ không né tránh, hắn tung mình lên, băng vào giữa luồng lam quang, lao sang chỗ đối phương.

Người sau đám mây mù quất to giận dữ, ánh xanh lam chói chang, thoáng chốc đã ngưng kết thành một thanh tiên kiếm xanh như da trời, hào quang trải dài vạn trượng, phóng đến với khí thế hùng hực. Gần như đồng thời, thanh quang của Phệ Hồn cũng rực lên, đẩy lùi làn khí độc trong phạm vi một trượng quanh mình, sẵn sàng nghênh đón.

Một chiêu phân định sinh tử là đây.

Người kia tay nắm đốc kiếm, Quỷ Lệ siết chặt Phệ Hồn, cùng băng mình lên.

Hai luồng sáng dữ dội, đánh bật đám khí chướng!

Hai người dường như nín thở, chuẩn bị cho thời khắc quyết định sinh tử...

Một bàn tay trắng trẻo cầm thanh kiếm, gió lửa vạt áo bay phất phật. Nàng như tiên nữ trên chín tầng trời với một dung nhan tuyệt thế, hiện ra đúng vào lúc mây mù tan mát.

Lục Tuyết Kỳ!

Sau bao năm trời, thời khắc này gặp lại...

Sẽ nhìn nhau bằng ánh mắt nào đây...

Dù chỉ là một khoảnh khắc.

Vạn vật như đột nhiên ngừng lại, khí chướng xám đục bị pháp bảo vô thượng đẩy dạt đi, chàng trai từ từ hiện ra.

Một hình bóng đã in sâu trong tim, đang đứng ngay trước mắt.

Nàng bất động, chỉ có trái tim run run.

Hai thứ pháp bảo như chớp nhoáng, như ánh sáng, như oan gia ba đời bảy kiếp ràng buộc với nhau đang áp lại gần, là hận, hay yêu, sẽ phải trong khoảnh khắc này quyết định ai sống, ai chết.

Khoảnh khắc ấy đã tới rồi!

Khoảnh khắc ấy chỉ ngắn như một hơi thở!

Nhưng còn có cái gì nhanh hơn chớp, còn có cái gì đó lặng lẽ vương vất trong lòng?

Là tình ý chăng?

Phệ Hồn với quang sáng chói gắt đột nhiên lệch đi, dạt sang một bên; trước ngực Quỷ Lệ hoàn toàn trống trải, Tiểu Hôi trên vai gã la chí choé.

Lam quang lấp loé như sao sa dồn dập tràn tới!

Nhưng gã không hề cảm thấy đau đớn. Chỉ trong đường tơ kẽ tóc, như một linh cảm kỳ diệu, Thiên Gia thần kiếm cũng lệch khỏi thân hình gã, chệch sang bên.

Khoảnh khắc ấy thực sự quá sít sao, dù Quỷ Lệ hay Lục Tuyết Kỳ, chỉ cần chậm tay, hoặc ngần ngừ một chút, đều đã có thể sát hại đối phương dưới pháp bảo của mình.

Nhưng họ đã cùng từ bỏ cơ hội ấy.

Trong khoảnh khắc cùng né trượt ấy, gã vẫn chăm chăm nhìn lại.

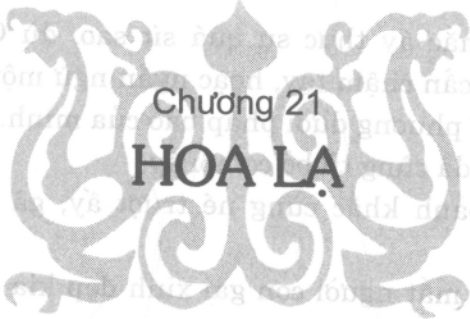
Trong đáy mắt người con gái xinh đẹp kia cũng phản chiếu hình bóng gã...

Bởi họ đã vận quá nhiều sức cho đòn sinh tử cuối cùng, và mỗi người lao theo một hướng ngược nhau, nên chỉ nháy mắt, cả hai mất tự chủ, theo đà bay tách xa nhau, mãi mãi!

Trong không khí, trên vạt áo, phải chăng vẫn phảng phất mùi hương man mác của nàng?

Không gian chợt sáng lên. Quỷ Lệ sực tỉnh, dưới chân bỗng hiện ra một dải rừng rậm rạp vô cùng vô tận, thân hình gã đang hạ xuống. Bầu trời trĩu nặng, mây xám trôi đi, gã không rõ đã ra khỏi vùng khí chương lạ lùng ấy từ khi nào. Cuối cùng cũng đã vào được 'đầm trong'.

Gã lơ lửng trên không trung, giữ vững thân hình rồi từ từ hạ xuống. Thình lình gã ngoái đầu lại, thấy vùng khí chương khổng lồ đó vẫn nguyên vị, người con gái ấy hiện đang ở đâu?

Chương 21 HOA LA

Thôn Đại Vương.

Tiểu Hoàn đứng ở cổng, lo lắng nhìn về phía Tử Trạch. Phía ấy, bầu trời quang đãng lúc sớm nay đã đổi màu u ám, có vẻ sắp mưa.

Đêm qua, cô ở trong Tử Trạch cùng Chu Nhất Tiên và Kim Bình Nhi. Kim Bình Nhi đi đâu đó một hồi, khi quay về tỏ ra rất mệt mỏi, rồi đưa hai ông cháu cô rời khỏi Tử Trạch ngay trong đêm.

Tiểu Hoàn hỏi Kim Bình Nhi nguyên do, cô ta im lặng một lúc mới đáp: “Tình hình Tử Trạch hiện nay nguy hiểm hơn ta dự đoán rất nhiều, muội và ông cụ ở lại sẽ chỉ có hại cho chính mình.”

Tiểu Hoàn luôn tin cậy Kim Bình Nhi bèn cùng Chu Nhất Tiên rời đầm lầy ngay trong đêm. Cũng theo lời cô ta dặn, hai ông cháu tức tốc sắp xếp hành lý để đi khỏi thôn Đại Vương. Cô quen Kim Bình Nhi đã lâu, đêm qua lần đầu tiên mới thấy thái độ của cô ta nghiêm trang và nặng nề đến như thế.

Cô nghĩ vợ nghĩ vẫn, bất giác thấy lo cho tử tử này.

“Tiểu Hoàn!”

Có tiếng gọi quen thuộc vang lên phía sau, Tiểu Hoàn quay

lại, quả nhiên thấy Chu Nhất Tiên đang rảo bước đi tới, lão nói: “Đã thu xếp xong rồi, chúng ta lên đường thôi.”

Tiểu Hoàn lảng lạng gật đầu, rồi không kìm được bèn hỏi Chu Nhất Tiên: “Gia gia nghĩ Bình Nhi tỷ tỷ liệu có gặp nguy hiểm trong Tử Trạch không?”

Chu Nhất Tiên sững người, cần nhần: “Ta biết đâu được!”

Tiểu Hoàn dẫu môi, trừng mắt nhìn lão. Chu Nhất Tiên rất yêu quý cô cháu gái, lão thở dài ngó quanh, thấy không có ai bèn bước đến gần Tiểu Hoàn, thì thào: “Mấy ngày nay chúng ta đi với Kim Bình Nhi trong khu đầm lầy, đã gặp môn nhân Trường Sinh đường ba lần, nhưng từ đêm qua, cháu còn trông thấy bọn họ nữa không?”

Tiểu Hoàn sững sốt.

Chu Nhất Tiên cười, vẻ mặt khác hẳn thái độ nhăn nhó toét ngày thường, ánh mắt sắc bén rực sáng: “Hôm cháu đụng phải tên quái nhân đầu cá ấy, ta đứng bên cạnh đã nghe thấy rất rõ, những kẻ hội kiến với Kim Bình Nhi là Quỷ Lệ và Tần Vô Viêm, hai cao thủ trẻ ở hai đại phái ma giáo khác là Quỷ Vương tông và Vạn Độc môn. Ba tên đó gặp nhau trong phạm vi quản hạt của tổng đàn Trường Sinh đường, cháu cho rằng họ sẽ làm gì?”

Tiểu Hoàn cau đôi mày liễu hồi lâu rồi thất thanh kêu: “Chẳng lẽ ý gia gia là...”

Chu Nhất Tiên ngắt lời: “Đúng. Chỉ e Trường Sinh đường lừng lẫy suốt 800 năm đã bị ba sát tinh trẻ tuổi ấy tiêu diệt, đạo hạnh như Ngọc Dương Tử mà cũng...” Lão bỗng thở dài, vẻ mặt buồn hẳn đi, ngần ngừ rất lâu mới nói tiếp: “Đấu đá trong nội bộ ma giáo ngày càng khốc liệt, chính đạo cũng cần xé lẫn nhau. Mười năm trước Thanh Vân môn đã hao tổn nguyên khí nặng nề, đến nay vẫn chưa hồi phục. Dưới vòm trời này, sinh linh lại sắp lâm than.”

Tiểu Hoàn ngơ ngẩn. Chu Nhất Tiên thở ra một hơi dài, bồng lấy lại tinh thần, cười ha ha bảo: “Thiên hạ muốn loạn lạc thì kệ cho nó loạn lạc, can gì đến chúng ta? Đi nào, ông cháu mình tiếp tục tạo phúc cho dân chúng trên thế gian.”

Tiểu Hoàn nín thính, Chu Nhất Tiên tựa hồ không hề để ý, bước về xách gói tay nải lên, tay cầm cây trượng ‘Tiên Nhân Chỉ Lộ’, ngoái đầu gọi Tiểu Hoàn. Bỗng nhiên lão sững người, nhìn chằm chằm phía sau lưng cô cháu gái.

Tiểu Hoàn thấy ánh mắt lão là lạ, vội vã quay nhìn, bất giác cũng dờ người ra. Dã Cẩu Đạo Nhân mặt mày ủ dột đang từ hướng Tử Trạch đi đến, nhìn quanh, chợt thấy Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên đứng trước cổng thôn.

Dã Cẩu vốn luôn theo sát Quỷ Lệ, tự dung sáng sớm nay Quỷ Lệ lệnh cho y phải lập tức rời khỏi Tử Trạch. Sự ngạc nhiên qua đi, Dã Cẩu cũng thâm hiểu Tử Trạch hiện giờ rất nguy hiểm, không vào cũng có cái tốt, nhưng nghe tên nhãi Quỷ Lệ đó nghiêm mặt nói với vẻ lạnh lùng, y không hài lòng chút nào, chửi rửa suốt dọc đường, hậm hực bước ra khỏi khu đầm lầy.

Thình lình gặp Tiểu Hoàn ở cổng thôn Đại Vương, Dã Cẩu giật mình, chân rẽ luôn sang hướng khác, không hiểu y sợ cái gì.

Y vừa đi được mấy bước, tiếng Tiểu Hoàn đã từ đằng sau vọng tới: “Đạo trưởng khoan đã!”

Dã Cẩu sững sờ, từ từ xoay người lại. Chu Nhất Tiên cau mày bước đến bên Tiểu Hoàn, nhăn nhó hỏi: “Cháu gọi y làm gì?”

Tiểu Hoàn trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên, rồi không để ý đến lão nữa, nở nụ cười đi tới gần Dã Cẩu, lấy trong dây ra một cái ô, nói với y: “Tôi vẫn chưa trả lại đạo trưởng cái ô!” Dã Cẩu nhìn cái ô, mặt thoát sáng thoát tối, vẻ như mất hồn, không giơ tay nhận. Tiểu Hoàn cũng không để tâm, nhét ô vào tay Dã Cẩu Đạo Nhân, cười duyên dáng: “Đa tạ đạo trưởng về việc ngày hôm đó.”

Dã Cầu Đạo Nhân thấy trước mắt sáng bùng, hình như còn hơi hoa mắt, y thâm nuốt nước bọt.

Tiểu Hoàn trở về bên Chu Nhất Tiên, đỡ tay nải hộ lão: “Chúng ta đi thôi gia gia.”

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Dã Cầu lúc đó vẫn đang đứng ngơ ngẩn chỗ cũ, rồi bước theo Tiểu Hoàn, miệng lầu bầu: “Sao cháu cứ cười cợt với tên đó như vậy?”

Tiểu Hoàn trách: “Gia gia, ông ấy là người tốt mà!”

Chu Nhất Tiên nhở phì một cái: “Y là người tốt, thì ta là Phật tổ chuyển kiếp hay sao?”

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đi mỗi lúc một xa, tiếng nói cũng nhỏ dần. Dã Cầu đứng đó cầm cái ô, không nhúc nhích; chẳng biết sau đó lâu hay chóng, y đột nhiên giậm chân, rảo cẳng bước theo hướng hai ông cháu.

Bóng y dần dần biến mất, thôn Đại Vương trở lại yên tĩnh. Ở một góc cách cổng thôn chừng mấy trượng có một nam một nữ, nam mặc áo dài màu trắng, nữ mặt che sa đen, chính là Thanh Long và U Cơ.

Thanh Long bình thản hỏi: “Chu Nhất Tiên lai lịch thế nào, muội có biết không?”

U Cơ ẩn mặt sau tấm mạng đen không nói gì, nhưng tấm mạng rung nhè nhẹ, trông như lắc đầu.

Thanh Long đắm chiêu một lúc, vẻ suy nghĩ lung lắm, y nói: “Người này không đơn giản chút nào, ông cháu lão lại có quan hệ với Kim Bình Nhi bên Hợp Hoan phái, sau này mình phải chú ý theo dõi hơn.”

U Cơ lặng im chốc lát rồi giục: “Chúng ta đi thôi, Tông chủ dặn phải tiến hành đại sự, không thể để lỡ được.”

Thanh Long nhìn bà ta, mắt thoáng nét buồn phiền, nhưng mặt vẫn điềm tĩnh như thường: “Ừ, chúng ta đi.”

Nói xong, hai người thong thả bước ra khỏi thôn Đại Vương,

đi theo hướng ngược lại với ông cháu Chu Nhất Tiên, chính là hướng Tử Trạch.

Cơn gió không biết từ đâu thổi tới, giữa trời đất, man mác một thứ cảm giác thê lương.

Sắc trời thêm u ám.

“Ừng ừng!”

Tiếng sấm nổ giữa tầng mây đen, những hạt mưa to bằng hạt đậu trút xuống, dầm ướt cả trời đất, không gian toàn một màu xám mờ mịt, Quỷ Lệ đứng trên ngọn một cây to, mắt dõi nhìn quanh.

Sau lưng vẫn là đám khí chướng khổng lồ ấy, theo lẽ thường, khí chướng ở những vùng nước đọng trong núi hễ gặp mưa là sẽ thu lại, nhưng đám khí chướng ở ‘đám trong’ này dường như không hề ngại nước mưa, dù gió thổi mưa quất thế nào, nó vẫn lừng lững không suy suyễn.

Quỷ Lệ chậm rãi ngoảnh đầu nhìn lên phía trước, ‘đám trong’ này có rừng cây rậm rạp, phóng mắt ra thấy trải dài vô tận, không biết lớn đến mức nào? Tuy nhìn rõ hơn lúc còn ở trong đám hơi độc, nhưng đang mưa to, nên cũng không nhìn xa được bao nhiêu.

“Chi chi, chi chi!”

Bỗng nhiên mấy cành cây bên cạnh lắc lư, Tiểu Hôi vừa đi đâu đó hiện đang lảng mình trên các cành cây, rồi nhanh nhẹn nhảy tót lên vai Quỷ Lệ, tay cầm vài quả dại không biết bứt ở đâu; nó nhách miệng cười, đưa cho Quỷ Lệ một quả, tự mình vốc ba bốn quả, há to miệng nhai.

Quỷ Lệ cười cười, đưa lên cắn một miếng, thấy chan chát, nhưng lại có một hương vị riêng.

Mưa mỗi lúc một to, sấm nổ liên hồi, Quỷ Lệ không vận dụng pháp bảo để che, mặc cho mưa dầm ướt mình. Tiểu Hôi

ngồi trên vai gã, bộ lông sũng nước, hình như cũng không bận tâm, chỉ chú ý đến quả cây đang ăn, nó nhai 'rôm rốp' một cách ngon lành, cái đuôi dài trượt vẩy qua vẩy lại sau lưng Quỷ Lệ, vẻ rất thích thú.

Quỷ Lệ ăn trái cây, bỗng hỏi khē: “Tiểu Hôi, lúc này mày cũng nhận ra nàng phải không?”

Tiểu Hôi nhồm nhoàm, ừ hử mấy tiếng không rõ, đôi mắt đảo tít nhìn Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ cũng không chờ mong nhận được câu trả lời từ con khỉ, chỉ lẩm bẩm: ‘Vì sao nàng không giết ta? Nàng xưa nay vẫn căm hận những kẻ ma giáo nhất đời kia mà?’

“Ừng!”

Tiểu Hôi không đáp, nhưng trên trời bỗng có tiếng sấm rền vang.

Quỷ Lệ thông thả ngẩng đầu lên, mưa bay đầy trời, như úc vạn lưỡi dao kiếm, ào ào trút xuống...

Gã hơi run run, thần trí lảng đãng dường như lại quay trở về cái đêm thời niên thiếu ấy, gã và lão hoà thượng khuôn mặt hiền từ ở đầu thôn, lão nhẹ nhàng trò chuyện với gã.

Cảnh ấy đã khắc đậm trong tim, bao nhiêu năm rồi vẫn không phai mờ.

Gã siết chặt hai tay, móng bập sâu vào lòng bàn tay, toàn thân run lên vì xúc động. Lúc này, Phệ Hồn trong tay áo bắt đầu phát sáng, cảm giác lạnh băng chạy dọc thân thể, khí chất bạo ngược quái ác của Phệ Huyết châu hình như đang dần dần đặc lại.

· Tiểu Hôi trên vai gã kêu lên vẻ bất an.

Trên cao, một tia chớp đâm toạc vòm trời, Quỷ Lệ hú dài, tung mình bay lên, thân hình lơ lửng ngập trong thanh quang. Gã duỗi cánh tay phải, Phệ Hồn bay vào tay, ánh xanh đen ngưng thành một lưỡi dao khổng lồ trong mưa gió,

âm âm xả xuống.

Mắt gã vẫn máu đỏ, mặt đây sát khí, khuôn mặt rúm ró, miệng gầm gừ, trông như dã thú.

Ánh xanh đen khổng lồ chém xuống, cái cây to vừa rồi còn đứng đó đã bị xẻ mạnh ở giữa, bửa làm đôi, rầm rầm đổ sang hai bên.

Ừng!

Trên trời sấm lại nổ vang.

Tiểu Hôi nhảy chồm né sang bên, chăm chăm nhìn gã.

Quý Lệ quỳ một chân giữa bãi bùn bắn thủi lông bông đây nước mưa, tay phải nắm chặt Phệ Hồn, người run lẩy bẩy, mắt lấp loé những tia hung dữ, khuôn mặt ngập tràn đau khổ.

Nỗi trầm luân của gã, có ai hiểu cho không...

Một luồng khí ấm áp êm đềm bỗng nhen lên trong người.

Một quang sáng nhỏ nhoi bỗng toả lên bên tay phải của bộ y phục dầm nước mưa, làn hơi ấm cực kỳ dịu êm từ Huyền Hoả giám lan ra, thấm vào cơ thể, dần dần chống lại luồng khí quái ác của Phệ Huyết châu.

Hồi lâu, màu đỏ máu trong mắt gã tiêu tan, sắc mặt cũng bình tĩnh trở lại, hào quang của Phệ Hồn và Huyền Hoả giám yếu dần rồi biến mất.

Như vừa trải qua một trận chiến, Quý Lệ chậm chậm đứng lên, vẻ mệt mỏi. Mười năm nay, đêm ngày gã tu tập Thiên Thư ma giáo, khí chất hung bạo trời sinh của Phệ Huyết châu cũng ngấm vào cơ thể càng nhiều. Không biết đã bao nhiêu lần như hôm nay gã suýt bị ma khí của nó khống chế. Nhưng vì trong cơ thể còn có Thái Cực Huyền Thanh Đạo và Đại Phạm Bát Nhã đều là chân pháp tu hành vô thượng của chính đạo, nên Quý Lệ mới không bị Phệ Huyết châu làm hại. Mặt khác - và cũng là điều mấu chốt nhất - mỗi lần thần trí gã có vẻ suy yếu, thì pháp bảo kỳ lạ Huyền Hoả giám lại toả ra một luồng khí chí dương

mạnh mẽ ám áp, kéo gã ra khỏi con đường giết chóc.

Gã cũng không biết mình còn có thể chống chọi được với thứ quỷ quái trời sinh như Phệ Huyết châu bao lâu nữa, mặt khác, mỗi lần nhớ đến chuyện cũ, nhớ đến Bích Dao, nỗi vò xé khổ sở ấy càng thêm ghê gớm. Cũng may gã vốn giỏi chịu đựng, nếu không chắc đã phát điên từ lâu rồi.

Những chuyện này, ngay người tinh tường sáng suốt như Quỷ Vương cũng không phát hiện ra, hoàn toàn không hay biết tên thủ hạ đắc lực nhất của mình thường mấp mé ở bờ vực của sự điên loạn như vậy.

Quỷ Lệ chậm chạp đứng lên, mở mồm nói mới nhận ra giọng mình đã trở nên khàn đặc: “Tiểu Hôi, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Hôi chớp chớp mắt, ngoan ngoãn quay trở lại, nhún mấy cái là nhảy lên vai Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông nó, môi mấp máy, nhưng vẫn không nói gì cả, sải bước về hướng rừng rậm trước mặt.

Khu đầm lầy chết chóc chìm ngập dưới làn mưa, ngoài tiếng gió mưa, giữa đất trời hình như không còn một âm thanh nào khác; khu rừng cổ xưa rậm rạp hoàn toàn tịch mịch, chỉ thấy mưa quất xuống cành lá, hạt nước trôi xuôi.

Trên trời, lại một tiếng sấm nổ vang!

Mưa đã nửa canh giờ, mà vẫn không có vẻ muốn ngớt.

Lâm Kinh Vũ vuốt mặt, gạt những hạt nước, nhưng chỉ chốc lát sau, một làn mưa nữa tấp xuống. Y cười chán nản, không cố gắng làm lại nữa.

Một mình ở nơi hoang vu hung hiểm và xa lạ này, y có một cảm giác sợ hãi khó tả.

Vôn dĩ các cao thủ trẻ của Thanh Vân môn, Thiên Âm tự và Phân Hương cốc cùng vào ‘đắm trong’. Nhưng khi luồn qua đám khí chương, trước tiên gặp phải mắt bão kỳ dị, đội ngũ của họ rối loạn, rồi chưa kịp ổn định lại thì từ trong luồng hơi độc lại

thình lình hiện ra một con quái thú to lớn khủng khiếp trườn qua giữa họ.

Bị hơi độc dày đặc che mắt, không ai nhìn rõ hình dạng con vật ấy ra sao; hình như nó cũng chỉ đi ngang qua nên không tấn công họ, hiềm nỗi nó quá đồ sộ. Mọi người tuy đạo hạnh rất cao, nhưng trong lúc rối loạn, nên đã bay tán loạn, lại thêm giông tố khí chướng, cho nên mỗi người lạc đi một nơi.

Lâm Kinh Vũ bay đi, nhờ có Trảm Long kiếm hộ thân, y xông qua vùng khí chướng, cũng tới được khu rừng già ở đầm trong. Thực ra, chỗ y đứng chỉ cách Quỷ Lệ có mười dặm.

Lâm Kinh Vũ tất nhiên không biết điều này, y ngẩng đầu nhìn trời, thấy mây đen vẫn dày nặng, cơn mưa này xem chừng còn kéo dài rất lâu. Y bất giác lẩm bẩm nguyện rửa, sau đó tần ngần một lát, rồi sải bước lên phía trước.

Luồn lách trong khu rừng, không có đường để đi, ngoài những thân cây cao hơn một chút, còn lại toàn là những bụi gai chằng chịt rậm rì, những loại hoa cỏ lạ lùng, những con thú kỳ quái và trùng độc chưa từng xuất hiện ở thế giới bên ngoài Tử Trạch.

Mới đi một lúc mà Lâm Kinh Vũ đã mấy lần suýt gặp nguy hiểm, cũng may y thông minh nhanh nhẹn, mười mấy năm nay đạo hạnh tăng tiến không ngừng, nếu không đã khốn đốn rồi.

“Vù”, Trảm Long kiếm quét một đường xanh biếc, chém đôi con rắn độc toàn thân đỏ rực vừa xông ra từ một cành cây bên cạnh. Đến lúc này, Lâm Kinh Vũ không chịu nổi nữa, mượn lực pháp bảo, đằng không bay lên.

Y bay bổng trên cao mới thấy yên tâm đôi chút, đồng thời cũng thâm kinh hãi, khu ‘đầm trong’ này, đúng là cứ đi bước nào là bị đe dọa bước ấy, nguy hiểm nhiều hơn hẳn ‘đầm ngoài’, không biết mấy thứ trùng độc kỳ quái kia là ở đâu ra?

Y nhìn xuống phía dưới, xác con rắn độc đỏ rực vẫn còn giãy giụa quằn quại trên mặt đất, xem chừng chưa chết hẳn. Ngoài

con rắn ấy ra, vừa rồi y còn bị bọ cạp, cóc nhái và thần lằn quái dị tấn công, đúng là muôn trùng nguy hiểm!

Vốn dĩ Lâm Kinh Vũ vẫn nghĩ không cần lãng phí pháp lực, cứ đi bộ, nhưng đến giờ thì không dám đáp xuống nữa. Ở giữa lưng chừng trời y ngoảnh nhìn bốn phía, đột nhiên giật mình.

Sâu trong rừng rậm, sau màn mưa mù mịt, bỗng có một luồng kim quang loé lên; lẫn trong gió mưa, còn có tiếng quát tháo âm âm vang đến.

Lâm Kinh Vũ mừng rỡ, không ngần ngại liền thúc pháp bảo phóng về phía kim quang nhấp nháy.

Y ngự không phi hành, tốc độ nhanh vô cùng, sau khoảng khắc đã đến nơi. Định thần nhìn kỹ, y bỗng thất kinh: điều kỳ lạ là, ở đây lộ ra một khoảng đất trống rất lớn, ở giữa có một vùng nước, trong vùng có một bông hoa rất quái dị đang nở rộ.

Bông hoa này cực lớn, đường kính phải đến mấy trượng, nếu không tận mắt nhìn thấy, thực khó mà tin nổi trên đời lại có giống thực vật kỳ quái như vậy.

Từ lưng chừng trời nhìn xuống, phần dưới bông hoa hiện sắc xanh lục, phần trên thì tách ra vô số nhánh con màu đỏ tươi; hai màu đỏ và xanh lục này được phân chia rất rõ rệt bằng một đường gianh giới. Ở đầu mút những nhánh con màu đỏ dính những hình cầu nhỏ óng ánh như hạt sương, bề mặt loáng nước, không biết là do mưa dầm, hay vốn dĩ đã như thế?¹

1. Theo "Thần Ma Chí Dị - Thiên Bách Thảo": Phệ Nhân Hoa: là giống hoa lạ ở vùng hoang vu, hoa nở xoè ra lớn hơn một trượng, trên đỏ dưới trắng, bên trên có hạt đỏ, dính hút lấy động vật và người rồi ăn thịt.

Theo "Đại toàn thư về các giống thực vật ăn thịt hiện đại": hoa này có thể là sinh vật 'Genlisea', phân bố ở Nam Mỹ, châu Á (Bắc Mỹ thì chưa có kết luận rõ ràng, hình như cũng có), nhưng hình thù không lớn, ăn côn trùng, hoàn toàn không nguy hại đối với con người. Hình dáng bên ngoài cũng tương tự như ghi chép trong cổ thư, có thể là cây rong ly sống trong nước, cũng có thể là cây gọng vó.

Trong mưa, bông hoa kỳ lạ khẽ lay theo gió, toả lan một mùi hương dịu ngọt.

Lâm Kinh Vũ qua cơn ngạc nhiên, liền nhận ra có hai người và một con thú đứng bên cạnh bông hoa; vừa nhìn thấy họ y lộ vẻ mừng, hai người đó chính là Tăng Thư Thư đồng môn bên Phong Hồi phong, và Pháp Tướng bên Thiên Âm tự.

Ở nơi xa lạ gặp được người quen, Lâm Kinh Vũ sung sướng vô cùng, bèn cất tiếng gọi.

Hai người nghe thấy đều kinh ngạc ngoảnh nhìn, nhận ra Lâm Kinh Vũ đang lao tới thì đều vui mừng. Tăng Thư Thư ra hiệu cho Lâm Kinh Vũ nhìn về phía trước, Lâm Kinh Vũ định thần, giật mình khi trông thấy con quái vật ấy.

Con quái vật đang đối mặt với Pháp Tướng và Tăng Thư Thư cũng kỳ dị vô cùng. Nhưng lúc này Lâm Kinh Vũ ở trên không, thoát tiên ngờ ngàng vì bông hoa lạ, lại nhận ra hai người thì quá mừng vui, nên không chú ý đến con quái vật trước mặt. Lúc này nhìn kỹ, thấy hình thù nó giống như con vịt trời, lại cao bằng đầu người, mình nó xanh lét, mắt đỏ nhạt, đuôi đỏ, mồm chìa răng nanh, lưng mọc đôi cánh, trông như một loài chim hung dữ¹.

Con quái diệu ấy kêu to, đôi cánh nhấp nhấp, tức thì một trận cuồng phong lẫn nước mưa tạt về phía họ.

Lâm Kinh Vũ đáp xuống bên cạnh Tăng Thư Thư và Pháp Tướng, ba người lưng quay về phía bông hoa lạ, Lâm Kinh Vũ cau mày, lùi lại một bước.

Pháp Tướng chợt biến sắc, vội thò tay kéo Lâm Kinh Vũ, khẽ bảo: “Đừng áp sát vào bông hoa đó!”

1. Con vật này chép trong phần “Thanh Yêu sơn – kinh Trung Sơn – quyển nam kinh Sơn - Sơn Hải kinh”

Lâm Kinh Vũ sững người, dừng chân. Y nhìn Pháp Tướng, khuôn mặt đang tươi cười bỗng lạnh đi, lẳng lặng gạt tay Pháp Tướng ra.

Pháp Tướng cau mày rút tay về, biết Lâm Kinh Vũ còn nhớ thảm kịch ở thôn Thảo Miếu năm đó, không nén được thở dài.

Tăng Thư Thư bỗng hét to: “Cẩn thận!”

Hai người kinh ngạc, nhìn tới trước, quả nhiên con quái diều võ cánh bay lên, lao đến chỗ họ.

Tăng Thư Thư vội bảo: “Pháp Tướng sư huynh, chúng ta cứ làm như đã định.”

Lâm Kinh Vũ toan ra tay, nhưng thấy họ nói như vậy nên sững người, dừng lại.

Con quái diều bay nhanh khủng khiếp, chớp mắt đã tới trước mặt. Pháp Tướng và Tăng Thư Thư cùng thét lên, tản ra hai bên; quái diều bộ dạng hung tợn nhưng cái đầu thì không nhanh nhẹn sáng suốt cho lắm, nó đục mặt ra, hình như chưa quyết định được là nên đuổi theo kẻ địch nào; đúng lúc ấy, Luân Hồi châu của Pháp Tướng và Hiên Viên kiếm của Tăng Thư Thư từ hai bên đồng thời thúc vào nó.

Quái diều không hề sợ hãi, ngoác mồm rống lên; hai thứ pháp bảo nện bình bình vào mình nó, đẩy nó bật lại đằng sau, con chim kỳ dị ấy nhe nanh múa vuốt trong không trung, xem chừng không hề có thương tích. Khả năng chịu đựng của nó khiến Lâm Kinh Vũ cũng phải tái mặt, nếu là y, chắc không thể tiếp nổi một chiêu toàn lực của Pháp Tướng và Tăng Thư Thư.

Quái diều võ cánh, sắp hung hãn nhảy bỏ lại, Lâm Kinh Vũ chú ý đề phòng, nhưng đúng lúc ấy, toàn thân y bỗng rung lắc, y há hốc mồm, không nói được một lời.

Thì ra con quái diều ấy bay về đằng sau, lại đúng vào chỗ bông hoa kỳ lạ. Mình nó chạm phải những nhánh óng ánh đỏ trên bông hoa, con quái diều liền rít lên, âm thanh nghe có vẻ

sợ hãi.

Rất nhanh, bông hoa lạ đã biến đổi hoàn toàn, hết như vật sống, các cánh hoa từ bốn phương tám hướng cuộn vào bọc lấy con chim, những hình cầu óng ánh đỏ như có sức kết dính dữ dội; con quái diệu tuy giãy giụa rất mạnh, nhưng không thể thoát ra được. Không bao lâu sau, càng có nhiều lớp cánh hoa cuộn lại, cuối cùng bọc kín lấy con chim, tiếng gào rít của nó nhỏ dần.

Pháp Tướng, Tăng Thư Thư giăng bẫy, nhưng lúc này trông thấy bông hoa kỳ lạ kia đáng sợ như thế, bất giác cũng phải tái mặt.

Hồi lâu, cuối cùng bông hoa cũng bọc kín quái diệu, không thấy bóng dáng nó đâu nữa; bãi đất trống trở lại yên tĩnh, giữa đất trời chỉ còn tiếng mưa rơi gió thổi.

Ba người nhìn nhau. Pháp Tướng thở dài, dựng tay lên trước ngực, miệng khe khẽ niệm Phật.

Chương 22

CÂU CHUYỆN TRONG ĐÊM

Ba người lặng yên một lúc. Tăng Thư Thư vốn hoạt bát, nhậy bén, thấy Lâm Kinh Vũ và Pháp Tướng có vẻ căng thẳng, bèn mở lời trước: “Lâm sư huynh tới đây bằng cách nào vậy?”

Lâm Kinh Vũ tuy không quen Tăng Thư Thư mấy, nhưng đất lạ gặp đồng môn thì cảm thấy phần nào gần gũi, lại biết trước đây y rất thân với Trương Tiểu Phàm nên cũng có đôi chút thiện cảm, liền gật đầu: “Vừa rồi trong đám khí chuồng, đệ lạc mất các vị sư huynh. Đệ lao đi nhanh quá, vọt luôn ra ngoài, đáp xuống một chỗ gần đây, đúng lúc đó trông thấy phía này có hào quang pháp bảo, đệ bèn đến xem.”

Tăng Thư Thư cười ha hả, giơ tay vuốt nước mưa trên mặt: “Xem ra chúng ta thật có duyên, ở nơi hung hiểm thế này, đồng người vẫn tốt hơn, phải không Pháp Tướng sư huynh?”

Pháp Tướng mỉm cười gật đầu: “Đúng! à, tạnh mưa rồi!”

Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên cơn mưa dai dẳng đang ngớt đi, trời sáng dần, không gian trông cũng thoáng đãng hẳn ra.

Lâm Kinh Vũ hít thật sâu, cảm thấy không khí khu rừng sau cơn mưa thật trong lành, còn có vị ngọt thấm vào lòng.

Pháp Tướng ngoái đầu nhìn bông hoa lạ đã khép kín bưng: “Nơi đây kỳ quái dị thường, bông hoa đó cũng không phải thứ hay hóm gì. Chúng ta không nên nán lại lâu, hãy rời khỏi đây trước đã.”

Chương 22: CÂU CHUYỆN TRONG ĐÊM

Lâm Kinh Vũ làm thính. Tăng Thư Thư mỉm cười: “Pháp Tướng sư huynh nói đúng, chúng ta đi thôi.”

Nói đoạn, y ngoảnh sang nhìn Lâm Kinh Vũ, Lâm Kinh Vũ lặng lẽ gật đầu.

Ba người lập tức chỉnh trang, lần lượt ngự pháp bảo đằng không bay lên. Tăng Thư Thư im lặng một lúc rồi nói với hai người đồng hành: “Pháp Tướng sư huynh! Lâm sư huynh! Khu rừng này lớn khủng khiếp, những loài trùng độc thú lạ, những thứ nguy hiểm hung ác nhiều không kể xiết, chắc thứ báu vật người ta đang đồn đại kia, phải nằm sâu trong khu rừng này, chúng ta làm gì tiếp đây?”

Lâm Kinh Vũ sôi nổi nói: “Tăng sư huynh! Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?”

Tăng Thư Thư nhìn y, rồi lại quay nhìn Pháp Tướng, thấy Pháp Tướng mỉm cười chấp tay, hiển nhiên không phản đối, Tăng Thư Thư bèn cười bảo: “Thế cũng được, chúng ta sẽ rà soát nơi hoang vu này xem có dị bảo gì không?”

Ba người phấn chấn tinh thần, thúc mạnh pháp bảo, hoá thành ba luồng hào quang, bay vút vào sâu trong rừng.

Màn đêm dần buông, trời đã tối mịt.

Lâm Kinh Vũ, Tăng Thư Thư và Pháp Tướng lòng sục rất lâu mà không tìm được gì, ngay cái bóng của báu vật cũng chẳng thấy. Lại thêm những giống thú lạ và trùng độc la liệt trong khu rừng già cổ quái, đúng là họ đã được mở rộng tầm mắt. Có nhiều thứ ngoài sức tưởng tượng! Có lúc họ bay ngang qua một cái cây, cành khô bỗng nhiên hoá thành trùng độc màu xám, há miệng ra tát. Cứ như thế, tuy họ tu hành hơn người, mấy lần gặp nguy đều xoay sở đối phó được, nhưng vẫn ngấm ngấm kinh sợ.

Lúc này trời đã dần khuya, ba người bàn bạc; vừa thấy một tảng đá lớn trong rừng trông cũng tương đối bằng phẳng, họ bèn đáp xuống nghỉ ngơi.

Tăng Thư Thư thận trọng bước ra một bên, tập trung tinh thần đề phòng, đồng thời thúc pháp bảo Hiên Viên kiếm để lấy ánh sáng, lại cẩn thận cảnh giác, bề mấy cành cây tương đối khô chuẩn bị nhóm lửa.

Lâm Kinh Vũ đứng cạnh nhìn, không kìm được bật cười ngán ngẫm. Tăng Thư Thư nghe thấy nhìn lại, hiểu điều y nghĩ, bất giác cũng bật cười.

Thanh Vân môn khai tông lập phái đã hai ngàn năm, nhưng người hái củi tỉ mỉ nhất, cẩn thận nhất, chắc chỉ có Tăng Thư Thư hôm nay mà thôi!

Tăng Thư Thư quay lại, lấy bụi nhùi ra nhóm lửa, nhưng ban ngày gặp trận mưa lớn, củi cành đều ẩm, nhóm rất lâu, khói bốc mù mịt, mãi mới nhen được lửa.

Pháp Tướng ngó quanh thấy màn đêm dày đặc, y trầm ngâm một lát rồi gọi Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư ngồi sát lại, sau đó y hít một hơi thật sâu, miệng thông thả niệm chú. Pháp bảo 'Luân Hồi châu' từ tay y chậm chậm dâng lên, kim quang dịu mắt lấp lánh, trải rộng ra, tạo thành một vòng tròn sáng màu vàng kim chu vi sáu thước, bọc ba người vào giữa.

Dưới trời đêm, dưới ánh sáng êm dịu của Luân Hồi châu, khuôn mặt họ đều biến thành màu vàng nhạt. Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư cùng xuất thân từ danh môn, tất nhiên biết rất rõ đạo thuật của Pháp Tướng. Lâm Kinh Vũ tuy oán hận y, nhưng cũng như Tăng Thư Thư, đều lộ vẻ kinh ngạc và thán phục. Tăng Thư Thư mỉm cười: "Pháp Tướng sư huynh pháp lực ghê gớm thật, tiểu đệ khâm phục lắm!"

Pháp Tướng tủm tỉm: "Ở đây nhiều trùng độc quá, chắc ánh sáng của đồng lửa nhỏ này không đủ xua chúng, có 'Bát Nhã Tâm Khuyên'¹, thì đêm nay chúng ta không lo gì các sinh vật độc hại bình thường này nữa."

1. Khuyên: vành đai

Chương 22: CÂU CHUYỆN TRONG ĐÊM

Nói rồi, y cười với hai người, ánh mắt không biết vô tình hay hữu ý ngó sang Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ nhìn y, chậm chậm cúi đầu, im lặng. Pháp Tướng từ từ dời ánh mắt đi, ngậm đống lửa nhỏ giữa ba người bọn họ, ánh lửa hắt vào đôi mắt, chẳng biết y đang nghĩ gì?

Bầu không khí trở nên yên tĩnh, ba người đều không nói chuyện; xung quanh, tiếng gió chợt nổi lên trong đêm khuya mù mịt, trong bóng tối nặng nề.

Tiếng gió như nức nở, như tiếng khóc của một cô gái đau khổ, lan đi trong khu rừng, lướt qua ngọn cây, lùa qua cành lá.

Trong đêm đen, cả khu rừng tăm tối bỗng như có sức sống, nó mở rộng vòng tay, để con cháu được tự do nhảy múa ca hát trên bộ ngực rộng lớn mệnh mang của mình.

Đêm về khuya, gió lùa trên những ngọn cây.

Ánh lửa rung rinh lay động.

Pháp Tướng nhắm mắt ngồi thiền. Tăng Thư Thư có vẻ mệt, mặc nguyên quần áo nằm ngả bên đống lửa, hình như đã ngủ say; chỉ còn Lâm Kinh Vũ vẫn ngồi im ở mé bên kia đống lửa, không thấy buồn ngủ, cặp mắt sáng quắc, chăm chăm nhìn ngọn lửa nhảy nhót.

Y chậm rãi cầm lấy một cành khô, bẻ làm hai khúc, nhẹ nhàng đẩy thêm vào đống lửa.

Ngọn lửa dần dần liếm nuốt lấy cành cây, cháy sáng thêm lên. Lâm Kinh Vũ bỗng có cảm giác rất lạ, y nhìn sang bên, thấy Pháp Tướng không biết đã mở mắt ra từ lúc nào, đang lặng lẽ quan sát mình.

“Lâm sư đệ!” Hình như ngại Tăng Thư Thư đang ngủ, Pháp Tướng cố hạ giọng thật thấp, thì thầm hỏi: “Sao đệ vẫn chưa nghỉ?”

Lâm Kinh Vũ không nhìn y nữa, lại nhìn đống lửa trước mặt, một lúc sau mới hờ hững trả lời: “Đại sư cũng còn chưa ngủ mà!”

Pháp Tướng nói: “Tiểu tăng xưa nay tọa thiền mà nghĩ đã

quen, nhưng Lâm sư đệ tuổi còn trẻ, phải chú ý nghỉ ngơi.”

Lâm Kinh Vũ lặng im một lúc lâu rồi chợt nói: “Mười năm nay, ta ngủ rất ít.”

Pháp Tướng cau mày, hơi lấy làm lạ bèn hỏi: “Vì sao thế?”

Hai đốm lửa phản chiếu trong mắt Lâm Kinh Vũ lấp loé, y chậm rãi đáp: “Hễ ta nhắm mắt, là nhớ đến bà con trong thôn Thảo Miếu không may chết thảm, nhớ đến người anh em Trương Tiểu Phàm không may đã sa vào ma đạo trầm luân.”

“Rắc”, một tiếng khô khốc khẽ vang trong đêm khuya yên ắng. Lâm Kinh Vũ lại bẻ cành củi, rồi chậm rãi bỏ thêm vào đống lửa.

Màn đêm đen kịt, khu rừng dường như đang gào thét không thành tiếng trong không gian tịch mịch nơi xa.

Pháp Tướng lặng lẽ nhìn Lâm Kinh Vũ, gã trẻ tuổi ấy bên ánh sáng yếu ớt, lúc này trông rất cô đơn, nhưng cũng cương ngạnh biết mấy!

Hồi lâu, Pháp Tướng không nhìn Lâm Kinh Vũ nữa, mà ngược lên Luân Hồi châu đang dập dềnh trên khoảng không trước mặt, thỉnh linh hỏi: “Đệ vẫn còn nhớ sư đệ Trương Tiểu Phàm ư?”

Lâm Kinh Vũ không trả lời, chỉ nhìn Pháp Tướng với ánh mắt lạnh băng.

Cặp mắt Pháp Tướng thoáng nét xót xa, nhưng giọng vẫn bình thản: “Trương sư đệ vào Quỷ Vương tông đã mười năm, hiện giữ chức phó tông chủ, thiên hạ ai cũng biết, sớm muộn gì y cũng sẽ là Tông chủ đời sau.” Nói tới đây, y từ từ quay sang nhìn vào mắt Lâm Kinh Vũ, khoé mắt giật giật, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Mười năm nay, y giết người không ghê tay, khát máu thành tính; ngay người trong ma giáo cũng gán cho danh hiệu Huyết công tử, chính đạo thiên hạ đều coi đó là mối họa tiềm ẩn...”

“Đủ rồi đấy!” Lâm Kinh Vũ chợt thét lên, răng nghiến chặt, tay siết lại, lỗ mũi trông thấy cả gân xanh.

Chương 22: CÂU CHUYỆN TRONG ĐÊM

Pháp Tướng chăm chú nhìn y, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Nếu có ngày đệ gặp y, đệ sẽ thế nào?”

Đêm lạnh dần, cả đất trời dường như đều lạnh lẽo và vô tình.

Ánh lửa và ánh vàng kim hắt vào Khuôn mặt anh tuấn của Lâm Kinh Vũ, y từ từ nhắm mắt lại, hít thở thật sâu.

“Y là huynh đệ của ta!” không biết bao lâu sau, trong không khí yên tĩnh, Lâm Kinh Vũ đột nhiên lên tiếng, rành rẽ dứt khoát, không mảy may do dự.

Pháp Tướng nhìn Lâm Kinh Vũ, im lặng.

Lâm Kinh Vũ cúi đầu xuống, giọng nói cũng thấp đi: “Ta biết, y đã lún sâu vào ma đạo, không quay về được nữa. Sau này gặp lại, chắc sẽ là thù địch không đội trời chung...”

“Rắc”, Lâm Kinh Vũ bẻ gãy cành cây thứ ba, dúi vào đống lửa, thản nhiên nói: “Có điều, dù chúng ta quyết đấu sinh tử, hay không đội trời chung, ta cùng mặc kệ mấy vị tiên bối chính đạo các người nghĩ gì; ta nghĩ, đã là chính đạo và ma giáo không thể cùng tồn tại, sớm muộn gì cũng phải giao chiến, dù y giết ta, hay ta giết y, thì ta vẫn coi y là người anh em.”

Lâm Kinh Vũ cười, cay đắng và cương quyết; rồi điềm đạm nói: “Y là người anh em duy nhất của đời ta!”

Không ai nói gì cả.

Khu rừng già càng thêm tịch mịch, trong gió lạnh, ở chân trời xa dường như có ai lặng lẽ thở dài...

Tầng Thư Thư đột nhiên mở mắt ngồi dậy, lông mày cau rúm, tựa như đang chăm chú lắng nghe, khiến Pháp Tướng và Lâm Kinh Vũ giật nảy mình.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên: “Tầng sư huynh sao thế?”

Tầng Thư Thư nghiêm mặt: “Có cái gì đó... lạ lắm, mọi người nghe đi!”

Pháp Tướng và Lâm Kinh Vũ đều ngạc nhiên, vừa rồi họ mãi nói chuyện, không chú ý gì đến những động tĩnh xung quanh, lúc này vội vã nhìn khắp bốn bên, tập trung tinh thần lắng nghe.

Trong rừng sâu, ngoài tiếng gió u u vãn thổi, là một bầu không khí tịch mịch, không hề có động tĩnh gì. Nhưng chỉ thoáng chốc, họ cùng cau mày; từ nơi xa vắng tới âm thanh lao xao, rất khẽ nhưng tới tấp, cứ như có hàng trăm con sâu bọ di chuyển; trong đêm nghe không rõ lắm, âm thanh ấy hình như ở rất xa, rất khẽ khàng mà nghe muốn rụng tóc gáy!

Ba người nhìn nhau nghi hoặc không hiểu, Lâm Kinh Vũ cau mày: “Lẽ nào là trùng độc?”

Tăng Thư Thư gượng cười: “Chắc có nhiều lắm đây!”

Ba người nhìn nhau, ai cũng đều nhận thấy vẻ lo ngại trong mắt người kia. Tử Trạch hung hiểm khôn lường, trùng độc nhan nhản, sau một ngày là họ đã biết phải hết sức cảnh giác với những sinh vật dữ tợn ở đây, mà những sinh vật quái dị đủ hình đủ kiểu ấy thì quá nhiều, không biết lại sắp có giống gì xuất hiện?

Ba người còn đang tập trung tinh thần đề phòng, trong khu rừng nơi xa chợt rộ lên tiếng huyên náo, chỉ một thoáng sau, có tiếng thét giận dữ lẫn trong tiếng côn trùng rì rả vắng đến. Lâm Kinh Vũ, Pháp Tướng và Tăng Thư Thư cùng sững người. Tăng Thư Thư la lên trước tiên: “Lý Tuân sư huynh bên Phần Hương cốc!”

Lâm Kinh Vũ thất kinh kêu lên: “Lý sư huynh chắc đang gặp nguy hiểm, chúng ta mau đi tiếp ứng...”

Y nói xong là định hành động luôn, chợt một cánh tay kéo y lại, đó là Pháp Tướng. Pháp Tướng bảo: “Để ta đi! ở đây hết sức hung hiểm, hai đệ ngồi trong Bát Nhã Tâm Khuyên, không được manh động.”

Nói đoạn, y không đợi xem Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư có đồng ý hay không, đã băng đi luôn, tám tầng bào màu nguyệt bạch đẩy y lên cao, chỉ thoáng chốc đã chìm vào bóng tối trước mặt.

Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư đều sững sờ. Âm thanh ồn

Chương 22: CẦU CHUYỆN TRONG ĐÊM

ào một lần nữa lại rộ lên, tiếng quát giận dữ liên hồi, côn trùng rả rích lao xao, lẫn với những tiếng kêu kinh ngạc; chắc là Pháp Tướng đã đến được chỗ Lý Tuân, đấu với lũ sinh vật quái dị đó.

Màn đêm thăm thẳm, gió lạnh trong rừng bỗng trỗi dậy, tiếng gió thảm thiết và rừng rợn, âm thanh huyền ảo phía trước mỗi lúc một lớn, nhưng bóng tối hết như một bức tường cao không thể vượt qua, chặn trước mặt Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ.

Như quỷ khóc, như sói gào!

Đúng lúc Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư trở nên sốt ruột, chuẩn bị lao ra thì phía trước có tiếng hú chói tai, trong nháy mắt tiếng côn trùng im bật, sâu trong bóng tối có bóng người nháng lên, hai người đồng thời bay trở về, chính là Pháp Tướng và Lý Tuân. Y phục trên mình họ có mấy chỗ bị xé rách, áo Lý Tuân còn loang lổ vết máu.

Thân pháp họ rất nhanh, không đến một khoảnh khắc là đã bay vào vòng tròn lấp lánh kim quang. Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư vội chạy ra đón, thấy sắc mặt hai người đều có vẻ mệt nhọc.

Chưa để Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư kịp hỏi, Lý Tuân đã nhướn đôi mày kiếm kêu lên: "Cẩn thận!"

Mọi người cùng sững sốt, trong bóng tối khu rừng xung quanh, đột nhiên tiếng côn trùng vang lên rõ to, từ bốn phương tám hướng đổ về, dày đặc, bao vây họ vào giữa, là vô vàn cặp mắt xa lạ và đáng sợ toả ra ánh sáng nhờ nhờ đang rình mò họ.

"Cái gì đấy?" Tăng Thư Thư căng mắt quan sát, hỏi Pháp Tướng và Lý Tuân.

Lý Tuân ghê sợ nói: "Kiến khổng lồ, mọi người hãy cẩn thận!"

Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư đều sững sốt, Tăng Thư Thư lấy làm lạ: "Cái gì cơ?"

Đúng lúc đó, Pháp Tướng đột nhiên kêu khê: "Cẩn thận, nó đến rồi!"

Mọi người thất kinh, vội chăm chú đề phòng; dưới ánh lửa và hào quang của Luân Hồi châu, tiếng rầm rập càng rõ lên, những bóng đen rục rịch từ bốn phương tám hướng tràn đến bao vây.

Đội chúng đến gần, Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư mới nhìn rõ, đều hít vào một làn hơi lạnh, thấy nhưng nhúc nhích quái vật trông giống như loài kiến theo nhau bò ra khỏi bóng tối, con nào cũng to bằng bắp chân người, trong nháy mắt âm thanh rầm rập rợn tóc gáy đã lấp đầy áp khoảng trống của khu rừng.

Mấy người dù đạo hạnh rất cao, lúc này mặt cũng tái đi. Cũng may chẳng rõ đàn kiến khổng lồ vì sợ Bát Nhã Tâm Khuyên của Pháp Tướng hay sợ ngọn lửa đang bập bùng, tuy bò đến gần, nhưng chúng chỉ dừng lại bao vây ở khoảng cách nửa trượng, không dám tiến lên. Tuy nhiên chúng tràn đến mỗi lúc một nhiều, chắc không dưới con số hàng vạn.

Nét mặt bốn người cùng tái nhợt, tiếng gió thảm thiết lướt qua khu rừng âm u, tựa như đang cười nhạo đám người ngốc nghếch đã dám khuấy động sự yên tĩnh lâu đời của nơi đây.

Lần trong tiếng gió xa xa, hình như còn có tiếng sáo văng vẳng lan theo gió.

Lý Tuân mặt biến sắc, đột nhiên cất cao giọng hét: “Tên yêu nghiệt ma giáo nào giả ma giả quỷ đấy?”

Tiếng hét rất vang, khiến tiếng gió chợt cũng như lặng hẳn đi.

Lần này không chỉ Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ, mà đến Pháp Tướng cũng thất kinh, y vừa ra tiếp ứng cho Lý Tuân, thì chỉ trông thấy đàn kiến khổng lồ, chưa hề gặp một nhân vật ma giáo nào, liền hỏi: “Sao? Đàn kiến to này là do yêu nhân ma giáo bày ra ư?”

Lý Tuân hừ một tiếng, ánh mắt dữ dội nhìn khắp xung quanh: “Đúng thế! Lúc chập tối, ta gặp một tên lạ mặt ở gần đây, vừa quát hỏi thì y trở mặt động thủ, toàn dùng yêu pháp

Chương 22: CẦU CHUYỆN TRONG ĐÊM

ma giáo thôi. Giống quái vật này đều do tên ti tiện đó điều khiển, không biết nó dùng trò tà ma gì...”

Lý Tuân vừa dứt lời, trong bóng tối bỗng có tiếng cười khê: “Vị đại hiệp chính đạo nói năng đanh thép quá! Nhưng hình như chính ngươi động thủ với ta trước thì phải?”

Đó là một giọng đàn ông, nghe chừng tuổi còn trẻ, nhưng tiếng nói chập chờn lơ lửng, không nhận rõ y đang đứng ở hướng nào.

Lý Tuân không hề tỏ vẻ sợ hãi, quát âm lên: “Ngươi là yêu nhân ma giáo, ta tất nhiên phải trừ yêu hàng ma. Là nam nhi thì bước ra đây, chúng ta đấu với nhau ba trăm hiệp! Nếu ngươi huy động đám súc sinh vô tri này thì còn gọi là anh hùng cái nội gì?”

Giọng nam đó bật cười, bình thản nói: “Anh hùng, thì mấy gã đại hiệp chính đạo các người đã làm hết rồi, đâu đến lượt ta?”

Sau những lời y nói, chợt có tiếng sáo vi vút cất lên, đàn kiến khổng lồ đột nhiên dạt sang hai bên, để thừa lối đi, một người trẻ tuổi chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, dừng bên ngoài Bát Nhã Tâm Khuyên, tươi cười đứng đó, dáng vẻ nho nhã.

Chính là Tần Vô Viêm của Vạn Độc môn!

Pháp Tướng nghiêm mặt, quan sát Tần Vô Viêm, rồi chợt hỏi: “Tuổi còn trẻ, đạo hạnh lại cao thâm khôn lường, có thể điều động hàng nghìn hàng vạn trùng độc, ngươi là Tần Vô Viêm của Vạn Độc môn mà người đời vẫn gọi là Độc công tử chăng?”

Tần Vô Viêm cau mày, đưa mắt nhìn kỹ Pháp Tướng, mỉm cười: “Thì ra là Pháp Tướng đại sư của Thiên Âm tự, thảo nào pháp nhãn tinh tường như vậy, tại hạ đúng là Tần Vô Viêm.” Nói tới đây, y ngừng lại, rồi ung dung nói tiếp: “Người ta nói trong các đệ tử trẻ của tam đại môn phái chính đạo ngày nay thì Pháp Tướng đại sư của Thiên Âm tự là nổi trội nhất, rất có trí tuệ và đức hạnh; hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền, Tần Vô Viêm xin bái kiến.”

Nói đoạn y hơi cúi đầu, vẻ mặt tươi cười.

Pháp Tướng cau mày, hầu như cùng một lúc nghe thấy Lý Tuấn bên cạnh hừ khê, lạnh cả tim.

Tần Vô Viêm vẫn giữ vẻ mặt tươi tắn, nhưng thâm suy tính rất nhanh. Khác với bọn họ, y xuất thân từ Vạn Độc môn của ma giáo, vào khu ‘đắm trong’ vô số thú dữ trùng độc này, người khác thì thấy ghê sợ, chứ với y thì chẳng khác nào vào núi vàng núi bạc, thích thú vô cùng.

Những vật cực độc ngày thường vốn khó bề kiếm được, thì lúc này nhan nhản khắp mặt đất, lại còn có nhiều giống trùng độc mà trước đây y chưa từng nghe nói bao giờ. Đối với một người sành sỏi việc dùng độc như y, chúng còn quý giá hơn cả núi vàng núi bạc.

Vạn Độc môn là môn phái khá đặc biệt trong ma giáo, pháp môn tu hành tuy cũng bắt nguồn từ ‘Thiên thư’ như các tông phái khác, nhưng phương pháp tu luyện truyền đời của họ là kết hợp pháp môn tu chân kỳ diệu với vô số các chất độc lạ. Mấy trăm năm nay, những cao thủ xuất thân từ môn phái này cũng thường là những người giỏi dùng chất độc.

Tìm được những vật có chất độc ghê gớm nhất, mạnh nhất, là sự hỗ trợ rất lớn đối với môn nhân Vạn Độc môn trên con đường tu hành.

Tần Vô Viêm là quan môn đệ tử của Độc Thân - môn chủ hiện nay của Vạn Độc môn- y rất thông minh, về thuật dùng độc thì lại càng thành thạo. Vào ‘đắm trong’ rồi, thoáng trông quang cảnh nơi đây, y ngạc nhiên và vui mừng khôn xiết; mấy ngày liền đã sưu tầm được vô số độc vật. Khi gặp được giống kiến độc khổng lồ chỉ riêng trong Tử Trạch mới có, Tần Vô Viêm bèn thử vận dụng ‘Khống Yêu dịch’ của Vạn Độc môn. Có lẽ cuốn ‘Thiên thư’ của ma giáo quả thật đã hàm chứa hết thảy

Chương 22: CẦU CHUYỆN TRONG ĐÊM

mọi điều trong trời đất thì phải, ngay giống sinh vật hung dữ ở vùng hoang vu này cũng được ghi chép trong pháp môn truyền đời của Thiên thư, cho nên Tần Vô Viêm đã điều khiển được đàn kiến.

Còn đang mừng rỡ, Tần Vô Viêm đột nhiên gặp phải Lý Tuân đáp xuống gần đây, hai người chạm trán thật không đúng lúc, bèn động thủ. Tần Vô Viêm triệu luôn đàn kiến khổng lồ này ra. Lý Tuân đạo hạnh tuy cao, nhưng bị đàn kiến bao vây, cũng chỉ đành vất vả chống đỡ, nếu Pháp Tướng không đến kịp, thì y đã khốn đốn rồi.

Giờ đây, Pháp Tướng, Tăng Thư Thư, Lâm Kinh Vũ và Lý Tuân lại bị gã Tần Vô Viêm trẻ tuổi nhưng thủ đoạn rất ghê gớm ấy vây khốn.

Chương 23 CẢM XÚC

Tần Vô Viêm đảo mắt nhìn bốn người. Với sự tinh tường của mình, tất nhiên y đã nhận ra họ đều là những nhân tài xuất sắc, nếu chỉ trông cậy vào đạo hạnh, e rằng bản thân y không làm gì nổi bọn họ.

Vạn Độc môn xưa nay tu hành theo đường lối quá tả, sử dụng nhiều phép tà môn. Lúc này Tần Vô Viêm điều khiển đàn kiến khổng lồ, lại thêm trên mình giắt đầy các loại chất độc nên không hề sợ hãi, vẻ mặt vẫn ung dung. Y đang giành thế thượng phong.

Tăng Thư Thư đầu óc vốn tinh nhanh mà lúc này cũng cảm thấy bối rối, nhìn bảy kiến hung dữ, xộc mùi tanh tưởi, y hạ giọng hỏi ba người kia: “Làm sao bây giờ, chúng ta chạy hay đánh?”

Lý Tuân cau mày không nói gì. Với tính cách mọi ngày vốn có, y dứt khoát không chịu lùi bước, có điều, sau trận ác chiến vừa rồi với lũ kiến, mặc dù một mình y đã giết được hơn trăm con, nhưng sức mạnh khủng khiếp của đám quái vật lúc nhúc ấy khi chúng nhất loạt ủa lên vẫn khiến y phải khiếp sợ.

Pháp Tướng trầm ngâm. Lâm Kinh Vũ lên tiếng: “Đệ nghĩ chúng ta có thể đánh. Đệ đoán đàn kiến này không phải do người nuôi dưỡng, mà là bị tên yêu nhân ma giáo kia dùng yêu pháp khống chế, chỉ cần chúng ta bám riết lấy y thì nhất định sẽ đánh thắng.”

Pháp Tướng gật gù: “Lâm sư đệ nói có lý lắm, hai vị...”

Tăng Thư Thư nghĩ một lát: “Lâm sư đệ nói đúng! Hơn nữa chúng ta có bốn người, đối phó với một mình y, mà ôm đầu bỏ chạy thì cũng thật mất mặt.”

Liền đó họ cùng nhìn sang Lý Tuân. Lý Tuân là nhân tài bậc nhất ở Phần Hương cốc những năm gần đây, vốn tự cao tự đại, nếu không phải vì Tần Vô Viêm đang nắm giữ nhiều kiến khổng lồ thế kia, thì y đã tiên phong xông lên đấu với Tần Vô Viêm từ lâu rồi. Đối mặt với ánh mắt của ba người, y cũng không thể để mất thể diện, bèn nói dứt khoát: “Đánh!”

Pháp Tướng gật đầu, hạ giọng dặn: “Chúng ta sẽ chia làm hai nhóm. Phiến Lý sư huynh và Tăng sư đệ chống chọi với đàn kiến khổng lồ, ta và Lâm sư đệ tấn công Tần Vô Viêm, được không?”

Ba người cùng gật đầu.

Trong này họ bàn luận như vậy, Tần Vô Viêm đứng ngoài kia cũng suy tính rất nhanh. Vừa rồi y điều khiển đàn kiến bao vây tấn công Lý Tuân, Lý Tuân đạo hạnh cao hơn y vẫn tưởng, đã giết được gần một trăm con kiến khổng lồ da dày xương cứng lại chứa chất kịch độc trên mình, nay thấy ba người kia đạo hạnh có vẻ cũng rất tinh thâm, nhất là Pháp Tướng, mấy năm nay danh tiếng nổi như cồn, chắc là người khó đối phó nhất.

Chẳng nói đâu xa, ngay Bát Nhã Tâm Khuyên trước mặt, ẩn chứa đại lực hàng ma của Phật môn, đã khiến bảy kiến sợ hãi không dám tiến bước. Đạo hạnh tu hành đến mức ấy, quả thực không phải tầm thường.

Y đang vắt óc nghĩ cách đối phó với họ thì trước mặt bỗng có tiếng hú cất lên, kim quang loé sáng, Pháp Tướng đã thu Bát Nhã Tâm Khuyên lại. Sau đó bốn người nhất tề xông về phía y, bảy kiến cũng nhộn nhạo.

Tần Vô Viêm không sợ mà lại mừng, y cả cười lật tay trái, một cây sáo nhỏ, bằng sắt màu đen xuất hiện, nhưng y không kê lên miệng thổi mà khoát nó vào không trung, tay trái điểm lên các lỗ sáo, âm thanh trầm trầm lập tức vang ra.

Người nghe thì không cảm thấy gì, nhưng bấy kiến hung nhúc dưới đất bỗng như nhận được mệnh lệnh, lập tức rừng rừng chuyển động, nhe nanh múa vuốt lao đến bốn người.

Lý Tuân và Tăng Thư Thư đã liệu sẵn tình hình sẽ như vậy nên cùng thúc pháp bảo bằng mình lên trước. Pháp bảo lấp lánh hào quang, lập tức đánh bay mười mấy con kiến chạy hàng đầu, nhưng cánh tay họ cũng bị dội lại đến phát tê. Lý Tuân vừa nãy giao chiến với đàn kiến, đã có kinh nghiệm nên không cảm thấy bất ngờ; Tăng Thư Thư bất giác biến sắc, thâm nghĩ lũ súc sinh này thật là lợi hại.

Hai người hiển lộ thần uy, trong khoảnh khắc đã chặn lũ kiến đông đúc sang một bên. Lâm Kinh Vũ và Pháp Tướng hoá thành hai đạo hào quang lao lên như chớp, Trảm Long kiếm biến ra cột sáng xanh biếc thốc tới tận trời, lập tức đẩy dạt bóng tối của khu rừng lùi xa đến mấy trượng, nhằm thẳng Tân Vô Viêm chém xuống.

Chiêu kiếm có uy lực khủng khiếp, Tân Vô Viêm phải cau mày, thâm nghĩ mấy gã chính đạo này quả thực không dễ đối phó. Nhưng y không hề hoang mang, tay trái vẫn múa chiếc sáo ma quái khiến nó phát ra những tiếng u u kỳ lạ, điều động lũ kiến tràn lên bao vây tấn công, tay phải y đã hiện ra một thanh chuỷ thủ¹ toả ánh xanh, ngăn thế kiếm của Lâm Kinh Vũ trong đường tơ kẽ tóc.

Pháp Tướng đứng sau trông thấy, cau mày nhận ra thanh chuỷ thủ đó chính là vật báu của Vạn Độc môn mà Độc Thần đã dùng trong trận chiến Thanh Vân mười năm trước, y trầm giọng: “Trảm Tương Tư?”

Tân Vô Viêm nghe thấy sững người, mắt loé lên một tia khâm phục, vừa giằng co với Lâm Kinh Vũ, vừa đáp: “Pháp

1. Đoản đao, dao găm

Tướng đại sư thực sự có kiến thức hơn người, chính là ‘Trảm Tương Tư thân chủy’!”

Pháp Tướng lắc mình đến bên Lâm Kinh Vũ, không ra tay vội, lạnh nhạt nói: “Tiếc thay cho thứ bình khí thần kỳ ấy! Nhân tài như các hạ lại đi vào con đường lầm lạc, sao không hối cải mà quay lại bến bờ?”

Tân Vô Viêm cười phá lên, tay trái múa cây sáo, tay phải lấp lánh ngọn chủy thủ ánh xanh, bước liền bảy bước, dáng điệu ung dung đường hoàng, miệng ngâm:

Mười năm thương nhớ muôn vàn

Tâm tình khôn gửi hồng nhan cuối trời

Trăm năm thắm thoát đà trôi

Tương tư khó dứt, trông người khó thay...¹

Khuôn mặt ôn hoà của y bỗng nổi khí tím nhạt, cùng toả sáng với ánh xanh toả ra từ Trảm Tương Tư thân chủy. Trong nháy mắt, hào quang của thanh chủy thủ bùng lên rực rỡ, dần dần ép luồng sáng xanh biếc của Trảm Long kiếm xuống. Nét mặt Tân Vô Viêm hiện vẻ kiêu ngạo, y nói rành mạch: “Đại sư cho rằng ta chìm đắm trong ma đạo, ta lại cười đại sư thật mê muội. Thế gian muôn nẻo đường đi, đường nào cũng có cái lý riêng của nó, lẽ nào chỉ có bờ của các người mới là bờ, còn bờ của ta là biển cả?”

Pháp Tướng mỉm cười, không để ý đến lời y, định xuất thủ tương trợ Lâm Kinh Vũ, chợt nghe thấy giọng nói kiên định của Lâm Kinh Vũ vọng ra từ quảng sáng xanh trước mặt Tân Vô Viêm: “Trời sinh muôn vạn con đường, vốn dĩ đều là một

1. Nguyên văn:

Hồng nhan viễn, tương tư khổ,

Kỉ phiên ý, nan tương phó.

Thập niên tình tứ bách niên độ,

Bất trảm tương tư bất nhẫn cố (Dịch thơ: Hoàng Trang Hải)

thể, chính nghĩa dẫn dắt tâm ta, chính nghĩa nằm ở trong lòng thế nhân. Người là tà ma, ta là chính nghĩa, ta phải trừ yêu hàng ma!"

Cùng với tiếng hú lãnh lút, Trảm Long kiếm ngân lên như rồng gầm, ánh xanh biếc rực rỡ xông ngập trời, xé toác thanh quang để lao ra. Trong nháy mắt khí kiếm thiên biến vạn hoá, bồi bồi như mưa, ào ào trút vào Tần Vô Viêm.

Tần Vô Viêm cau mày, không ngờ người này lại cứng cỏi và dũng mãnh như vậy. Lúc này y chỉ cần thu Trảm Tương Tư quay về truy kích, chắc chắn sẽ khiến Lâm Kinh Vũ bị thương nặng, nhưng đối mặt với khí thế chỉ tiến không lui, sẵn sàng tiêu diệt kẻ nào dám đối đầu của Trảm Long kiếm, y tự nhủ cũng khó nghênh tiếp, đành lách mình tránh đi.

Tần Vô Viêm vừa phân tâm, tay đã chậm đi một chút, không bao quát được Khổng Yêu địch đang điều khiển bảy kiến khổng lồ. Tăng Thư Thư và Lý Tuân vất vả giao đấu ở đằng sau được dịp thở phào. Đàn kiến khổng lồ này thật sự hung hãn không sợ chết, cứ ào ào lao lên, quả là khiến họ phải nhức óc.

Tăng Thư Thư hét lớn: "Pháp Tướng sư huynh! Bây giờ là lúc nào mà còn đứng đó điểm hoá cho người ta, huynh mau mau ra tay đi, nếu không bọn ta sẽ bị lũ súc sinh này ăn thịt, rồi huynh sẽ phải niệm chú vãng sinh cho bọn ta mất thôi!"

Pháp Tướng cười trừ, không nói gì thêm nữa, thấy Tần Vô Viêm đang phải chống đỡ thế tấn công mỗi lúc càng thêm dữ dội của Lâm Kinh Vũ, liền nói to: "Tần thí chủ cẩn thận!"

Vừa dứt lời, Luân Hồi châu đã lấp lánh kim quang, từ mé bên bay vào trận.

Tần Vô Viêm cau mày. Lâm Kinh Vũ ở trước mặt, đạo hạnh đã cao hơn mức mình dự liệu, nay lại thêm Pháp Tướng. Y hừ một tiếng, không rõ động tác của y ra sao, chợt thấy ba vật đen đen bay khỏi tay áo y, nhanh chóng tách riêng, rồi từ ba hướng vù vù bổ vào Pháp Tướng.

Pháp Tướng thân sắc nghiêm trang, không dám khinh suất. Luân Hồi châu bay được nửa đường, kim quang toả rực rỡ, nhanh như cắt chặn hai vật lại, nhưng còn một vật đã lọt qua vòng kim quang.

Pháp Tướng kêu “ồ” một tiếng, ngón tay khép chặt như đao, bàn tay trắng muốt vươn thẳng ra, chìa đúng vật đen đen đang bay đến đó, hô vang:

“Dừng!”

Vật ấy run rẩy quần quai giữa không trung, chỉ thoáng chốc như đã bị thương nặng, từ trên cao rớt xuống, té ra là một con rắn đen nhỏ, đầu có ba sừng, hiển nhiên là chứa chất độc cực mạnh; rơi xuống đất nó còn quần quai một lúc, rồi không cựa quậy gì nữa, chết cứng.

Tân Vô Viêm sững người, gật đầu tán thưởng: “Định Thần Thông! Quả nhiên không hổ danh truyền nhân số một của Thiên Âm tự, đại sư đạo hạnh cao như vậy, tại hạ thực lấy làm kính phục. Hiềm nỗi đại sư sát sinh bữa bữa, chẳng rõ Phật tổ có trách tội không?”

Pháp Tướng chưa nói gì, Lâm Kinh Vũ đã dốc sức tấn công, quang hào quang xanh biếc vây kín Tân Vô Viêm, cười gằn: “Bọn yêu nghiệt các ngươi thường vẫn sát sinh vô số, gây tội ác tày trời, lúc này lại còn ra vẻ nghiêm chỉnh để chất vấn người khác. Đúng là vô liêm sỉ!”

Tân Vô Viêm cười ha hả, tránh khỏi mũi tấn công dữ dội không gì cản nổi của Trảm Long kiếm. Trảm Tướng Tư thân chuyển trời sáng phản kích, đồng thời Tân Vô Viêm lắc khê tay phải, trong khoảnh khắc bảy tám vật bay ra khỏi tay áo y: vàng, đen, đỏ, nâu... đủ màu. Dưới ánh sáng của pháp bảo, mọi người trông thấy những con vật độc như rắn, rết đủ mọi hình thù, ồ ạt lao đến Pháp Tướng, chặn y từ xa, không thể tiến lại.

Mọi người nín lặng, thầm nghĩ tên yêu nhân ma giáo này đúng là quái gở, giấu đủ thứ vật lạ trùng độc như thế trong người mà không sợ bị chúng cắn lại. Tăng Thư Thư ở đằng xa

nghe ngại nhiều nhất, cứ tự hỏi, lỡ chẳng may sư tử sư muội đồng môn trông thấy nhiều trùng độc thế này, có lẽ sợ run người, không tài nào điều khiển nổi pháp bảo chẳng?

Ý nghĩ ấy vừa loé lên, tay y bỗng chùng xuống, suýt nữa thì bị một con kiến khổng lồ cắn vào chân, may mà nó chỉ cắn vào rìa giày. Tăng Thư Thư sợ hãi bàng hoàng cứng người, vội vã tập trung tinh thần đối phó.

Y và Lý Tuân cùng chống chọi với đàn kiến đông lúc nhúc, áp lực quả thực rất lớn. Chỉ trong chốc lát, hai người đã giết được hơn một trăm con kiến nữa, nhưng giống súc sinh ấy hình như không bao giờ hết, cứ ào ào tràn lên.

Tăng Thư Thư và Lý Tuân nhìn nhau, đều thấy trong mắt người kia ý muốn rút lui. Tăng Thư Thư đang định ngoảnh đầu giục hai người kia, bỗng nhiên liếc thấy trong rừng sâu có một luồng sáng xanh lam mờ mờ bay đến.

Y thoát sống người!

Phía trước Tần Vô Viêm cau mày, trong lòng cũng mạnh nhe ý muốn rút lui. Hôm nay bốn người có mặt tại đây thực khó đối phó, đàn kiến khổng lồ ngỡ là vô địch, lại bị hai tên kia chặn đứng, hồi lâu vẫn không thể tiến lên được một bước nào. Thanh Trảm Long kiếm của tên đệ tử Thanh Vân môn thì tấn công quá dữ dội, lần đầu tiên trong đời y mới gặp là một, thế kiếm không để thừa lấy một đường lui, khiến người ta phải đau đầu nhức óc.

Còn đám vật độc bên kia cũng không ngăn cản được Pháp Tướng bao lâu, nếu để tất cả bọn họ cùng xông tới đây, chắc chắn y sẽ chuốc lấy thất bại. Tần Vô Viêm là đệ tử rất tâm đắc của Độc Thân, tuổi tuy còn trẻ, nhưng tính cách vô cùng quyết đoán. Y lập tức quyết định, tay phải rung lên, lại có ba con cóc quái dị bay tới quần lấy Pháp Tướng, Trảm Tương Tư bên tay phải y cũng rừng rực thanh quang đột ngột phản công rầm rộ, khí thế rất mạnh mẽ, Lâm Kinh Vũ cũng phải lui mấy bước.

Nhằm đúng lúc đó, Tần Vô Viêm tung mình bay lên. Khi đã

xa hẳn đối phương, y mới cười sảng sặc: “Đêm nay chấm dứt ở đây thôi...”

Y chưa dứt lời, bỗng nghe thấy Tăng Thư Thư kêu: “Lục sư muội, mau ngăn tên đó lại...”

Tần Vô Viêm giật mình, lập tức liếc thấy trong bóng tối bên cạnh có ánh xanh lam toả lan; tuy kinh ngạc nhưng không hoảng loạn, y hoành Trảm Tương Tư lên chặn luồng lam quang ấy, tin rằng dù đường kiếm của kẻ kia dẫu uy lực đến mức nào, mình nhất định cũng có thể đỡ được.

Không ngờ giữa tiếng gió rít, ở một mé tối khác bỗng có luồng khí lạnh giá lặng lẽ tràn tới, xô mạnh vào bên thân phải y.

Cho dù Tần Vô Viêm xưa nay tính toán thận trọng chu toàn, cũng chưa từng ngờ rằng mình bị ám toán, y ộc ra một ngụm máu lớn, nhuộm đỏ cả vạt áo trước ngực. Giữa khoảnh khắc sinh tử ấy, y gắng gượng lấy hơi, tay phải mau chóng rung lên mấy lượt soạt soạt soạt liên hồi, trong nháy mắt, đã phóng ra hàng chục con vật độc, ngăn cản tất cả mọi người, y đồng thời bay lùi lại. Sau một hồi lâu, từ phía xa vẳng tới tiếng gào phẫn hận của y, nghe chừng đã yếu sức, rất thê thảm: “Quý Lệ, người thật độc địa! Mối thù này, mai sau chúng ta sẽ tính sổ!...”

Biến cố dị thường đột ngột xảy ra, khiến mọi người đều sửng sốt. Tần Vô Viêm bỗng biến mất, đàn kiến khổng lồ không còn ai điều khiển, nhưng những con vật hung tợn này xưa nay quen khát máu, vẫn cứ dữ dằn xông lên. Tăng Thư Thư và Lý Tuân chống đỡ không nổi, một lát sau cả Pháp Tướng và Lâm Kinh Vũ cũng bị vây kín.

Luồng hào quang xanh lam loé lên giữa trời dần dần ngưng lại trên cao. Không để ý đến những người đang ở phía dưới, nó bỗng lao sang bóng tối bên kia, khí thế như sấm rung chớp giạt. Có người hừ một tiếng, rồi ánh xanh đen rực sáng, nhưng không có ý muốn giao thủ, bèn chuyển hướng bỏ đi, lam quang không chịu buông tha, đuổi theo ngay lập tức.

Hai người đó đạo hạnh rất cao, trong nháy mắt chỉ còn rớt rơi vệt sáng, rồi bóng họ cũng biến mất hút.

Pháp Tướng và mấy người ở lại cùng hét vang, nhất tề bay lên, tách xa mặt đất. Đàn kiến mất đối thủ, nhìn bầy đàn vong mạng la liệt vô ích, chắc chúng oán hận và tức giận vô cùng, cứ ngồng lên không gằm rít mãi.

Bọn Pháp Tướng chẳng bận tâm đến lũ súc sinh ấy nữa, vội vàng phóng mắt tìm kiếm. Trong rừng lúc này toàn một màn đen đặc, hai luồng sáng xanh nhạt và xanh lam kia không biết đã đi về hướng nào rồi, họ bèn ngẩn ra nhìn nhau!

Hồi lâu, Tăng Thư Thư đột nhiên thì thầm: “Có phải y không?”

Pháp Tướng trầm ngâm một lúc, ánh mắt thoáng một tia bối rối, cuối cùng thở dài bảo: “Có lẽ là y!”

Hai người nhìn nhau, rồi cùng nhìn Lâm Kinh Vũ: gã trẻ tuổi ấy đang lơ lửng giữa trời, gió đêm thổi tới, áo y bay lật phật, khuôn mặt anh tuấn không bộc lộ một chút cảm xúc nào, chỉ có đôi mắt dõi vào khu rừng tối tăm, thần thờ ngơ ngẩn!

Đêm đã rất khuya.

Rừng già im ắng, ngay tiếng côn trùng rỉ rả nơi sâu tít cũng chợt nín bật.

Ánh sáng xanh nhạt lướt đi trong đêm, như người khách qua đường nhẹ nhàng băng mình vào đêm tối, nhưng ánh xanh lam sau lưng gã thì rực rỡ chói chang, xuyên qua màn đêm, đầy dạt hết tầm tối, bám riết lấy gã.

Luồng sáng xanh nhạt lúc xuyên qua rừng, lúc bỗng lên cao, tốc độ mỗi lúc một nhanh, nhưng vẫn không thoát được ánh xanh lam sau lưng. Từ bóng tối nhìn ra, thấy lam quang hình như bất chấp tất cả, theo sát không rời, không chịu từ bỏ.

Ai đó, đang lặng lẽ thở dài trong bóng tối?

Ai đó, giữa đêm khuya đang mở rộng cõi lòng?

Bóng tối từ bốn phương tám hướng ùn tới rồi lùi xa, gió thốc vào mặt rồi mau chóng dạt đi; bóng dáng quen thuộc kia, trong

đêm cứ vút lao đi không ngừng, lung linh trong mắt ai?

“Xịch...”

Một tiếng động khê vang lên, luồng thanh quang đột nhiên dừng lại, rồi tan đi, thân hình Quỷ Lệ hiện ra, lặng lẽ đứng trên một ngọn cây to.

Cách gã chừng vài thước, bóng sáng màu xanh lam cũng dừng phát lại, ngay sau lưng gã. Thiên Gia thần kiếm giữa đêm vẫn chói chang rực rỡ, nằm trong bàn tay trắng muốt, lạnh lùng chìa thẳng vào gã.

Đêm sâu và nặng nề.

Tiếng gió thê thiết.

Tà áo của họ nhẹ nhẹ bay theo gió.

Quỷ Lệ từ từ quay mình lại, đối diện với gương mặt ấy.

Nàng, người con gái diễm lệ, thanh cao thoát tục, vẻ đẹp chưa hề bị hư hao bởi thời gian, khiến người ta ghen thố, khiến người ta đắm đuối.

Nàng lạnh lùng nắm chặt kiếm, chìa vào gã!

Mũi kiếm Thiên Gia lạnh lẽo cách gã chỉ gang tấc, cổ họng gã cảm nhận được từng tia lạnh giá, còn sâu trong lòng, nhói lên một nỗi bi thương thâm lạnh.

Gió thổi qua ngọn cây, bóng họ cũng khê lay theo gió.

Họ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nhau.

Thời gian mười năm, từ trái tim trào lên từng chút một, tràn ngập cõi lòng.

Bàn tay nàng nắm chặt thanh kiếm, vẫn trắng muốt như mười năm trước, đã có lần nào đó, hai bàn tay đã từng nắm chặt lấy nhau?

Gã mỉm cười, pha lẫn nét chua xót, nhẹ nhàng hỏi: “Sư tỷ có khoẻ không?”

Lục Tuyết Kỳ không trả lời, không nói một tiếng. Môi nàng vì bấm chặt quá đã trắng bệch. Bóng dáng nàng trong đêm, buồn thảm mà xinh đẹp xiết bao.

Quỷ Lệ, không, Trương Tiểu Phàm, trong đêm, trước mặt

người con gái này, bỗng như trở lại mười năm về trước, thân hình cũng chìm trong bóng tối, run rẩy mà không ai hay.

“Tại sao người không giết ta?” Người con gái xinh đẹp bình thần hỏi. Thiên Gia kiếm lạnh buốt nằm trên tay vẫn chìa thẳng vào gã.

Quý Lệ nhìn sâu vào mắt nàng, sáng quá, như có hai ngọn lửa không lời.

Gã từ từ cúi đầu, rất lâu sau, mới điềm đạm nói: “Mười năm trước trên Ngọc Thanh điện, tại sao sư tỷ đã bắt chấp tất cả để bảo vệ ta, nói đỡ cho ta?”

Lục Tuyết Kỳ không trả lời, nhưng đôi môi run run, bàn tay siết lấy đốc kiếm rất chặt, hình như sợ hãi một điều gì đó.

Trong đôi mắt sáng này đang hiện lên bóng hình ai?

Trương Tiểu Phàm!

Thì ra gã vẫn chưa hề thay đổi! Mười năm rồi mà không thay đổi thật ư?

Nàng dăm dăm nhìn, môi bặm chặt, để giữ cho mình vẫn lạnh lùng, để giữ cho ánh mắt vẫn sắc nhọn.

Nhưng, trái tim ai đang đập thế này, trái tim đã nguội lạnh sao còn đập dữ dội như vậy? Chút ấm áp êm dịu bồi hồi đã chìm lắng từ lâu trong bao đêm dài, lúc này đột nhiên bùng dậy như lửa cháy, thiêu đốt lồng ngực!

Bờ môi nàng chợt thoáng chút chua chát, ươn ướt.

Bàn tay cầm kiếm từ từ thông xuống.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời.

Gió lùa vào mái tóc mềm mại tuyệt đẹp của nàng, mơn man qua đôi gò má trắng mịn.

Trời lại bắt đầu mưa chẳng?

...

Trời đổ mưa.

Mưa rất to, thỉnh không cũng nhạt nhòa. Trời đã mưa không ngớt sang ngày thứ hai.

Tiêu Dật Tài cau mày, bỗng ngoảnh sang nhìn người bên cạnh hỏi: “Yên sư muội có phát hiện được điều gì không?”

Người đứng bên y là Yên Hồng của Phần Hương cốc. Từ hôm mọi người lạc nhau ở vùng khí chướng, Tiêu Dật Tài vào ‘dầm trong’, vì đi theo hướng khác nên không gặp được bọn Pháp Tướng, Lâm Kinh Vũ, nhưng không lâu sau đó thì gặp Yên Hồng ở gần đây. Dầu không phải là đồng môn thì vẫn thấy thân thiết hơn là không gặp ai, họ bèn cùng đi với nhau mấy hôm nay.

Có điều, họ đã tìm kiếm bao ngày trong cánh rừng mênh mông bát ngát này mà vẫn không phát hiện được gì. Ở đây cây cối bạt ngàn, lại thêm mưa mãi không ngớt, dưới mặt đất cơ man nào là trùng độc, quả thực khiến người ta đau đầu buốt óc; thảo nào xưa nay không có bóng người, chỗ này ai mà ở được!

Nói thì nói vậy, nhưng việc cần làm thì vẫn phải làm. Họ sục tìm kỹ càng xung quanh. Yên Hồng đối xử với Tiêu Dật Tài rất khách sáo, hình như còn ngầm có chút đề phòng.

Lúc này, nhận ra Yên Hồng đã trông thấy gì đó, Tiêu Dật Tài không nén được bèn hỏi nàng, Yên Hồng liền đáp: “Tiêu sư huynh trông đằng kia kìa, hình như hơi kỳ quái...”

Tiêu Dật Tài kinh ngạc, phóng mắt theo hướng Yên Hồng chỉ, thấy sau lớp lớp mưa bay, giữa cành lá ken dày, đột nhiên có một luồng kim quang yếu ớt loé lên.

Tiêu Dật Tài giật mình, lại thấy kim quang tắt đi lâu lâu mới nhấp nháy lơ mờ lần nữa, trông như khoảng cách lại xa thêm một chút.

Họ nhìn nhau. Hai người tựa hồ cùng nghĩ đến tin đồn về dấu hiệu của dị bảo, lẽ nào...

Chỉ lát sau, Tiêu Dật Tài và Yên Hồng đều tung mình bay lên, phóng nhanh về phía đó.

Trong khi bay, hai người tựa như vô tình tách xa nhau, đồng thời ngấm ngầm điều khiển pháp bảo thật cẩn thận, không biết đang đề phòng những nguy hiểm sắp đến, hay mối nguy hiểm ở ngay bên cạnh mình...

Hai người bay cực nhanh, chỉ một lát đã đến gần chỗ kim quang nhấp nháy, tránh khỏi đám cành lá rậm rạp, họ thấy bên dưới tán cây là một vùng hỗn loạn, khắp nơi gai góc gãy nát lung tung, trên những cây to bên cạnh chỉ chít vết chém, thậm chí phía trước có vài cây thân to một vòng người ôm cũng đổ ngổn ngang.

Cảnh tượng có vẻ như bị con quái vật gì đó ra oai, dẹp lấy một lối đi giữa khu rừng rậm rạp.

Tiêu Dật Tài và Yên Hồng nhìn nhau, đều nhận ra sự kinh ngạc trong mắt người kia. Đúng lúc đó, trước khu rừng vắng vắng có tiếng huyền não vọng đến. Tiêu Dật Tài ra hiệu cho Yên Hồng, hai người lẹ làng bay lên, ẩn thân vào giữa đám cành lá, lặng lẽ di chuyển về phía trước.

Bay được một lúc, họ thấy khắp nơi là những cây cối nghiêng ngả xiêu vẹo, lại có rất nhiều động vật chết, chắc do không kịp tránh, phải chịu vạ gió tai bay. Âm thanh huyền não đằng trước cũng mỗi lúc một lớn, loáng thoáng có cả tiếng niệm Phật.

Tiêu Dật Tài sững người, thâm nghĩ phải chăng Pháp Tướng sư huynh của Thiên Âm tự ở đây? Đang ngỡ ngàng thì thấy trước mặt một luồng kim quang vút lên, rồi tiếng rống giận dữ âm ỉ khiến cây cối xung quanh cũng lắc lư, uy thế thật khủng khiếp.

Tiêu Dật Tài biến sắc, trong tiếng gầm hàng ma của Phật môn này, rõ ràng có vẻ lo lắng cấp bách, xem chừng tình hình hết sức không ổn. Thiên Âm tự và Thanh Vân môn quan hệ khác với Phần Hương cốc, Tiêu Dật Tài thoáng lưỡng lự rồi xông vọt ra, ngay sau đó tiếng gió rít lên, Yên Hồng cũng lao ra theo.

Hai người đứng trên cao, nhìn bao quát tình hình bên dưới, bất giác cùng thất kinh.

Quả nhiên có hoà thượng mặc tăng bào của Thiên Âm tự, nhưng không phải là Pháp Tướng ôn hoà tao nhã, mà là Pháp Thiện cao lớn khôi ngô. Lúc này tăng bào trên mình y phồng căng, cây 'Kim Cương Hàng Ma trượng' to tướng trên tay đang múa lên như mưa to gió dữ, kim quang lấp lánh, bảo vệ toàn thân, miệng thì thoảng gầm lên một tràng.

Người đang giao đấu với y là một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo màu hoàng yến, khuôn mặt rất tình tứ, miệng hé cười, mái tóc đen nhẹ bay trên vai, đôi mắt ướt át long lanh, khiến người nhìn như muốn ngụp lặn trong đó, không muốn ra nữa.

Tiêu Dật Tài vừa nhìn cô ta, lòng đã xốn xang, cảm thấy khắp thế gian chỉ tồn tại mỗi người con gái ấy, những muốn suốt đời được ở liền bên nàng. Cũng may, y tu hành đã nhiều năm, đạo hạnh rất tinh thâm nên tỉnh ngộ lại ngay, bất giác kinh hãi nghĩ thâm: "Yêu nữ phương nào mà có thuật mê hoặc lòng người đến thế?"

Trong trận đấu, tuy khí thế của Pháp Thiện rất ghê gớm, nhưng Tiêu Dật Tài và Yên Hồng đều nhận thấy mặt y đỏ bừng, thực ra đã bị thiếu nữ xinh đẹp nọ dồn ép đến mức chỉ còn biết

luồng cuống phòng thủ; nếu không được trợ giúp, sau nửa canh giờ nữa chắc sẽ không thể chống chọi nổi.

Tiêu Dật Tài và Yên Hồng cùng ngấm ngấm kinh hãi, họ nghĩ mãi cũng không nhận ra người con gái này là ai mà đạo hạnh cao đến thế, đã khiến cho một đệ tử rất xuất sắc của Thiên Âm tự - chỉ sau Pháp Tướng - không còn đủ sức để phản kích.

Thấy Pháp Thiện có vẻ sắp thất bại, Tiêu Dật Tài và Yên Hồng đưa mắt nhìn nhau, thét vang. Tiêu Dật Tài lao đi, thúc 'Thất Tinh kiếm' nổi danh của Thông Thiên phong hoá ra một luồng sáng màu trắng, nhằm đầu chém thẳng xuống. Yên Hồng tay nắm một luồng khí màu xanh, chính là pháp bảo 'Thanh Linh thạch' của nàng, bám sát theo sau.

Người thiếu nữ mặc áo hoàng yển bỗng nghe thấy trên đầu có tiếng thét vẳng xuống, mặt thoát biến sắc, thoáng giận dữ, nhưng vẻ phong tình mơn mớn bội phần dường như đã khiến cơn tức giận cũng biến thành nét quyến rũ hút hồn hiện trên đôi má cô ta.

Tiêu Dật Tài là đệ tử số một của Thanh Vân môn, đạo hạnh rất cao, người bình thường không thể sánh nổi; hào quang của Thất Tinh kiếm lướt đi, hoá thành một luồng sáng khổng lồ giữa không trung, nhằm đầu xả xuống. Thiếu nữ cau mày, không dám khinh địch. Lại thấy phía sau y còn một người con gái nữa, đạo hạnh có vẻ cũng không thấp, cô ta bắt đầu lùi bước, đồng thời tay phải lắc lắc liên tục, đột nhiên "chụp" một cái trong khoảng không, bỗng đầu ánh sáng tía lấp lánh, rực rỡ chói chang, một thứ pháp bảo màu tím kỳ dị toả rạng khí lạnh theo tay cô ta chắn lên trước mặt, nghênh đón Thất Tinh kiếm và Thanh Linh thạch.

"Bình!"

Một tiếng vang trầm đục, người con gái trôi ra sau. Tiêu Dật Tài và Yên Hồng đáp xuống bên cạnh Pháp Thiện, Tiêu Dật Tài

hỏi khê: “Pháp Thiện sư huynh không sao chứ?”

Khuôn mặt Pháp Thiện đỏ bừng, y há miệng thở dốc, hồi lâu hơi thở mới đều đặn trở lại: “Tiêu sư huynh hãy cẩn thận, ả này là yêu nữ Kim Bình Nhi của Hợp Hoan phái, ghê gớm vô cùng!”

Tiêu Dật Tài và Yên Hồng cùng giật mình. Có thể nói, mấy năm nay, Kim Bình Nhi là một nhân vật rất có ảnh hưởng, cô ta cùng Tân Vô Viêm và Quỷ Lệ được gọi là “Tam công tử” ma giáo, bị bên chính đạo coi là mối lo nung nấu. Không ngờ hôm nay gặp, té ra là một người con gái xinh đẹp tuyệt trần như vậy; nhưng nhớ lại sự mê hoặc đáng sợ của cô ta lúc mới gặp, Tiêu Dật Tài đã biết chắc cô ả này đúng là Kim Bình Nhi của Hợp Hoan phái.

Kim Bình Nhi đứng đó, thâm tức giận. Vốn là, sau khi cô ta vào Tử Trạch, sục tìm mấy ngày vẫn không thấy tông tích dĩ bảo nào hết, hôm nay gặp phải hoà thượng Pháp Thiện của Thiên Âm tự đang đi một mình, hai người vừa cất tiếng đã khắc khẩu, bèn động thủ.

Pháp Thiện tu hành nhiều năm, đạo pháp Phật môn đầy mình; trong lớp trẻ của Thiên Âm tự, ngoài Pháp Tướng là kỳ tài trời phú, thì không có ai sánh bằng y cả. Có điều, Kim Bình Nhi còn lợi hại hơn, vừa giáp chiến, mắt cô ta đã lúng liếng đưa đẩy; dù định lực Phật môn của Pháp Thiện rất thâm hậu, cũng luống cuống điều đứng trước ‘Mị Tâm thuật’ bí truyền của Hợp Hoan phái, lòng dạ tức thì xao xuyến, mười phần đạo pháp chỉ còn lại sáu.

Sau đó, trước thế tấn công có vẻ đơn giản nhưng thực ra cực kỳ dữ dội của Kim Bình Nhi, Pháp Thiện dốc sức tự vệ, giữ cho linh đài¹ được trong sáng, chặt vật chống đỡ. Nếu Tiêu Dật Tài và Yên Hồng không đến kịp, chắc hôm nay Pháp Thiện sẽ bị

1. Linh đài: chỉ linh hồn hay chỉ cái tâm, lương tâm của con người. Linh đài còn chỉ đức tin mà mỗi người tu hành cần phải có.

Kim Bình Nhi khuất phục, tiêu tan hết thành quả tu hành trước đây; bị kỳ thuật Mị Tâm khống chế, cả đời sẽ như cái xác không hồn, nghe theo Kim Bình Nhi sai khiến.

Kim Bình Nhi nhìn kỹ Tiêu Dật Tài, bật cười khanh khách, rồi hỏi với giọng nhẹ nhàng êm ái: “Không rõ công tử có thù oán gì với ta, mà vừa xông vào đã nặng tay như thế, muốn dồn người con gái bé nhỏ này vào chỗ chết hay sao?”

Tiêu Dật Tài nhìn cô ta, thấy đôi mắt ước ướn, lúng liếng long lanh, giữa lúc chạng vạng này, đôi mắt ấy càng lấp lánh như hai vì sao trên vòm trời, quả thật khiến người ta tim đập chân run. Tiêu Dật Tài bất giác vã mồ hôi, gắng gượng trấn tĩnh, không nhìn thẳng vào mắt cô ta nữa, nói to: “Cô nương là Kim Bình Nhi danh nổi như cồn, môn hạ Hợp Hoan phái của ma giáo. Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu!”

Kim Bình Nhi tủm tỉm: “Ồ, công tử nhận ra ta ư?”

Tiêu Dật Tài đáp: “Tại hạ hôm nay lần đầu gặp cô nương, chỉ có điều Pháp Thiện đại sư là môn đồ Thiên Âm tự, cũng là người trong chính đạo như Thanh Vân môn của ta, hai chúng ta phải giao chiến là điều tất yếu.”

Kim Bình Nhi khẽ chau mày, rồi mỉm cười: “Thế thì, ta xin được hỏi, công tử là vị cao nhân của chi nào bên Thanh Vân môn?”

Tiêu Dật Tài đáp: “Không dám, tại hạ là Tiêu Dật Tài của Thông Thiên phong, còn đây là Yên Hồng cô nương bên Phần Hương cốc.”

Kim Bình Nhi nhìn xoáy vào mặt Yên Hồng, thấy nàng dung mạo cũng xinh đẹp, bất giác nhìn kỹ hơn một chút. Xét về đạo hạnh, Yên Hồng cùng Lý Tuân xưa nay vẫn được gọi là ‘song bích¹’ trong lớp trẻ Phần Hương cốc, chỉ có điều nàng vốn kín đáo khiêm tốn, không muốn lộ mặt, thông thường có việc gì

1. Hai viên ngọc

đều để Lý Tuân đứng ra sắp xếp. Lúc này cùng Tiêu Dật Tài lao xuống, nàng cũng vẫn không nói gì cả.

Bị Kim Bình Nhi thăm soi, nàng tự dưng cũng nhìn lại cô ta; không ngờ, nhìn thấy người con gái ấy da trắng như tuyết, khuôn mặt như vẽ, một lúc sau, đầu óc nàng cũng đâm ra mụ mẫm, bất giác thất kinh, rồi đỏ mặt, thậm chí yêu thuật ma giáo đúng là trở tráo vô liêm sỉ, mình là con gái mà cũng bị mê hoặc!

Lúc Tiêu Dật Tài vừa đến, trời đã nhập nhoạng, ngoảnh đi ngoảnh lại trời đã dần tối đen.

Kim Bình Nhi yêu kiều đứng đó, đối mặt với Tiêu Dật Tài, Yên Hồng và Pháp Thiện, thầm nghĩ: “Qua chiêu kiếm vừa nãy đủ thấy đạo hạnh Tiêu Dật Tài rất cao thâm, bên cạnh y còn hai người nữa, mình tuy không sợ gì họ, nhưng dị bảo trong Tủ Trách vẫn chưa xuất thế, cứ ở đây giằng co vô vị với họ, thực không phải là khôn ngoan.”

Nghĩ rồi, cô ta liền lộ vẻ muốn đi. Tiêu Dật Tài nhìn sắc mặt cô ta, bèn bước lên trước toan nói gì đó. Đúng lúc ấy, từ sâu trong Tủ Trách vọng ra một âm thanh khùng khiếp như tiếng rống gầm hổ thét!

Âm thanh ấy inh tai nhức óc, tiếng gầm hàng yêu của Phật môn mà Pháp Thiện vừa thi triển, so với nó cũng chỉ như tiếng trẻ con oe oe mà thôi, hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Trong nháy mắt, gió mây trên trời biến ảo khôn lường, vân khí sục sôi, trào lên lớp lớp như sóng biển cuộn cuộn gào thét, đúng là khiến trời đất cũng phải đổi màu.

Mọi người kinh hãi!

Âm thanh ấy như dùi khoan vào óc, đứng cũng không vững.

Lát sau, trước những ánh mắt chăm chú kinh ngạc của mọi người, từ sâu trong bóng tối nơi xa, một quang sáng màu vàng kim chói chang tươi tắn nổi lên, mỗi lúc một rực rỡ, mỗi lúc một

lớn, cuối cùng hoá thành một cột sáng khổng lồ vươn thẳng lên trời giữa những tiếng động ầm ầm, xuyên ngập trong mây. Rất nhanh, trên trời dưới đất đều được nó chiếu sáng ngời ngời, kim quang tràn ngập khắp nơi, nhuộm vàng mây, nhuộm vàng cả cây cối!

Bọn Tiêu Dật Tài và Kim Bình Nhi bị cảnh tượng kỳ lạ ấy thu hút, nhất thời quên bẵng “bên địch bên ta”, cùng ngửa mặt lên nhìn, thấy cột sáng vàng kim mỗi lúc càng chói chang, cuối cùng hầu như không thể nhìn thẳng vào nó nữa, mây gió trên trời càng sục sôi dữ dội, xoay tít quanh cột sáng, hình thành một xoáy lốc khổng lồ có kim quang xuyên thấu.

Trước cảnh tượng lộng lẫy ngoạn mục ấy, đất trời bỗng như rất trang nghiêm, cứ như có một vật báu rất đáng tôn sùng, rất quý giá, khiến người ta bất giác sinh niềm kính ngưỡng.

Sau một lúc lâu, cột sáng vàng kim từ từ ngừng lại, rồi mờ hẳn đi; chốc lát, cảnh tượng long trời lở đất, gió xô mây cuộn đó đã rút về trong bóng tối, như cá kình hút nước.

Ánh sáng chói chang đã tắt, bóng tối phủ xuống mặt đất còn âm u hơn ban nãy.

Kim Bình Nhi và bọn Tiêu Dật Tài đều là những người rất nhạy bén, liền nghĩ ngay đó chính là điềm báo báu vật xuất thế. Hôm nay tận mắt trông thấy, riêng dấu hiệu này đã có khí thế dữ dội như thế, thực phải dùng bốn chữ ‘không tưởng tượng nổi’ để hình dung nó, thì không biết dị bảo ấy sẽ là vật thần kỳ tới mức nào!

So với nó, cuộc giao đấu trước mắt thực sự không đáng để lên bàn cân! Không ai bảo ai, Kim Bình Nhi, Tiêu Dật Tài, Yên Hồng cùng tung mình lên bay về hướng cột sáng kim quang vừa xuất hiện. Pháp Thiện chậm hơn một chút, nhưng cũng bám sát theo sau.

Họ hoá thành bốn đạo hào quang lao vút đi trong bóng tối. Tuy vừa rồi cột sáng ấy có hình dạng thực sự quá lớn, chưa thể

xác định được vị trí chính xác của nó ở đâu, nhưng rành rành là dị bảo sắp xuất hiện ngay sau đây. Nghĩ như vậy rồi, thì những người tu luyện cần cù trên con đường tu chân, lẽ nào lại không háo hức động lòng?

Ở một góc khác của Tử Trạch, trận cuồng phong được tạo ra từ luồng sáng màu vàng kim ấy mạnh đến mức cây cối lá cành rậm rạp đều chao nghiêng, chỉ có Thanh Long và U Cơ đứng trên đầu ngọn cây vẫn dập dềnh theo gió, là không bị tác động gì cả.

Sau khi cảnh tượng đất trời ngoạn mục ấy kết thúc, Thanh Long thở dài, khẽ than: “Thiên địa tạo hoá vô cùng vô tận, không phải việc gì người phàm chúng ta cũng có thể hiểu được. Ta lâu nay vẫn tự phụ mình uyên bác, không ngờ hôm nay thấy cảnh này, mới biết thế gian thực vô cùng rộng lớn, không có đỉnh cao nào là cao nhất cả!”

U Cơ không nhìn về phía ấy nữa. Vương tám sa che mặt, không biết sắc diện bà ta thế nào, sau một lúc lâu mới thấy bà ta lặng lẽ nói: “Ánh vàng kim xuất hiện, Hoàng Đế sẽ bay ra’, câu này được khắc trên Phục Long đỉnh. Chỉ có điều Hoàng Đế là thú thần thời thượng cổ, là linh đế trên chín tầng trời, ngay cuốn cổ thư ‘Thần Ma Chí Dị’ còn sót lại cũng không ngót tám tác về nó, lẽ nào chúng ta có thể đối phó được với nó thật hay sao?”

Thanh Long mỉm cười: “Tam muội khỏi phải lo lắng. Năm xưa trên Lưu Ba sơn miền Đông Hải, Tông chủ đã lần đầu vận dụng Khốn Long khuyết khắc trên thân Phục Long đỉnh, dùng uy lực vĩnh hằng của nó, vừa thi triển đã thu phục được ngay dị thú Quỷ Ngưu, đủ biết ‘Tứ Linh huyết trận’ khắc trên đỉnh có tác dụng kỳ diệu quỷ thần cũng không lường nổi! Hiện nay mọi sự đã chuẩn bị xong, Tông chủ cũng đã yên tâm để chúng ta đến, muội còn lo gì? Chẳng lẽ không tin Tông chủ hay sao?”

U Cơ trầm ngâm hồi lâu, khẽ đáp: “Tông chủ hùng tài đại lược, muội xưa nay rất tôn kính, tất nhiên không hề nghi ngờ. Chỉ có điều, muội luôn cảm thấy thứ quái dị khó lường như ‘Tứ Linh huyết trận’, chúng ta hà tất phải...”

Thanh Long mặt biến sắc, đột ngột cắt ngang: “Tam muội, việc đó chúng ta không có quyền bàn luận, sau này trước mặt người ngoài, nhất thiết không được nhắc đến!”

Tám mạng che mặt rung rung, U Cơ nhìn sang Thanh Long, thấy y cau mày, nét mặt nghiêm trang, bà ta bất giác lặng yên, chậm rãi gật đầu.

Lúc đó Thanh Long mới yên tâm, rồi ôn tồn bảo: “Tam muội đừng trách ta lắm lời, thực ra từ bao năm nay, đặc biệt là từ khi Bích Dao tiểu thư gặp chuyện không may, tính tình Tông chủ đã dần thay đổi; tuy vẫn khách sáo tôn trọng chúng ta, nhưng ta thấy ông ấy thường ngày xử sự quyết đoán, lòng ham giết chóc ngày càng tăng. Ý bề trên khó đoán, chúng ta nên thận trọng thì hơn.”

U Cơ lặng lẽ đáp: “Vâng, đại ca, muội hiểu rồi.”

Thanh Long nhìn bà ta, rồi thông thả quay đi, dăm chiêu hồi lâu bỗng bâng quơ: “Không biết Quý Lệ đang ở chỗ nào trong Tử Trạch nhỉ?”

U Cơ đứng sau lưng y, nhìn tới trước; lúc này chỉ thấy màn đêm mù mịt, cột sáng màu vàng kim vừa nãy đã mất tăm mất tích, chỉ còn lại một màn đen kịt, không kìm được hỏi: “Đại ca! Tông chủ xưa nay tín nhiệm nhất là Quý Lệ, tại sao lần này lại không cho y biết tin chúng ta sẽ đến đây, và mục đích chuyến đi của chúng ta?”

Thanh Long ngoái đầu nhìn U Cơ, lặng im không nói.

U Cơ sững người, như sực nhớ ra điều gì, bà ta khe khẽ lắc đầu trông ra xa, giọng nói văng vẳng, nhỏ nhẹ lan đi: “Lại là không được bàn luận đến, đúng không?...”

Chương 25

CÂY KHỔNG LỒ

Trời sáng dần.

Mưa tạnh gió ngừng. Tia sáng đầu tiên của ban mai lọt qua tầng mây dày đặc trên cao và qua lớp mù sa bồng bênh trong Tử Trạch chiếu xuống mặt đất.

Rừng rậm bốn bề tĩnh mịch, nhưng sau những tia nắng sớm, không khí đã bắt đầu rộn rã. Ở đâu đó vang lên tiếng chim hót đầu tiên.

Những tia nắng rơi xuống qua kẽ lá, cả khu rừng như bừng tỉnh từ giấc ngủ say hồi đêm, hoặc xa hoặc gần, nơi đâu cũng có những tiếng reo vui trong trẻo, chào đón một ngày mới.

Sương trắng bồng bênh, khiến người ta có cảm giác ướt ướt trên mặt. Lại thêm không khí đặc biệt trong lành của khu rừng thấm vào cơ thể, thực khiến lòng người muốn rộng mở.

Quý Lệ hít thở thật sâu thứ không khí tươi mới buổi sớm mai, khuôn mặt không lộ cảm xúc gì, nhìn thẳng tới trước, Tiểu Hôi chồm hồm trên vai gã cũng vươn vai rõ mạnh.

Phía trước, cách gã chừng mấy chục trượng, nơi đêm qua có cột sáng màu vàng kim, sương mù đột nhiên dày hẳn lên, mênh mang mờ mịt, không thể nhìn rõ mọi vật. Nhưng đám sương mù ấy khác với làn khí chương ở rìa vào 'đầm trong', màu sắc không xám xịt mà lại trắng tinh. Nhìn từ xa, chỉ thấy sương mù bàng lảng trong rừng, từng dải từng đám, lớp lớp chồng lên nhau.

Nơi đó, chắc hẳn là nơi có vật báu!

Quý Lệ chậm rãi ngoảnh nhìn sang bên cạnh. Lục Tuyết Kỳ

đứng cách gã chừng hơn hai thước, mặc bộ áo trắng như tuyết, lặng lặng nhìn dải mù sa trước mặt.

Vậy là, họ vẫn chưa động thủ.

Suốt một đêm, sau khi nổi ngạc nhiên lúc mới gặp lại và sự xúc động thâm kín đã qua đi, giữa hai người bọn họ vẫn là không khí trầm lắng kéo dài như thế.

Họ cách nhau chưa tới ba thước, mà vực thăm ngăn cách hình như còn lớn hơn cả ‘Tử Linh uyên’ năm xưa, khoét sâu giữa họ, và còn khoét sâu hơn nữa vào tim họ.

Kể cả lúc cột sáng màu vàng kim rực rỡ chói lọi xuyên thẳng lên trời, họ quay mình nhìn nhau, hai khuôn mặt nhuốm vàng hình như cũng lạnh lùng thêm.

Mọi chuyện cũ trong quá khứ đã thay đổi cả rồi...

Lục Tuyết Kỳ bỗng có cảm giác là lạ, nàng ngoảnh sang nhìn, bỗng bắt gặp ánh mắt Quỷ Lệ. Đôi mắt nàng trong veo như nước, có lẽ nơi đáy mắt gọn sóng nhẹ lan, nhưng lúc này chẳng ai có thể nhìn thấy.

Nàng nhìn con người ấy, gã đứng ngay bên cạnh. Quan sát kỹ một hồi, cuối cùng nàng nhận ra, đó không còn là gã thiếu niên ngày xưa nữa!

Trên khuôn mặt đã từng quen thuộc, vẻ phong sương diễm tĩnh gần như đã thay thế cho vẻ ngây thơ tươi cười.

Nàng khẽ cúi đầu, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên Thiên Gia thân kiếm nắm trong tay, hình như đang ngẫm nghĩ điều gì; lát sau, giọng nàng nhẹ nhàng, chơi vơi, đột ngột vang lên: “Đệ hãy trở về đi!”

Nàng không ngẩng đầu, không nhúc nhích, thậm chí nét mặt cũng không thay đổi, chỉ có bàn tay nắm thanh Thiên Gia, là dần dần siết lại.

“... Trương Tiểu Phàm!” Nàng khe khẽ gọi.

Đệ hãy trở về...

Mấy tiếng ấy dập dờn theo gió sớm, vờn quanh Quỷ Lệ, sau đó như những viên đá, lần lượt ném vào cõi ao lòng gã.

Chương 25: CÂY KHÔNG LỘ

Quý Lệ hít thở thật sâu, nhắm nghiền mắt. Phệ Hồn lạnh băng trong tay áo, ngay bên cánh tay, như người bạn rất trung thành chưa bao giờ bỏ gã mà đi!

Rất lâu.

Khi mở bừng mắt, gã bình thần mỉm cười, chậm rãi thốt lên: “Cái tên ấy, ta không dùng đến đã lâu lắm rồi.”

Lục Tuyết Kỳ nhích khoé miệng, chậm rãi ngẩng đầu lên, không nói gì cả, nàng im lặng.

Họ đứng mãi như thế, khoảng cách giữa hai người hình như càng xa thêm. Ánh nắng ban mai trải xuống gương mặt người thiếu nữ diễm lệ, toát lên vẻ đẹp rung động lòng người, sương mù lững lờ trong rừng cũng như bị thu hút, cứ đến vây kín quang nàng.

Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt nàng trở nên mờ ảo.

Lục Tuyết Kỳ xoay mình cất bước đi, không nói gì nữa, tiến vào sâu trong đám sương mù mờ mịt, rời khỏi con người đang đứng phía sau.

Đúng lúc thân hình nàng sắp mờ hẳn trong đám mù sa, nàng chợt nghe thấy giọng gã thanh niên ấy chậm rãi vang tới: “Liệu tử có giết ta không?”

Bóng nàng tan nhoà trong đám sương trắng, không còn ai nhìn thấy ánh mắt, vẻ mặt và thân hình nàng nữa.

Trong buổi sáng sớm khiến con người ta phải trầm ngâm ấy, chẳng biết thời gian trôi đi nhanh hay chậm, hồi lâu mới có giọng nói văng vẳng bay ra từ đám mù sa: “Sẽ giết. Vì vậy khi nào ngươi có thể giết ta, thì cứ xuống tay...”

Trời sáng hẳn. Nhưng đi trong sương mù vẫn cứ thấy u ám. Sương mù ở đây dày hơn hẳn những nơi khác, cũng không thể nhìn được xa.

Quý Lệ lững thững bước, nhận thấy nơi đây ngoài mù sa còn có rừng, nhưng so với rừng bên ngoài thì khác hẳn. Trừ những cây cao chót vót vươn lên giữa đám sương mù, dưới mặt đất rất

ít gai góc rậm rịt, chắc hẳn vì nơi đây sương mù quá dày, ánh dương không chiếu được tới.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, trùng độc thú dữ, hoa thơm cỏ lạ trải khắp khu rừng đến đây bỗng nhiên biến mất. Quỷ Lệ bước đi ít nhất là nửa canh giờ, không hề trông thấy một con trùng độc nào cả.

Nơi này hình như không hề có động vật sinh sống, tử khí thật nặng nề.

Quỷ Lệ cau mày, tiếp tục bước. Tiểu Hôi trên vai đã bớt ồn ào, tay nắm chặt áo gã, nhưng đôi mắt linh động vẫn cứ đảo tít, liên tục nhìn ngó xung quanh. Vì không còn những bụi cây thấp và trùng độc dị thú nữa, nên thả bộ dưới đất cũng thoải mái hơn. Từ lúc vào 'đắm trong' tới giờ, đây mới là lần đầu cảm thấy dễ chịu thế này.

Lục Tuyết Kỳ đã dẫn mình vào đám sương mù. Quỷ Lệ vẫn ở bên ngoài, cố ý đợi cho thật lâu, lúc này mới bước vào, hoàn toàn không biết Lục Tuyết Kỳ hiện đang ở đâu.

Gã lững thững đi mãi trong khu rừng như thế, vừa đi vừa chú ý đến những tiếng động hoặc hiện tượng lạ có thể xảy ra xung quanh, nhưng trong lòng gã vẫn thấp thoáng hiện lên hình ảnh người con gái áo trắng ấy.

"Hãy quay trở về..." Bằng một giọng mà chỉ riêng gã nghe được, Quỷ Lệ khe khẽ nhắm lại với mình bốn từ ấy.

Thanh Vân sơn, Đại Trúc phong, Thủ Tĩnh đường, sân nhỏ, rừng trúc...

Môi gã mấp máy, mỉm cười chua chát: "Tao không thể nào quay trở về được nữa rồi, phải không Tiểu Hôi?"

"Chỉ chi!" Tiểu Hôi kêu khe khẽ, không hiểu ý nó ra sao.

Quỷ Lệ giơ tay vuốt ve Tiểu Hôi, lát sau, đột nhiên lấy lại tinh thần, cười cười, rồi sải bước tiến sâu trong đám sương mù.

Đi như thế chừng một canh giờ rưỡi, thấy cây rừng dần cao to hơn, về sau hình như khắp nơi chỉ toàn là những cây to hai người trở lên ôm mới hết. Quỷ Lệ chăm chú nhìn quanh, thăm

kinh ngạc.

Mười năm nay, gã bị tác động mạnh bởi trận chiến trên Thanh Vân sơn năm ấy, lại thêm ảnh hưởng biến đổi từ từ của pháp bảo Phệ Huyết châu và Nhiếp Hồn, tính cách dần dần trở nên bạo ngược hung tàn khát máu. Gã dốc lòng tu luyện và còn học hỏi thêm ở Quỷ Vương nhiều thứ khác. Quỷ Vương đương nhiệm là bậc kỳ tài hiếm có, đạo hạnh cao thâm đã đành, còn đọc nhiều biết rộng, kiến thức uyên thâm, thông lâu đủ mọi mặt.

Cũng vì Bích Dao, nên Quỷ Vương đối với gã rất thân tình, dốc lòng truyền thụ. Dưới sự dìu dắt dạy dỗ của ông ta, Quỷ Lệ ngày nay không chỉ đạo pháp tu hành, mà kiến thức kinh nghiệm, cũng đều đã vượt xa gã tiểu đệ tử Thanh Vân môn không hiểu biết gì ngày trước.

Lúc này gã đang quan sát những cây to trong rừng. Kỳ thực cũng không phải là giống lạ lùng hiếm thấy gì, trong đó có những loài thường gặp như sồi, phong, hoè... là những cây mọc rất nhiều ở vùng núi bình thường bên ngoài Tử Trạch. Nhưng điều kỳ lạ là, cây cối nơi đây đặc biệt to cao, rừng cây bình thường chỉ cao bằng một nửa nó thôi cũng đủ khiến người ta phải kinh ngạc, hướng chi, nhiều cây to thế này mà lại quần tụ ở cùng một chỗ.

Càng kỳ lạ hơn nữa là, nơi những cây này mọc lẽ ra phải đầy sức sống, nhưng trong đám sương mù dày đặc, không hề trông thấy một động vật nào, mà ngay gai góc lùm bụi cũng tuyệt nhiên không có. Trên mặt đất, ngoài những rễ cây to thì thoảng trôi lên khỏi đất, thì chỉ có đất tảng màu nâu vàng, không có lấy một ngọn cỏ xanh.

Trong sương mù lạnh lạnh, là một khung cảnh buồn bã và xơ xác.

Quỷ Lệ cau mày, trầm ngâm rất lâu, ngó quanh chỉ thấy cây cao chọc trời, sừng sững thẳng tắp, đi trong rừng không khác gì lạc vào một mê cung khổng lồ.

Gã chột phẩy tay áo, cả người bay vút lên, không muốn nán lại cái nơi quỷ quái kỳ dị này nữa. Gã thúc Phệ Hồn, bay lên phía trước trong quang sáng xanh đen.

Tốc độ lần này tất nhiên là nhanh hơn rất nhiều. Nhưng vì e rằng báu vật có thể ở gần đây, Quỷ Lệ không vượt hẳn lên trên khu rừng, mà chỉ bay cách mặt đất chừng sáu thước, vừa bay rất nhanh, vừa chăm chú dò tìm.

Thời gian lặng lẽ trôi, khu rừng vẫn tịch mịch như thế, chỉ có tiếng bay xé gió của gã vang vọng trong rừng.

Quỷ Lệ càng đi vào sâu, càng thấy nhiều cây lớn, lúc này đập vào mắt gã là những cây cổ thụ thân to đến mức không thể tưởng tượng nổi, phải sáu người đàn ông lực lưỡng mới ôm xuể, khỏi cần nghĩ cũng biết, cây cối ở đây chắc đều có tuổi thọ vài trăm năm hoặc cả nghìn năm!

Trong bầu không khí mỗi lúc càng kỳ quái ấy, Quỷ Lệ đột ngột dừng lại.

Trời đã sáng từ lâu, nhưng sương mù ở đây hoàn toàn không có dấu hiệu gì là sẽ tan đi, cứ như là từ thời cổ đại đến nay, lớp lớp sương mù ấy luôn cùng tồn tại với rừng cây này vậy.

Đây là nơi sâu nhất trong khu rừng, Quỷ Lệ đứng lơ lửng giữa lưng chừng trời, nhìn lên phía trước.

Trước mặt gã, lù lù sừng sững một bức tường!

Bức tường gỗ!

Một bức tường có vân cây thô nhám, cứng với những vết hằn nho nhỏ, đâm từ dưới sương mù lên, cao đến mấy trượng, như một con rồng có sừng hùng dũng mạnh mẽ nằm vắt ngang khu rừng toàn cây to, cắm sâu xuống đất.

Quỷ Lệ nhìn với vẻ lạnh lùng, không nhúc nhích, quan sát bức tường gỗ thật kỹ, khoé mắt giật giật. Sau đó, gã từ từ di chuyển đến gần, tay sờ nhẹ lên nó.

Vừa sờ vào, cảm giác ấm áp và ram ráp truyền sang, Quỷ Lệ dường như nghĩ ra điều gì, nhưng lại không dám tin. Gã rút tay về, thân hình chậm chậm lướt lên phía trước dọc theo bức tường.

Sương trắng từ từ giãn ra trước mặt, rồi lại dồn vào sau lưng, càng đi càng thấy bức tường cao hơn, thô nháp hơn, lượn thành hình tròn, dốc dần lên.

Cuối cùng, khi vươn đến độ cao chừng sáu trượng, đến điểm cuối của bức tường, Quỷ Lệ dừng lại.

Gã hít thật sâu mà không tài nào trấn tĩnh nổi tinh thần, nhịp tim đập loạn lên. Thế rồi, xuyên qua lớp mù sa, toàn bộ cảnh tượng đã hiện ra trước mắt.

Ở nơi tận cùng của đám mù sa, bức tường gỗ to lớn ấy nhập gọn vào một vật thể khổng lồ.

Trên vòm trời, bỗng có một chùm tia nắng rơi xuống qua đám mù sa, rồi lại lập tức biến mất, vì bị sương mù vây bọc.

Quý Lệ cuối cùng đã khẳng định được điều ước đoán ngoài sức tưởng tượng của mình.

Bức tường gỗ khổng lồ đó, là một đoạn rễ cây...

Lớp lớp mù sa đập dềnh không ngừng. Quỷ Lệ quá kinh ngạc nên thở hồng hộc, rồi bỗng lắc đầu, ánh mắt như luồng sáng xuyên qua đám mù sa, gã phóng vút đi, lao thẳng lên trời.

Cả khu rừng hình như chao đảo, xuất hiện trước mắt gã là một cái cây khổng lồ đến mức không thể tin nổi. Thân cây chìm trong đám mù sa, to không biết tới đâu là cùng. Với lớp vỏ thô nhám bên ngoài, thân cây vươn cao sừng sững như một ngọn núi khổng lồ xông thẳng lên trời, xuyên qua lớp mù sa, chui vào chân mây!

Đứng trước nó, Quỷ Lệ chỉ như một con kiến, nhỏ nhoi không đáng kể.

Một cái cây mà riêng đoạn rễ cũng đã cao đến sáu trượng, thì cả cái cây sẽ như thế nào?

Quý Lệ không nhìn nó nữa, lúc đó Tiểu Hôi trên vai kêu khê, như cũng có cảm giác bất an. Quỷ Lệ khê nghiêng đầu sang, bỗng cười nói: "Thiên hạ rộng lớn, chẳng điều kỳ lạ nào mà không có, chúng ta quả là ếch ngồi đáy giếng. Tiểu Hôi, ta đi thôi! Đi xem cho kỹ cái cây này!"

Dưới chân, Phệ Hồn bỗng rực ánh xanh đen. Quỷ Lệ hú vang, cùng với tiếng hú xé gió ấy, người và khỉ vọt thẳng lên trời, chìm trong lớp lớp mù sa.

Gió thốc vào mặt, vì tốc độ quá nhanh nên hơi rất. Trong đám mù sa này, cảm giác cũng tựa tựa như khi ngập giữa đám khí chướng lúc mới vào đầm trong, chỉ khác là không có hơi độc, và cũng có thể nhìn xa hơn một chút. Có điều, khối mù sa ngưng kết dâng lên rất cao, Quỷ Lệ bay dọc lên theo cái cây khổng lồ, đến lúc này đã bay được nửa canh giờ, khối mù sa vẫn chưa hết, dường như nó nối liền với mây trời.

Đồng thời, gã nhận ra thân cây khổng lồ ấy cũng dần có thay đổi. Khi ở dưới mặt đất, phần dưới của thân cây khổng lồ này to lớn khó bề tưởng tượng; phần thân trên, ngoài những lớp vỏ sần sùi thì không có gì khác nữa.

Bay được một lúc lâu, trên thân cây đã bắt đầu xuất hiện cành nhánh, đáng chú ý nhất là bắt đầu từ chỗ mọc nhánh đầu tiên trở lên, có một loại thực vật kỳ dị tương tự như dây leo, vắn vít quanh thân cây, bò lan ngang dọc, lá rất to, mút lá lại nở hoa sặc sỡ, đủ màu đỏ, vàng, cam, tím..., trông rất đẹp, rung rinh theo gió, dường như còn toả mùi thơm dịu dịu.

Đến lúc này, gã vẫn không thể đoán ra thân cây to tới cỡ nào.

Sự kỳ diệu của thiên nhiên thực ngoài sức tưởng tượng. Cái cây kỳ lạ này chắc đã thọ đến hàng nghìn hàng vạn năm tuổi mới to được đến mức ấy!

“Xi!”

Một tiếng xé gió chói tai, ánh xanh đen lấp loé lao ra khỏi đám mù sa. Sương mù phía dưới quện theo bóng gã, dâng lên trên, sau đó lại nhẹ nhàng rút xuống, như sóng biển dịu đi.

Quỷ Lệ đã xông ra khỏi mù sa!

Đất trời bỗng rộng mở bao la!

Vòm trời biếc xanh không một gợn mây, xanh ngấn ngát như được gột rửa. Sương trắng mịn mù bên dưới vờn quanh cái cây khổng lồ, càng gần cây, sương mù càng dày đặc.

Lúc này Quỷ Lệ đang ở trên cao, cũng đã nhìn rõ cái cây khổng lồ ấy.

Nhìn từ vị trí cao như thế này, thân cây khổng lồ hiện ra trước mắt gã chu vi dễ thường phải đến trăm trượng. Liên tưởng với khoảng cách từ mặt đất lên tới đây, thì nó quả thực không phải cây, mà là một ngọn núi sừng sững cao ngất!

Song, đây rõ ràng là một cái cây!

Nó vươn lên cao, không kể những cành to khiến người ta phải kinh ngạc, thì thân cây vẫn vươn thẳng lên trời.

Quỷ Lệ ngẩng đầu, nhìn xa xa, nơi thăm xa của bầu trời xanh kia hình như có bóng tối mờ mờ..

Gã mỉm cười, với trời xanh.

Trang nam nhi nào đối diện cảnh tượng này mà không sinh niềm kiêu hãnh?

Gã bay lên, xé gió vút đi!

Tốc độ mỗi lúc một nhanh, mặc gió quất vào mặt như dao chém!

Bay lên càng cao, thấy thân cây dần dần nhỏ lại, sau cùng, chu vi chỉ còn cỡ mấy chục trượng mà thôi. Mặc dầu vậy vẫn khiến người ta kinh ngạc. Lúc này, đã bắt đầu thấy mây thì thoảng bỗng bẽnh trôi bên thân cây.

Cái cây khổng lồ này vươn thẳng lên trời xanh, giống như thang bắc lên thiên đình trong truyền thuyết thời thượng cổ!

Bay lên cao thêm năm sáu trượng, Quỷ Lệ dừng lại. Trên thân cây sừng sững vươn thẳng, ở đây đột nhiên chẻ thành hai nhánh trái phải vươn xa.

Quỷ Lệ trầm ngâm chốc lát, từ từ bay lại đáp xuống chỗ chạc ba.

Nói là chạc ba, thực ra với kích thước kênh càng của cái cây này, chạc ba cũng đủ cho mấy chục người cùng đứng mà không sợ chật chội.

Quỷ Lệ vừa đáp xuống. Tiểu Hôi đã kêu chí một tiếng rồi nhảy xuống trước, nó ngھn đầu ngó quanh, rồi cẩn thận sờ soạng thân cây, rõ ràng là rất tò mò, cả đời mới lần đầu nhìn

thấy một cái cây to lớn thế này, dù là khi, nó cũng kinh ngạc vô cùng.

Quý Lệ mỉm cười, để mặc Tiểu Hôi muốn làm gì thì làm. Sau một quãng đường bay rất nhanh, lòng gã thực sự thảng thốt, trước đây, chưa bao giờ gã tưởng tượng nổi trên đời lại có cái cây to đến thế. Nổi kinh ngạc ban đầu qua đi, gã nghĩ, có thể nào vật báu kỳ lạ kia đang ở trên cái cây khổng lồ ngoài sức tưởng tượng này chăng?

Hai cành chệch ra, đều lớn xấp xỉ nhau, chu vi khoảng mấy chục trượng, vươn dài ra khoảng không như hai con rồng khổng lồ duỗi ngang qua vòm trời. Bắt đầu từ đây, cành lá dần dần rậm rạp, đứng ở chỗ chạc ba không nhìn thấy tận chót cành hai bên.

Quý Lệ suy nghĩ một lát rồi quả quyết ngoảnh đầu gọi: “Tiểu Hôi!”

Con khi đang nhảy nhót qua lại trên cành cây hình như không hề sợ rằng chỗ này cách mặt đất quá xa, có lúc nó còn nhảy tới sát bên mép, thò đầu nhìn xuống dưới, gan khi hoá ra lại lớn thật.

Lúc này nghe thấy chủ gọi, nói kêu “chí chí” rồi vui vẻ nhảy về, tót lên vai Quý Lệ.

Quý Lệ mỉm cười: “Chúng ta đi nào!”

Tiểu Hôi đảo tí mắt, gạt đầu lia lịa, có vẻ như cũng hết sức tò mò, nó nhách miệng cười mãi, bộ dạng rất vui vẻ.

Quý Lệ nhìn xung quanh, trầm ngâm một lát, không ngần ngại nữa, lại cười lên Phệ Hồn, bay theo hướng cành cây bên trái, mình ngập trong ánh sáng xanh đen rực rỡ chói chang.

Lần này gã bay rất lâu. Tuy đã vươn trên trời cao rồi, cành cây vẫn có vô số lá to, rậm rạp vô cùng.

Và cũng không hề trông thấy quả hay hoa, chỉ có những dây leo kỳ lạ mọc từ những thân bên dưới quấn lên tới đây, hoa tươi nở rộ, cành lá đung đưa đón gió.

Dọc đường bay của Quý Lệ, cành cây nhỏ dần đi, dây leo lại

lớn dần lên, những bông hoa nở rộ cũng càng nhiều hơn, rồi thấy chúng mọc chi chít khắp nơi, nhìn hoa cả mắt, hương thơm lạ lùng thoang thoảng trong không khí.

Quý Lệ đang bay bỗng dừng phát lại giữa không trung, động tác gấp gáp gây ra một âm thanh chói tai.

Thân cây trước mặt bị che kín hoàn toàn bằng dây leo, muôn hoa đua sắc, từ trên xuống dưới như một biển hoa, kết thành bức tường. Có một cánh cửa đá vươn lên sừng sững trong biển hoa ấy, cao năm trượng, rộng ba trượng, trở sâu vào thân cây, nó bị chìm lấp bởi cơ man nào là dây leo và hoa tươi, chỉ chừa ra một phiến đá lớn dày, trên có khắc bốn chữ đại tự theo lối cổ triện:

Thiên Đế Bảo Khố¹!

Loáng thoáng, có âm thanh gì đó như tiếng chuông Đại Lũ² ngân nga trên trời xanh, rung động tâm hồn.

Quý Lệ không nhìn khối đá nữa, đưa mắt sang một bóng trắng đứng trong biển hoa, trước cánh cửa đá.

Hình như cũng nghe thấy tiếng động sau lưng, người con gái áo trắng chậm rãi xoay mình lại, muôn vàn bông hoa đẹp dưới vòm trời xanh, đột nhiên kiêu hãnh xoè tung cánh, như cùng reo ca, làm nổi bật gương mặt tuyệt thế của nàng!

Trong biển hoa, nàng là màu sắc tươi tắn diễm lệ nhất.

Quý Lệ lơ lửng trên không, chợt thấy bao cảm giác đan xen, cứ sưng sờ ra đấy.

1. Kho báu của Thượng đế

2. Tên cái chuông lớn đời nhà Chu

Chương 26

TÌNH CỔ NHÂN

Ngoài Tử Trạch, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đang đi chậm chậm trên con đường cổ xưa từ thôn Đại Vương chạy về hướng Tây.

Tiểu Hoàn ngó nhìn xung quanh, thấy trên đường toàn bờ cây bụi cỏ, trông rất tiêu điều. Ra khỏi thôn Đại Vương đã lâu, mà chẳng hề trông thấy một người nào cả.

Cô phóng mắt nhìn ra xa. Đây là một vùng hoang dã, bốn bề không có núi; trời cao, cỏ mọc rậm rì, thì thoảng gió lùa qua mặt đất, cỏ đại dập dờn như sóng xô, trông cũng rất đẹp mắt, khiến người ta thấy cõi lòng rộng mở.

Giọng Chu Nhất Tiên uể oải vắng đến: “Cháu nhìn gì vậy?”

Tiểu Hoàn cười: “Gia gia, mấy hôm trước đến đây, vì đi vội nên chưa nhìn kỹ xung quanh. Hôm nay trời quang đãng, gia gia xem, cảnh vật đẹp biết bao!”

Chu Nhất Tiên ngắm dải đất hoang hai bên đường, cũng phấn chấn tinh thần nhưng rồi lão lại lẩm bẩm: “Toàn là cỏ dại có gì đáng nhìn? Nếu là vàng cả, thì còn...”

“Gia gia!” Tiểu Hoàn kêu lên, ngắt lời lão, trùng mắt với vẻ không vui: “Cả ngày đầu óc gia gia chỉ quanh quẩn chuyện tiền bạc, thế mà trong tên gia gia còn có chữ ‘tiên’, thật là trần tục!”

“Trần tục?” Chu Nhất Tiên cả giận hỏi: “Dám mắng ta trần tục à? Ta đây là cao nhân ở ngoài cõi thế, danh vang bốn bể, tạo phúc cho bách tính, phổ độ chúng sinh...”

Tiểu Hoàn nhìn lão chằm chằm. Trước đôi mắt sáng ngời của cháu gái, không hiểu sao giọng Chu Nhất Tiên dần dần nhỏ lại, càng nói càng hụt hơi, cuối cùng ngắc đầu, hừ hừ rồi bảo: “Nhóc con như cháu làm sao biết được bản lĩnh của ta?”

Tiểu Hoàn khúc khích cười, lắc đầu đưa mắt đi chỗ khác. Chu Nhất Tiên bị cháu gái cười giễu, lòng thấy bức bối, thở dài bảo: “Sao ngày xưa ta lại gặp phải cháu kia chứ? Sớm biết thế này thì để mặc cháu khóc đến chết bên đường, không thêm để ý đến nữa!”

Tiểu Hoàn lè lưỡi, khuôn mặt trắng trẻo lộ vẻ ngây thơ đáng yêu, cười nói: “Đó là vì gia gia có lòng tốt mà!”

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn lại, bực bội nói: “Tốt cái con khỉ, nuôi cháu lớn đến chừng này rồi, mà cứ cả ngày trêu tức ta!”

Tiểu Hoàn cũng không sợ, và càng không giận, hình như những câu nói này nghe đã nhiều rồi; cô đi cạnh Chu Nhất Tiên, đảo mắt, đột nhiên hỏi: “À, gia gia, vì sao hồi xưa gia gia lại đem cháu đi theo?”

Chu Nhất Tiên sững người. Thực ra lão và Tiểu Hoàn xưa nay rất thoải mái, chưa bao giờ giận nhau thật; có điều, lúc này nghe Tiểu Hoàn hỏi như vậy, lại gọi lên những chuyện xưa cũ. Sắc mặt buồn bã, lão thở dài đáp: “Năm ấy ở thành Hà Dương, ta trông thấy cháu lúc đó mới chừng ba tuổi, gục ở vệ đường, đang đói lả, khóc cũng không ra tiếng, ta thấy mũi lòng, bèn bế lên.”

Nói tới đây, lão đột nhiên nhìn thẳng vào Tiểu Hoàn: “Lúc đó cháu còn nhỏ, nhưng rất thông minh, liền nín khóc ngay, khiến ta cho rằng hai ông cháu thật sự có duyên, nghĩ thế, ta bèn không nỡ đặt xuống nữa.”

Tiểu Hoàn nhàn mặt trêu lão, thò tay kéo áo Chu Nhất Tiên, nũng nịu nói: “Gia gia là người tốt bụng, sau này nhất định sẽ được đền đáp. À, gia gia thấy đây, mấy năm nay cháu

giúp gia gia xem tướng cho thiên hạ suốt, kiếm được bao nhiêu tiền còn gì!”

Chu Nhất Tiên gật đầu theo thói quen, nét mặt giãn ra: “Ừ, cũng đúng...” bỗng sực tỉnh, lão đổi ngay mặt giận: “Đúng cái gì mà đúng? Toàn nói nhăng nói cuội!”

Tiểu Hoàn che miệng cười thầm, một lát sau, dường như lại nhớ ra điều gì, cô hỏi: “À gia gia, hồi đó gia gia đến thành Hà Dương làm gì, thành đó nằm ngay dưới chân núi Thanh Vân. Cháu nhớ rằng xưa nay gia gia không muốn tới gần núi Thanh Vân, mấy năm nay hình như chỉ có mỗi lần ấy, vì người đệ tử tên gọi Trương Tiểu Phàm, cho nên ông cháu ta mới hiếu kỳ đến xem, nhưng cũng chưa lại gần.”

Chu Nhất Tiên hơi âu sầu, thở dài than: “Là vì hài cốt và linh vị của cha cháu, người cháu chưa từng biết mặt, đều ở trong thành Hà Dương. Hôm đó là ngày giỗ của y, ông ngồi trước mộ y rất lâu, lúc đi ra, thì gặp ngay cháu ở bên đường, ông đang buồn bã, thấy cháu thực đáng thương, bèn đem về nuôi dưỡng.”

Tiểu Hoàn nghe xong, cũng trầm mặc một hồi lâu, rồi mới hỏi: “Gia gia, tính ra đã mười năm rồi chúng ta chưa đi thăm mộ cha cháu.”

Chu Nhất Tiên nhắm tít, gật đầu: “Đúng! Thoáng chốc đã lại mười năm!” Nói tới đây, lão cười buồn bã: “Được, đằng nào thì ngay lúc này chúng ta cũng chưa có chỗ đi, chỉ bằng đến thành Hà Dương thăm cha cháu.”

Tiểu Hoàn gật đầu: “Vâng ạ.”

Chu Nhất Tiên khoát tay: “Đi nào, vùng hoang dã này khiến người ta phát sầu.”

Hai người bước về phía trước, đi mãi đi mãi. Tiểu Hoàn còn trẻ, những chuyện vừa nghe đều là những chuyện xưa cũ, tính cô vốn hoạt bát, nên cũng mau chóng quên ngay cảm giác thương nhớ ấy, vừa đi vừa nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Hồi lâu vô tình ngoái lại, cô sững sờ nói: “Gia gia nhìn phía sau kia.”

Chu Nhất Tiên sững người, lấy làm lạ: “Gì thế?” rồi nhìn lại phía sau.

Tiểu Hoàn nói: “Hình như vị đạo trưởng đó đi theo chúng ta?”

Chu Nhất Tiên nhìn kỹ, quả nhiên trông thấy Dã Cầu Đạo Nhân bám theo từ xa xa, lững thững bước, trước sau vẫn giữ nguyên một khoảng cách với hai ông cháu. Lúc này thấy họ đột ngột dừng lại nhìn, Dã Cầu hình như sững sờ, cũng dừng lại, mặt có vẻ phân vân và lúng túng, rồi đứng đó ngẩng đầu ngắm trời.

Chu Nhất Tiên ngờ ngợ nhìn y, rồi ngoảnh lại kéo Tiểu Hoàn tiếp tục đi, hạ giọng bảo: “Thằng cha đó đi theo ta làm gì nhỉ?”

Tiểu Hoàn lấy làm lạ: “Gia gia hỏi cháu thì cháu biết hỏi ai?”

Chu Nhất Tiên nghen lời, bỗng trợn mắt bảo Tiểu Hoàn: “Hay là thằng cha đó chợt nổi máu hiếu sắc, có ý đồ gì đó với cháu?”

Tiểu Hoàn giật mình, đỏ mặt, tức tưởi: “Kìa, những lời như vậy mà gia gia cũng nói được à?”

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng: “Sao ta lại không nói được? Thời buổi này, kẻ xấu hoành hành, cháu lại xinh đẹp thế này, thật khó mà nói chắc...”

Tiểu Hoàn lườm lão: “Cháu thấy, trước đây Dã Cầu Đạo Nhân ở trong ma giáo, tai tiếng không ra gì, nhưng cũng chưa nghe nói y làm hại phụ nữ bao giờ, nhưng chuyện giết người đốt nhà, cướp bóc giữa ban ngày thì đã gây ra không ít.”

Chu Nhất Tiên tái mặt, và bỗng trở nên căng thẳng: “Chắc thằng hèn hạ đó không định cướp của hai kẻ nghèo kiết này chứ?”

Tiểu Hoàn hừ một tiếng: “Cũng khó mà nói được! Hơn nữa, gia gia giắt ngăn ấy bạc trên mình, không thể gọi là nghèo kiết được.”

Chu Nhất Tiên vội vã hạ giọng: “Suyt! Đừng to mồm thế!” Nói xong lão liếc quanh, cau mày bảo: “Chết rồi, vùng này không có người, đúng là nơi quá tốt để cướp bóc. Chúng ta chạy mau đi!”

Tiểu Hoàn sững người, thấy Chu Nhất Tiên thò tay vào trong bọc lấy ra một đạo bùa vàng, trông như sắp thi triển ngón độn thổ 'Tổ sư bí truyền' để tẩu thoát, bất giác vừa tức vừa buồn cười, vội vàng kéo lão: "Gia gia đợi chút đã."

Chu Nhất Tiên nhìn ra đằng sau: "Thằng cha đó đuổi tới nơi rồi, còn đợi gì?"

Tiểu Hoàn mỉm cười: "Thuật độn thổ của gia gia tuy gọi là bí thuật do tổ sư truyền lại, nhưng độn thổ xong, chui lên chỗ nào, thì gia gia lại không thể kiểm soát được. Cháu nói gia gia nghe, hiện giờ cách Tử Trạch chưa xa, lỡ mà gia gia chui lên ở đó, thì chúng ta sẽ chết dở."

Chu Nhất Tiên ngớ ra, lẩm bẩm: "Chắc số chúng ta không đến nỗi tệ hại như thế..."

Tiểu Hoàn lườm lão: "Gia gia cho rằng số gia gia là may hay rủi?"

Chu Nhất Tiên nghĩ ngợi, rồi kiên quyết đáp: "Rủi!"

Tiểu Hoàn cười: "Thế chẳng phải là gay go hay sao? Cho nên cháu mới nói rằng gia gia đừng mạo hiểm." Nói xong, cô ghé sát Chu Nhất Tiên, liếc mắt sang tay trái mình ra hiệu, thì thào: "Gia gia quên rồi à: Ở đây cháu còn có một pháp bảo hộ thân do Bình Nhi tỷ tỷ tặng, vả lại, Dã Cầu Đạo Nhân cũng không hẳn là một cao nhân ma đạo, đối phó với y không lấy gì làm khó."

Chu Nhất Tiên cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi thở dài bảo: "Cháu nói đúng. Ôi, không hiểu sao, mấy hôm nay ta cứ tìm đập chân run, lòng dạ thấp thỏm. Chắc là vì ở Tử Trạch ta đã nhìn thấy quá nhiều cao thủ tu đạo, nên đã đánh giá Dã Cầu hơi cao."

Tiểu Hoàn tủm tỉm: "Vả lại, hình như Dã Cầu Đạo Nhân cũng không phải là kẻ xấu, lúc trước y đã cho chúng ta mượn ô đây thôi?"

Chu Nhất Tiên phì một cái: "Chúng ta cái gì? Y cho cháu mượn, còn lão phu vẫn phải ngồi dầm mưa muốn chết, thế mà ranh con nhà ngươi không hề động lòng, đúng là bất hiếu!"

Chương 26: TÌNH CỔ NHÂN

Tiểu Hoàn lè lưỡi cười: “Gia gia, cháu rất muốn để gia gia che cùng, nhưng chính gia gia lại không cần.”

Chu Nhất Tiên hừ hừ, sải bước tới trước, miệng vẫn lầu bầu: “Cháu chẳng khác gì người cha bất hiếu của cháu, toàn chọc cho ta tức giận, đúng là ngỗ nghịch!”

Tiểu Hoàn lắc đầu cười, bước theo.

Phía sau, Dã Cầu Đạo Nhân văng vẳng nghe thấy tiếng cười vọng đến, cau mày biến sắc, nhưng rồi vẫn cứ đi theo họ.

Trong không gian, gió lùa qua đồng hoang, kêu u u.

Họ đi thêm nửa canh giờ, Chu Nhất Tiên bỗng thấy hơi mệt, kéo Tiểu Hoàn bảo: “Nghỉ một chút nào.”

Tiểu Hoàn vâng lời. Trông thấy một tảng đá xanh to bên đường, cô bước qua phui phui, rồi nói: “Gia gia, ông ngồi đây.”

Chu Nhất Tiên gật đầu, dựa cột trúc có treo tấm vải ‘Tiên Nhân Chỉ Lộ’ bên tảng đá rồi ngồi xuống, bất giác thở phì phò, khê lắc đầu nói: “Gần đây sao ta luôn cảm thấy trong người không ổn, cứ đi hơi xa là lại bắt đầu thở dốc...”

Tiểu Hoàn lấy từ tay nải ra một bầu nước, nghe thấy những lời ấy, mắt thoáng nét lo âu, cô bước tới đưa cho Chu Nhất Tiên: “Gia gia uống nước đi.”

Chu Nhất Tiên gật đầu đón cái bầu, ngửa cổ uống mấy ngụm. Lão thở dài, liền đó ngoảnh nhìn ra phía sau, quả nhiên vẫn trông thấy bóng người đứng đằng xa.

Chu Nhất Tiên nhìn hồi lâu, chợt bật cười, rồi mặc kệ y, lão cầm bầu nước đưa cho Tiểu Hoàn. Không ngờ ngoảnh lại, lão ngó người, thấy Tiểu Hoàn ngồi bên, tay đã cầm một xâu mít quả đỏ mọng, đang ăn một cách ngon lành.

Chu Nhất Tiên lắc mạnh đầu, âu yếm nói: “Tiểu Hoàn! Ta bảo này! Cháu không nhận ra mình đã bao nhiêu tuổi rồi à, cứ như con bé con? Sao thích ăn thứ mít quả đỏ đến thế?”

Tiểu Hoàn ngoảnh sang rìa đường, nhần nhần, phì ra một cái hạt táo gai, cười nũng nịu với Chu Nhất Tiên: “Cháu thích ăn mà!”

Chu Nhất Tiên không nói gì được, lại than: “Mười năm trước ở thành Hà Dương, thiếu gì bánh trái đồ ăn vặt, tại sao ta lại chạy vào con hẻm mua mút quả cho cháu không biết?”

Nói xong, lão lắc đầu than thở mãi, Tiểu Hoàn cười im lặng, nhả nha thưởng thức món ăn ngon lành trên tay; có lẽ sắc đỏ mọng của xâu mút quả khiến đôi môi cô tươi tắn hơn.

Chu Nhất Tiên ngồi một lúc, cảm thấy đã hồi sức, toan gọi Tiểu Hoàn tiếp tục đi, không ngờ vừa quay đầu đã thấy một đôi chân ở ngay trước mặt.

Chu Nhất Tiên thất kinh, nghĩ bụng có phải vừa sơ ý một chút mà tên hèn hạ Dã Cầu đã nhân cơ hội đến đánh lén không, ghê thật! Xem ra, thật không nên nhẹ dạ tin lời con ranh này, lão phu hành tẩu thiên hạ hơn trăm năm nay, lẽ nào hôm nay lại để châu chấu đá đổ xe hay sao?

Nghĩ ngợi mông lung một hồi, rồi lão định gọi Tiểu Hoàn, chợt nghe người đứng đó hỏi với giọng rất ôn hoà, điềm đạm: “Ông còn xem tướng nữa không?”

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đều đứng dậy, ngẩng đầu nhìn, thấy đó là một người đứng tuổi, mày thanh mắt vuông, dáng vẻ nho nhã, hai mắt sáng quắc có thần, vàng trán đầy đặn, trông tao nhã mà vẫn uy nghiêm. Ông ta mặc áo nho sĩ, thắt lưng đeo một miếng ngọc bội màu tím nhạt, lung linh trong suốt, ẩn hiện khí lạnh, trông rất đẹp, chẳng phải vật tầm thường.

Nhưng tóc mai người đó bạc rất nhiều, trông không hợp với dáng vẻ, chứng tỏ đã từng trải nhiều nổi bể dâu.

Sắc mặt Chu Nhất Tiên thay đổi một cách kỳ quái, cứ nhìn người đó trân trân, không ai nhìn thấy hai tay lão nắm chặt thành nắm đấm trong tay áo. Trên mặt lão, sau sự kinh ngạc là vẻ vừa kích động, vừa mừng vui, vừa căm cảnh vì vật đổi sao dời.

Tiểu Hoàn nhìn mãi khuôn mặt người ấy, rồi quay về bên cạnh Chu Nhất Tiên, liền nhận ra thần sắc của lão có vẻ không

ồn, đang định hỏi, thì lão đã đột ngột bảo: “Tiểu Hoàn, cháu ra chỗ khác, nếu ông gọi hãy tới.”

Tiểu Hoàn sững sốt, thật là một chuyện chưa từng có! Nhưng thấy nét mặt Chu Nhất Tiên rất nghiêm túc, không có vẻ gì là nói đùa, lại thấy hai người bọn họ hình như có mối quen biết cũ, cô bèn vâng lời, quay ra sắp xếp hành lý, rồi bước về phía sau.

Thi thoảng cô ngoái nhìn, thấy lão và người đứng tuổi ấy vẫn đứng đó mặt đối mặt, không nói gì cả.

Tiểu Hoàn thầm lo, người đàn ông này cô mới gặp lần đầu, tuy chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi, nhưng không hiểu sao cô thấy e ngại ông ta, lòng cô nổi lên một nỗi sợ hãi vô cớ.

Mười mấy năm nay cô luôn đi theo Chu Nhất Tiên mà không biết ông mình lại quen một nhân vật có uy thế mạnh mẽ đến nhường ấy!

Cô nghĩ ngợi, hoang mang rối trí, hoàn toàn không nhận ra mình đã đi được một đoạn đường. Thình lình phát hiện trước mặt có một bóng người, Tiểu Hoàn vội vàng dừng chân, suýt nữa là xô vào người. Cô định thần nhìn, thì ra là Dã Cầu Đạo Nhân, liền nói: “Xin lỗi đạo trưởng.”

Không ngờ thần sắc Dã Cầu Đạo Nhân lúc này cũng cực kỳ bất ổn, mặt y thấp thoáng nét kinh hãi, mắt cứ ngó chăm chăm về đằng trước, đầy vẻ sợ sệt.

Tiểu Hoàn lại ngạc nhiên, bèn dõi theo ánh mắt y, thấy người mà Dã Cầu nhìn chính là người đàn ông trung niên kia. Không biết ông ta là ai mà có thể khiến Dã Cầu Đạo Nhân sợ hãi tới mức ấy?

Tiểu Hoàn nghĩ ngợi, không nén được bèn thì thào hỏi Dã Cầu: “Đạo trưởng! Người đó là ai, ông quen à?”

Dã Cầu Đạo Nhân giật mình, hình như mới hoàn hồn, vẻ sợ hãi trên mặt vẫn chưa giảm bớt, nhìn Tiểu Hoàn đứng bên, lúng búng nói: “Cô không nhận ra ông ta à?”

Tiểu Hoàn gật đầu: “Vâng, hôm nay lần đầu tiên tôi gặp. Nhưng thấy ông tôi hình như quen người ấy. À, ông biết ông ta ư, ông ta là ai?”

Dã Cầu Đạo Nhân mấp máy môi tựa hồ định nói gì đó, nhưng không hiểu sao đột nhiên y lặng người đi, mắt nhìn trừng trừng vào người đàn ông đứng tuổi nọ. Tiểu Hoàn cau mày, cảm thấy thái độ Dã Cầu Đạo Nhân hơi kỳ lạ, ngoài sợ hãi ra, lúc này hình như còn thêm phần phẫn nộ!

Chu Nhất Tiên và người đó đứng bên nhau trên lề con đường cổ xưa, nhìn ra phía đồng hoang.

Gió hiu hiu thổi. Phần tóc mai bạc trắng hình như đang kể về những năm tháng đã trôi qua, về những thăng trầm trong đời người.

“Đã bao nhiêu năm chúng ta không gặp nhau thì phải?” Người đàn ông đột ngột lên tiếng.

Chu Nhất Tiên trông ra xa, vẻ mặt pha trộn nhiều thứ cảm xúc, hồi lâu mới đáp: “Đã mấy chục năm rồi.”

Người kia cười bình thản: “Mọi việc vẫn tốt cả chứ?”

Chu Nhất Tiên im lặng một lúc lâu: “Phiêu bạt chân trời góc bể, rong chơi đây đó, không thể nói là tốt, mà cũng không thể nói là không tốt.”

Người đàn ông tựa hồ cũng hơi xúc động, ngoảnh sang nhìn Chu Nhất Tiên: “Phải chăng ông vẫn còn trách cứ ta?”

Chu Nhất Tiên cười buồn buồn: “Ông chưa từng có lỗi với ta, ta trách gì được ông?”

Người đàn ông cười: “Thực ra ông như vậy cũng có gì là không tốt? Thanh thoi cõi lòng, ngao du thiên hạ. Giờ đây, ngẫm đúng là cuộc sống thần tiên, không uống cho chữ ‘Tiên’ trong tên của ông.”

Chu Nhất Tiên nhìn ông ta, thỉnh thoảng hỏi: “Nếu ông muốn sống cuộc sống như của ta thì có gì khó đâu, ông bạn cũ?”

Người đàn ông nghe Chu Nhất Tiên nói mấy chữ ‘ông bạn cũ’, tự nhiên ngây sững, nhưng liền đó cười phá lên, nhìn ra xa chậm rãi đáp: “Ta với ông, khác nhau.”

Chu Nhất Tiên lạnh nhạt nói: “Ông tất nhiên là khác ta rồi. Ông từ nhỏ đã khát khao quyền thế, ta nghĩ, chắc đến nay ông vẫn không từ bỏ.”

Người đàn ông cau mày, sâu trong mắt thoáng qua một tia giận dữ, hình như không ai dám ăn nói như vậy trước mặt ông ta. Nhưng khi ngoảnh nhìn Chu Nhất Tiên, thấy tóc lão bạc phơ, còn già nua hơn cả mình, ông ta chợt băng khuâng, cơn giận dữ cũng theo đó tan biến.

“Sao ông chóng già thế này?”

Chu Nhất Tiên lắc đầu: “Thì ta vốn dĩ đã già rồi, nhưng ông tu đạo có thành tựu, lẽ ra không thể...” nói tới đây, lão hơi trù trù, nhưng rồi vẫn nói tiếp: “Chuyện con gái ông, ta có nghe nói, ông...”

Người đàn ông hơi dăm chiêu, rồi chậm rãi lắc đầu, không đón ý câu nói của Chu Nhất Tiên, và hỏi: “Năm xưa khi chúng ta còn trẻ, ở Hồ Kỳ sơn, ông đã từng dùng ‘Thiên Cương thần toán’ bói cho ta một quẻ, còn nhớ không?”

Chu Nhất Tiên sững sờ.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn trời, thông thả nói: “Ta vẫn nhớ rõ lắm, lúc đó ông còn trẻ, dồi dào sinh lực, ông nói thẳng với ta tất cả. Ông nói số ta sát khí rất nặng, chủ về khắc thê khắc tử, nếu không có thuật gì phá giải, thì giữa đường đứt gánh, vợ chết, không con nối dõi. Ngày nay quả nhiên tất cả đều ứng nghiệm.” Giọng ông ta dần trở nên xót xa.

Chu Nhất Tiên cúi đầu xuống, hồi lâu, chợt ngẩng đầu lên, nói với vẻ dứt khoát: “Chúng ta đều đã gằn kề miệng lỗ rồi, nhưng ta cũng vẫn có điều muốn nói thẳng với ông.”

Người đàn ông hơi ngạc nhiên: “Ông nói đi.”

Chu Nhất Tiên nhìn ông ta chằm chằm: “Ngày ấy, ta toàn nói

những nói cuội, nói dối ông thôi. Ta từ nhỏ đã chán ghét những trò xem tướng đoán số, đâu có đủ kiên nhẫn mà học! Tất nhiên có sách Thiên Cương thần toán, nhưng ta làm sao hiểu được? Vì vậy hồi xưa, chẳng qua do ta thấy ông hay đặc ý, bực quá, mới nói bậy nói bạ thế thôi. Ông đừng bận tâm làm gì nữa!”

Người đàn ông giật mình, hình như hoàn toàn không ngờ Chu Nhất Tiên có thể nói những lời như thế. Sau một lúc lâu, ông ta lắc đầu cười lớn, tiếng cười vang dội, cười rũ rượi, còn đâu cái vẻ uy nghiêm lúc đầu!

Từ đằng xa, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân đều trở mắt nhìn.

Hồi lâu, người đàn ông mới thôi cười, vẻ mặt cũng dần dần trở lại bình thản uy nghiêm, nhưng ánh mắt lại có vẻ đau khổ.

Chu Nhất Tiên lặng thinh nhìn ông ta.

Họ đứng bên nhau một hồi lâu nữa. Sau đó Chu Nhất Tiên điềm đạm hỏi: “Tại sao ông lại đến đây?”

Người đàn ông nhìn sang: “Ông xưa nay tự phụ thông minh lắm kia mà, theo ông thì tại sao?”

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng: “Ông định đến Tử Trạch?”

Người đàn ông thông thả đáp: “Đúng, ta định đến Tử Trạch. Sao? Có muốn đi theo xem không, ông bạn cũ?”

Chu Nhất Tiên bĩu môi: “Con người ông có quá nhiều tai tiếng. Ta mà đi cùng, chắc hẳn người đời sẽ lấy làm lạ. Ta nên tránh xa ông thì hơn.”

Người đàn ông nhìn Chu Nhất Tiên, chợt bật cười, liền đó nói: “Chân trời góc bể, được gặp cố nhân, cũng coi như một duyên phận hiếm có. Chúng ta hôm nay gặp mặt, sau này biết khi nào tái ngộ? Ông hãy bảo trọng.”

Chu Nhất Tiên ừ hừ: “Lão phu đang sống rất thoải mái, còn chưa muốn chết đâu. Còn ông thì kẻ thù nhiều hơn cả chồn cáo ở Hồ Kỳ sơn, hãy cứ lo cho mình đi đã!”

Tiểu Hoàn đứng đợi bên đường rất lâu, đột nhiên thấy Chu Nhất Tiên và người đàn ông đó cùng đi tới, vội vàng tiến lên đón, bước lại cạnh ông mình.

Người đàn ông trung niên đưa mắt nhìn Tiểu Hoàn, rồi lại nhìn sang Dã Cầu Đạo Nhân đang đứng sau lưng.

Dã Cầu tái mặt, từ từ cúi đầu xuống.

Người đàn ông nhìn y kỹ hơn, đột nhiên hỏi: “Người là Dã Cầu Đạo Nhân vẫn hay đi theo Quý Lệ, phải không?”

Khuôn mặt Dã Cầu càng thêm sợ hãi, y ngần ngừ một lúc rồi mới lí nhí đáp: “Vâng!”

Tiểu Hoàn đứng bên Chu Nhất Tiên, không kìm được thì thầm hỏi: “Gia gia, ai đấy?”

Chu Nhất Tiên còn chưa đáp, người đàn ông trung niên đã nghe thấy, xoay mình lại mỉm cười: “Sao, cô bé không biết ta ư?”

Tiểu Hoàn kinh ngạc, ngơ ngẩn lắc đầu.

Người đàn ông tủm tỉm: “Cô cứ gọi ta là Vạn Nhân Vãng!”

Tiểu Hoàn sững người.

Người đàn ông chăm chú nhìn Chu Nhất Tiên, rồi bỗng phất tay áo, xoay mình sải bước đi, không quay đầu lại. Bước chân toát lên khí thế cao ngạo. Mọi người đứng phía sau, thấy bóng ông ta men theo con đường cổ xưa đi về hướng Tử Trạch, chợt nghe thấy ông ta cất giọng hát:

Nẻo tha hương hun hút xa

Nỗi niềm nhi nữ sao mà cuồng say

Biển, trời: hàng vạn trượng dày

Chúng sinh lúc nhúc chen đầy nhân gian

Trăng sao lấp lánh ánh vàng

Trời cao buốt giá, sương tràn lạnh run

Nực cười muôn vật: chó rơm¹

1. Ý nói: tồn tại ngắn ngủi, rẻ rúng. Xem thêm chú thích ở chương ba, cuốn 1.

Ai người gieo gió, trút cơn mưa nguồn ¹

Lời ca cổ quái, tuy không trau chuốt dễ nghe, nhưng trong cảm giác thô lương lại toát lên sự mạnh mẽ, đầy khí thế.

Mọi người chỉ nhìn thấy dưới bầu trời xanh, trên con đường cổ, mây trắng phiêu diêu, đồng hoang tịch mịch, người ấy chấp tay sau lưng mà đi, dáng vẻ quật cường không thể khuất phục được.

Tiếng ca nhỏ dần, người ấy cũng đã đi rất xa.

1. Ý nói: ai sẽ là người có vai trò quyết định?

Chương 27

RẮN ĐEN

Gió thổi, muôn đoá hoa tươi rung rinh.

Lục Tuyết Kỳ nét mặt vô cảm, đứng giữa biển hoa lặng lẽ nhìn Quỷ Lệ vừa đáp xuống đối diện với mình.

Làn hương thơm dịu dịu thoảng đưa.

Quỷ Lệ khẽ nhún vai, Tiểu Hôi soạt một cái nhảy xuống, mở to mắt nhìn chủ, lại nhìn Lục Tuyết Kỳ đang đứng trước mặt, gãi gãi đầu, rồi chạy đi chơi.

Ánh mắt Quỷ Lệ dừng ở cánh cửa đá cao lớn sau lưng Lục Tuyết Kỳ, chợt bật cười hỏi: “Chắc đây chính là thứ mà chúng ta muốn tìm?”

Lục Tuyết Kỳ đứng trước cửa đá, không cười, cũng không nói gì, có điều sắc mặt nhợt nhạt, không biết nàng đang nghĩ gì?

Quỷ Lệ chậm rãi bước lên, bình thản nói: “Ta muốn thứ ở trong kia...”

“Keng keng!”

Thần kiếm Thiên Gia như hồ thu, chắn ngang giữa nàng và gã, phản chiếu bóng hai người, khẽ lay động.

Quỷ Lệ ngưng bước.

Lục Tuyết Kỳ chậm rãi ngẩng đầu, mặt trắng nhợt như sương, trông càng giống như tiên nữ trên chín tầng trời, cách biệt phàm trần, thanh cao diễm lệ vô song. Lời nói của nàng lúc

này, cũng lạnh thấu xương:

“Ta quyết không cho báu vật rơi vào tay ma giáo, để chúng đi sát hại những người vô tội.”

Quỷ Lệ nhìn nàng, chăm chú quan sát nàng.

Người con gái ấy vẫn xinh đẹp bằng giá như xưa, sắc mặt chưa hề mang một dấu ấn nào của thời gian, nhưng trong lòng nàng thì sao?

Gã đã thay đổi rồi, còn tấm lòng nàng đã thay đổi chưa?

Gã bật cười, gương mặt cười nhưng mắt thì dần dần lạnh buốt. Gã cười bảo: “Thế ư? Thật không may, ta cứ phải giành bằng được báu vật đó, rồi đi giết thêm nhiều người nữa!”

Lục Tuyết Kỳ hơi run run, nhìn chằm chằm con người đó, không nói gì nữa, riêng bàn tay cầm kiếm là nắm chặt hơn.

Từ nơi xa, đột nhiên vẳng tới những tiếng the the inh tai, âm thanh vọng lên từ lớp sương mù dưới chân họ, còn rất xa, nghe như tiếng gầm rít của loài dã thú nào đó.

Trong khoảnh khắc, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ cùng cảm thấy trong thân cái cây chọc trời dưới chân mình đột nhiên truyền lên một cơn rung chuyển khe khẽ.

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ cùng biến sắc. Cái cây to ngoài sức tưởng tượng, những dãy núi bình thường cũng không thể sánh nổi, ngay muốn khê lay nó đã là chuyện ảo tưởng, nói gì đến chuyện làm nó chấn động!

Cả hai đều là những nhân vật tài ba, dễ dàng nhận biết sự biến động phía dưới chân họ: rõ ràng là trong lớp mù sa dưới kia đã đột ngột có biến cố lớn. Không biết sức mạnh khủng khiếp nào đã khiến cái cây phải chấn động?

Vốn đều là những người có phản ứng nhanh nhạy, vừa nghĩ đến đây, cả hai cùng đoán chắc biến cố này có liên quan đến Thiên Đế bảo khố trước mặt họ.

Cũng đúng lúc đó, chùm tia nắng đầu tiên nơi chân trời

đã chênh chếch rơi xuống, trải lên biển hoa cách cửa đá chừng ba thước.

Quý Lệ nhích khê, định hành động, nhưng mắt Lục Tuyết Kỳ đã loé sáng, Thiên Gia thần kiếm lại hoành lên trước ngực, nàng dùng thân mình chắn ngang cửa vào Thiên Đế bảo khố.

Quý Lệ gườm gườm, trong mắt có ánh đỏ rần rật, gã trầm giọng nói: “Ta không muốn động thủ với sư tỷ, tránh ra đi!”

Lục Tuyết Kỳ nhìn thẳng vào mắt gã, không hề có ý nhân nhượng, nàng lạnh nhạt bảo: “Người giết ta rồi, tất nhiên sẽ có thể vào được.”

Ánh đỏ trong mắt Quý Lệ càng rực lên, gã chợt hú dài, tung mình bay cao, hào quang xanh đen toả rực, khí thế dữ dội. Lục Tuyết Kỳ khuôn mặt băng giá, Thiên Gia thần kiếm chia lên không, nàng bỗng lạnh lùng hỏi: “Người đã vào ma đạo, sao còn phải dùng đến đạo pháp của Thanh Vân môn?”

Quý Lệ lơ lửng trên không, Phệ Huyết châu gắn trên đầu Phệ Hồn đỏ rực, mắt gã đỏ ngầu, sát khí đằng đằng, gã quát: “Đạo pháp Thanh Vân hay tà thuật ma giáo cũng vậy, ta đều dùng để giết người. Sư tỷ muốn gì?”

Cùng với tiếng thét inh tai, ánh đỏ xen lẫn hào quang xanh nhạt, bổ thẳng xuống.

Lục Tuyết Kỳ thoáng nét giận, không hề lùi bước. Thiên Gia thần kiếm phóng thẳng lên trời, hai pháp bảo kỳ diệu xô mạnh vào nhau!

“Rầm!”

Sau tiếng động lớn, Quý Lệ bật lên, Lục Tuyết Kỳ đứng trên cây, cũng bất giác thụt lùi mấy bước, sắc mặt nhợt đi. Nhưng người con gái lạnh lùng này khê nhú cặp mày liễu, tung mình bay theo kiếm, hào quang xanh lam toả lan xung quanh Thiên Gia, nàng đứng trong vùng kiếm quang ấy, càng thêm điểm lệ vô song.

“Trận chiến mười năm trước, ta đã thua!” nàng nhìn Quỷ Lệ chăm chăm, dần giọng từng tiếng một. Cùng lúc ấy Thiên Gia thần kiếm dưới sự thúc động bởi đạo pháp của nàng, hào quang càng thêm rực rỡ, đến ánh dương trên cao tựa hồ cũng bị nàng ép phải lui đi.

“Mười năm sau, ta lại thỉnh giáo người duy nhất hiện nay trong mình có đủ cả chân pháp của Phật gia, Đạo gia và Ma giáo!”

Quỷ Lệ cả cười: “Trí nhớ tốt thật!”

Nói xong gã không trừ trừ gì nữa, Phệ Hồn đột nhiên xoay tít trước mặt, toả ra từng luồng sáng xanh, tay trái gã liên tục vạch vẽ một khẩu quyết tạo hình kỳ dị, trong nháy mắt, trước mặt gã hiện lên một hình Thái Cực thanh quang chói chang, chính là Thái Cực Huyền Thanh Đạo chính tông của Thanh Vân môn.

Lục Tuyết Kỳ trông thấy, sắc mặt càng lạnh thêm. Nàng hú dài, Thiên Gia thần kiếm toả ánh xanh lam rạng ngời. Nàng múa cổ tay, Thiên Gia thần kiếm như lớn lên gấp mười lần, chém sang Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ hơi biến sắc. Gã đã đổ rất nhiều tâm huyết cần cù tu luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo, nên chỉ trông uy thế thần kiếm của Lục Tuyết Kỳ là biết ngay: mười năm qua, đạo hạnh của nàng đã tăng lên cực nhanh. Năm xưa lớp trẻ của Thanh Vân môn, không một ai có thể dễ dàng ngưng tụ Thái Cực Huyền Thanh Đạo vào kiếm quang một cách thuần thực, uy thế mãnh liệt đến thế. Chỉ là hồi niên thiếu, gã có trông thấy khi sư phụ Điện Bất Dịch dạy cho Tề Hạo một bài học, đã sử dụng một lần; Điện Bất Dịch năm đó đã luyện tới Thượng Thanh cảnh giới trong pháp môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo rồi.

Lúc này Lục Tuyết Kỳ phóng tay bổ xuống, kiếm quang lừng lừng, lam quang sắc bén như dao, khí thế dờn non lấp biển, so với Điện Bất Dịch năm xưa chỉ có hơn chứ không kém. Mười

năm nay đạo hạnh của nàng tăng tiến nhanh như vậy, đúng là ngoài sức tưởng tượng!

Lục Tuyết Kỳ cố nhiên có tư chất hơn người, nhưng trong mình Quỷ Lệ hiện đang gồm thấu kỳ thuật của ba nhà, mười năm nay ngày đêm chăm chỉ tu luyện, đâu có phải chuyện đùa?

Quỷ Lệ hướng về luồng kiếm quang ấy, hai tay rung mạnh, hình Thái Cực đột nhiên xoay tít, tốc độ mỗi lúc một lớn, chắn trước ngực gã.

“Rẹt!” Tiếng động inh tai, kiếm quang lừng lững tưởng như vô địch bị Thái Cực đồ chặn đứng lại, lam quang toả lên rùng rùng, thanh quang lấp lánh. Hào quang rực rỡ giữa hai người tuy rất đẹp mắt, nhưng ai cũng biết, hễ một trong hai người bất cẩn, là sẽ bị luồng lam quang hoặc thanh quang chứa đầy sức mạnh của chân pháp Đạo gia ấy xô phải, không chết cũng bị thương.

Giữa luồng sáng, Quỷ Lệ chợt thở mạnh, một tiếng “Rầm” vang lên, Thiên Gia thần kiếm bay trở lại, còn hình Thái Cực sau mấy lần nhấp nháy cũng tan biến trong không trung.

Quỷ Lệ “hà” một tiếng, nhìn Lục Tuyết Kỳ, đôi mắt gã thoáng sự khâm phục, nhưng lại bị ánh đỏ che lấp ngay: “Quả là ghê gớm! Chỉ có mười năm, sư tỷ đã đột phá được Thượng Thanh cảnh giới, chắc Thanh Diệp tổ sư năm xưa cũng chỉ đến thế mà thôi!”

Lục Tuyết Kỳ lơ lửng giữa trời, xiêm y phân phật, tay nắm kiếm quyết, Thiên Gia tức thì dừng lại, lam quang một lần nữa rực lên, mạnh mẽ hơn cả khi nãy; đồng thời nàng cũng hơi ngạc nhiên. Mười năm nay đạo hạnh nàng tăng tiến nhanh, cố nhiên là do nàng có tư chất hơn người, và chủ yếu vì nàng tu đạo rất nghiêm khắc và cần cù, hầu như có thể dùng từ “thái quá” để hình dung. Nhưng, vì sao nàng mãi miết tu hành bất chấp tất cả như thế, thậm chí sư phụ Thuỷ Nguyệt Đại Sư cũng không

chịu nổi, phải khuyên ngăn nàng nhiều lần, thì nguyên nhân sâu xa là gì, người ngoài không thể hiểu được.

Tu hành gian khổ cộng thêm năng khiếu trời sinh, cuối cùng, cách đây nửa năm, nàng đã trở thành người đầu tiên trong lớp trẻ Thanh Vân môn đột phá sang Thượng Thanh cảnh giới; là người đạt đến cảnh giới này nhanh nhất trong vòng một ngàn năm nay, sau Thanh Diệp tổ sư. Với tu hành đạo pháp của nàng hiện thời, ở Thanh Vân môn, ngoài các trưởng lão thủ tọa ra, nàng là người đứng đầu; kể cả Tiêu Dật Tài lâu nay vẫn được gọi là đệ nhất nhân tài trong lớp trẻ của Thanh Vân môn, chắc cũng không thể bằng nàng được.

Mặc dù vậy, người đầu phép với nàng vừa rồi, người đệ tử bình thường năm xưa tên gọi Trương Tiểu Phàm ấy, đạo hạnh lại hoàn toàn không thua kém nàng. Một chiêu Thái Cực đồ biến hoá lão luyện thành thực đã chặn đứng đường kiếm chứa đựng đạo pháp Thượng Thanh cảnh của nàng. Trong chiêu đó nội kinh sôi sục, lớp lớp cuộn lên, mạnh mẽ rần rỏi, dường như là một phái của Phật môn. Nhưng nhìn gần thì triển đạo pháp, thì rõ ràng là pháp quyết tư thế của Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Trên con đường tu đạo, người này đã tiến đến một cung bậc mới mà người xưa chưa hề tới được chăng?

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đều trở nên sắc bén sáng quắc. Đúng lúc đó, đột nhiên có tiếng gầm rít vô cùng dữ dội, từ dưới lớp sương mù vang lên!

Âm thanh hung bạo rền vang, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ có đạo hạnh cao như vậy mà cũng thấy hơi choáng váng, đúng lúc ấy, thân cây dưới chân họ lắc lư dữ dội.

Cứ như mặt đất vững chắc đột nhiên run rẩy, hết như động đất.

“Chí chí, chí chí!”, có tiếng kêu lạnh lạnh. Tiểu Hôi vừa rồi

chôm hồm bên cửa đá Thiên Đế bảo khố, bỗng giật mình vì cơn chấn động đột ngột, vừa tóm chặt lấy bụi dây leo bên cửa, vừa kêu thét lên.

Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ chưa kịp có phản ứng gì, từ hướng họ vừa đi qua để tới nơi đây, đột nhiên có bốn người xuất hiện, bay rất nhanh, một người đằng trước, ba người đằng sau, trong chớp mắt đã tới gần bên. Lục Tuyết Kỳ và Quý Lệ cùng nhìn, rồi sững sờ.

Bốn người đang truy đuổi nhau thành linh nhận ra đã có người đến trước, cũng kinh ngạc vô cùng, bất giác dừng cả lại.

Họ đều là người quen. Người đứng trước là một cô gái trẻ yêu kiều lẳng lơ, chính là Kim Bình Nhi của Hợp Hoan phái, sau cô ta là những người trong chính đạo mà Lục Tuyết Kỳ và Quý Lệ đều quen hết.

Pháp Tướng, Tăng Thư Thư, và một người đang ngạc nhiên bay chậm lại, ánh mắt chăm chăm nhìn như dán vào Quý Lệ: Lâm Kinh Vũ!

Bầu không khí bỗng lặng hẳn đi.

Quý Lệ nhìn họ, khuôn mặt bọn Pháp Tướng lẫn lộn nhiều cảm xúc, như vui mừng, lại như ngạc nhiên, mọi trạng thái lần lượt lướt qua.

Kim Bình Nhi nhìn khắp lượt. Địa vị và quyền thế của Quý Lệ ở Quý Vương tông, gốc gác xuất thân của gã, Kim Bình Nhi tất nhiên hiểu rõ như lòng bàn tay; mọi quan hệ phức tạp xưa cũ giữa Quý Lệ với những nhân vật chính đạo đang có mặt ở đây, cô ta ít nhiều cũng biết được đôi phần.

Quan sát tình thế lúc này, cô ta thoáng trầm ngâm, lặng lẽ nhích về phía Quý Lệ, đứng bên cạnh gã.

Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ nhìn thấy cử động của Kim Bình Nhi, cùng cau mày, nhưng không nói gì cả.

Người phá vỡ sự im lặng, lại là Lâm Kinh Vũ đang đứng

sau cùng.

Trong mắt y lúc này hoàn toàn không có Kim Bình Nhi, chỉ có Trương Tiểu Phàm năm xưa đứng trước mặt. Y chậm chậm tiến lên mấy bước, môi mấp máy, tựa hồ định nói cũng cảm thấy khó khăn.

“Mi... mi có khoẻ không?”

Quý Lệ thông thả thu ánh mắt về, không nhìn y nữa. Đối mặt với Lâm Kinh Vũ, không hiểu sao, gã bỗng không dám nhìn vào đôi mắt người bạn thân thời thơ ấu.

Lâm Kinh Vũ trông thấy sắc mặt Quý Lệ, thái độ càng thêm xúc động, những lời buột ra khàn đặc: “Tiểu Phàm, mi...”

Quý Lệ rùng mình, không kìm nổi ngẩng đầu lên, trước mắt gã là gương mặt quen thuộc, không gợn một nét thù địch, chỉ có nổi xúc động và niềm vui mừng.

“Kinh Vũ...” gã nghẹn giọng.

Lâm Kinh Vũ mười năm qua tu luyện ở nhà thờ Tổ, đã rất nhiều lần tưởng tượng ra cảnh gặp lại Trương Tiểu Phàm. Y cũng luôn tự hỏi mình, nếu đối mặt với Trương Tiểu Phàm đã gia nhập ma giáo, mình phải cư xử thế nào?

Sẽ là chính-tà không đội trời chung, tốt kiết quyết một trận sống mái?

Hay là tận tình khuyên nhủ y quay về với chính đạo?

Nhưng rốt cuộc khi hai người đã gặp lại nhau thật, thì y không thốt nổi một lời. Những hình ảnh ngày xưa dần dập hiện lên trong óc, cuối cùng, rõ nét nhất không phải là Thanh Vân sơn, không phải là cưỡi kiếm bay cao, tung hoành trong trời đất, mà là cảnh hai người bạn cũ tuổi nhỏ, chạy đuổi vui cười trong miếu cổ cũ nát!

Liệu thời gian có như cát, mài mòn những thứ đáng trân trọng nhất trong tim mình chưa?

Người bạn thời thơ ấu, người đã từng là anh em, sau mười

nằm, lại đứng trước mặt mình.

Tiến lên một bước, khuôn mặt Lâm Kinh Vũ lộ vẻ xúc động chưa từng thấy, đến nỗi khiến nét mặt Quỷ Lệ cũng thay đổi theo, gã run run. Có lẽ, trong lòng gã cũng đang xúc động như vậy chăng?

Đứng bên cạnh Quỷ Lệ, Kim Bình Nhi cau mày. Cô ta tất nhiên không hứng thú gì với biểu hiện tình cảm của hai gã này. Nhưng trông tình hình trước mắt, phía chính đạo có vẻ người đông thế mạnh hơn, nếu Quỷ Lệ lại có chuyện gì, thì cô ta khó tránh khỏi cảnh thân cô thế cô.

Cô ta bèn dăng háng, mỉm cười hỏi: “Quỷ Lệ công tử, không ngờ huynh còn đến trước cả chúng tôi, chẳng hay huynh đã lấy được báu vật đó chưa?”

Cô ta vừa dứt lời, cả Lâm Kinh Vũ và Quỷ Lệ cùng giật mình. Pháp Tướng và Tăng Thư Thư nhìn sang Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng thông thả lắc đầu, họ mới yên tâm.

Một câu hỏi đơn giản, đột nhiên đã kéo tất cả mọi người quay trở về thực tại. Quỷ Lệ khẽ nhắm mắt, lát sau mở mắt ra, trong mắt gã lại lấp loé những tia đỏ, ánh mắt cũng trở nên bén nhọn. Gã chăm chăm nhìn Lâm Kinh Vũ, cuối cùng quay đầu, không nhìn y nữa, mà lùi lại một bước, đứng bên cạnh Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi mỉm cười, ánh mắt long lanh, làn thu ba lúng liếng rải khắp trên mình Quỷ Lệ, dịu dàng hỏi: “Huynh vẫn ổn chứ?”

Quỷ Lệ hừ một tiếng: “Chúng ta tạm thời bắt tay nhau, được không?”

Kim Bình Nhi liền đáp: “Được! Xong việc, ta và huynh sẽ nói chuyện tiếp.”

Quỷ Lệ nhìn cô ta gật đầu. Hai người đã rất nhanh chóng nhận ra tình thế hiện nay, vì vậy lập tức quyết định liên thủ.

Quý Lệ bình thần hỏi: “Mộn hạ Hợp Hoan phái nhiều cao thủ lắm kia mà, sao chỉ có mình cô vào đâm trong, lại còn bị người ta áp đảo như thế?”

Kim Bình Nhi đưa mắt về phía bọn Pháp Tướng, mặt hơi đỏ, có vẻ bẽn lẽn, trông càng đáng yêu, nhẹ nhàng đáp: “Hợp Hoan phái là môn phái nhỏ, ta rất đem thêm người vào, thì những người còn lại bên ngoài sẽ bất ngờ bỏ mạng một cách không rõ ràng.”

Cô ta mỉm cười nhìn Quý Lệ: “Còn Quý Vương tông xưa nay là nơi ngoạ hổ tàng long, sao ngoài con khỉ xám ra, bên cạnh công tử chẳng có ai khác?”

Quý Lệ nghe giọng cô ta có vẻ châm biếm, lãnh đạm trả lời: “Lòng và cũng như lòng sung, nếu ta dẫn thêm người vào, chỉ sợ người ở lại bên ngoài sẽ bị Hợp Hoan phái các cô và Vạn Độc môn nuốt chửng!”

Lần này tam đại phái phiệt ma giáo rầm rộ tiến về miền tây, ngoài mặt thì hợp lực tiêu diệt Trường Sinh đường, nhưng bên trong thì ngấm ngấm cấu xé, đề phòng lẫn nhau; cả ba môn phái lớn cùng vì muốn kiểm chế đối phương, nên đều không dám huy động hết cao thủ dưới trướng, thành ra lại bị người bên chính đạo giành mất thế mạnh.

Tăng Thư Thư đứng ở đằng xa, lòng bồi hồi. Năm xưa trên Thanh Vân sơn, y và Trương Tiểu Phàm rất tốt với nhau, có thể nói y là người bạn thân nhất của gã, sau Lâm Kinh Vũ. Hiềm nỗi thói đời khéo trêu người, mọi việc lại xoay chuyển ra thế này, y không tránh khỏi có chút xót xa.

Tăng Thư Thư vốn định nói với Quý Lệ mấy câu, không cần biết có tác dụng gì hay không, chỉ mong người bạn này lại quay về với chính đạo. Nhưng bất chợt ánh mắt y chạm phải Kim Bình Nhi, tìm y bỗng đập mạnh, cảm thấy người con gái ấy tựa hoa đào, vô cùng tình tứ, đôi mắt ướt át đọng đưa như biết nói,

đang chăm chú nhìn mình.

Y nhìn mãi, bất giác cảm thấy đầu óc choáng váng, như uống rượu say, chỉ muốn đắm mình trong sóng mắt của người con gái ấy. Y không kìm được bèn bước lên.

“Oa!” bỗng có tiếng thét danh gọn, như tiếng chuông buổi sớm mai, vang lên nhắc nhở y. Bộ tăng bào màu nguyệt bạch nháng lên, Pháp Tướng đột nhiên xuất hiện trước mặt Tăng Thư Thư để chặn ánh mắt của Kim Bình Nhi, đồng thời hút một tiếng phục ma vào mặt y.

Tăng Thư Thư giật mình, lúc đó mới hoàn hồn, khắp người vã mồ hôi, luôn miệng tạ ơn Pháp Tướng, lòng thầm nguyện rủa: “Yêu nữ ma đạo này thật đáng sợ!”

Pháp Tướng nghiêm mặt, quay nhìn Kim Bình Nhi chăm chăm. Trước lúc đến đây, Kim Bình Nhi đã đấu với mấy người này, biết Pháp Tướng hoà thượng tuy tuổi còn trẻ, nhưng đạo hạnh Phật môn rất thâm hậu, thuật mê hoặc của cô ta hầu như không có tác dụng gì với y; biết rằng khả năng tự kiểm soát của người này rất cao, không sợ gì tác động bên ngoài quấy rối, cô ta bèn mỉm cười, im lặng.

Pháp Tướng cau mày, ánh mắt chuyển sang phía Trương Tiểu Phàm. Lúc này, vẻ mặt Pháp Tướng không còn bình thản nữa, nét mặt xưa nay vẫn hiền từ điềm đạm, giờ thấp thoáng có vẻ áy náy, lưỡng lự một lúc, y khe khẽ gọi: “Trương sư đệ...”

Quý Lệ lạnh lùng cắt ngang: “Ta tên là Quý Lệ, không có cái tên nào khác.”

Pháp Tướng ngẹn lời. Tăng Thư Thư đứng sau không kìm được bèn lên tiếng: “Trương Tiểu Phàm, đệ đừng tỏ thái độ như vậy, tất cả chúng ta vẫn coi đệ là...”

Pháp Tướng đột nhiên khoát tay ra hiệu cho Tăng Thư Thư đừng nói nữa, đồng thời hạ giọng bảo: “Tăng sư đệ, có những điều đệ không thể nói bừa, lỡ mà các vị sư trưởng Thanh Vân

biết được, sẽ dẫn đến tai hoạ đấy.”

Tăng Thư Thư ngậy người, lại nhìn Quỷ Lệ, rồi im lặng.

Pháp Tướng xoay mình lại, hình như còn muốn nói thêm với Quỷ Lệ, nhưng đúng lúc ấy, thân cây dưới chân mọi người lắc lư dữ dội. Lần này nó rung chuyển rất mạnh, khác hẳn lúc nãy, mọi người hầu như đều thấy rõ cái cây lắc lư trong không trung, họ đứng không vững nữa, đều loạng choạng.

Ai nấy đều tái mặt.

Thấm sâu trong đám mù sa bên dưới, lại vẳng lên tiếng rống long trời lở đất như ác thú điên cuồng gào thét với trời cao, làn sóng âm thanh vô hình đó lại như hoá thành trận cuồng phong hung dữ, từ dưới trền lên, y phục mọi người bay phất phật.

Lẫn với tiếng gầm rít, còn có một âm thanh ‘xì xì’ quái dị, như rần độc bò, hoặc như dây thừng chà xát, vang vọng trong không gian, mỗi lúc một lớn và càng gần hơn.

Kim Bình Nhi thất thanh la: “Chết rồi! Con súc sinh ấy lại đến rồi!”

Mọi người có mặt, trừ Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, bỗng đều biến sắc.

Quỷ Lệ vụt ngoảnh đầu sang. Thấy Kim Bình Nhi sắc mặt tái tái, bất giác kinh ngạc; tuy gã và cô ả này đối địch nhiều hơn thân thiện, nhưng gã cũng biết Kim Bình Nhi vẫn là một nhân vật không tầm thường. Mấy hôm trước trong chiến dịch liên thủ chống Trường Sinh đường, thấy cô ta cứ cười nói như thường nhưng tính toán rất thận trọng kín kẽ, thủ đoạn tàn độc, thực là hạng người khó đối phó.

Nhưng lúc này trông mặt cô ta lại có vẻ sợ hãi.

Không khí chợt có mùi tanh, cùng với tiếng khè khè quái dị vang to dần, như bước chân ma quỷ dẫm trong đầu họ, mùi tanh càng lúc càng nồng nặc.

“Đó là cái gì mà ...”

Quý Lệ chưa hỏi hết đã ngừng lời, mắt nhìn thẳng ra phía trước. Sau đó, gã bất giác ngó sang bên; Lục Tuyết Kỳ áo trắng như tuyết, không hiểu sao, bỗng nhiên cũng nhìn lại gã.

Trên vòm trời quang đãng, ở hướng cảnh cây vườn xa, vốn dĩ có rất nhiều mây trắng, bỗng đâu xuất hiện hai ngọn lửa khổng lồ rần rật.

Ngọn lửa màu lục sẫm!

Trong ngọn lửa, là hai tròng mắt sâu hoắm hẹp dài và dựng đứng, loé ra những tia lạnh băng.

Mùi tanh trong không khí bỗng nồng nặc dữ dội, khiến người ta muốn nôn oẹ.

Quý Lệ run run, một lúc lâu sau, gã dõi nhìn con quái thú từ từ hiện rõ. Con vật khổng lồ ngoài sức tưởng tượng. Bằng một thứ âm thanh nghẹn tắc, hình như vang vọng trong những năm tháng xưa cũ, thứ âm thanh chỉ bản thân mình nghe được, gã lẩm bẩm:

“Hắc Thuỷ huyền xà, Hắc Thuỷ huyền xà...”

Chương 28

CHIM VÀNG

Cái cây rung chuyển càng dữ dội hơn. Cao chọc trời thật, nhưng nó cũng phải run rẩy trước tầm vóc đồ sộ của Hắc Thủy huyền xà.

Con rắn quấn thân hình kéch xù quanh cái cây, nó trườn đến đâu, cành lá gãy ngổn ngang đến đấy, đám dây leo hoa lạ cũng teo quắt tả tơi. Con rắn ngoe nguẩy đuôi tiến lên, những người đứng trước mặt nó lúc này bé như con kiến, không đáng bận tâm.

Lục Tuyết Kỳ hơi tái mặt, bước lên, mắt nhìn trân trối con quái vật to lớn thời cổ đại đang trườn đến gần, nàng khẽ hỏi Tăng Thư Thư đang đứng bên: “Chuyện gì thế này?”

Trán Tăng Thư Thư đã lấm tấm mồ hôi, y đáp: “Ban nãy ta và mấy người kia ở bên dưới bỗng gặp phải con súc sinh đáng sợ này. Mình thì có một dùm đạo hạnh, tất nhiên chỉ có nước chạy thôi. Nhưng lúc ấy nó hình như không chú ý đến bọn ta, cứ mãi kiếm tìm cái gì đó rồi mau chóng bỏ đi, không ngờ bây giờ nó lại trườn lên.”

Mọi người nhìn nhau. Tuy họ đều tu hành có thành tựu vượt xa người thường trên thế gian, nhưng súc người vẫn chỉ có hạn, nhất là trước một con vật khổng lồ đáng sợ như thế này, mọi hành động ngăn cản đều thật nực cười.

Hắc Thủy huyền xà mỗi lúc một tới gần, Kim Bình Nhi chợt kêu lên: “Thôi chết! Chắc là con súc sinh này đến vì vật giấu trong Thiên Đế bảo khố rồi!”

Mọi người cùng biến sắc.

Quý Lệ khẽ cau mày, mặt không biểu lộ gì. Gã chợt nhớ lại ở đám khí chướng lúc mới tiến vào ‘đám trong’, đã gặp một vật to kinh khủng, vì luồng khí quá dày nên không nhìn thấy rõ, xem chừng con vật đựng phải hòm đó chính là con rắn đen này đây.

Hắc Thủy huyền xà lừ lừ truồn tới, thân thể to lớn nghiêng cành cây run bần bật, mọi người bất giác lo ngại liệu cành cây có bị nó đè gãy gục không. Cái đầu to tướng của con rắn ngoắt trên không trung, cái lưỡi đỏ lòm chē đôi cú thò ra thụt vào bên dưới răng nanh, ngóng về hướng Thiên Đế bảo khố ở đằng xa mà rít lên khe khẽ, bộ dạng rất náo nức.

Ai nấy đều nhận ra mục đích của con vật khổng lồ này chính là thứ cất giấu trong Thiên Đế bảo khố phía sau lưng họ.

Quý Lệ ngoảnh đầu nhìn kho báu, thấy cánh cửa đá dày nặng vẫn không nhúc nhích mấy may, ánh dương ban đầu chỉ chiếu đến ngoài biển hoa, lúc này đã dịch lên trên cửa, bốn chữ lớn theo lối cổ triện ‘Thiên Đế Bảo Khố’ lấp lánh dưới mặt trời.

Nhìn thân hình đồ sộ như một ngọn núi nhỏ đang xê lại mỗi lúc một gần, Pháp Tướng thở dài, tức tốc xoay sang nói với những người khác: “Hắc Thủy huyền xà là ma thú thời thượng cổ, chẳng ai chống lại được. Chúng ta không phải là đối thủ của nó, không cần gắng gượng nữa, mau đi vậy thôi.”

Mọi người đều hiểu điều ấy. Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ gạt đầu. Kim Bình Nhi hừ một tiếng, rất không muốn thế, nhưng trông vẻ mặt cô ta, xem chừng cũng đang sắp sửa bỏ đi.

Tất cả lần lượt ngự pháp bảo, chuẩn bị bay lên. Ánh xanh đen cũng từ từ toả sáng bên tay Quý Lệ, gã ngoảnh đầu lại định gọi Tiểu Hôi vẫn đang ẩn mình gần cửa đá, bỗng nhiên cánh cửa vào Thiên Đế bảo khố vọng ra một tiếng âm âm trầm đục.

Lúc này, ánh dương quang đang chiếu lên nét ngang trên cùng của chữ ‘Thiên’ trong bốn chữ cổ triện ‘Thiên Đế Bảo Khố’.

“Ừng!”

Hầu như cùng một lúc, Hắc Thuỷ huyền xà đột nhiên tăng tốc, vừa rít vừa trườn thật nhanh. Ai nấy đều kinh hãi, Kim Bình Nhi, Tăng Thư Thư, Lâm Kinh Vũ, Pháp Tướng là những người đầu tiên tung mình bay lên.

Trong không khí, mùi tanh tưởi xộc vào mũi, trận gió mạnh không biết từ đâu tràn tới, quất vào mặt như dao chém.

Quý Lệ đột nhiên nhảy xổ lại, bay về phía Thiên Đế bảo khố. Pháp Tướng và mấy người đang ở trên không cùng thất kinh, nhìn về phía sau, thấy Hắc Thuỷ huyền xà hầm hầm giận dữ, cặp mắt thô lỗ trợn tròn, cái miệng phun khí đen phì phì, thân hình khổng lồ ngoằn ngoèo liên tục, trong nháy mắt đã đến trước Thiên Đế bảo khố.

Cánh cửa đá khổng lồ trước mặt mọi người, lúc này so ra, chẳng qua cũng chỉ xấp xỉ bằng cái đầu của Hắc Thuỷ huyền xà mà thôi.

Quý Lệ đang lơ lửng trên cao, cảm thấy phía sau đột nhiên sầm lại, bóng tối lừng lững tràn tới gã với sức mạnh dời non lấp bể. Không cần ngoảnh đầu nhìn, gã cũng biết thân hình kékéchù của Hắc Thuỷ huyền xà đang ở ngay sau lưng.

Gã hoá thành một luồng sáng xanh, lao như chớp đến cánh cửa đá, ngay phía trước con vật khổng lồ ấy.

Phía trước, Tiểu Hôi đột nhiên kêu ré lên!

Bóng đen bổ xuống, còn chưa chạm đến mình Quý Lệ, tiếng gió âm âm hung dữ đã thổi gã dạt sang một bên.

Quý Lệ khiếp đảm, nhưng gã ngày nay không còn là thiếu niên dưới Tử Linh uyên năm xưa nữa, linh cảm và phản ứng đều rất nhanh, sau lưng như mọc thêm một con mắt. Chỉ trong đường tơ kẽ tóc, gã đã cười Phệ Hồn thoát khỏi thân hình khổng lồ đang nện xuống.

Âm thanh từ cánh cửa đá của Thiên Đế bảo khố dần dần vang to, liền đó là một tiếng động rầm rầm, dưới ánh mặt trời, giữa cánh cửa đá nguyên khối bỗng tách ra một khe hở, rồi từ từ nhích sang hai bên.

Hào quang màu vàng kim từ trong kê đá ào ào tuôn ra, chói chang nhức mắt, vầng thái dương đang thông thả nhô lên nơi chân trời, tự nhiên cũng trở nên ảm đạm.

Hình như có thứ gì đó gào rú trong Thiên Đế bảo khố, gầm rống trong vầng hào quang màu vàng kim!

Thân mình đổ sộ của Hắc Thủy huyền xà bỗng thẳng đuồn ra, nó rít lên một tiếng long trời lở đất, không thêm để ý đến điều gì khác, cái đầu to tướng phóng thẳng về phía cửa đá của Thiên Đế bảo khố.

Giữa nó và cửa đá là luồng thanh quang đang bay, hầu như còn nhanh hơn nó một bước, sắp lọt vào trong kho báu...

Nhưng nếu không có thanh thần kiếm Thiên Gia sáng loá như nước...

Một tấm màn sáng màu lam, không biết từ lúc nào đã đuổi tới trên đầu Quỷ Lệ, ngưng tụ thành một thanh kiếm quang khổng lồ, xả thẳng xuống. Mắt Quỷ Lệ đỏ rực, cánh cửa đá đã ở ngay trước mặt, nhưng nếu không ngăn được ánh kiếm chói lọi, thì gã sẽ bị chẻ làm hai mảnh ngay tại chỗ. Vạn bất đắc dĩ, luồng thanh quang đổi hướng, vọt thẳng lên; lam quang thanh quang va chạm dữ dội dưới bóng đen đang nhe nanh múa vuốt đằng sau. Làn sóng khí vô hình trong nháy mắt đã tràn ra bốn phía, Kim Bình Nhi và mấy người đang bay trên cao cũng phải tái mặt vì nó.

Uy thế lớn như vậy, nhưng đối với Hắc Thủy huyền xà và kim quang kỳ dị trong Thiên Đế bảo khố thì không mấy may ảnh hưởng. Kim quang vẫn rực rỡ chói mắt, mỗi lúc càng ào ạt. Hắc Thủy huyền xà vẫn đang xông tới. Trong khi một nam một nữ kia đang đứng giữa khoảng hung hiểm của sự biến hoá dữ dội từ cả hai bên, vẫn ra sức kinh chống nhau, không ai chịu lùi bước.

Mãi cho đến khi hào quang pháp bảo của mỗi người đã che kín thân hình, khuôn mặt họ cũng càng thêm nhợt nhạt, và

nhất là trong khoảnh khắc nhanh như chớp đó, cái bóng đen khổng lồ đã xông đến trước mặt...

Pháp bảo tu đạo vốn có tác dụng kích phát nội lực con người, thế mà trước một đòn của Hắc Thủy huyền xà, chúng đều tiêu tan như mây khói.

Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ cùng văng lên trước. Quỷ Lệ cảm thấy khí huyết nơi ngực nhộn nhạo, đầu ong ong, kinh mạch toàn thân bị sức mạnh dữ dội của Hắc Thủy huyền xà thúc mạnh đến nỗi sắp chạy ngược hoàn toàn, máu úng nghẽn ở ngực; may nhờ có Đại Phạm Bát Nhã bảo vệ tâm mạch, đồng thời chuyển vận rất nhanh, lần lượt triệt tiêu các đợt đại lực xâm nhập, nếu không chắc gã đã ộc máu ngay tại chỗ rồi.

Mặc dù vậy, gã vẫn cảm thấy toàn thân nhức nhối, không biết đã gãy bao nhiêu xương cốt. Đang văng đi trong không trung, gã bỗng gắng quay đầu nhìn Lục Tuyết Kỳ.

Tình trạng của người con gái băng giá ấy lúc này còn tệ hại hơn: tấm áo trắng của nàng, ở nơi ngực đã loang lổ máu, má môi nhợt nhạt, máu ồ ạt tuôn ra, xem chừng nàng bị thương rất nặng.

Đạo pháp của Thanh Vân môn cố nhiên là vô cùng kỳ diệu, nhưng về mặt bảo vệ tâm mạch, thì kém hơn một bậc so với Đại Phạm Bát Nhã.

Pháp Tướng, Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ dừng trên cao đều trở mắt nhìn. Mọi việc xảy ra quá nhanh, họ còn chưa kịp làm gì hay nói gì thì Lục Tuyết Kỳ đã chặn đứng Quỷ Lệ, rồi chỉ một thoáng sau hai người đều bị Hắc Thủy huyền xà quật bay tung, chắc họ đều đã bị thương nặng.

Lục Tuyết Kỳ là đệ tử Thanh Vân môn thì rõ rồi. Nhưng Quỷ Lệ là Trương Tiểu Phàm năm xưa, càng có quan hệ sâu xa đối với họ. Trước biến đổi đột ngột này, Pháp Tướng, Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ liền ào ào bay xuống, tuy không thể ngăn chặn con quái vật thời thượng cổ ấy, nhưng cũng có thể trợ giúp phần nào cho hai người.

Cùng một lúc, Kim Bình Nhi cũng từ một góc khác lặng lẽ bay xuống. Nhưng dưới cái bóng to lớn của Hắc Thuỷ huyền xà, đôi mắt đẹp của cô ta chỉ nhìn chăm chăm vào kim quang rực rỡ trong cánh cửa đá Thiên Đế bảo khố, đáy mắt lấp lánh sáng.

Ở đằng xa, vầng thái dương mới mọc đã nhô cao hơn.

Ánh nắng rời khỏi chữ 'Thiên' dịch chuyển lên phía trên.

Cánh cửa đá vốn mở rộng chừng ba thước bỗng khựng lại rồi bắt đầu chuyển dịch, lần này là khép lại, ánh vàng kim bên trong cũng dần dần mờ nhạt.

Quý Lệ thấy thân thể như muốn nứt toác, nhưng gã và Lục Tuyết Kỳ vẫn cố giữ mình tỉnh táo. Hiềm nỗi dư lực từ cú va chạm của Hắc Thuỷ huyền xà quá lớn, trong lúc gấp gáp thế này gã không tài nào lấy lại được thăng bằng, xem chừng sắp xô vào cánh cửa đá đến nơi. Với tốc độ này, cho dù gã có chân pháp của ba nhà Phật - Đạo - Ma hộ thân, chắc người vẫn sẽ nát như.

Đáng sợ hơn là, cánh cửa đá đang từ từ liên lại trong tiếng động trầm trầm...

Tiếng kêu kinh hãi của Lâm Kinh Vũ và mấy người kia từ đằng xa vẳng lại.

Trong nháy mắt, Quý Lệ thấy lòng trào lên cảm giác thảng thốt, thấp thoáng có bóng một người con gái áo màu thuỷ lục in trên nền trời xanh, mỉm cười với gã. Có điều, không hiểu sao vẻ tươi tắn của nàng lại hơi mờ nhạt.

Thời gian dường như bỗng chậm hẳn lại.

Thân hình gã quay lộn trong không trung, trông thấy Hắc Thuỷ huyền xà với cái mặt hung ác đang đuổi tới sau lưng, trông thấy cánh cửa đá cứng và kiên cố sắp khép lại ngay trước mắt, và, nhìn sang bên cạnh thấy người con gái áo trắng cũng đang bị trôi đi như mình.

Gã bỗng khao khát muốn hỏi Lục Tuyết Kỳ: vì lẽ gì mà nàng bất chấp nguy hiểm tính mạng để ngăn chặn gã?

“Chi chi, chi chi!” Đột nhiên tiếng kêu của con khỉ vang lên bên tai đã thức tỉnh gã, Tiểu Hôi không biết tự lúc nào đã chạy đến trước khe cửa đá, cuống quýt nháy nhót không ngừng, la hét inh ỏi; lúc đó, khoảng cách giữa hai cánh cửa chỉ còn chừng hai thước mà thôi.

Sắp xô vào cửa đá.

Sắp chấm dứt cuộc đời này.

Mây trắng trên trời đều trĩu xuống.

Nếu, từ bỏ...

Gã nghiêng rặng, dùng hết sức lực cuối cùng vận mình sang một chút. Chỉ chốc lát, Quỷ Lệ trông thấy trước mặt, khe cửa ấy đang ở đúng hướng bay của gã.

Có lẽ, có thể chạy thoát khỏi cánh cửa địa ngục chăng?

Gã thở hắt ra, người như thể sắp chết, không còn một chút khí lực nào nữa.

Gió lồng lộng thổi, gã bỗng cảm thấy có người chăm chú nhìn gã.

Gã ngược mắt lên.

Bên cạnh gã, Lục Tuyết Kỳ đã tỉnh lại tự lúc nào, nhìn hướng nàng bay, nhất định nàng sẽ húc vào cửa đá. Nhưng gương mặt người con gái diễm lệ ấy không hề có một tia sợ hãi.

Đúng khoảnh khắc trời xoay đất chuyển, đúng vào lúc ngấn ngủ giữa còn và mất, nàng bay vào cái chết mà không tự chủ được, nhưng nàng không lộ vẻ buồn đau, cũng không hề có đáng khiếp sợ.

Trông nàng như hoa quỳnh nở trong đêm, máu đỏ điểm tuyết trên mình, giữa tiếng la kinh hoàng của mọi người ở đằng xa, trước mặt Quỷ Lệ, không, trước mặt Trương Tiểu Phàm thuở nào, nàng bật cười.

Nụ cười nhợt nhạt chứa đựng vẻ dịu dàng chưa từng thấy, giữa làn gió căm căm, môi khẽ mấp máy, nàng đắm đắm nhìn người con trai bên cạnh.

Có bốn tiếng, xuyên qua gió tanh, xuyên qua máu tươi, dường như xuyên qua cả thời gian năm tháng, vọng đi vọng lại suốt mười năm, vang mãi bên tai Quý Lệ, lay động cõi lòng sâu kín của gã:

“Chàng hãy trở về...”

Nàng nhắm mắt, người bỗng trĩu xuống, vẻ như sắp lìa gã mà đi, tựa hồ chút sức lực cuối cùng cũng tan theo bốn tiếng ấy.

Mái tóc huyền tung bay, gần che khuất một bên gương mặt trắng trẻo, người con gái trôi đi theo gió, khoé miệng hình như vẫn đọng nét cười.

Có cái gì vang vọng trong lòng mà cồn cào mãnh liệt như vậy? Như cơn lũ ào ạt cuốn trôi mọi vật cản, tất cả mọi thứ trên đời có thể tiêu tan, nhưng lúc này, bóng áo trắng ấy...

Sao ta có thể từ bỏ?

Sao ta có thể để mặc?

Gã găm lên khăn đặc nơi cổ họng, giãy giụa trong làn nước mắt vô cớ, giãy giụa trong cơn gió lạnh căm căm, gã chìa tay ra, chìa tay ra, chìa tay...

Nắm chặt lấy!

Hết như mười năm trước, bên Tử Linh uyên, trong làn đá bay như mưa, người con gái áo trắng ấy đã bất chấp tất cả, nhào sang, nắm chặt lấy tay gã.

Nắm thật chặt!

Trước khi chút tỉnh táo cuối cùng tan biến, gã dùng hết sức lực kéo nàng sát lại bên mình.

Khe cửa trước mặt chỉ còn rộng chừng một thước, luồng kim quang bên trong đã hoàn toàn tắt lịm, chỉ còn bóng tối mà thôi.

Gã cảm thấy âm ẩm nơi lòng bàn tay.

Gã nhắm nghiền mắt, bóng tối vô cùng vô tận, y như mười năm trước, đã nhấn chìm, nuốt chửng hai người bọn họ.

Cửa đá sập lại, trong khoảnh khắc cuối cùng, Tiểu Hôi đã kịp nhảy vào theo chủ.

Cánh cửa khổng lồ nổi lên chần chẫn trong những tiếng động âm âm, khe hở ở giữa mất tăm mất tích một cách khó hiểu.

“Rầm rầm!” Cái đầu thù lù của Hắc Thuỷ huyền xà húc vào cánh cửa đá, sức mạnh khủng khiếp như dờn non lấp bể, thân cây khổng lồ chu vi đến mấy chục trượng cũng lung lay dữ dội, giống như sắp gãy lìa ra.

Hệt như thấy mũi nhọn đến miệng mà huyệt mắt, Hắc Thuỷ huyền xà nổi cơn giận điên loạn như không thể kiềm chế, cái đầu to tướng phát cuồng húc vào cửa đá, sức mạnh quá lớn, khiến mọi người đang lơ lửng trên cao cũng phải tái mặt.

Kim Bình Nhi hần học bay lên, tách thật xa khỏi con rắn, bụng rủa thầm không ngớt. Vừa rồi cô ả định nhân lúc mấy gã chính đạo kia không chú ý, ngấm núp bóng Hắc Thuỷ huyền xà để tiếp cận Thiên Đế bảo khố từ một hướng khác, tìm dịp lườn vào bên trong, không ngờ tình hình đã thay đổi hoàn toàn, kho báu bỗng bất ngờ đóng lại.

Kim Bình Nhi tới chậm một bước, hậm hực mà không biết làm thế nào. Lúc này sự chú ý của con rắn điên rồ đã bắt đầu chuyển sang những người ở trên không. Kim Bình Nhi vừa thấy con súc sinh ấy ngẩng đầu như sắp có hành động khác lạ, liền giật lùi lại mấy trượng.

Quả nhiên, Hắc Thuỷ huyền xà ngoác miệng, phun một luồng dịch độc màu đen lên mấy người đang ở trên cao, mùi tanh tưởi xộc mũi, hít phải buồn nôn, khiến tất cả nhốn nháo né tránh, lúng túng cuống quýt. Kim Bình Nhi đã sớm phát hiện và né tránh, nên thông dong hơn một chút. Hắc Thuỷ huyền xà gầm rít giận dữ, cố sống cố chết húc đầu vào cánh cửa đá của Thiên Đế bảo khố. Xem chừng hôm nay chẳng còn lợi lộc gì nữa, cứ nấn ná mãi, những người phe chính đạo kia lại gây bất lợi cho mình, chi bằng “tẩu vi thượng sách,” nghĩ vậy, Kim Bình Nhi bèn lạng lẽ chuồn đi, bay trở ra theo lối ban nãy.

Chưa được bao xa, cô ả bỗng sững người, nhận thấy con đường nơi Hắc Thủy huyền xà vừa trườn qua là một vùng ngổn ngang, nhưng không hiểu sao vẫn có một khoảnh dây leo hoa lá vẫn nguyên vẹn, dưới ánh mặt trời, trong vùng hoa lá ấy lơ mờ có ánh đỏ lung linh, thoạt trông tưởng lộn xộn, nhưng nhìn kỹ lại như ẩn chứa điều gì đó rất cao xa thâm thúy.

Kim Bình Nhi nhú mày, quan sát một lúc, mắt cô ta sáng lên, hình như đã nhận ra quy luật, liền đó nhìn nhanh khắp xung quanh, đồng thời cười nhạt lắm bả: “Bọn chúng cũng đến cả rồi!”

Cô ta lưỡng lự chốc lát, rồi lắc đầu, bay đi không ngoái lại.

Trước Thiên Đế bảo khối, Hắc Thủy huyền xà vẫn hăm hăm tức tối, ra sức húc vào cửa đá. Lâm Kinh Vũ, Pháp Tướng và Tăng Thư Thư ở trên không vốn dĩ còn muốn lén hạ xuống quan sát xem có thể cứu được Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ hay không, nhưng hễ lại gần là bị con rắn khổng lồ tấn công, đã mấy lần suýt bị nó dả thương.

Sau vài lần liên tiếp gặp nguy, Pháp Tướng làm hiệu rút ra xa, khề bàn với hai người kia: “Cứ mãi thế này không phải là một cách hay, không rõ trong bảo khối giấu vật gì mà khiến con súc sinh này mê mải không buông như vậy. Nó cứ trấn giữ ở đây, thì chúng ta chẳng có cách nào vào bên trong được.”

Lâm Kinh Vũ mặt mày nghiêm trang, dăm dăm nhìn con rắn to bên dưới. Tăng Thư Thư lộ vẻ lo lắng, dù y rất nhanh nhạy thông minh, nhưng lúc này cũng không nghĩ ra cách nào khả thi cả.

Trong khi mọi người bồn chồn lo lắng, cả đất trời chỉ còn mỗi tiếng gầm rít cuồng nộ của Hắc Thủy huyền xà thì đột nhiên, trời bỗng tối sầm lại.

Ba người đều giật mình, ngay trước đó không gian vẫn còn thoáng đàng bao la, sao trong chớp mắt đã thay đổi như thế, bất giác cùng ngược nhìn.

Vừa nhìn lên họ liền trở mắt: trên chín tầng trời, một dải màu vàng cam từ từ xuất hiện, chu vi mấy chục trượng, bao phủ trên đầu họ, che kín ánh mặt trời.

Liền đó, từ nơi chân trời vẳng lại tiếng gáy lạnh lốt như tiếng chim phượng.

Hắc Thuỷ huyền xà đang chìm trong cơn giận dữ điên cuồng bỗng ngưng cử động, cái đầu to tướng ngẩng lên, miệng há to để lộ những cái răng nanh, nó rít lên với dải màu ấy.

Dải màu che rợp trời đáp xuống, tuy không to lớn bằng Hắc Thuỷ huyền xà, nhưng cũng không thua kém bao nhiêu.

Mọi người đứng đằng xa nhìn thấy rất rõ, đó là một con chim to lớn kỳ lạ với bộ lông màu vàng cam phủ kín toàn thân, dang cánh bay vòng vòng trên không, không hề sợ hãi con rắn khổng lồ đang nằm chình ịch trên cây, thậm chí còn có ý muốn tấn công nó.

Đối mặt với con chim lạ ấy, thái độ của Hắc Thuỷ huyền xà vụt thay đổi, nó vươn mình dậy, miệng phun phì phì, sẵn sàng nghênh chiến.

“Đó là Hoàng Diệu,¹ chim thần trên chín tầng trời trong truyền thuyết!”

Pháp Tướng nhìn hai con vật đang hầm hè nhau, lăm bằm.

1. Diễn cố ở đoạn này lấy từ ‘Chim vàng trên Vu Sơn – Kinh Đại Hoang Đông – Sơn Hải Kinh’: Có ngọn núi Vu Sơn, phía tây núi này có chim vàng. Thuộc tiên của Thiên đế giấu trong tám căn phòng trong núi này. Hoàng Diệu trên núi Vu Sơn, giám sát con rắn đen - Hắc Thuỷ huyền xà.

Chương 29

TIỂU HÔI

Trong bóng tối, gã từ từ mở mắt.

Xung quanh là một màn đen đặc, chỉ thoáng chốc, không xa phía trước có một tia sáng mờ mờ loé lên, giống như ngọn nến yếu ớt trong đêm lặng lẽ cháy.

Gã lặng lẽ nhìn về phía ấy, tia sáng màu tím nhạt, rồi đổi màu xanh, lại chuyển sang màu lục sẫm, cứ như thế, biến ảo không ngừng, nhấp nháy những ánh sáng màu sắc khác nhau, rất đẹp mắt.

“Chi chi, chi chi...”

Tiếng kêu khe khẽ của Tiểu Hôi đột nhiên vang lên, ngay cả nó, cũng không dám cao giọng trong bóng tối này.

Quý Lê ngoảnh đầu, quả nhiên trông thấy trên nền ánh sáng yếu ớt, con khỉ ngồi xồm bên cạnh mình.

Gã cười, bất giác cắn răng, nén cảm giác đau đớn để ngồi dậy, nhìn rõ tình hình xung quanh đã, rồi hầy hay. Không ngờ cử động lại rất dễ dàng thoải mái, toàn thân từ trên xuống dưới không đau đớn gì cả, gã dễ dàng ngồi dậy, song hết sức kinh ngạc.

Tia sáng đổi màu liên tục nhẹ nhàng rơi lên mình gã. Quý Lê nhìn lại toàn thân, vết thương gây ra do nhát quật của Hắc Thủy huyền xà, tự nhiên bỗng lành lặn như thường.

Gã cau mày sững sốt, nhưng không hiểu nổi nguyên nhân, định đứng dậy, từ từ xem xét xung quanh đã, rồi tính sau.

Nghĩ tới đây, gã bắt đầu nhúc nhắc thân mình, đột nhiên dừng lại, người như hoá đá.

Chẳng rõ từ lúc nào, tay gã vẫn nắm một bàn tay khác, một bàn trắng, thon và mềm mại.

Tay nắm chặt và tự nhiên như thế, khiến người ta quên bằng là tay vẫn trong tay.

Quý Lệ ngây sững, rồi từ từ nhìn sang bên. Dưới ánh sáng mờ mờ, trong bóng tối chập chờn nổi lên gương mặt xinh đẹp băng giá. Lục Tuyết Kỳ vẫn nhắm nghiền mắt, gương mặt nhợt nhạt, nơi miệng ứa vết máu, trông như cánh hoa đỏ kỳ dị dập trên làn da trắng muốt.

Đôi môi nàng he hé như vẫn vương nét cười.

Không gian tịch mịch!

Ánh mắt ai lặng lẽ ngấm, trong bóng tối, thời gian như nước chảy, mười năm khắc sâu vào cuộc đời, nhưng lại giống như tất cả chưa từng xảy ra, tưởng như chỉ mới hôm qua.

“Râm râm!”

Đột nhiên, một tiếng động lớn vang dội trong bóng tối, tức thì đất rung núi chuyển; nơi xa có tiếng phượng gáy lãnh lót và tiếng gào rít cuồng nộ, toàn bộ không gian tối tăm rung chuyển dữ dội. Tiểu Hôi la hét, thân hình biến thành quả hồ lô lăn lông lốc, loạng choạng bắn văng đi chỗ khác, rơi sầm xuống đất. Quý Lệ cũng lao đảo, đổ nghiêng sang bên cạnh.

Cơn chấn động ấy xô mạnh vào Lục Tuyết Kỳ, nàng giật mình tỉnh lại, miệng thốt khẽ, rồi thân hình chao đi, nàng mở bừng mắt.

Thoạt tiên nàng nhìn thấy bóng tối, sau đó là gương mặt quen thuộc, ngay bên cạnh.

Giống hệt như cảnh tượng mười năm trước, bên Vô Tình hải, dưới Tử Linh uyên.

Trận rung chuyển từ từ dịu lại, bốn bề dần dần khôi phục sự tĩnh lặng, không biết cơn địa chấn dữ dội ấy rốt cục ở đâu ra?

Lục Tuyết Kỳ ngồi dậy, nhìn Quỷ Lệ. Gã không hề né tránh, cũng nhìn lại nàng như thế. Một lát sau, ánh mắt họ đều hướng xuống, hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm, không nhúc nhích. Quỷ Lệ máy môi, rồi từ từ buông lỏng ra, thu tay về.

Lục Tuyết Kỳ im lặng dõi theo bàn tay rút về trong bóng tối, bàn tay vừa rồi vẫn còn truyền hơi ấm sang nàng. Nỗi buồn thoáng qua đôi mắt người con gái, nhưng tan biến ngay, trở lại vẻ lãnh đạm và điềm tĩnh.

Nàng đứng dậy, bỗng nhúu mày, xem chừng bất ngờ vì vết thương trên mình đột nhiên lành lặn, liền đó nàng nhìn quanh, khẽ hỏi: “Đây là đâu?”

Quỷ Lệ chậm rãi đứng dậy theo: “Ta cũng không rõ, nhưng ta nhớ rằng chúng ta đã bay vào Thiên Đế bảo khố.”

Lục Tuyết Kỳ hỏi sau một lúc im lặng: “Người cứu ta phải không?”

Quỷ Lệ nhìn nàng, hồ hững đáp: “Không phải! Cô phúc lớn mệnh vững, đã kịp bay vào trước lúc cửa đá đóng lại.”

Lục Tuyết Kỳ ngoảnh sang nhìn gã không một chút cảm xúc, trong bóng tối đôi mắt nàng vẫn sáng ngời, lấp lánh.

Quỷ Lệ không nhìn nàng nữa, ngoảnh đi, cất bước về phía tia sáng, miệng nói: “Cô không nợ gì ta cả, nếu cô muốn giết ta, thì cứ việc ra tay.”

Lục Tuyết Kỳ đứng lặng sau lưng gã, im lìm một lúc lâu, rồi phủi bụi đất bám trên mình, chỉnh trang lại xiêm áo đầu tóc.

“Chi chi, chi chi!”

Tiểu Hôi vừa rồi bị ngã đến nỗi hoa mắt chóng mặt, giờ mới tỉnh táo lại, vừa nhảy vừa chạy lao đến, lọ mọ trèo lên vai Quỷ Lệ, vát vẻo trên đó nhìn tia sáng sắc sỡ huyền bí đang nhấp nháy.

Bước lại gần, trông thấy vật ấy rõ ràng hơn rất nhiều.

Đó là một cái đài gỗ dựng đứng, cao đến thất lưng người, gồm một cây cột gỗ thân tròn to bằng cánh tay trẻ sơ sinh nối liền với

mặt đất, trên đỡ một mặt phẳng kích cỡ khoảng một thước.

Trên đó đặt một cái cốc cổ, trông như được làm từ gỗ, nhìn kỹ thì có thể nhận ra, mặt phẳng này và cái cốc là một khối hoàn chỉnh gắn liền với nhau, gắn liền với cả cột gỗ đỡ bên dưới.

Điều khiến người ta chú ý nhất là vật đựng trong cái cốc gỗ nho nhỏ này. Cốc cao chừng ba tấc, rộng hai tấc, chứa một chất lỏng trong vắt. Còn có một viên đá bé xíu trong veo, óng ánh nổi trên mặt chất lỏng. Viên đá ấy toả sáng dịu dịu, tạo nên một vầng hào quang hình bán cầu, khúc xạ những tia sáng đủ màu sắc, chiếu ra bốn phía.

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ cũng đã bước đến đứng bên Quỷ Lệ, nhìn vào trong cốc.

Không khí thoang thoang một hương thơm kỳ dị, tràn ngập khắp mọi góc ngách, người rồi thấy tinh thần phấn chấn.

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đều là những người lịch duyệt, nhưng lúc này đều không nhận ra đó là vật gì.

Thực ra chất lỏng đựng trong cốc chính là thuốc tiên bí truyền của Thiên đế mà dân gian thường đồn đại, cái đài và cốc gỗ gắn liền với cái cây khổng lồ kỳ dị phía dưới, dùng linh khí vạn năm trong thân cây để bảo quản linh dược.

Chính cái cốc linh dược trông rất tầm thường này là thứ khiến cho Hắc Thủy huyền xà ở bên ngoài Thiên Đế bảo khố phải thềm nhỏ dãi, đến nỗi không ngại đối mặt với Hoàng Đế, kẻ thù bẩm sinh của nó, đồng thời là kẻ bảo vệ linh dược.

Vết thương của Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đột nhiên lành lặn như cũ, thực ra cũng có liên quan đến linh dược và kho báu này.

Nhưng những tin đồn và truyền thuyết ấy ngày nay hầu như chẳng còn ai biết nữa, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đều chưa nghe nói bao giờ; đứng trước vật báu của trời đất, họ đều cau mày lấy làm lạ.

Họ còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên lại có một tiếng động lớn. Toà Thiên Đế bảo khố rung chuyển dữ dội, đồng thời tiếng gầm

rít đáng sợ của Hắc Thuỷ huyền xà vắng tới từng hồi, xem ra con vật khổng lồ ấy đã vô cùng tức giận, vẫn không chịu từ bỏ linh dược.

Thiên Đế bảo khố tuy là nơi chốn kỳ diệu thời thượng cổ, nhưng lúc này, một là do thời gian đã lâu, hai là vừa bị Hắc Thuỷ huyền xà húc không biết bao nhiêu lần - mà sức mạnh của con vật ma quái ấy thì đâu có tầm thường, nếu không phải là Thiên Đế bảo khố, mà là một quả núi nhỏ bình thường, chắc đã bị Hắc Thuỷ huyền xà san bằng từ lâu rồi - nên đã bắt đầu nghe thấy những tiếng rầm rắc âm ĩ xung quanh, vang vọng khắp nơi như tiếng cây cối đau đớn rên rỉ, khiến người ta tim đập chân run, đồng thời bảo khố rung chuyển dữ dội. Tiểu Hôi kêu la chí choé, suýt nữa lại ngã từ trên vai Quỷ Lệ xuống. Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ thì cảm thấy trời rung đất chuyển, chân đứng không vững nữa.

Lẽ ra, trước những va đập kịch liệt như vậy, cho dù đài gỗ và cột gỗ là cùng một thể, thì linh dược trong cột cũng phải nghiêng, và đổ ra ngoài, nhưng giữa lúc lung lay dữ dội như thế, viên đá nổi lên mặt nước trong cột đột nhiên lại bùng lên một tia sáng vàng kim nhỏ li ti, tia thẳng lên trên, chiếu vào quang sáng, lập tức nhuộm kín quang sáng bằng màu vàng kim, liền đó, ánh sáng bùng lên rực rỡ.

Dưới vầng hào quang chói ngời, đài gỗ vốn lắc lư sắp đổ trong trận rung lắc kịch liệt bỗng đứng yên ngay ngắn. Đến khi cơn chấn động xung quanh dịu xuống, màu vàng kim mới từ từ nhạt đi, trở về trạng thái cũ.

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ nhìn nhau, trong mắt đều có nét kinh ngạc thán phục sự kỳ công tinh xảo ngoài sức tưởng tượng như vậy.

Quỷ Lệ nhìn xung quanh. Dưới ánh sáng của viên đá lạ, gã phát hiện ra trong bảo khố, ngoài cái đài gỗ này, hình như không còn một vật gì khác. Trông viên đá lóng lánh trong suốt,

vất vút tiên khí, chắc chắn không phải là vật tầm thường, dị bảo tìm kiếm bao lâu nay không chừng chính là nó cũng nên.

Vừa nghĩ đến đây, gã thấy lòng nóng ran, liền thò tay vào quang sáng.

“Người đừng đụng đến nó!” Giọng Lục Tuyết Kỳ bỗng nhiên trở nên lạnh băng, vang lên bên cạnh gã.

Quý Lệ dừng tay lại giữa chừng, sau đó chậm rãi thu tay về, xoay mình sang đối diện với Lục Tuyết Kỳ.

Hai người đứng đó, mặt đối mặt, khoảng cách chỉ có ba thước, sự ấm áp vừa rồi còn phảng phất giữa bọn họ, lúc này đột nhiên đã nguội hẳn, biến thành sự lạnh lùng đối địch.

Quý Lệ nhìn Lục Tuyết Kỳ, thông thả nói: “Ta cần vật này.”

Lục Tuyết Kỳ nhìn sâu vào mắt gã, bình thản đáp: “Ta không thể để người lấy được nó, trừ phi người giết ta đã.”

Quý Lệ im lặng.

Tia sáng yếu ớt trong bóng tối nhẹ nhàng lan toả, bảy màu theo nhau biến đổi, tựa như đang kể chuyện gì đó.

“Rầm rầm!”

Lại một tiếng động trời long đất lở, lại núi rung đất chuyển, nhưng lần này mạnh mẽ hơn hẳn lúc trước; tuy viên đá lạ vẫn toả kim quang để bảo vệ đài gỗ, nhưng những bức tường xung quanh Thiên Đế bảo khố hình như không thể chống đỡ nổi nữa rồi.

Cùng với tiếng gậy vỡ trăm đục, trên đỉnh bảo khố đột nhiên có một thanh gỗ to tướng rơi xuống. Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ cùng nhảy tránh, liền đó tiếng động lớn vang lên liên tục không ngớt. Hắc Thủy huyền xà hình như đã điên giận vô cùng, không ngừng tấn công Thiên Đế bảo khố; lẫn trong tiếng gầm rít ấy, tiếng phượng gáy lạnh lót càng càng phần nộ và dữ dội!

Bên ngoài kia, trận quyết chiến kinh thiên động địa đang diễn ra!

Cả toà Thiên Đế bảo khố trước sự dồn ép của luồng sức mạnh to lớn bên ngoài, cuối cùng cũng bắt đầu méo mó, các bức

tường đều lồi ra lõm vào, những súc gỗ nứt gãy rào rào rớt xuống như mưa.

Trong tình cảnh đó, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đành chỉ lo nhảy tránh những súc gỗ đang rơi xuống, không để ý đến cái đài gỗ nữa.

Toà Thiên Đế bảo khố xem chừng sắp đổ sập, đúng lúc này, như có pháp lực của thần linh thời thượng cổ, viên đá lạ đột nhiên bùng lên ánh sáng vàng rộng hơn và rực rỡ hơn ban nãy rất nhiều, tụ thành một cột lớn, xông vọt lên trên. Lần này, nó phá vỡ cả quang sáng bao bọc đài gỗ, chiếu lên vòm trần cong cong của Thiên Đế bảo khố.

Trong bảo khố, đột nhiên vang lên một âm thanh bí ẩn mà xa xăm, giống như tiếng ngâm nga thần bí ở thắng cảnh Linh sơn¹, lại giống như tiếng rên rỉ của cô hồn nơi địa phủ. Luồng kim quang đỡ lấy mái vòm cong, toà Thiên Đế bảo khố hình như cũng được một sức mạnh nâng đỡ, chấm dứt hiện tượng lồi ra lõm vào, những súc gỗ cũng bớt rơi xuống.

Sau đó, Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ trông thấy trên vòm trần Thiên Đế bảo khố, trong ánh sáng vàng rực rỡ, có những chữ màu vàng kim lớn bằng cái đấu, từng chữ một theo nhau lộ ra trên không: *Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật như sô cầu!*

Quỷ Lệ rung mình.

Một lúc sau, chín chữ ấy dần dần biến mất, nhưng tiếng ngâm nga bí ẩn mỗi lúc lại càng vang dội, càng tràn ngập. Cột sáng màu vàng kim chói lọi đột nhiên bùng sáng, khắp không gian của Thiên Đế bảo khố, trên bốn bức tường xung quanh, từng chữ vàng theo nhau xuất hiện, thế bút mạnh mẽ, đầy khí lực, trông như đang bay lượn.

1. Tên núi ở miền trung Ấn Độ, danh thắng của Phật giáo; cũng có thể hiểu là đảo Bồng Lai ngoài biển đông (truyền thuyết của Đạo giáo); đều chỉ thắng cảnh.

Bay lượn quanh Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, giữa những tiếng động âm ỉ!

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đều hãi hùng, bị hút hồn vì cảnh tượng kỳ dị, nhưng sau đó lại bị những vận tụ thần bí ấy hấp dẫn, họ nhìn một cách khao khát, quên hết tất cả xung quanh.

Tim Quỷ Lệ đập dữ dội, trong đầu gã tựa như có giọng ai đó thét lớn: "Thiên thư! Thiên thư! Đây chính là quyển ba của Thiên thư!"

Bên ngoài Thiên Đế bảo khố, Pháp Tướng, Tăng Thu Thụ và Lâm Kinh Vũ tránh lên thật cao, nhìn cuộc giao tranh của hai con vật kỳ lạ thời thượng cổ trên cái cây to; sắc mặt họ bất giác trắng bệch.

Cái cây vốn tràn đầy sức sống, cành lá rậm rạp, được phủ kín bởi vô số dây leo và hoa tươi, lúc này giống như bị một kiếp nạn ngàn vạn năm mới có một lần; khắp nơi cành lá gãy nát và cánh hoa rơi tả, trông thật thảm hại.

Trước cái cây, bên ngoài Thiên Đế bảo khố, Hắc Thuỷ huyền xà vờn sát quanh cửa đá, cái đầu to cứ hướng lên trời gào rít. Hoàng Diệu dang cánh bay, mỗi lần nó vẫy cánh, lại có một trận cuồng phong nổi lên, khiến ba người đứng đằng kia xem giao chiến cũng cảm thấy hơi gió lạnh như dao cắt.

Bộ lông vũ màu vàng cam của Hoàng Diệu trải rộng đến gần trăm trượng, mỏ nhọn mất sắc, móng vuốt cũng to lớn bén ngọt. Nó liên tục chụp xuống, dùng mỏ nhọn và vuốt to tấn công Hắc Thuỷ huyền xà. Con rắn thì không ngừng phun khí đen, đầu nó lắc lư, răng nanh sắc nhọn, dốc toàn lực phản kích, thỉnh thoảng lại quất vào Thiên Đế bảo khố phía bên dưới.

Chim thần và rắn dữ đấu với nhau, đến nỗi trời đất sẫm tối, mây gió đổi màu; cũng còn may là vùng này hoang vu vắng bóng người, nếu không, với sức mạnh của hai con vật khổng lồ ấy, miền đất dù phồn thịnh đến đâu cũng sẽ bị phá nát.

Đấu đến lúc này, Hắc Thuỷ huyền xà dữ dần đã chi chít thương tích, trên thân hình kèch sù hiêm thấy như một thân ma thời thượng cổ, rành rành những vết thương to tướng, máu tuôn xối xả, nhuộm đỏ hết cả cái cây bên dưới. Giống sinh vật ma quái thời cổ đại này vốn dĩ toàn thân cứng như đá, cũng chỉ có vuốt sắc mỏng nhọn như Hoàng Diệu mới có thể làm nó bị thương.

Tuy đã khiến Hắc Thuỷ huyền xà bị thương rất nặng, nhưng Hoàng Diệu cũng không dễ chịu gì. Trong khi giao đấu với Hắc Thuỷ huyền xà, bộ lông vũ tươi sáng đẹp đẽ như của phượng hoàng, đã mấy lần bị con rắn mổ trúng, rơi rụng lả tả, trên mình cũng đã có nhiều vết thương sâu hoắm nhìn thấy cả xương, máu tươi trào ra nhuộm đỏ cả vùng quanh ức.

Lúc này, hai con vật khổng lồ tạm thời ngừng tấn công, Hắc Thuỷ huyền xà cuộn nằm chình ình một đồng trên Thiên Đế bảo khối, Hoàng Diệu thì đáp xuống một chỗ gần đó trên thân cây; hai bên gườm gườm thủ thế, con rắn gầm rít, con chim gáy vang, tựa như ra oai với nhau, hoàn toàn không có ý lui bước.

Tình thế của Hắc Thuỷ huyền xà xem chừng bất lợi, treo mình trên cao, nó chỉ có thể bám chặt vào thân cây, còn Hoàng Diệu thì vỗ cánh bay, liên tục tấn công từ mọi góc độ, chiếm được nhiều ưu thế. Hơn nữa Hoàng Diệu vốn là kẻ thù tự nhiên của giống vật ma quái như Hắc Thuỷ huyền xà; nó bẩm sinh có sức đề kháng đối với những luồng dịch độc khí độc mà con rắn phun ra, tuy cũng hơi úy kị, nhưng bị mổ trúng mà không ảnh hưởng tới căn cốt, không đến nỗi mất mạng.

Trước Hoàng Diệu, bản lĩnh ghê gớm nhất của Hắc Thuỷ huyền xà đã mất tác dụng, lại thêm địa hình bất lợi, xem chừng không ổn. Nó hình như cũng nhận ra điểm này, nên càng thêm tức giận, cặp mắt to tướng tròn tròn, đột nhiên cái đầu xoay hướng khác, lừa lúc Hoàng Diệu vẫn còn dừng ở đằng xa, nó bèn hung dữ húc tiếp vào bảo khối.

Hoàng Diệu dùng dùng nổi giận, lại vỗ cánh bay lên với tiếng gáy lạnh lốt.

Lần này Hắc Thủy huyền xà thật sự tập trung toàn bộ sức mạnh, nó rầm rầm quật xuống. Cả cái thân cây to đã rung lên bần bật, phía trên Thiên Đế bảo khố trong nháy mắt đã dọc ngang vết nứt; ngay trên cửa đá khổng lồ, sau cú húc này cũng đã xuất hiện vô số đường rạn.

Cầm cự hết lần này đến lần khác trước những cú quật đập của Hắc Thủy huyền xà, sức mạnh bí ẩn bên trong Thiên Đế bảo khố cuối cùng cũng bắt đầu suy sụp.

Ở nơi xa, Pháp Tướng, Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ đưa mắt nhìn nhau, cùng hít vào một hơi lạnh.

Hoàng Diệu hú lên lạnh lốt, bay đến lưng chừng trời, đột nhiên ngoặt xuống, mở nhọn hoắt lao vào Hắc Thủy huyền xà, nhanh như tên bắn.

Trong khoảnh khắc trời đất đổi màu, phong vân biến ảo; dường như có một trận cuồng phong dữ dội tạo nên một xoáy lốc khổng lồ, Hoàng Diệu lao bổ xuống giữa vùng xoáy lốc dữ dội ấy.

Hắc Thủy huyền xà gào rít âm ỉ, cặp mắt khổng lồ bắn ra vô số những tia sáng hung dữ, không thèm để ý đến Hoàng Diệu đang từ trên trời lao xuống, một lần nữa nó bất chấp tất cả, húc mạnh vào Thiên Đế bảo khố.

“Rầm!”

Trong nháy mắt, cát bay đá chạy, bụi đất mù mịt, tiếng nứt vỡ rầm rầm vang thấu trời đất. Cuối cùng, sau những tiếng động vang dội, vòm trần và vách tường Thiên Đế bảo khố sụp đổ, rõ ràng đã bị sức mạnh vô song của Hắc Thủy huyền xà húc vỡ toang.

Gần như đồng thời, Hoàng Diệu giận dữ lao xuống, cơn gió lốc mau chóng phủ chụp Hắc Thủy huyền xà, mọi người nghe thấy con rắn phát ra một tiếng gầm giận dữ rung

chuyển đất trời, cực kỳ thảm thiết, tựa như bị thương rất khủng khiếp.

Cuồng phong dữ dội khác thường khiến bọn Pháp Tướng ba người như điều đứt dây, bất đắc dĩ phải lùi lại sau rất xa.

Bụi cát lắng xuống, tiếng gầm rít không hề giảm bớt, mọi người nhìn thấy trên đầu Hắc Thuỷ huyền xà máu me bê bết, mắt bên phải máu tuôn như suối, té ra đã bị Hoàng Diệu mổ mù một mắt.

Lúc này, Thiên Đế bảo khố đã bị húc vỡ, ánh sáng vàng kim nhấp nháy chầm chậm, sau đó lụi tắt.

Hắc Thuỷ huyền xà và Hoàng Diệu không thiết giao đấu nữa, cùng cúi xuống nhìn.

Trước mặt hai con vật này, Thiên Đế bảo khố khổng lồ trông chỉ như đồ chơi của một đứa trẻ.

Giữa lớp bụi đất mù mịt, trong Thiên Đế bảo khố, hai bóng người lồm cồm đứng lên - chính là Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ. Tiểu Hôi vẫn chồm hồm từ nãy trên vai Quỷ Lệ, lúc này bỗng rơi bịch xuống, trốn vào dưới cái bệ gỗ, ôm chặt lấy cây cột, giữ cho vững thân mình.

Trước trận công kích bất chấp tất cả của Hắc Thuỷ huyền xà, tình hình vừa rồi bên trong Thiên Đế bảo khố chắc cũng không dễ chịu chút nào. Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ tuy sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn còn trấn tĩnh. Tiểu Hôi thì sợ đến nỗi không còn là khỉ nữa, mồm kêu 'chì chì' không ngớt.

Quỷ Lệ trấn tĩnh lại, người vẫn còn run run, thấy hai phía có hai con vật khổng lồ ngoài sức tưởng tượng, mắt long sông sọc, sát khí đằng đằng, liên hiểu ngay chốn này chẳng hay ho gì.

Nhưng gã chưa kịp hành động, thì con mắt còn lại của Hắc Thuỷ huyền xà đã trông thấy cái đài gỗ và cái cốc chứa chất lỏng trong suốt đặt trên đó.

Lập tức, trong mắt con rắn loé lên một tia tham lam khao

khát không thể kìm nén, cái đầu nó vụt lao bổ xuống, Hoàng Diệu đầu thế đứng yên nhìn xuống, nó rít lên lanh lảnh, cũng mổ xuống theo.

Hai con vật khổng lồ cùng ra uy. Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đạo hạnh dù cao đến đâu, cũng chỉ có thể ngự pháp bảo tránh đi thật nhanh theo bản năng. Nhưng Quỷ Lệ vừa bay lên, đã sững người: sau lưng gã có mấy tiếng chi chi, con khỉ lúc trước phục trên vai gã hiện đang giấu mình dưới đài gỗ, chưa đi theo.

Tính tình Quỷ Lệ tuy đã thay đổi so với ngày xưa, nhưng tình cảm với Tiểu Hôi thì vẫn sâu sắc. Gã không suy nghĩ gì khác, tính quay ngay lại đón con khỉ. Không ngờ gã vừa ngưng bước, thì Hoàng Diệu đã rít lên và lao vào đấu với Hắc Thuỷ huyền xà, hai cánh vỗ vỗ, một trận cuồng phong thốc ra ào ạt, lại đẩy văng Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đi rất xa.

Quỷ Lệ cưỡng lên, nhưng sức mạnh từ đôi cánh Hoàng Diệu quá lớn, gã bị đẩy văng đi, khó khăn lắm mới giữ vững được thân mình, nhưng cũng đã bị đẩy xa cái cây đến mấy chục trượng. Gã cau mày, thanh quang toả rạng quanh mình, rồi lập tức bay ngược trở lại.

Lúc này Hoàng Diệu và Hắc Thuỷ huyền xà đã giao đấu đến hồi quyết liệt, mục tiêu hiện tại của con rắn đã rất rõ ràng, là cướp lấy cái cốc nhỏ đựng linh dược kia; nhưng Hoàng Diệu tất nhiên không đời nào để cho nó được thoả nguyện, vì vậy cũng không bay lên nữa, cứ đứng trên cây. Hai con vật vây quanh cái cốc gỗ nhỏ, mổ qua tấp lại, kêu rít liên hồi; dưới uy lực của đối phương, cả hai bên đều không có cách nào tiến sát linh dược.

Tiểu Hôi nấp dưới đài gỗ, lúc đầu còn hơi sợ hãi, nhưng dần dần phát hiện ra hai con vật khổng lồ kia chỉ dốc sức đấu đá trên cao mà không hề cúi xuống, nó bèn thò đầu quan sát, nhận thấy quang sáng vốn bao phủ cái cốc gỗ đã tan biến sau khi Thiên Đế bảo khố bị sụp đổ.

Tiểu Hôi từ từ bò lên đài gỗ, ngửa mặt nhìn, thấy trên

không trung, đầu rắn đầu chim thò qua mổ lại, đấu nhau rất hăng, thỉnh thoảng những cái vảy hoặc lông vũ to tướng lại rơi xuống lá tã.

Con khỉ gãi gãi đầu, chớp chớp mắt, cúi xuống nhìn thấy trong cái cốc gỗ bên cạnh, chất lỏng như nước phản chiếu bộ mặt của nó, cái hạt tròn tròn nổi lên trên mặt nước chứ không chìm xuống, óng ánh trong veo, không biết là vật gì.

Nó nhìn kỹ cái cốc, đột nhiên nhảy lên trên mặt cái đài, ghé vào cốc, bắt đầu uống ừng ực.

ừng ực, ừng ực, ừng ực...

Con rắn và con chim vừa rồi còn quyết đấu một mắt một còn, đột nhiên đều dờ ra như hoá đá.

ừng ực, ừng ực, ừng ực.

Âm thanh ấy rất nhỏ, không đáng kể giữa những tiếng động vang rền khủng khiếp. Nhưng không hiểu sao, cả đất trời bỗng đều lặng yên, chỉ còn mỗi tiếng uống nước của con khỉ ngộ nghĩnh.

Cái cốc bé xíu, chất lỏng chứa trong đó chỉ khoảng nửa cốc, loáng cái con khỉ đã uống hết sạch, sau đó nó ngẩng đầu lên ngó quanh. Trên không, Hắc Thủy huyền xà cúi xuống nhìn, chưa có phản ứng gì, nó lại ngẩng đầu nhìn kẻ tử thù Hoàng Diệu ở phía đối diện. Hoàng Diệu cũng làm y như vậy, nhìn Tiểu Hôi, rồi lại nhìn Hắc Thủy huyền xà.

...

Khéc khéc.

Một âm thanh quái dị thỉnh thoảng vang lên. Hắc Thủy huyền xà và Hoàng Diệu đồng thời cúi nhìn. Tiểu Hôi đang thè lưỡi nhổ phì phì, rồi lắc đầu, rõ ràng là mùi vị của thứ nước trong cốc đó không ra gì, kém xa những đồ ăn ngon lành mà chủ nó nấu năm xưa trong nhà bếp Đại Trúc phong. Con khỉ rất không bằng lòng, nó đảo mắt, thấy nước trong cốc đã uống cạn sạch, còn một viên đá nhỏ xíu sáng chói nằm im trong cốc. Nó bèn

cầm lên, rồi tung nhẹ lên không, há to miệng dớp lấy, như ăn hạt lạc, nhóc nhách một miếng, nuốt biến đi.

...

Đằng xa, bọn Pháp Tướng toát mồ hôi hột!

Bỗng nhiên. Một tiếng găm rít. Một tiếng hú lạnh lạnh. Hắc Thủy huyền xà và Hoàng Diệu điên tiết lao xuống, đầu rắn mổ chim cùng tấn công con khỉ nhỏ đáng thương, Tiểu Hôi rụng rời thất sắc, sợ đến nổi lông trên đầu dựng đứng cả lên, nhưng lúc này không còn chỗ nào chạy được nữa; ngồi trên cái đài gỗ, nó đành theo bản năng dùng tay ôm đầu lại.

Đúng lúc Tiểu Hôi sắp chết dưới sự giáp công của hai con vật khổng lồ, thì chỉ trong đường tơ kẽ tóc, một luồng thanh quang nháng lên, Quỷ Lệ đã gắng hết sức phóng đến, thò tay ra tóm Tiểu Hôi, rồi vận toàn lực bay đi.

Gã vừa xách con khỉ rời khỏi bệ gỗ, sau lưng tiếng động âm âm vang dội, những phần còn lại của toà Thiên Đế bảo khố đã sụp đổ tan tành...

Hắc Thủy huyền xà găm rít trên cây. Ở trên mặt đất, xưa nay nó chưa từng gặp phải địch thủ, nay đối đầu với kẻ thù bay lượn thì vô kế khả thi. Con rắn kêu rít rất lâu, cuối cùng vẫn không có cách gì; linh dược đã mất, lại thêm kẻ thù ở ngay bên, nó đành hậm hực chuyển mình chậm rãi bò xuống khỏi cái cây, mau chóng biến mất trong đám mù sa.

Nhưng Quỷ Lệ và Tiểu Hôi vẫn chưa hết nguy hiểm. Hắc Thủy huyền xà đi rồi, nhưng còn Hoàng Diệu, chim thần xưa nay tung hoành tám vạn dặm trên chín tầng trời, lúc này vỗ mạnh đôi cánh, bám sát gã không chịu buông tha.

Trán Quỷ Lệ nhóp nhép mồ hôi. Hoàng Diệu bay rất nhanh, nhưng một là vừa rồi giao đấu kịch liệt với Hắc Thủy huyền xà, thương tích khắp mình, sức lực bị hao tổn, hai là Quỷ Lệ nhỏ hơn nó, lại linh hoạt, liên tục vòng gấp, không để Hoàng Diệu đuổi kịp. Mặc dù vậy, Hoàng Diệu tuy mệt nhọc nhưng vẫn dần

dần áp sát. Xem chừng, dù chạy cũng không được bao xa nữa, sắp bị Hoàng Diệu đuổi tới nơi; Tiểu Hôi nằm trong lòng Quỷ Lệ kêu văng lên, rất lo lắng, nó chỉ kêu được mấy tiếng, rồi bỗng phát ra một tiếng “ắc”, không rõ tại vừa rồi uống no hay vì cái gì khác, đúng lúc này, nó ợ một tiếng.

Quỷ Lệ vừa tức vừa buồn cười, khóc dở mếu dở, nhưng đầu còn thời gian bận tâm nhiều như vậy, đành cầm đầu cầm cổ mà bay thoát cho xa tiếng gió rít dữ dội đằng sau. Đang bay, bỗng gã liếc thấy một dải hoa lá phía trước, khác hẳn khu vực ngồn ngang chung quanh; hoa tươi vẫn nở rộ, bên trong còn lẫn ánh đỏ lò mờ.

Gã sững sờ, nhanh chóng nhận ra vật gì ẩn giấu ở đó; không ngờ họ cũng đến đây, nhưng tại sao không báo cho mình biết?

Gã còn đang thắc mắc, nhưng đang ở trong khoảnh khắc sống còn, không kịp nghĩ gì nhiều, bèn lập tức bay về phía ấy, Hoàng Diệu bám theo sát gót.

Ở đằng xa, bọn Lục Tuyết Kỳ kêu lên thảng thốt, thấy vuốt sắc của Hoàng Diệu sắp cắm vào lưng Quỷ Lệ. Hoàng Diệu bộ dạng rất dữ tợn, phải khiến kẻ uống trộm linh dược của Thiên đế nát tan thành muôn mảnh mới hả giận!

Nói thì chậm chứ mọi việc diễn ra rất nhanh. Quỷ Lệ vận hết sức, hoá thành một ánh sáng xanh, nhanh như chớp, soạt một cái bay xuyên qua phía trên vùng hoa lá, còn Hoàng Diệu thì chẳng chú ý đến cái gì khác, cứ bám theo sát sát.

Bỗng có sự biến đổi lạ lùng.

Bên dưới hoa tươi, đột nhiên có ánh đỏ rực sáng; trên không, lại xuất hiện một cái đỉnh cổ một màu đỏ rực, chính là Phục Long đỉnh - vật báu trấn môn của Quỷ Vương tông.

Người đứng trên Phục Long đỉnh, sắc mặt ung dung, miệng đang lẩm bẩm, chính là Quỷ Vương.

Câu niệm chú thần bí, một lần nữa lại vang vọng, cùng lúc này Thanh Long, U Cơ xuất hiện bên vùng hoa lá, hay tay vẫy

liên tục. Trong nháy mắt, trước sự thúc đẩy của linh lực thần bí khôn lường của Phục Long đỉnh, pháp trận 'Khốn Long khuyết' một lần nữa được phát động, ánh đỏ cuộn lên, kết thành một dải, tạo thành một tấm màn sáng, tụ về Phục Long đỉnh đang lơ lửng trên cao, hãm Hoàng Diệu vào trong.

Chim thần không chịu để cho người ta bắt, lập tức tả xung hữu đột, nhưng không rõ vì đã mất quá nhiều sức lực sau trận đấu kịch liệt với Hắc Thủy huyền xà, hay vì pháp lực của Khốn Long khuyết quá mạnh, mà sau mấy lần dội vào vách, nó vẫn không xô được ra, lại còn bị phản lực thần bí đẩy bật trở lại, nó bị thương còn nặng hơn.

Cuối cùng, có lẽ biết mình đã cạn sức, Hoàng Diệu hét lên bi ai, đứng im trong tấm màn sáng đỏ, không cựa quậy gì nữa.

Quỷ Vương phá lên cười, đáp xuống. Quỷ Lệ ôm Tiểu Hôi, từ từ tiếp đất bên cạnh ông ta, lúc này Thanh Long, U Cơ cũng bước tới đứng bên.

Quỷ Lệ cau mày nhìn Quỷ Vương. Ông ta mỉm cười, vẫy tay bảo: "Các việc ở đây, chúng ta về nhà rồi hãy bàn." Nói xong ông ta phóng mắt nhìn ra xa, trông thấy Pháp Tướng, Lục Tuyệt Kỳ, Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ, bèn cười hỏi Quỷ Lệ: "Người nói xem, nên xử trí những người kia ra sao?"

Quỷ Lệ giật mình, thấy khuôn mặt Quỷ Vương tuy tươi cười hiền hoà, nhưng trong mắt lấp loé tinh quang, lẫn trong đó là một tia lạnh lùng.

Bốn bề đột nhiên lặng ngắt.

Chương 30

QUÁI NHÂN ĐẦU CÁ

Tử Trạch. Trên ngọn cây to.

Lục Tuyết Kỳ, Pháp Tướng, Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư thông thả đáp xuống cái cây ngổn ngang toi bời, xung quanh đầy những vết nứt, cành gãy ngổn ngang, khiến người ta phải rùng mình kinh hãi vì cuộc giao đấu khủng khiếp vừa rồi giữa hai con vật khổng lồ thời thượng cổ.

Lúc này, mọi sự chú ý của họ đều tập trung vào mấy người trước mặt. Pháp Tướng nhíu mày, trầm ngâm không nói. Năm xưa trong trận chiến ở Lưu Ba sơn miền Đông hải và Thanh Vân sơn, họ đều đã từng gặp mấy người này: chính là Quỷ Vương Tông chủ và Thanh Long, U Cơ – hai thuộc hạ đắc lực của ông ta, lại thêm Quỷ Lệ nay đã khác xưa; có thể nói thực lực đang vượt xa bên họ.

Đáng tiếc lúc ở trên thân cây, khi đến chỗ chạc ba, họ lại cùng Tiêu Dật Tài, Lý Tuân và Yên Hồng chia nhau đi tìm kiếm, nếu không tuy chưa chắc có thể địch nổi bốn người, nhưng cũng vẫn có lực lượng để đấu một trận.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng bên Quỷ Vương tông hình như chưa có ý muốn động thủ. Quỷ Vương chăm chú ngó về phía này, rồi bình thản hỏi Quỷ Lệ: “Người nói xem, nên xử trí những người kia ra sao?”

Quỷ Lệ không trả lời ngay, mà nhìn lại Quỷ Vương, thấy ông ta hiền hậu, có vẻ ôn hoà, nhưng ánh mắt loé lên những tia

sắc nhọn, một lúc sau, gã thân nhiên đáp: “Tông chủ đã đến đây rồi, thì tất nhiên mọi việc đều do người quyết định.”

Thanh Long đứng bên nhúu mày, tấm sa đen của U Cơ rung nhẹ, hướng sang phía Quỷ Lệ.

Quỷ Vương không thay đổi sắc mặt, khoé miệng vẫn điểm nét cười, thông thả nói: “Trước hôm ngươi đến Tử Trạch, ta đã nói mọi việc ở đây đều do người chủ trì. Ta, Thanh Long và U Cơ tới đây, chẳng qua chỉ để bắt Hoàng Diệu mà thôi. Về bốn đệ tử chính đạo kia, tùy ý người quyết định, người muốn thế nào, thì sẽ là thế ấy.”

“Phi!”

Đột nhiên từ đằng trước văng lại một tiếng khịt mũi lạnh lùng khinh miệt.

Mọi người nhìn lên, thấy Lâm Kinh Vũ mặt lạnh như băng: “Yêu ma tà đạo, có giỏi thì tiến lên quyết một trận sống mái, hà tất đứng đó nói lèm bèm như đàn bà, nực cười lắm!”

Y vừa nói dứt, Thanh Long mặt đã sa sầm; Quỷ Vương ngó lên, nhưng không giận dữ mà lại cười, ngoảnh sang hỏi Quỷ Lệ: “Người kia chắc là Lâm Kinh Vũ, bạn thân thuở nhỏ của ngươi?”

Quỷ Lệ nhói tim. Mãi cho đến nay, tiếng tăm của Lâm Kinh Vũ vẫn chưa được biết đến nhiều, không hiểu sao Quỷ Vương vừa thoáng nhìn mà đã nhận ra? Trước vẻ tươi cười của Quỷ Vương, con tim gã bỗng se lạnh.

Quỷ Vương quan sát gã, hững hờ hỏi: “Ngươi nói đi, làm thế nào đây?”

Quỷ Lệ đón ánh mắt ông ta, thẳng thắn nhìn lại: “Việc ở đây phần lớn đều đã xong, những người này không có vai trò quan trọng gì, không cần để ý đến nữa. Tông chủ cứ lo xử trí Hoàng Diệu, việc đó cần kíp hơn.”

Quỷ Vương nhìn gã, không nói gì, bầu không khí bỗng lặng ngắt.

Thanh Long có nét lo âu, U Cơ che mặt nên không nhìn

Chương 30: QUÁI NHÂN ĐẦU CÁ

thấy thái độ của bà ta, nhưng chắc cũng không thoải mái gì. Ánh mắt U Cơ xuyên qua tấm sa đen, hết nhìn Quỷ Lệ lại nhìn Quỷ Vương, rồi phóng mắt ra xa, bỗng ngậy sững: bà ta nhận thấy trong bốn đệ tử chính đạo kia, Lục Tuyết Kỳ đứng im ở hàng cuối, vẻ mặt băng giá, nhưng đôi mắt thì cứ nhìn mãi Quỷ Lệ.

Sau khuôn mặt lạnh lùng đó, hình như lại có vẻ quan tâm rất kín đáo.

U Cơ bỗng thò tay khê đẩy Thanh Long một cái.

Thanh Long đang hơi lo lắng, bỗng như sực tỉnh, nhìn sang U Cơ, thấy tấm sa của bà ta lay động, làm hiệu hướng về phía Quỷ Vương. Y và U Cơ cùng đứng trong Tứ đại Thánh sứ Quỷ Vương tông, hiểu rất rõ cách suy nghĩ của bà ta, nhưng lúc này y vẫn e ngại.

Trầm ngâm một lúc, Thanh Long bước đến sau Quỷ Vương, hạ giọng nói: “Tông chủ! Quỷ Lệ nói cũng có lý, lúc này Hoàng Diệu đã bị hàng phục, chúng ta nên thu xếp ổn thoả việc đó, rồi tính sau. Hiện nay trong Tử Trạch còn có người bên hai phái Vạn Độc và Hợp Hoan, để lâu e rằng sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn.”

Quỷ Vương ngoảnh nhìn Thanh Long, chậm rãi gật đầu: “Ông nói phải lắm.” Ánh sáng nhọn sắc trong mắt Quỷ Vương loé lên, ông ta bảo Quỷ Lệ: “Đã vậy, việc ở đây giao cho người.”

Quỷ Lệ gật đầu: “Xin Tông chủ yên tâm.”

Quỷ Vương nhìn gã rồi bật cười, xoay mình bước đi. Sau lưng ông ta, Thanh Long cười với Quỷ Lệ, rồi cũng đi theo.

U Cơ chậm rãi bước lên, lúc đi ngang qua Quỷ Lệ, Quỷ Lệ nhìn bà ta, khê gật đầu.

Tấm mạng che của U Cơ khê lay động, bà ta không nói gì, cứ thế cất bước.

Sau khi Quỷ Vương, Thanh Long và U Cơ đi khuất, Quỷ Lệ

mới chậm rãi quay lại nhìn Pháp Tướng và ba người kia.

Pháp Tướng húng hắng, bước lên gọi: “Trương sư đệ...”

Quý Lệ lạnh lùng: “Ta tên là Quý Lệ.”

Pháp Tướng tắc nghẹn, Lâm Kinh Vũ đứng phía sau cau mày, trầm giọng: “Tiểu Phàm, mi việc gì phải như vậy? Ta biết lòng dạ mi vốn lương thiện, chỉ có điều năm xưa bị kẻ gian hãm hại, mới bước lầm vào ma đạo...”

Pháp Tướng nghe đến đây hơi cảm thấy chối tai, nhưng cũng chỉ mỉm cười cay đắng, không hé một tiếng.

Lâm Kinh Vũ tiếp tục nói: “... chỉ cần mi chịu hồi tâm, ta tin rằng Đạo Huyền chương môn có tấm lòng rộng lượng, nhất định sẽ cho phép mi trở về Thanh Vân.”

Quý Lệ lãnh đạm: “Tại sao ta phải quay về?”

Lâm Kinh Vũ sống người, chăm chú nhìn con người đã từng là bạn thân thời thơ ấu; gã đứng đó, nói với cảm giác lạnh lùng khó diễn tả: “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật như sô cầu! Ta đi con đường này thấy rất tốt rồi, không cần các người cứu ta.”

Lục Tuyết Kỳ ở cuối hàng, thân hình khẽ run lên. Tăng Thư Thư đứng bên, trông thấy vẻ mặt nàng, bèn nhúu mày, nhưng không lên tiếng.

Lâm Kinh Vũ ra ý phản nộ, bước lên toan nói gì đó, nhưng bị Pháp Tướng ngăn lại.

Pháp Tướng nhìn Lâm Kinh Vũ, khe khẽ lắc đầu, hạ giọng: “Y đã lún sâu vào ma đạo, đệ đừng nên vội vã quá, kéo sẽ chỉ gây phản tác dụng mà thôi!”

Lâm Kinh Vũ vốn đã tỏ ý giận vì bị Pháp Tướng ngăn trở, nhưng nghe những lời nhẹ nhàng ấy, cũng hiểu sự thật đúng như Pháp Tướng nói, bèn quay nhìn Quý Lệ, lòng bỗng dịu xuống, hồi tưởng thời hai đứa ngây thơ chơi đùa với nhau; y cắn răng lùi lại.

Pháp Tướng cân nhắc một lúc rồi nói: “Quý Lệ thí chủ! Dù thí chủ có thừa nhận hay không, thì chúng ta vẫn có chung cội

rẽ. Thiên Đế bảo khố đã bị phá hủy, xem ra cũng không còn vật báu tuyệt thế gì nữa, thôi thì già biệt ở đây!”

Quý Lệ hừ một tiếng, nhìn y, rồi nhìn sang những người khác, Lâm Kinh Vũ, Tăng Thư Thư, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở gương mặt Lục Tuyết Kỳ.

Người con gái lạnh lùng đứng cuối cùng, khuôn mặt như sương, ánh mắt như nước, sâu thẳm không nhìn thấy đáy, chẳng biết thâm tâm nàng đang nghĩ gì?

Quý Lệ không nhìn nàng nữa, cũng không nói gì, xoay mình bước đi.

Chưa được bao lâu, loáng thoáng nghe thấy sau lưng có người đuổi theo, Quý Lệ cau mày, quay lại nhìn. Gã bỗng ngây sùng, Tăng Thư Thư đang chạy lên, khuôn mặt ba người đứng sau thì hơi ngạc nhiên.

Tăng Thư Thư chạy đến trước mặt gã, lưng quay về phía bọn Pháp Tướng. Y nhìn Quý Lệ chốc lát, đột nhiên bật cười, tủm tỉm hỏi: “Chắc đệ không giết ta đâu nhỉ?”

Quý Lệ nhìn vẻ tươi tắn của y, hết như lúc gặp trên Thông Thiên phong, không hề thay đổi, vẫn cởi mở như thế. Một lát sau, ánh mắt gã cũng dịu xuống, nhưng giọng vẫn thản nhiên: “Chuyện gì?”

Tăng Thư Thư khúc khích, nhún vai đáp: “Dầu sao ta vẫn coi đệ là bằng hữu, còn đệ nghĩ sao, thì ta cũng đành.” Nói đến đây y ngừng một lát, bỗng chớp chớp mắt, thì thào: “Cho ta bế Tam Nhân Linh Hầu một lát được không?”

Quý Lệ ngây người, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh Tăng Thư Thư cứ bám lấy mình để đòi Tiểu Hôi năm ấy, lòng bất giác thấy ám áp khó tả. Thực ra từ nhỏ gã lớn lên trên Thanh Vân sơn, có tình cảm rất sâu nặng với từng gốc cây ngọn cỏ ở Đại Trúc phong, huống hồ là Tăng Thư Thư, một trong số bạn bè ít ỏi của gã.

Tăng Thư Thư thấy Quý Lệ im lặng, nhưng hình như

không có ý phản đối, lòng rất mừng. Y vốn thông minh, luôn nặng lòng về người bạn đã sa vào ma đạo, nhưng y hiểu rõ tính Trương Tiểu Phàm, cứng cỏi buống bình, vì một lời hứa xa xưa thà chết cũng không tiết lộ bí mật, đủ biết vì việc này, năm đó gã đã phải chịu một vết thương lòng rất lớn. Vì vậy mấy năm nay Tăng Thư Thư đã nhắm tính bao nhiêu phương cách để kéo người bạn thân thoát khỏi con đường tà ma ấy, cuối cùng cũng chỉ đành rút ra được một điều: phải từ từ, không nên vội.

Lúc này y nhìn sang con khỉ vẫn chồm hồm trên vai Quý Lệ, mắt sáng lên, xởi lời hỏi: “Tiểu Hôi, tao đây này, mày còn nhận ra tao không?”

Tiểu Hôi uể oải phục trên vai Quý Lệ, không hiểu sao mặt nó đỏ như người uống rượu say. Tăng Thư Thư gọi liên mấy tiếng, nó mới lơ dờ mở mắt ra, nhìn Tăng Thư Thư vẻ ngán ngẩm, đáp trả ‘chì chì’, rồi lại nhắm mắt.

Tăng Thư Thư không hề giận, trông y còn có vẻ rất thích thú, rành rành tỏ ra rất khao khát. Quý Lệ nhìn Tăng Thư Thư, vẻ mặt người ấy mười năm nay hình như chưa hề thay đổi, bỗng thở dài: “Thôi, hôm nay nó mệt rồi. Sau này nếu có duyên gặp lại hãy hay.”

Tăng Thư Thư bịn rịn nhìn con khỉ, rồi gật đầu, lại nhìn sang Quý Lệ.

Quý Lệ lãnh đạm: “Ngày sau nếu hai bên đối địch, chúng ta là kẻ thù, người cứ việc hạ thủ. Còn về...” Gã ngẩng đầu nhìn Tăng Thư Thư hồi lâu, chậm rãi tiếp: “Đường đi của chúng ta đã khác, tất sẽ thành kẻ địch, nhưng trong lòng ta, người vẫn là bạn.”

Tăng Thư Thư mừng rỡ, càng thêm tươi tỉnh, y gật đầu thật mạnh, thò tay định vỗ vai Quý Lệ, nhưng cảm thấy không ổn bèn thu tay về. Bỗng đảo mắt như sức nhớ ra điều gì, miệng tùm tùm cười tinh quái, Tăng Thư Thư thò tay vào bọc lấy ra

Chương 30: QUÁI NHÂN ĐẦU CÁ

một vật: một cuốn sách bìa xanh cũ rích, bên ngoài không có chữ nào, chẳng biết là sách gì.

Quý Lệ cau mày, thấy quyển sách rất quen mắt, mà chưa kịp nhớ ra là đã trông thấy ở đâu.

Tăng Thư Thư nhẹ nhàng dúm cuốn sách vào tay Quý Lệ, khẽ cười: “Đã từng là huynh đệ với nhau, mười năm mới gặp lại, tặng đệ chút quà mọn.”

Quý Lệ nhìn bộ dạng của Tăng Thư Thư, vẻ tươi cười có bảy phần vui vẻ, ba phần ranh mãnh, gã nhú mày nhìn cuốn sách, tiện tay lật ra xem...

“Ồi!”

Cho dù khả năng tự kiểm chế của Quý Lệ ngày nay đã rất cao, nhưng gã vẫn run run, vội gập cuốn sách lại. Trong sách nhan nhản chữ và tranh vẽ, trong tranh đều là nam nữ khoả thân. Chính là cuốn “Xuân Cung đồ” mười năm trước, lúc cả hai còn ít tuổi, trên Thông Thiên phong, Tăng Thư Thư đã muốn dùng để đổi lấy Tiểu Hôi.

“Người...” Quý Lệ nghẹn cổ, không thốt nên lời.

Tăng Thư Thư trừng mắt nhìn gã bảo: “Nếu không muốn hai chúng ta cùng thân bại danh liệt, thì đừng có hét tướng lên!”

Quý Lệ dăm dăm nhìn Tăng Thư Thư, lòng rối bời, cảm thấy người này thực coi trời bằng vung, nhưng không hiểu sao, cái hành động có vẻ vô vị này, bỗng lại khiến gã và Tăng Thư Thư gần gũi nhau hơn, hình như những ngày xưa cũ đã quay trở lại.

Tăng Thư Thư mỉm cười, rồi quay bước về. Cái khó ló cái khôn, thực ra y rất có thâm ý: muốn kéo người bạn từ ma đạo trở về, trước tiên cần phải khiến gã nhìn nhận mình là bằng hữu. Hôm nay y cam chịu bị người ta chế giễu mà làm cái chuyện vô vị này, quả nhiên đã khiến Quý Lệ không biết nói sao, chắc hẳn mai kia gặp lại, quan hệ giữa hai người sẽ được cải thiện hơn hôm nay rất nhiều.

Nghĩ tới đây, y bất giác mỉm cười. Pháp Tướng đợi y về tới nơi, nhìn khuôn mặt tươi tỉnh của y, bèn hỏi: “Tăng sư đệ có chuyện gì mà vui thế?”

Tăng Thư Thư đang rất phấn khởi, vờ nhắm mắt trêu Pháp Tướng: “Phật dạy, không thể nói ra, không thể nói ra!”

Pháp Tướng mỉm cười, ngó Quý Lệ ở đằng xa, thấy gã vẫn đứng đó, tay cầm quyển sách dày bìa xanh, sắc mặt pha trộn bao cảm xúc, không biết đang nghĩ gì. Y bèn lắc đầu, nói với mấy người kia: “Việc hôm nay đã xong xuôi rồi, chúng ta đi thôi, có chuyện gì, để sau hãy bàn.”

Tăng Thư Thư gật đầu trước tiên, rồi Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ cũng lặng lẽ gật đầu tán thành.

Bốn người hoá thành bốn đạo hào quang, phóng lên không, liệng một vòng, rồi bay đi xa.

Quý Lệ vẫn đứng trên cây to này, bỗng cảm thấy cõi lòng trống rỗng như đã đánh mất một cái gì. Ánh mắt gã dừng nơi tay, vốn định ném cuốn sách này đi, nhưng lại cười buồn bã, rồi thu lại bỏ vào trong ngực áo.

Sau đó, gã hít thật sâu, thở ra một hơi dài lấy lại tinh thần: “Tiểu Hôi, chúng ta đi nào!”

Tiểu Hôi lần này thậm chí không buồn mở mắt, thốt lên mấy tiếng ‘chi chi’ không rõ ràng, chẳng rõ có thể coi là trả lời hay không.

Quý Lệ cười cười, khẽ phẩy tay phải, cười pháp bảo Phệ Hồn, hoá thành một đạo thanh quang bay đi như chớp, rời khỏi cây cổ thụ khổng lồ.

Giống như đi mây về gió, xuyên qua khí chướng sương mù, Quý Lệ vọt lên cao trên bầu trời Tử Trạch, bay khỏi đầm trong, xác định phương hướng, rồi bay về phía bố trí người của Quý Vương tông ở đầm ngoài.

Gã phi hành với tốc độ rất cao, nhưng khu đầm lầy quả là

Chương 30: QUÁI NHÂN ĐẦU CÁ

quá rộng lớn, bay đến nửa canh giờ mà trông thấy chỗ nào cũng là biển cỏ bạt ngàn một màu xanh mượt, tuy không biết ở dưới có bao nhiêu hố sâu chết chóc, nhưng trên không nhìn xuống thì cảnh sắc thật nên thơ, khiến tâm hồn người ta thư thái.

Bay nhanh đến chỗ đóng trại của Quỷ Vương tông, Quỷ Lệ đột nhiên cau mày, không khí phảng phất mùi máu tanh quen thuộc, lan đi theo gió.

Quỷ Lệ biến sắc, hú lên, ánh sáng xanh dưới chân càng rực rỡ, từ giữa không trung lao bổ xuống dưới.

Thanh quang trên trời hạ xuống, kéo theo gió mạnh dữ dội, bay qua bờ cỏ xanh, đầm nước. Ngọn gió vô hình thổi dạt nước sang hai bên, trên mặt đầm, dập dềnh những gợn sóng.

Lát sau, Quỷ Lệ đã nhìn thấy nơi tụ tập của Quỷ Vương tông, trông thấy phần lớn mọi người đều bình yên vô sự, lúc đó mới tạm yên tâm.

Đệ tử của Quỷ Vương tông cũng nhận ra Quỷ Lệ đang lao tới, bèn rào rào đứng lên.

Quỷ Lệ đáp xuống, đứng trên mặt đất, phản ứng đầu tiên là lông mày cau rúm thêm. Mùi máu nồng nặc vô cùng, xem ra vừa rồi mùi tanh ngửi thấy trên cao, chính là toả lên từ đây.

Đám môn hạ bên cạnh đều cúi đầu đứng nghiêm. Quỷ Lệ mấy năm nay tuy không lạm sát, nhưng vì gã tu hành ma đạo, tính tình đã thay đổi nhiều, thường bất chợt toát ra hơi hướng lạnh lùng tàn khốc. Trong Quỷ Vương tông, ngoài Tông chủ ra, thì người mà bọn môn nhân bình thường kính sợ nhất, chính là gã – kẻ tài ba mới nổi.

Lúc ấy có một người rẽ đám đông bước lên, một người trẻ tuổi, mày kiếm mắt sắc, trông rất anh tuấn, chính là Yên Hồi.

Y tiến đến, thi lễ với Quỷ Lệ: “Phó tông chủ đã về!”

Quỷ Lệ gật đầu: “Ở đây có chuyện gì vậy?”

Yên Hồi định nói lại thôi, dùng mắt ra hiệu cho Quỷ Lệ. Quỷ Lệ hiểu ý, bèn bước lên, Yên Hồi ngó quanh, cao giọng

nói: “Phó tông chủ về rồi, mọi người giữ vững vị trí, đừng hoảng hốt.”

Mọi người dạ ran, rồi tản ra.

Yên Hồi rảo bước theo Quỷ Lệ, hạ giọng nói: “Xin theo tôi lại đây.”

Nói đoạn, y sải bước sang một chỗ vắng vẻ bên mé phải. Hai người đi một lúc, đến một nơi bụi cỏ rậm rạp, cỏ dại cao đến thắt lưng, xung quanh không có ai, mùi tanh càng thêm nồng nặc.

Quỷ Lệ nhìn Yên Hồi, mặt Yên Hồi trắng bệch, y khẽ nói: “Người nhìn xem.” Nói đoạn, y bước đến gần, thò tay vạch đám cỏ ra.

Quỷ Lệ chậm rãi tiến lên nhìn vào trong bụi cỏ, mặt bỗng tái đi. Bụi cỏ trông bên ngoài thì không có gì khác biệt với xung quanh, nhưng bên trong nhuộm đầy máu tươi, mùi tanh tưởi xộc lên, hít phải thấy buồn nôn. Dưới bụi cỏ rậm có mười ba tử thi, chết rất thảm khốc, hầu như đều gãy nát thành nhiều mảnh.

Quỷ Lệ đã nhiều năm ở trong ma giáo, quen với gió tanh mưa máu, nhưng đây là lần đầu gã gặp phải thủ đoạn giết người tàn bạo như vậy.

Gã nhắm mắt, định thần, sắc mặt trở lại bình tĩnh, chậm rãi bước đến xem xét kỹ các thi thể.

Yên Hồi theo sau, nói nhỏ: “Mấy tên đệ tử này được bố trí canh gác đêm qua, nơi này cách chỗ đóng quân của chúng ta rất xa, là phòng tuyến xa nhất. Chúng cũng khá tinh khôn và giỏi giang, không ngờ trong một đêm, đã bị giết sạch, không một tiếng động.”

Quỷ Lệ mặt sa sầm, mắt lạnh dần đi, chậm rãi hỏi: “Hung thủ là ai, có đầu mối gì không?”

Yên Hồi không đáp ngay, mà nói: “Phó tông chủ lại đây xem này.” Quỷ Lệ nhìn y, thấy Yên Hồi tiến vào sâu trong đám cỏ, bước qua mấy thi thể thảm thương; bên trong còn có một tử thi

khác, nhưng thân thể tương đối nguyên vẹn, riêng cánh tay trái không biết đã mất đi phần nào.

Mắt Quỷ Lệ giật giật, gã cũng biết người này, y là Từ Trung Hải, một người có bản lĩnh cũng tương đối khá trong đám thuộc hạ, không ngờ lại chết ở đây.

Yên Hồi bước đến bên xác Từ Trung Hải, lại gọi: “Ngài xem.”

Quỷ Lệ tiến đến gần, nhìn xuống, trông thấy rõ ràng Từ Trung Hải đã dùng tay phải còn lại để vạch trên mặt đất hai chữ:

Ngư quái.

Chữ ‘ngư’ còn tương đối rõ ràng, nhưng chữ thứ hai, chữ ‘quái’ thì loạn xạ rối mắt, xem ra, khi viết, Từ Trung Hải đã đuối sức lắm rồi.

“Ngư quái?” Quỷ Lệ cau mày.

Yên Hồi gật đầu: “Thuộc hạ cũng không hiểu là ý gì. Lẽ nào gần đây lại có một loài yêu nghiệt người cá? Hôm nay sau khi phát hiện ra những thi thể này, thuộc hạ đã lập tức cho lục soát xung quanh, nhưng hoàn toàn không tìm thấy một dấu vết gì về người cá.”

Quỷ Lệ từ từ quay đi, bước ra khỏi bụi cỏ. Yên Hồi cũng đi theo, không khí vẫn nặng mùi tanh tưởi, nhưng so với trong bụi cỏ thì còn dễ chịu hơn nhiều.

Quỷ Lệ hít thở thật sâu, thành linh hỏi: “Sát Sinh Hoà Thượng đâu, sao y không có mặt?”

Yên Hồi im lặng một lúc rồi đáp: “Hồi sáng trông thấy cảnh này, Sát Sinh đã nổi điên lên, sau đó, căn cứ vào hướng tay chỉ của Từ Trung Hải, đi về hướng nam truy tìm tung tích. Tôi khuyên mãi y không nghe. Mà...”

Yên Hồi nói chưa hết, đã ngừng lại.

Quỷ Lệ nhìn sang hỏi: “Sao vậy?”

Yên Hồi đáp, pha chút thù hận: “Vốn dĩ Phó tông chủ có lệnh, trước khi người quay trở về, chúng tôi không được để xảy ra xung đột với Vạn Độc môn và Hợp Hoan phái; nhưng tôi e

vụ huyết án sáng nay là do một trong hai bên đó hạ độc thủ, bèn ngầm cho người đi sang chỗ bọn họ, muốn thám thính xem thực chất là thế nào. Nếu đúng là họ làm, thì nhất định phải báo thù.”

Quý Lệ bình thân nói: “Sự việc phát sinh đột ngột, người làm thế là đúng. Đi thám thính kết quả ra sao?”

Yên Hồi ngần ngừ một lúc rồi đáp: “Việc này thực khác xa dự liệu của tôi. Người bên Vạn Độc môn, không biết vì sao hôm kia đã đột nhiên rút sạch khỏi Tử Trạch, còn Hợp Hoan phái thì...” y nhìn Quý Lệ, hạ giọng: “hình như cũng gặp tình trạng giống chúng ta, có hơn hai mươi người chết.”

Quý Lệ mặt hơi biến sắc: “Có chuyện như vậy ư?”

Yên Hồi đáp: “Vâng, thuộc hạ đích thân tra xét rõ ràng, sau đó mới quay về.”

Quý Lệ trầm ngâm không nói, như đang mải suy nghĩ. Yên Hồi không dám làm phiền; một lúc lâu sau, thấy Quý Lệ vẫn im, y không kìm được bèn hỏi khẽ: “Phó tông chủ, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Quý Lệ không trả lời thẳng câu hỏi của y, tựa như sự nhớ ra điều gì, gã ngoảnh đầu nhìn Yên Hồi: “Trước khi ta trở về, Tông chủ đã đến đây phải không?”

Yên Hồi mặt biến sắc, lập tức gật đầu: “Vâng.”

Mắt Quý Lệ loé sáng: “Người nói sao?”

Yên Hồi đáp: “Tông chủ đi cùng hai vị thánh sứ Thanh Long, Chu Tước. Người đến gần đây xem xét kỹ tình hình, mặt sa sầm; sau cùng chỉ nói một câu ‘mọi việc ở đây, để phó tông chủ xử lý’, rồi cùng hai vị thánh sứ đi luôn.”

Khuôn mặt Quý Lệ không bộc lộ một chút cảm xúc nào, gã im lặng hồi lâu. Yên Hồi tất nhiên không biết quan hệ giữa Quý Vương và Quý Lệ bỗng dưng đã có chút vướng mắc, cứ đứng đó nhìn gã chăm chăm.

Một lát sau, Quý Lệ gật đầu: “Vụ này người xử lý rất tốt.

Hiện nay việc ở Tử Trạch đã xong xuôi, người lập tức dẫn thuộc hạ rời khỏi đây, quay về Hồ Kỳ sơn.”

Yên Hồi gật đầu: “Thế còn phó tông chủ?”

Quỷ Lệ quay đầu, nhìn những đám mây trắng lơ lửng trên trời. Nơi ấy trắng đến tinh khiết, ai ngờ bên dưới lại xảy ra bao cảnh máu đổ!

Gã diêm đạm nói: “Sát Sinh Hoà Thượng tuy hơi xốc nổi, nhưng cách truy tìm tung tích có chỗ độc đáo. Bọn người cá là thế nào, còn chưa rõ ràng, lại giết thuộc hạ của ta, ta tất nhiên phải truy xét.”

Yên Hồi đứng sau lưng khẽ cúi đầu: “Rõ.”

Quỷ Lệ gật đầu bảo: “Người đi đi.” Nói xong, gã dõng mắt về hướng nam. Đồng cỏ bát ngát, gió lùa qua Tử Trạch, không rõ còn đang ẩn chứa những bí mật gì?

Thình lình trong óc gã hiện rõ hình ảnh về tên quái nhân đầu cá bí hiểm tấn công Tiểu Hoàn hôm gã, Kim Bình Nhi và Tân Vô Viêm bí mật gặp mặt...

Chương 31

HỎI THĂM TIN TỨC

Gió đưa xào xạc, cổ đạo hắt hiu, cô độc chạy dài lên phía trước.

Chu Nhất Tiên và cô cháu gái Tiểu Hoàn đã rời khỏi Tử Trạch, đi về hướng đông được ba ngày. Đang lúc giữa trưa, nhưng họ vẫn đi trên cổ đạo, có điều đồng hoang bằng phẳng hai bên đã dần được thay thế bằng núi đồi rừng bụi.

Chu Nhất Tiên nhìn phía trước, thấy không xa bên lề đường có một cái thạch đình cũ kỹ,¹ đúng lúc đang cảm thấy mệt mỏi, bèn quay sang bảo Tiểu Hoàn: “Chúng ta tới đó nghỉ chân.”

Tiểu Hoàn vâng dạ, rồi nhìn lại sau, ánh mắt tươi cười: “Đạo trưởng, cùng chúng tôi đến đó ngồi nghỉ một lát.”

Dã Cầu Đạo Nhân mỉm cười, gật gật đầu. Sau khi rời khỏi Tử Trạch, Dã Cầu vốn dĩ vẫn đi xa xa phía sau Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, khiến Chu Nhất Tiên thấp thỏm không yên. Nhưng mấy hôm trước sau khi bất ngờ gặp người đàn ông đứng tuổi tự xưng là Vạn Nhân Vãng, Tiểu Hoàn và y có trao đổi vài câu, quan hệ bỗng thân thiết hơn một chút, mấy ngày nay y lại gần hơn, đi ngay sau lưng họ.

Chu Nhất Tiên tiến vào quán, thấy Dã Cầu Đạo Nhân cùng Tiểu Hoàn bước vào, lão thì không lịch sự với Dã Cầu như Tiểu Hoàn, bèn lườm một cái, nói với giọng nhạo báng

1. Đình: thường xây bốn trụ, không vách, có mái; làm chỗ hóng mát nghỉ chân. Thạch đình: đình xây bằng đá.

Chương 31: HỎI THĂM TIN TỨC

cay độc: “Ta hỏi Dã Cầu đạo trưởng, vì sao ngươi cứ đi theo ông cháu ta mãi thế? Ông cháu ta khổ rách áo ôm, không có gì cho ngươi cướp đâu.”

Dã Cầu Đạo Nhân trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên, đập lại: “Lão già tồi tệ, còn giả nghèo giả khổ, đừng tưởng ta không biết trong cây phước của lão có gì lạ lùng!”

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn ngáy sững. Chu Nhất Tiên nhảy dựng lên như phải bỏng, mặt đỏ bừng bừng, tức tối quát: “Thằng cha này giỏi thật, lão phu đã biết ngươi là đứa không ra gì từ lâu, quả nhiên là nhòm ngó tiền bạc của ta.”

Dã Cầu Đạo Nhân lườm lão, không nói gì. Tiểu Hoàn hơi ngạc nhiên hỏi: “Sao đạo trưởng biết?”

Nghe Tiểu Hoàn hỏi, không hiểu sao giọng Dã Cầu lại nhỏ đi, do dự một hồi mới nói với vẻ ngượng nghịu: “Hằng ngày lão ta giữ khư khư cây trúc, khi ngủ cũng ôm chặt không buông, đó là một nhẽ; chốc chốc lại không tìm được, phải vuốt ve cây trúc một lần, trông bộ dạng ấy, đến kẻ ngốc cũng biết là trong thân trúc có vấn đề.”

Tiểu Hoàn cười khúc khích. Chu Nhất Tiên đỏ mặt, hừ một tiếng rồi ngoảnh đi; lão bỗng lại cảm thấy thế này thì thực mất thể diện, bèn quay đầu lại giận dữ quát Dã Cầu: “Cho dù là cây trúc của ta có vấn đề, cũng không can gì đến ngươi. Ngươi nói xem, tại sao cứ lằng nhằng bám theo ông cháu ta?”

Dã Cầu dờ miệng, không biết nói sao.

Chu Nhất Tiên lập tức tỏ ra đắc ý, mặt mày tươi tỉnh trở Dã Cầu bảo: “Ha ha, đừng tưởng lão phu không biết: ngươi thèm nhỏ dãi tiền bạc của ta và nhan sắc của Tiểu Hoàn, suốt ngày lăm le toan tính...”

“Kìa gia gia...” Tiểu Hoàn đỏ bừng mặt, kêu âm lên. Chu Nhất Tiên sực tỉnh, biết mình lỡ lời, nhưng đã trót “Ở thế cười hổ” rồi, bèn làu bàu: “Nói đi, có phải...”

Dã Cầu liếc trộm Tiểu Hoàn, thấy làn da nàng trắng mịn,

lúc này còn phơn phớt hồng, có dáng then thùng, nhưng mắt sáng như sao, lấp lánh, xinh xắn tươi trẻ. Dã Cầu bỗng cảm thấy tự ti một cách vô cớ, bèn cúi đầu xuống.

Tiểu Hoàn trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên, cô từ nhỏ đã theo lão đi khắp chân trời góc bể, biết nhiều hiểu rộng, đầu óc phóng khoáng hơn các cô gái bình thường, liền ngoảnh lại nói với Dã Cầu Đạo Nhân: “Đạo trưởng đừng nghe ông tôi nói linh tinh, chẳng qua miệng chó khó mọc ngà voi...”

Chu Nhất Tiên hầm hầm tức giận quát: “Mày dám mắng ta là chó? Rõ ràng thằng cha này là chó hoang¹ thì có!”

Tiểu Hoàn lè lưỡi, nháy mắt với Dã Cầu. Đầu Dã Cầu cứ ong ong, mắt y chỉ nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của cô gái, không còn thấy gì khác nữa, cũng chẳng để ý là Chu Nhất Tiên giễu cợt mình.

Chu Nhất Tiên hậm hực ngoảnh sang giục Dã Cầu: “Ê, người mau nói xem tại sao đi theo ông cháu ta? Nói được lý do chính đáng thì lão phu cho đi theo, nếu không, ha ha, ta sẽ cho người ném mùi lợi hại!”

Dã Cầu không nhìn Tiểu Hoàn nữa, lặng lẽ hồi lâu mới nói: “Ta cũng chẳng biết.”

“Ha ha!” Chu Nhất Tiên phá lên cười, mặt đầy vẻ khinh miệt. Tiểu Hoàn nhìn Dã Cầu Đạo Nhân hỏi với vẻ quan tâm: “Đạo trưởng sao vậy, ông không có nhà để về ư?”

Dã Cầu cười buồn bã: “Cô nói đúng.” Không hiểu sao, y bỗng rất muốn tâm sự với người thiếu nữ, vừa được khơi mào, y tự nhiên bèn nói tiếp: “Tôi từ nhỏ bộ dạng kỳ dị, cha mẹ tưởng là yêu quái, bèn vứt ra đồng hoang, sống chết mặc tình...”

“Ồi...” Tiểu Hoàn bưng miệng kinh ngạc. Chu Nhất Tiên thì lườm y, vẻ không tin.

Dã Cầu Đạo Nhân tiếp tục: “Sau đó chó hoang tìm thấy

1. Biệt hiệu Dã Cầu, nghĩa là chó hoang

Chương 31: HỎI THĂM TIN TỨC

tôi, chúng không ăn thịt, mà còn kiếm thức ăn nuôi tôi. Vì vậy từ khi hiểu được mọi chuyện, tôi bèn tự xưng hiệu là Dã Cầu.”

Chu Nhất Tiên cười khẩy, nhưng Tiểu Hoàn thì vẫn rất chăm chú, khẽ gật đầu.

Dã Cầu Đạo Nhân cũng không để ý đến Chu Nhất Tiên, y mỉm cười với Tiểu Hoàn: “Vì vậy từ nhỏ tôi đã vô gia cư, nếu buộc phải nói ra, thì hang chó chính là nhà tôi. Về sau, một vị tiên bối đời trước của Luyện Huyết đường vô tình gặp tôi, thấy xót thương bèn thu vào làm môn hạ, truyền thụ cho đạo pháp; từ đó, tôi coi Luyện Huyết đường là nhà mình.”

Chu Nhất Tiên cười nhạt: “Thế thì người quay về Luyện Huyết đường thì hơn, sao cứ chạy rong ở bên ngoài mãi?”

Dã Cầu cúi đầu ra chiều buồn bã, hồi lâu mới nói: “Luyện Huyết đường đã bị Quỷ Vương tông tiêu diệt. Kẻ cầm đầu chính là tên Quỷ Lệ mà các người đã gặp đó!”

“Gi thế?” Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cùng sửng sốt. Đấu đá trong nội bộ ma giáo rất dữ dội tàn khốc, nhưng không loan tin rùm beng ra bên ngoài, vì vậy Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn không biết chuyện Quỷ Vương tông đã thôn tính Luyện Huyết đường. Tuy cùng kinh ngạc, nhưng phản ứng của hai ông cháu lại khác nhau.

Chu Nhất Tiên cau mày như nhớ đến điều gì, hồi lâu lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc! Năm xưa khi Hắc Tâm Lão Nhân còn tại thế, uy danh của Luyện Huyết đường thật ghê gớm, ôi...”

Tiểu Hoàn lại không nghĩ ngợi gì nhiều. Sự kinh ngạc qua đi, cô nhớ ra một điều bèn hỏi: “Quỷ Lệ dẫn người đến tiêu diệt Luyện Huyết đường, sao ông còn đi theo y?”

Mép Dã Cầu Đạo Nhân giật giật, y chậm rãi kể tóm tắt câu chuyện.

Tiểu Hoàn nghe xong, hứ một tiếng, nói với Chu Nhất Tiên: “Bọn Niên lão đại thực chẳng có chút khí khái nào cả!”

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn cô gái: “Cháu còn nhỏ, biết

thế nào là khí khái hay không khí khái? Đã gặp bước sống chết, chẳng phải ai cũng có khí khái đâu!"

Tiểu Hoàn bĩu môi: "Đạo trưởng đây thà chết không đầu hàng còn gì?"

Chu Nhất Tiên nhìn Dã Cầu, gật gù: "Xưa nay ta không nhận ra người có cốt cách như vậy, thật không tầm thường! Nhưng mấy năm nay tên Quỷ Lệ được gọi là Huyết công tử đó giết người nhiều quá, sao lại bỏ qua người?"

Dã Cầu lắc đầu: "Tôi cũng không hiểu."

Chu Nhất Tiên trầm ngâm một lát, mắt lộ vẻ suy tư, bộ dạng nhản nhỏ cười cợt ngày thường dần tan biến. Dã Cầu thấy Chu Nhất Tiên đột nhiên có thái độ khác lạ như vậy, bất giác sững người, nhưng đúng lúc đó Tiểu Hoàn cất tiếng, khiến bao nhiêu sự chú ý của y lại bị hút theo cô.

Tiểu Hoàn nhìn kỹ Dã Cầu, khẽ hỏi: "Ông đi theo y mãi như thế, có thấy khó chịu không? Luyện Huyết đường có ơn lớn với ông, mà y lại tiêu diệt, chắc ông hận y lắm?"

Dã Cầu thần thờ, yên lặng hồi lâu rồi thông thả lắc đầu, đáp với vẻ bối rối: "Tôi cũng không biết. Tôi vốn rất căm hận kẻ đó, nhưng gần đây bỗng nghĩ rằng, thực ra trách móc y để làm gì? Cho dù không phải là y, không phải là Quỷ Vương tông, thì Vạn Độc môn và Hợp Hoan phái cũng sẽ làm những chuyện tương tự; Quỷ Vương tông chẳng qua là đi trước một bước mà thôi."

"Hả?" Tiểu Hoàn không nói, Chu Nhất Tiên thì bật lên một tiếng kêu ngạc nhiên, ngấm kỹ Dã Cầu Đạo Nhân một lượt từ trên xuống dưới, có vẻ như đã nhìn y bằng một con mắt khác, lão nói: "Không ngờ người suy nghĩ được đến mức ấy, trước đây ta đã xem thường người rồi."

Dã Cầu Đạo Nhân lườm Chu Nhất Tiên, hiển nhiên không thích thú gì với lời khen của lão. Chu Nhất Tiên chưng hửng, cười ha hả, nhưng không giận.

Dã Cầu Đạo Nhân nhìn Tiểu Hoàn, đôi mắt cô dịu hiền, làn thu ba sóng sánh như nước khiến người ta hồn xiêu phách

lạc. Y không dám nhìn nữa, cúi đầu nói: “Hôm ấy tôi ra khỏi Tử Trạch, trong lòng rất phiền muộn, vì sẽ phải ở với bọn người trong Quý Vương tông suốt như thế, nhất là thi thoảng còn chạm mặt Niên lão đại và mấy kẻ kia. Đúng lúc đó trông thấy ông cháu cô, tôi bèn đi theo, cũng không hiểu vì nguyên nhân gì nữa.”

Y bỗng như nghĩ ra điều gì, vội ngẩng đầu nói: “Nhưng tôi không hề có ý muốn hại ông cháu cô, tôi cũng chẳng biết nên làm gì; có lẽ cứ tạm thế này đã. Nếu... nếu cô không muốn, tôi sẽ đi ngay cũng được.”

Tiểu Hoàn mỉm cười: “Không sao, tôi chẳng thấy có vấn đề gì cả. Vậy thì từ nay ông đi với chúng tôi, thiên hạ rộng lớn nhường ấy, xem chừng ông cũng chẳng có nơi nào mà đi.”

Chu Nhất Tiên giật mình, kéo Tiểu Hoàn lại thì thào: “Con bé ngốc nghếch, bảo thằng cha này đi với chúng ta làm gì?”

Tiểu Hoàn lườm lão: “Thằng cha này thằng cha nọ, người ta có tên có tuổi đang hoàng gia mà! Hơn nữa, y cũng không có ác ý, chẳng qua chỉ đi cùng với mình thôi, có gì đáng sợ?”

Chu Nhất Tiên cau: “Con nhóc này đúng là không biết trời cao đất dày là gì! Y là kẻ tiếng xấu đồn xa trong ma giáo, nghe nói trước đây y...”

Chu Nhất Tiên đột nhiên ngừng lời. Tiểu Hoàn nhìn lão chằm chằm: “Trước đây y làm sao? Gia gia nói xem, trước đây gia gia từng nghe ta kể y từng làm những chuyện độc ác ghê gớm ra sao?”

Chu Nhất Tiên vò đầu, nghĩ ngợi hồi lâu, rồi lúng túng: “Hình như chưa nghe nói y làm điều gì...”

Tiểu Hoàn bật cười, đang định quay đi, Chu Nhất Tiên đã kéo cô lại: “Nhưng cháu cho người này kẻ kẻ bên cạnh chúng ta, thì vẫn không hay, tội gì phải thế?”

Tiểu Hoàn điềm tĩnh nói: “Hình như đêm qua lúc ông cháu mình đi qua gò hoang, có một con lợn rừng chạy ra. Gia gia thì trốn đi rõ xa, chỉ còn Dã Cầu đạo trưởng xông lên đuổi đánh nó,

nếu không con nhóc yếu đuối là cháu đây đã phải một mình chống lại nó rồi!”

Chu Nhất Tiên đỏ mặt: “Ta tuổi cao sức yếu, sao mà chặn nổi con lợn rừng to lớn như thế. Hơn nữa, cháu thì yếu đuối cái nỗi gì? Cứ gì lợn rừng, dù là hổ, cháu cũng không...”

Tiểu Hoàn ho lên một tiếng, Chu Nhất Tiên không nói nữa.

Tiểu Hoàn ngoái sang, cười rất tươi với Dã Cầu Đạo Nhân ngồi bên: “Đạo trưởng, từ nay mong ông sẽ quan tâm...”

Dã Cầu vội đứng bật dậy: “Không, chuyện nhỏ ấy mà, nếu có việc gì nặng nhọc, cô cứ để tôi làm.”

Đang kia, Chu Nhất Tiên hứ một tiếng.

Đúng lúc đó, bên ngoài bỗng có tiếng nói lạnh lùng bình tĩnh vọng vào: “Thì ra người chạy đến đây!”

Dã Cầu Đạo Nhân giật mình, ngoảnh nhìn ra, Tiểu Hoàn cũng kêu thất thanh: “A, huynh...”

Trên cổ đạo chạy ngang bên ngoài thạch đình, có một thanh niên đang đứng đó, sắc mặt vô cảm, trên vai có một con khỉ lông xám, chính là Quỷ Lệ.

Trời vừa sang thu, tuy đang giữa trưa nhưng cũng không nóng gay gắt như mùa hè, bên ngoài thạch đình thì thoáng có cơn gió mát mẻ dễ chịu.

Nhưng bên trong, khi Quỷ Lệ “không mời mà đến”, thì không khí đã trở nên nặng nề.

Dã Cầu Đạo Nhân mặt hết trắng lại đỏ, ngồi một bên, nhìn như dán mắt vào gã, y có vẻ căng thẳng. Quỷ Lệ đứng đó sắc mặt vẫn vô cảm, cũng không ngó ngang gì đến Dã Cầu Đạo Nhân mà cứ chằm chằm nhìn Chu Nhất Tiên.

Tiểu Hoàn nhìn Dã Cầu Đạo Nhân, rồi nhìn Quỷ Lệ, hồi lâu mới thận trọng hỏi: “Ồ, Trương... Quỷ Lệ công tử, sao huynh lại đến đây?”

Quỷ Lệ nhìn cô gái: “Ta đến tìm ông của muội.”

Chu Nhất Tiên sững người: “Tìm ta?”

Chương 31: HỎI THĂM TIN TỨC

Quý Lệ gật đầu: “Vâng, muốn thỉnh giáo tiên bối một điều.”

Tiểu Hoàn yên lòng, mỉm cười với Dã Cầu Đạo Nhân để y khỏi lo lắng, rồi ngoảnh sang hỏi Quý Lệ với vẻ hứng thú: “Huynh tài ba như thế, thì có gì phải hỏi ông muội?” Đang nói, chợt trông thấy con khỉ trên vai Quý Lệ, đôi mắt đảo tít, đang nhìn mình nhách miệng cười, bất giác thấy rất thích thú, bèn cười bảo:

“Này, bữa trước tao đã cho mày mút quả, có còn nhớ tao không?”

“Chi chi, chi chi.” Tiểu Hôi kêu lên, gật đầu lia lịa, nhảy phắt từ trên vai Quý Lệ xuống, lao vào lòng Tiểu Hoàn; xem ra, con khỉ rất có ấn tượng với với món mút quả hôm ấy.

Tiểu Hoàn rạng rỡ, chìa tay đón lấy nó, không ngờ vừa ôm vào đã thấy tay trĩu xuống, nặng khác thường, suýt nữa đánh rơi nó. Cũng may cô phản ứng rất nhanh, đứng vững và ôm chắc lấy Tiểu Hôi, nhưng lòng thăm kinh ngạc. Mới có mấy ngày, xem chừng con khỉ đã lớn lên rất nhiều, bỗng nặng ít nhất gấp đôi, kỳ lạ thật!

Quý Lệ nhìn Tiểu Hoàn đùa với con khỉ, gả đứng bên khà khà cười mãi, có vẻ rất thích thú, sâu trong đáy mắt gả thoáng một nét cười, nhưng lại tan biến ngay. Gã ngoảnh đầu lại, đối diện với Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên nhún vai: “Ta đây tài cao như bắc đẩu, học vấn chất đầy năm xe, việc trong thiên hạ chẳng có gì là không biết! Người có lòng đến thỉnh giáo ta, thật là hiếm có, chuyện gì nào, người nói đi?”

Quý Lệ không để ý đến lối khoe khoang bốc phét của Chu Nhất Tiên, điềm đạm hỏi: “Hôm nọ trong Tử Trạch, có một quái nhân đầu cá lén tấn công cháu gái ông, ông còn nhớ không?”

Chu Nhất Tiên sững người. Dã Cầu Đạo Nhân và Tiểu Hoàn nghe thấy đều nhìn sang, Tiểu Hoàn vừa ôm Tiểu Hôi vừa nói: “Đúng, con quái vật đó dữ dằn kinh khủng, nếu Quý Lệ

công tử và Bình Nhi tỷ tỷ không kịp thời xuất thủ, thì suýt nữa muội đã bị nó hại.”

Quý Lệ vẫn nhìn Chu Nhất Tiên: “Hôm đó ông nói rằng con quái vật ấy thuộc tộc Ngư Nhân, một trong sáu mươi ba dị tộc ở phương nam, đúng không?”

Chu Nhất Tiên tần ngần chốc lát: “Đúng.”

Quý Lệ vòng tay nói: “Chẳng hay tiền bối còn biết gì thêm về giống người cá này nữa?”

Chu Nhất Tiên nhìn Quý Lệ: “Sao người bỗng dừng lại quan tâm tới việc này?”

Quý Lệ trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Tôi đã xin được chỉ bảo, thì cũng không giấu tiền bối làm gì. Sau khi các vị đi khỏi, thuộc hạ của tôi hình như cũng bị một đám tương tự với bọn người cá đó lên đến tấn công, chết rất thảm khốc, vì vậy tôi muốn hỏi để biết thêm.”

Chu Nhất Tiên cau mày, dần dần ngồi thẳng lên, mắt lộ vẻ suy nghĩ, nhưng không nói gì. Quý Lệ cũng không giục giã, yên lặng chờ đợi. Hồi lâu, Chu Nhất Tiên hỏi: “Có phải đám thuộc hạ của người chết trong tình trạng rất kinh khủng, thì thể phận lớn đều bị chặt ra làm nhiều khúc, thảm thương đến nỗi không nhìn không?”

“Ồi...” Tiểu Hoàn khẽ kêu lên, vẻ mặt cô, rõ ràng là rất kinh hãi và ngạc nhiên.

Quý Lệ chậm rãi gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn lão già: “Đúng, đúng thế.”

Chu Nhất Tiên gật gù: “Vậy thì đúng rồi. Nhất định là do tộc Ngư Nhân, một trong sáu mươi ba dị tộc vùng Thập Vạn Đại Sơn phương nam gây ra. Người thuộc tộc này tương mạo kỳ dị, lúc mới sinh ai cũng mình người đầu cá; theo như truyền thuyết của chính họ, thì tộc Ngư Nhân là đời sau của một vị thần cá và một người đàn bà thời thượng cổ, nên xưa nay họ vẫn tự hào mình là hậu duệ của Ngư thần. Tộc Ngư Nhân vốn tàn nhẫn hiếu sát, lại còn mê tín rằng sau khi giết người, phải băm xác

cho tan nát, thì mới đồng thời chặt đứt giết sạch cả quỷ thần, để trừ hậu họa. Vì vậy khi họ ra tay, bất kể là người hay động vật, chắc chắn không xác nào còn nguyên vẹn.”

Bên cạnh bỗng vang sang tiếng động kỳ lạ, hai người cùng nhìn xem, thì ra là Tiểu Hoàn sắc mặt xanh tái, lông mày cau rúm, xem chừng rất ghê sợ.

Chu Nhất Tiên khẽ lắc đầu: “Thiên hạ rộng lớn, còn nhiều chuyện hung tàn hơn nữa, cháu chưa biết hết đâu!”

Quý Lệ tất nhiên không giống Tiểu Hoàn, nhưng cũng nhú mày: “Chúng tộc kỳ dị hung tàn man rợ như thế, sao xưa nay chưa nghe nói đến nhỉ?”

Chu Nhất Tiên điềm đạm: “Người xưa nay ở trung nguyên, tất nhiên không biết đến những dị tộc vùng man hoang. Trong Thập Vạn Đại Sơn ở phương nam, nơi nào cũng là rừng thiêng nước độc, người nơi đó ăn sống nuốt tươi, hoàn toàn khác với những người đã được khai hoá ở trung nguyên. Một là những dị tộc ấy xưa nay quen với tập quán ở tập trung của tổ tiên, hai là con đường nối liền trung thổ và Nam Cương chính là vùng đóng chốt của ‘Phân Hương cốc’ – một trong ba đại phái chính đạo trong thiên hạ, thỉnh thoảng có vài tên man rợ nào đi qua, đều bị đệ tử Phân Hương cốc dùng đạo pháp thần tiên tiêu diệt. Vì vậy trung nguyên trước nay không biết tường tận về tình hình các dị tộc vùng biên thuỳ phía nam. Ta hồi còn trẻ đi khắp thiên hạ, đã đến gần vùng Thập Vạn Đại Sơn, mới biết sơ qua như thế.”

Quý Lệ chậm rãi gật đầu, mắt dần loé sáng: “Như tiên bối nói, thỉnh thoảng có vài tên vào, thì còn có thể cho qua, nhưng một bọn đông như vậy mà lén lút thâm nhập trung nguyên, lại còn đến Tử Trạch cách xa Nam Cương tới vạn dặm thì hoàn toàn không thể nào. Trừ phi Phân Hương cốc trấn thủ Nam Cương đã xảy ra chuyện gì đó...”

Chu Nhất Tiên bỗng vươn vai, uể oải nói: “Đó là việc của các người, ta hơi đau mà lo đến.”

Quý Lệ im lặng một lúc, gật đầu: “Đa tạ tiên bôì.”

Nói xong, gã quay đi, Tiểu Hoàn đang ôm Tiểu Hôi đùa nghịch, thấy Quý Lệ bước lại, cô mỉm cười: “Con khỉ của huynh dễ thương thật, à, sao tự nhiên nó lại tăng cân nhiều thế? Và, huynh xem, trên trán nó bỗng có một hằn màu xám rất sâu, giống như một con mắt! Ha ha, có đúng không, chú khỉ con?”

Nói xong, Tiểu Hoàn nhìn mặt trêu Tiểu Hôi, con khỉ ngoác miệng cười ‘chi chi’, dung đưa cái đuôi.

Quý Lệ giật mình, từ hôm ở Thiên Đế bảo khố, sau khi Tiểu Hôi uống hết chất lỏng thần bí trong cái cốc, rồi lại nuốt viên đá lạ, thì trở nên lử đử như say rượu, ngủ liền hai ngày hai đêm, lúc tỉnh dậy cũng không thấy nó ăn uống gì nữa, nhưng nó nặng lên rất nhanh, bề ngoài cũng bắt đầu có thay đổi: lớp lông xám càng thêm láng bóng, đặc biệt hằn dọc trên trán thì càng ngày càng rõ rệt.

Ngoài ra, Tiểu Hôi không có thay đổi gì khác, vẫn ham ăn ham chơi; thoát đầu Quý Lệ còn lo lắng đôi chút, nhưng thấy con khỉ không có gì khác lạ, nên cũng dần dần yên lòng.

Gã dừng lại, đưa mắt nhìn sang Dã Cầu, Dã Cầu nhìn gã, mắt bỗng gợn nỗi lo sợ.

Quý Lệ thờ ơ: “Người định sau đây sẽ đi cùng với họ hả?”

Dã Cầu lưỡng lự một lát rồi đáp: “Ừ.”

Quý Lệ nói: “Những lời trước đây ta nói với người, còn nhớ không? Bọn Niên lão đại bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm người.”

Dã Cầu tối sầm mặt, nhìn Tiểu Hoàn, rồi vẫn nói: “Ta biết, ta cũng không bận tâm, chính bọn họ phản bội Luyện Huyết đường, thì còn mặt mũi nào mà đến gặp ta?”

Quý Lệ không biết vô tình hay hữu ý liếc Tiểu Hoàn một cái, rồi thu ánh mắt về: “Nếu người đã muốn như vậy, thôi thì tùy người!”

Dã Cầu sững người, ngẩng lên, tựa như không ngờ Quý Lệ sẽ nói như vậy. Quý Lệ không để ý gì nữa, gọi Tiểu Hôi, Tiểu Hôi tụt nhanh ra khỏi vòng tay của Tiểu Hoàn, lọ mọ nhảy lên vai Quý Lệ.

Chương 31: HỎI THĂM TIN TỨC

Tiểu Hoàn ngây người, quỵn luyến hỏi: “Vậ là huynh đi à?”

Quý Lệ gật đầu, vòng tay chào Chu Nhất Tiên, ánh xanh dưới chân trời dậy, trong nháy mắt hoá ra luồng thanh quang rực sáng, vọt thẳng lên cao, chỉ trong chốc lát đã tan biến nơi chân trời.

Trông thấy cái bóng biến mất, Dã Cầu Đạo Nhân bỗng thở phào, hình như vừa nãy Quý Lệ đứng đây, có một thứ uy thế vô hình đè nặng khiến y không thể thở được.

Tiểu Hoàn trông thấy, đang định cười y mấy câu, bỗng nghe sau lưng có tiếng gió, rồi một giọng nói ngọt ngào vang lên sau lưng cô: “Tiểu muội, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Tiểu Hoàn ngây người, chưa ngoảnh đầu đã tươi cười: “Bình Nhi tỷ tử!”

Rồi ngoái lại nhìn, quả nhiên là Kim Bình Nhi phong tình diễm lệ, đang mỉm cười đứng sau lưng cô không biết tự lúc nào.

Dã Cầu Đạo Nhân là người trong ma giáo, vẫn có ý sờ sợ Kim Bình Nhi, vẻ mặt hơi thiếu tự nhiên; nhưng Tiểu Hoàn rất thân với Kim Bình Nhi, vừa trông thấy cô ta đã vui mừng cuống cả lên, níu tay cười mãi không thôi.

Kim Bình Nhi hệt như một người chị, vuốt tóc Tiểu Hoàn rất dỗi triu mến, rồi như vô tình ngược mắt lên trời: “Tiểu Hoàn muội muội, hôm nay ta đến tìm mọi người, thực ra là muốn hỏi ông muội mấy câu.”

Tiểu Hoàn, Chu Nhất Tiên và cả Dã Cầu đều sửng sốt.

Kim Bình Nhi diễm đạm nói với Chu Nhất Tiên: “Ta muốn hỏi ông mấy câu về dị tộc Ngư Nhân ở Nam Cương.”

Chu Nhất Tiên im lặng, cau mày. Trước khi hỏi, ánh mắt Kim Bình Nhi còn đang nhìn về phía chân trời.

Nơi ấy giữa trời cao mây trắng, có một luồng thanh quang lơ mơ xuyên mây, hướng về phương nam.

Chương 32

MÙA KIẾM

Đêm khuya.

Thanh Vân sơn. Tiểu Trúc phong.

Trời âm u tăm tối, không ánh trăng sao. Bóng tối vô tận trùm lên Tiểu Trúc phong. Lục Tuyết Kỳ mình mặc áo trắng, đứng lẻ loi hồi lâu trên đài ngắm trăng đằng sau núi Tiểu Trúc phong.

Đài ngắm trăng, với cái tên 'Vọng Nguyệt', là địa điểm rất nổi tiếng trên Tiểu Trúc phong, sánh ngang với 'Vân hải', 'Hong kiều' của Thông Thiên phong, cùng được xếp vào Thanh Vân Lục Cảnh.

Phía sau núi Tiểu Trúc phong cũng có rừng trúc rậm rạp trải dài, nhưng khác với 'Hắc Tiết trúc' ở hậu sơn Đại Trúc phong, trúc mọc ở đây thuộc một giống lạ gọi là 'Lệ trúc'. Giống trúc này xanh muốt, thân thon mà dài, số đốt ít hơn gần một nửa so với giống trúc thường, nhưng cứng vô cùng, có thể nói là cứng nhất trên đời, tiêu phu bình thường đều không thể chặt gãy được. Nhưng điểm nổi tiếng nhất của Lệ trúc, là trên thân trúc xanh, lại có nhiều đốm nhỏ màu phấn hồng, như những giọt lệ sầu của người con gái, trông rất đẹp mắt.

Nguồn gốc cái tên của Tiểu Trúc phong cũng từ đó mà ra.

Vọng Nguyệt đài, kỳ thực là vách núi vươn ra chơi vơi giữa khoảng không, ngoài nửa sau nối liền với mạch núi, phần còn lại đều lơ lửng giữa không trung. Nghe nói vào đêm trăng sáng,

mặt trăng sẽ từ dưới núi chậm chậm dâng lên, dần tới Vọng Nguyệt đài; lúc ánh trăng chiếu sáng toàn bộ Vọng Nguyệt đài, cũng là lúc mặt trăng treo chính giữa không trung.

Thời khắc đẹp nhất trên Vọng Nguyệt đài là khi ánh trăng bùng lên rực rỡ rải xuống, phản chiếu từ những vách đá nhẵn bóng của Vọng Nguyệt đài, rồi rọi sáng toàn bộ Tiểu Trúc phong. Khi ấy đứng trên Vọng Nguyệt đài, hệt như đứng ở nơi tiên cảnh; thậm chí có người kháo nhau rằng, cứ sáu mươi năm mới có một đêm trăng tròn, đứng đó sẽ khiến người ta cảm thấy mình như đang đứng trên mặt trăng, thực khiến nhiều người thêm muốn được trải nghiệm cảm giác siêu thoát ấy.

Nhưng đêm nay trăng mờ gió lộng, hoàn toàn không thích hợp để ngắm cảnh. Lúc này không chỉ Vọng Nguyệt đài sau núi, mà ở nơi nghỉ của các đệ tử đằng trước núi, cũng chỉ là một màn đen, mọi người đã đi ngủ từ lâu.

Chỉ riêng Lục Tuyết Kỳ tìm đến nơi cô quanh lạnh lẽo này.

Thiên Gia xưa nay chưa từng rời xa, vẫn đeo sau lưng nàng, lặng lẽ toả ra những quang xanh lam dịu dịu trong bóng tối, chiếu sáng vùng xung quanh. Gió đêm lành lạnh lùa nhẹ tấm áo trắng của nàng.

Mấy sợi tóc bên mai bị gió thổi, mơn qua khuôn mặt trắng trẻo; nàng lặng lẽ đứng ở sát mép Vọng Nguyệt đài, thần thờ ngóng về nơi xa.

Gió núi bỗng dữ dội hơn, xiêm áo nàng bắt đầu bay lật phật.

Tiến thêm một bước nữa, là một vùng đen ngòm, chính là vực sâu thăm thẳm.

Trong ánh sáng dịu dịu, người con gái lặng lẽ cô đơn đứng đó.

Từng chút từng chút một, có cái gì đó nổi lên từ đáy lòng, vốn dĩ là nơi ôm ấp những tình cảm ấm áp dịu dàng, sao lại dần dần biến thành nỗi xót xa.

Một nhát, rồi một nhát, tựa như mũi dao vô hình khía sâu vào trái tim.

Vết hằn trong lòng nàng, thì ra lại là gương mặt của một con người.

Tương tư, khắc cốt...

Nàng đứng trong đêm đen vắng lặng, nơi đây quanh quệ không một bóng người, nàng chầm chậm dang rộng cánh tay, trước mặt là bóng tối bao la, là mệnh mang trời đất.

Gió thổi mạnh, thốc vào tận đáy lòng như muốn xé người ta ra từng mảnh. Bóng tối dưới chân rục rịch, như có một cánh tay hắc ám thò ra từ một nơi nào đó quẩn lấy thân thể nàng, muốn kéo nàng xuống vực.

Nàng như đã mù mẫm, cứ lặng lẽ nhìn ra xa, gió lùa lên thân thể mong manh của nàng, trông nàng giống một đoá bách hợp bơ vơ trong bóng tối.

Đêm, rất khuya.

Một cơn lạnh buốt thấm vào làn da thịt của nàng, nhưng trong đầu nàng lại nóng ran, những tình cảm êm đềm ẩn sâu nơi trái tim bỗng như ngọn lửa thiêu đốt, bùng phát ra ngoài, sau đó ngưng kết thành...

... một gương mặt.

“Keng keng...”

Âm thanh lạnh lạnh đột nhiên bật lên, lan xa.

Thiên Gia thần kiếm xuất vỏ, xoáy bắn ra những tia sáng rục rờ trong bóng tối. Tấm thân áo trắng theo đó bay lên, bắt lấy Thiên Gia, gió núi rét căm căm cuộn theo bóng nàng, trên Vọng Nguyệt đài, bắt đầu một màn múa kiếm lộng lẫy.

Ánh xanh như nước hồ thu từ trên trời tràn xuống, hoá thành dải Ngân hà mệnh mang, uyển chuyển bay lượn theo bàn tay nhỏ nhắn, mặc sức vẫy vùng giữa đêm đen. Thoắt vút lên, thoát vòng xuống, thoát hoá thành luồng sáng chảy tràn ánh bạc vờn quanh dung nhan tuyệt thế, thoát lại vẫy ra muôn vàn vì sao ngập trời, sáng lấp lánh.

Trên Vọng Nguyệt đài, Lục Tuyết Kỳ đứng bặm chặt môi,

nhắm nghiền mắt, dường như trôi theo gió, như sợi tơ bay, như đóa hoa lạnh, một vẻ đẹp pha lẫn nỗi buồn nhân thế.

Nàng hoá thành làn bạch quang bỗng bênh, vận hết sức lực, khuôn mặt nhợt nhạt hình như còn lấm tấm mồ hôi; nhưng vẫn không dừng lại. Có lẽ, phải đến kiệt sức thì mới quên được tất cả!

Vì thế nàng cứ múa, múa mãi trong màn đêm. Một bóng hình mảnh mai diễm lệ.

“Cạch!”

Sau một tiếng động nhẹ khô khốc, Thiên Gia thần kiếm rời khỏi tay rơi xuống, mũi kiếm vô cùng sắc nhọn, lạnh lùng cắm ngập vào nền đá dưới chân.

Bóng thiếu nữ lộng lẫy xinh đẹp từ từ khuyu xuống, đêm tối lặng lẽ tràn lên.

Ai đang nhẹ nhẹ thở trong đêm?

Hạt nước từ từ lăn xuống, rót trên mặt đá, phải chăng là giọt mồ hôi mệt mỏi?

Nàng thở sâu nhẹ nhẹ, khe khẽ, rồi hơi thở dần dần đều đặn trở lại, nàng ngước lên, ánh mắt vương nét buồn băng khuâng.

Thế rồi, nàng múa đến phía sau Vọng Nguyệt đài, rồi đến dải rừng trúc, trước mặt nàng là những thân Lệ trúc thon dài hiên dụ.

Dưới ánh sáng mờ mờ, từng ngấn từng ngấn lệ, giống như người con gái đang đau lòng.

Nàng thần thờ ngất, rồi chợt bật cười, cười không thành tiếng, tựa như còn chứa đựng nỗi chua chát. Cuối cùng, không bận tâm đến đất bản, không nghĩ đến tấm áo trắng tinh khiết trên mình, nàng dựa vào một thân trúc, ngồi xuống.

Ngẩng đầu, nhìn trời!

Cao xanh bao la...

Gió đêm lùa tới, có một hương vị quen thuộc.

Nàng nhắm mắt, hít thở thật sâu.

Thì ra sau khi mệt mỏi, gương mặt hiện lên trong tim lại càng khắc sâu thêm.

Chuyện cũ, từng chi tiết một, như khắc vào tim, không thể xoá nhoà.

Hôm đó, ở bên ngoài Thiên Đế bảo khố, gã đã vội vã chìa tay cứu nàng, quên hẳn nguy hiểm đối với mình.

Nàng vẫn nhắm mắt, nhưng đôi môi thoáng nét cười. Thế rồi, nàng ôn lại, ôn lại mãi...

Cuối cùng, nàng nhớ đến những dòng chữ bí ẩn hiện lên quanh họ, lúc này mới nhận ra rằng, những dòng chữ ấy đã ăn sâu vào trong óc mình rồi. Có lẽ, như thế này là có thể quên được gã chăng?

Nàng nói với chính mình, tuy cũng không tin, nhưng miệng vẫn lầm bầm:

“Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu...”

Đêm khuya, những dòng chữ cổ xưa tựa như bùa chú yêu ma, khe khẽ vang vọng trong bóng tối.

Thanh Vân sơn. Thông Thiên phong. Nhà thờ Tổ.

Ánh sáng trong đại điện vẫn lơ mờ như ngày thường, chuông môn Đạo Huyền Chân Nhân tay chấp ba nén hương, cung kính làm lễ trước linh vị các sư tổ đời trước của Thanh Vân môn, sau đó bước lên, cắm hương vào cái lư trên bàn thờ.

Bên cạnh Đạo Huyền có một ông già trông nhếch nhác. Ánh đèn vàng vọt chiếu lên mặt lão, từng nếp nhăn sâu hoắm hết như vết khắc trên mặt.

Đạo Huyền quay sang, mắt dừng ở gương mặt lão nhân, bỗng cất tiếng: “Trông đệ hình như già hơn.”

Lão nhân mặt mày vô cảm, đáp với vẻ hờ hững: “Thời gian khiến con người ta già đi, có gì lạ đâu!”

Đạo Huyền cười, hình như còn định nói gì đó, đột nhiên từ bên ngoài có tiếng gọi vọng vào: “Tiên bối, đệ tử Lâm Kinh Vũ đã về, xin vấn an tiên bối.”

Đạo Huyền nhú mày, ngậm miệng không nói nữa, ông già nọ chậm rãi tiến lên, nhưng không bước ra khỏi từ đường, cất cao giọng hỏi: “Con đấy à, con về khi nào vậy?”

Lâm Kinh Vũ đứng bên ngoài lễ phép thưa: “Đệ tử về hôm trước, sau khi bẩm báo với chủ ông môn xong, con quay về chào thủ tọa sư huynh bên Long Thủ phong, vừa được rảnh bèn tới đây bái kiến tiên bối.”

Ông già mỉm cười: “Thế ư? Con hãy đợi ở ngoài một lát, trong này ta còn có khách.”

Lâm Kinh Vũ hình như hơi sững người, nhà thờ Tổ quanh năm không ai lai vãng, vậy mà hôm nay lại có khách tới thăm. Nhưng y đã theo ông già bí ẩn này tu hành mười năm, kính trọng ông như ân sư, nên lập tức vâng lời, im lặng chờ đợi.

Đạo Huyền Chân Nhân thông thả bước lên, đứng trong bóng tối của từ đường, nhìn ra ngoài qua cửa lớn, thấy dưới ánh dương ấm áp, Lâm Kinh Vũ lưng đeo Trảm Long kiếm, mình mặc áo dài, lưng thắt đai ngọc, khuôn mặt anh tuấn thoát tục, thái độ cung kính đứng ở một bên từ đường, kiên nhẫn chờ đợi.

Ông ta lặng lẽ ngắm một lúc: “Đứa bé này đúng là nhân tài, tư chất, tâm tính, đều rất tốt.”

Ông già chậm chậm bước đến bên Đạo Huyền, cũng nhìn ra ngoài: “Vậy năm ấy, sao huynh không thu nạp nó làm môn hạ?”

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn Lâm Kinh Vũ đứng bên ngoài từ đường. Gã thanh niên đang ở vào độ tuổi tài năng nở rộ nhất, dù nhìn từ góc độ nào, cũng đều bộc lộ sức sống mãnh liệt và nét sắc xảo nổi trội, khiến người ta cảm thấy y khác hẳn với số đông.

Đạo Huyền Chân Nhân bật cười, rồi quay sang nói với ông già nọ: “Vì nó quá giống một người... cá tính, vẻ mặt, thậm chí cả tư chất, đều giống người ấy quá chừng. Nếu để nó ở bên cạnh, ta sẽ không ngủ được.”

Cơ mặt ông già bỗng nhiên giật giật.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn ông ta hồi lâu, bỗng lắc đầu rồi

cười bảo: “Ta nói đùa với đệ thôi!” Chưa nói hết, bỗng ông ta cau mày, rồi giơ tay xoa ngực, khê ho mấy tiếng.

Ông già nọ nhìn vào ngực Đạo Huyền, lại nhìn gương mặt ông ta lúc này đã trở nên xanh tái, điếm điếm hỏi: “Mười năm rồi mà vết thương của huynh chưa bình phục ư?”

Đạo Huyền Chân Nhân không nói gì, nhưng ho mỗi lúc một dữ, sắc mặt cũng mỗi lúc một sạm, một hồi lâu tiếng ho mới dần ngớt đi.

Sau đó ông ta thở dài, xoay mình, không nhìn Lâm Kinh Vũ nữa, bước đến vái trước bàn thờ linh vị các đời sư tổ Thanh Vân môn, ngậy người một lúc, rồi khê nói: “Ta không ngờ, tác dụng ngược lại của Tru Tiên kiếm lớn đến thế!”

Ông già kia chậm rãi bước đến, lấy ra một miếng vải, bắt đầu nhẹ nhàng lau chùi chiếc bàn thờ dày nặng, miệng nói: “Tru Tiên kiếm uy lực lớn như vậy, thêm cả ‘Tru Tiên kiếm trận’, đủ để chống lại cả trời! Một thứ hung bạo quái ác như vậy là đi ngược ý trời; lúc dùng đến Tru Tiên cổ kiếm, lẽ ra huynh phải biết rồi chứ!”

Đạo Huyền Chân Nhân khê nói: “Ta biết. Trên tấm bia đá trong Huyền Nguyệt động phủ, kể từ thời Thanh Diệp tổ sư, các đời sư tổ đều hạ nghiêm lệnh, trừ phi vạn bất đắc dĩ, dứt khoát không được dùng đến thanh kiếm ấy!”

Ông già nọ thông thả lau chùi bàn thờ, động tác rất chậm, hình như lau đã rất nhiều năm rồi nên mới chăm chú như thế. Ông nhìn bàn thờ, bỗng cười nói: “Thực ra đệ cũng đã từng nghĩ rằng, giả sử huynh dùng Tru Tiên cổ kiếm thêm vài lần nữa, chắc sẽ phải chết sớm hơn đệ.”

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn tấm lưng lom khom của lão, bỗng nheo mắt, một lát sau, mới chậm rãi bước ra ngoài.

“Huynh đi đấy ư?” Giọng nói buồn buồn của ông già vang lên sau lưng.

Đạo Huyền Chân Nhân dừng bước, nhưng không quay đầu,

một lát sau giọng ông ta từ từ lan ra: “Đệ còn nhớ hồi ta cứu đệ, ta đã nói gì không?”

Ông lão đứng trong bóng tối, không đáp.

Đạo Huyền Chân Nhân vẫn không ngoảnh đầu, một thứ không khí kỳ dị lớn vờn trong từ đường; hồi lâu, giọng Đạo Huyền hồ hững vang lên: “Ta cứu đệ vì ta nợ đệ, nhưng ta sẽ không cho đệ sống lâu hơn ta đâu!”

Bóng ông già chìm khuất trong bóng tối, không nhúc nhích. Đạo Huyền Chân Nhân bước ngay ra, rời khỏi từ đường.

Lâm Kinh Vũ đang kiên nhẫn đứng đợi bên ngoài, bỗng thấy chuông môn chân nhân bước ra khỏi nhà thờ tổ, giật mình, vội vã hành lễ. Đạo Huyền Chân Nhân nhìn y, rồi gật đầu, bước đi.

Lâm Kinh Vũ đưa mắt dõi theo chuông môn chân nhân, không hiểu sao, khi vừa rời Đạo Huyền bước ra, y cảm thấy khuôn mặt ông ta trắng bệch một cách kỳ lạ.

Lâm Kinh Vũ đang ngẫm nghĩ, từ bên trong đã vọng tới tiếng gọi chậm rãi của ông già: “Kinh Vũ à, con vào đi!”

Lâm Kinh Vũ vội vã đáp: “Vâng.” Rồi tiến vào từ đường.

Vừa bước vào, Lâm Kinh Vũ đã cảm thấy mát rượi, bốn bề bóng tối hắt xuống. Y bất giác nhíu mày, mười năm rồi y theo ông lão bí ẩn ở đây trông coi từ đường, ngay từ buổi đầu, y đã cảm thấy nơi đây rất kỳ quái, lúc nào cũng đều có cảm giác âm u tăm tối, tuy không hoàn toàn đen kịt; Ở trước linh vị các sư tổ còn thấp rất nhiều nến và hương, nhưng ánh sáng lơ mơ của những ngọn nến hình như càng làm nổi bật thêm không gian u tối nơi đây, hoàn toàn không có cách nào khiến đại diện thoát khỏi cảm giác thăm đăm u ám.

Tuy vậy y đã sống ở đây mười năm, lại thêm lòng kính trọng ông già, nên đã không bận tâm đến sự u tối nơi đây từ lâu rồi; y lập tức lễ phép vái: “Tiên bối, đệ tử đã về rồi.”

Mười năm nay, Lâm Kinh Vũ đã nhiều lần muốn gọi ông lão

này là sư phụ, nhưng hết lần này đến lần khác bị ông từ chối, vì vậy y đành gọi là tiền bối; dù sao thì, ngay chưởng môn chân nhân cũng có biệt nhãn với ông già, chắc đây cũng là một bậc bề trên trong Thanh Vân môn năm xưa.

Ông lão cười cười, bước ra khỏi bóng tối, ngắm Lâm Kinh Vũ thật kỹ, thấy y mới đi xa vài tháng mà trông mặt đã có vẻ phong sương, nhìn cả người càng thấy toát lên sức sống, ánh mắt ông lộ vẻ hài lòng, ôn tồn hỏi: “Chuyến đi lần này, con có bị thương không?”

Lâm Kinh Vũ mỉm cười: “Nếu nói là bị thương thì không phải là không có, nhưng đều là vết thương nhẹ ngoài da, không đáng kể. Tiếc rằng lần này con đi Tử Trạch mà chẳng lập được công lao gì.”

Y lập tức thuật lại sơ qua tình hình ở Tử Trạch. Cái tin trong cuộc đấu đá nội bộ lần này, ba đại môn phái của ma giáo diệt Trường Sinh đường đã truyền ra thiên hạ, Lâm Kinh Vũ nghe được trên đường về, lúc này cũng kể với ông già.

Nhưng ông già rõ ràng chẳng hứng thú gì với việc sống còn của Trường Sinh đường, khi nghe nói một trong bốn môn phái lớn của ma giáo bị tiêu diệt, sắc mặt ông thậm chí không hề thay đổi, chỉ im lặng nghe Lâm Kinh Vũ kể.

Lâm Kinh Vũ kể xong, ông già trầm ngâm một lát, bỗng hỏi: “Con nói lần này ba môn phái lớn kia, trong đó có cả Vạn Độc môn, đều cử nhiều người đến tham dự?”

Lâm Kinh Vũ gật đầu: “Vâng.”

Ông già trù trừ một lát, rồi vẫn hỏi: “Con có trông thấy Thương Tùng không?”

Lâm Kinh Vũ giật mình, kinh ngạc vì lời ông già, nhưng rồi y trầm ngâm, vẻ mặt lẫn lộn nhiều thứ cảm xúc khác nhau, hồi lâu mới đáp: “Không ạ.”

Ông già nhận ra vẻ mặt của Lâm Kinh Vũ, chợt hỏi: “Con có hận y không?”

Mắt Lâm Kinh Vũ thoáng một tia thống khổ, y đáp: “Con cũng không biết nữa, nhưng chính tà không thể đồng hành, dù con và ông ấy có gặp lại nhau, cũng đã trở thành kẻ thù không đội trời chung rồi!”

“Hừ!” Ông già bỗng cười nhạt.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên: “Tiên bối, sao thế?”

Ông già chậm rãi lắc đầu, xoay mình đi, ngược lên nhìn linh vị các đời sư tổ của Thanh Vân môn ở tít trên cao, ánh nến vàng vọt trước dãy linh vị ấy lúc này trông giống như những con mắt của họ, lặng lẽ nhìn xuống những người đang đứng dưới từ đường.

“Y nuôi nấng con từ nhỏ đến lớn, truyền cho con đạo pháp, dạy con làm người, rồi lại đem cả Trảm Long kiếm tặng cho con, y đã có chỗ nào không hay không phải với con chưa?” Ông già chợt hỏi.

Lâm Kinh Vũ chậm chậm lắc đầu, khẽ nói: “Ông ấy đối với con rất tốt, ngày trước con vẫn yêu kính như thiên thần, coi như cha, hết sức tôn sùng. Nhưng...”

Lâm Kinh Vũ không nói tiếp nữa, ông già bỗng im lặng một lúc lâu, rồi cười buồn bã. Đối diện với những ngọn nến thờ, giọng pha lẫn nỗi chua xót, ông khe khẽ nói: “Thực ra, Thương Tùng chỉ là một kẻ đáng thương đã đi lầm đường...”

Chương 33 MIẾU CỔ

Miền đất hiểm trở Nam Cương nằm ở cực nam Thần Châu hạo thổ, tương truyền nơi đó rừng thiêng nước độc, nhưng nhúc trùng lạ thú dữ. Ranh giới phân cách rõ ràng nhất với trung nguyên là một dãy núi hình linh mọc lên ở cực nam trung nguyên, ngọn này nối tiếp ngọn kia, nguy nga sừng sững, cao vượt chân mây, tách riêng hai miền nam bắc.

Từ xưa đến nay, những người sống ở vùng trung nguyên phi nhiều rất ít khi đến Nam Cương, không ngoài mấy nguyên nhân: một là đường xá hiểm trở, hai là thú dữ trùng độc, khí chướng nước độc quá nhiều, đất đai cằn cỗi không cày cấy được. Về sau, không biết tự khi nào, dân gian bắt đầu đồn đại trong rừng núi Nam Cương có các dị tộc hoang dã, ăn sống nuốt tươi, tàn nhẫn hiếu sát, còn có những loài nửa người nửa thú đáng sợ chuyên ăn thịt người. Từ đó trở đi càng không có ai dám bén mảng đến. Họ sợ hãi, lo rằng một ngày kia những dị tộc ấy bỗng nhiên chạy ra khỏi vùng núi lớn, mò vào trung nguyên, gây hại cho thiên hạ.

Nhưng một nghìn năm qua chưa ai nghe đồn thổi gì về việc những giống hoang dã ấy hại người, tuy ở vùng biên thủy phía nam đôi khi có nhiều quái vật hình dạng cổ quái xuất hiện, nhưng lại biến mất ngay, nên chuyện này dần dần cũng bị người đời quên lãng. Đến nay, đối với cả người sống ở biên thủy Nam Cương, thì các dị tộc cũng chỉ còn tồn tại trong lời nói của những bà mẹ, khi đêm đêm họ dọa bọn trẻ con phải đi ngủ, đại

loại như: “Không nghe lời thì bọn quái vật man di ấy sẽ đến bắt con đấy.” Chứ ngày thường thì chẳng ai buồn nhớ những loài kỳ dị trong núi sâu ấy có thật sự tồn tại hay không. Những người sống ở trung nguyên xa cách hàng ngàn dặm thì càng không bao giờ biết tới.

Thế là, Thập Vạn đại sơn bị bao phủ trong lớp lớp sương mù, hiện nay đã bị thiên hạ lãng quên.

Có điều, dân chúng bình thường thì quên những dị tộc ấy, nhưng một số người tu chân luyện đạo lại không quên. Bất luận là chính hay tà, chỉ cần có thâm niên một chút thì đều biết, một ngàn năm nay các dị tộc phương nam không thể nào gây hại cho thiên hạ, chủ yếu nhờ công của một môn phái lớn trong chính đạo là Phần Hương cốc.

Mười vạn ngọn núi lớn nguy nga từng từng cắt đứt đường qua lại hai miền bắc nam, dân trung nguyên không có cách nào xuống phía nam, những dị tộc man di hoang dã cũng khó lòng lên phương bắc. Nhưng một ngàn năm trước, có lần sấm sét khủng khiếp giáng xuống, dân chúng trong phạm vi một nghìn dặm tử thương vô số. Sau tai họa ấy, có người phát hiện ra sấm sét đã chém nứt một ngọn núi cao trong dãy Thập Vạn đại sơn, tạo nên một con đường nhỏ âm u rộng chừng ba thước.

Cũng chính từ lúc đó, thế gian bắt đầu kháo nhau: trong Thập Vạn đại sơn, có những quái nhân thuộc những chủng tộc hoang dã thỉnh thoảng xâm phạm quấy nhiễu dân gian, dân chúng ở biên thủy khổ không sao tả xiết, mãi cho đến khi Phần Hương cốc xuất hiện.

Lai lịch của Phần Hương cốc thuộc dạng bí hiểm khó tìm hiểu nhất trong các môn phái chính đạo. Một ngàn năm trăm năm trước, phái này đã có đệ tử hành tẩu giang hồ, nếu nhắc đến nguồn gốc, thì cả thiên hạ chỉ có Thanh Vân môn và ma giáo là có lịch sử lâu đời hơn Phần Hương cốc, thậm chí Thiên Âm tự cũng không bằng Phần Hương Cốc.

Mặc dù vậy, trước đây Phần Hương cốc hết sức im hơi lặng tiếng, tuy thỉnh thoảng có mấy vị nhân sĩ đạo hạnh cao thâm xuất hiện, nhưng không có ảnh hưởng lớn đối với thiên hạ. Mãi cho đến tám trăm năm trước, phái này mới tìm đến định cư ở một sơn cốc¹ gần con đường tới tầm vùng biên thủy Nam Cương, từ đó tự xưng là Phần Hương cốc. Trong vòng tám trăm năm trở lại đây, họ có nhiều cao thủ bản lĩnh thâm hậu, thế lực càng ngày càng lớn; đến nay thì đã cùng Thanh Vân môn, Thiên Âm tự tạo nên thế chân vạc, trở thành một trong ba đại phái chính đạo trong thiên hạ.

Tương ứng với tầm vóc đó, Vân Dịch Lam, cốc chủ hiện tại của Phần Hương cốc, cũng là một nhân vật cự phách trong chính đạo, sánh ngang với Đạo Huyền Chân Nhân của Thanh Vân môn và Phổ Hoàng Thượng Nhân của Thiên Âm tự. Có điều ông ta thường im hơi lặng tiếng, xét riêng về tiếng tăm thì không bằng được hai người kia.

Vì vị trí địa lý nói trên, Phần Hương cốc hầu như gánh trách nhiệm một cách hết sức tự nhiên về việc kiểm soát con đường nhỏ tới tầm mà người quanh vùng vẫn gọi là 'Hắc Động'. Từ ngày họ định cư ở đó, không còn ai nghe tin tức gì về việc quái vật của những tộc man di quấy nhiễu dân chúng nữa. Do vậy đối với dân cư vùng này, danh tiếng của Phần Hương cốc rất lừng lẫy, được người ta tôn sùng như thần tiên.

Những điều này được ghi chép đầy đủ trong tài liệu của Quý Vương tông, Quý Lệ đã từng đọc trong mười năm qua, giờ đây gã lần lần nhớ lại. Sau khi đã hỏi Chu Nhất Tiên về quái vật tộc Ngư Nhân, hôm nay là ngày thứ ba gã trên đường nam tiến, đi đường lúc nhanh lúc chậm, nhưng rồi cũng đã đến được vùng phụ cận Thập Vạn đại sơn.

Đêm đã khuya, trăng treo giữa tầng không, mây rất dày, chỉ

1. Cốc: thung lũng

thấy lác đác sao trời; nhưng trăng sáng tỏ trải khắp nhân gian, cũng chiếu sáng rực đầu núi nơi gã nghỉ đỗ.

Quý Lệ đứng trên một ngọn đồi nhìn về phương nam, lông mày cau cau. Tiểu Hôi vẫn chồm hồm trên vai gã, tay cầm một quả đại bút ở đầu đó, đang gặm một cách ngon lành.

Trên đường đến đây, hai ngày đầu gã còn tìm thấy dấu hiệu mà tên thuộc hạ là Sát Sinh Hoà Thượng lưu lại, nhưng đến hôm nay, Sát Sinh Hoà Thượng đã hoàn toàn mất hút không thấy tăm hơi. Qua những dấu hiệu y để lại mấy ngày trước cũng có thể thấy, Sát Sinh Hoà Thượng với khả năng truy tìm dấu vết thiện nghệ đã xác định được bọn người cá bí ẩn kia đang cấp tốc đi về phương nam, hiển nhiên là quay về sào huyệt ở Nam Cương.

Lẽ nào, Sát Sinh đã xung đột với đám người cá bí hiểm khôn lường đó?

Quý Lệ thở dài, một tia lo âu thoáng qua mắt. Những bộ tộc man rợ ở Nam Cương hoàn toàn khác với người trung nguyên, điều này được nhắc lại rất nhiều lần trong những ghi chép dang dở của Quý Vương tông. Người ở đó hoàn toàn không biết tu chân luyện đạo, nhưng có đủ mọi thủ thuật phù thủy quái dị khó hiểu ngoài sức tưởng tượng.

Sát Sinh Hoà Thượng tuổi còn trẻ, tính tình nóng nảy, nhưng thật sự là một nhân vật lỗi lạc trong đám đệ tử trẻ của Quý Vương tông, một thuộc hạ đắc lực của Quý Lệ. Nay thấy y vô cớ mất tích, Quý Lệ rất lo lắng.

Lúc này gã đang chăm chú nhìn lên phía trước, đêm đen triu nặng, ở phía nam, bóng đen nhộn nhạo, như thể có con vật khổng lồ nào đó đang nhe nanh múa vuốt trong đêm; chắc phía đó chính là Thập Vạn đại sơn trong truyền thuyết. Và ở một nơi nào đó dưới chân dãy núi, có Phân Hương cốc bí hiểm mà dân gian vẫn thường truyền tụng.

Vùng biên thủy Nam Cương xưa nay vẫn thuộc phạm vi thế

lực của Phần Hương cốc, đệ tử ma giáo đơn độc đi vào, nguy hiểm đã rõ ràng, khỏi phải nói.

Quý Lệ đang ngẫm nghĩ, bỗng có cảm giác là lạ, bèn ngẩng đầu nhìn trời, thấy trên không vắng trắng lẻ loi; mây đen lướt qua, ánh trăng bỗng có vẻ yêu tà kỳ dị.

Đột nhiên, một luồng sáng đỏ sẫm hiển hiện trên bầu trời đêm, dưới ánh trăng trong, nó lướt ngang thình không, hướng về ngọn núi phía nam rồi hạ xuống.

Quý Lệ chăm chú nhìn luồng sáng ấy, cau mày. Lát sau, như hạ quyết tâm, gã vỗ vỗ Tiểu Hôi trên vai, thanh quang trỗi dậy dưới chân, Phệ Hồn nhấp nháy mở to, từ từ đẩy gã và Tiểu Hôi lên cao, đột nhiên tăng tốc, đuổi theo hướng luồng sáng đỏ ấy.

Không biết từ lúc nào, mây đen kéo đến mỗi lúc một nhiều, ánh sáng toả ra từ vắng trắng lẻ loi cũng mờ đi. Hơi hướng yêu tà u ám riêng có của vùng Nam Cương dường như đang dần dần đặc lại.

Luồng sáng đỏ bí hiểm ấy bay một lúc rồi đáp xuống một ngọn núi cách nơi Quý Lệ vừa ẩn thân chừng mười dặm về hướng nam. Ở Nam Cương nhiều núi, trên núi cũng mọc nhiều cây cỏ, trong dải rừng trên ngọn núi nhỏ không tên ấy lại có một cái miếu nhỏ hoang phế. Luồng sáng đỏ hạ xuống trước miếu, hào quang rung rinh chốc lát, rồi một lão già gầy xác hiện ra.

Lão ngó quanh, chắc chắn là không có ai, bèn bước vào trong miếu.

Đôi núi hoang vu, miếu cổ hiu quạnh, bỗng có người đang đêm mò đến, tất nhiên bên trong phải có ẩn tình. Chỉ thoáng chốc, Quý Lệ từ từ hiện ra trong bóng tối của khu rừng bên ngoài miếu. Gã quan sát ngôi miếu cổ, rồi ngẩng đầu nhìn trời. Mây đen trên cao càng trĩu nặng, dần dần che khuất cả vắng trắng.

Bóng gã lác lư, im lìm lướt về phía ngôi miếu.

Ngôi miếu cổ này rõ ràng bị bỏ hoang đã lâu, trong miếu chỗ nào cũng vách xiêu tường đổ, thậm chí cả chính điện, nhìn phía ngoài cũng đã thấy rất thảm hại, khắp nơi thủng lỗ chỗ. Gió đêm lạnh lẽo lùa vào, mấy song cửa cũ nát vụn vẹo kéo kẹt, vô cùng thê lương, và còn thấp thoáng một nét ma quái kỳ dị.

“Bép!”

Tiếng động nhỏ vang lên như thể có ai đó vừa châm lửa, một ngọn đèn leo lét sáng lên trong đại điện, nhưng ánh đèn quá tù mù, chỉ chiếu sáng được một khoảng ở chính điện, những nơi xa hơn vẫn là bóng tối mịt mù.

“Chi chi chi chi...” đột nhiên, những âm thanh kỳ quái vang lên trên điện, nghe như quỷ khóc, lại như tiếng trùng độc di chuyển trong đêm, khiến người ta cảm thấy gai cả người, khó chịu vô cùng.

Quỷ Lệ nấp trong bóng tối, âm thầm nhìn vào đại điện.

Dưới ánh sáng lay lắt của ngọn đèn, ngoài lão già vừa rồi, còn trông thấy hai người nữa. Một người hơn ba mươi tuổi, thân hình tầm thước. Người còn lại cao hơn, nhưng không hiểu sao, toàn thân y từ trên xuống dưới lại quấn chặt trong một tấm áo choàng, đầu cũng không lộ ra, chính là người phát ra thứ tiếng kỳ dị ấy.

Âm thanh quái gở vang vọng trong ngôi miếu cổ, mỗi lúc càng thêm ghê người, hệt như ác quỷ tỉnh dậy.

Quỷ Lệ lạnh lùng quan sát, đây cũng là lần đầu tiên gã nghe thấy ngôn ngữ quái dị đó, tất nhiên không biết nó mang nghĩa gì, nhưng trông thần sắc hai người còn lại, đủ biết là sẽ có câu trả lời. Quả nhiên người bí hiểm kia tuôn một tràng rồi tạm dừng, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh y vẫn chăm chú lắng nghe từ nãy, bây giờ ngoảnh sang nói với lão già: “Tộc trưởng nói: lần này trở về chẳng làm nên tích sự gì, còn khiến tộc chúng tôi tổn thất nhân mạng, để lộ hành tung, đều tại tin

tức của các vị không chính xác. Thú Thần đại vương nghe bầm lại, vô cùng tức giận...”

Người đàn ông nọ khi nhắc đến hai chữ ‘Thú Thần’, giọng đột nhiên thấp hẳn xuống, người cao lớn bó trong tấm áo choàng hình như cũng run lên.

Lão già cau mày: “Chúng ta đã giao ước với nhau là, báo cho Thú Thần đại vương vị trí của ‘Thiên Đế minh thạch’. Theo chúng tôi được biết, viên đá lạ đó đúng là nằm trong Thiên Đế bảo khố, sao có thể trách chúng tôi tin tức không chuẩn?”

Lão nhìn nhân vật bí hiểm dưới tấm áo choàng, miệng chợt thoáng nét cười châm biếm: “Chỉ e các vị lực bất tòng tâm?”

Lão vừa nói xong, người khoác áo choàng lập tức phản ứng: “Chi chi chi chi... chi chi chi chi...” Tràn ngôn ngữ quái dị ấy ào ào tuôn ra, Quỷ Lệ đang nấp, tuy không hiểu nghĩa nhưng nghe thấy âm thanh chói tai gấp gáp như vậy, cũng biết nhân vật bí hiểm ấy đang rất tức giận.

Y ‘chi chi chi chi...’ một hồi, sắc mặt người đàn ông giữ nhiệm vụ phiên dịch trở nên rất u ám; chờ mãi tên kia mới dừng lại, người này lưỡng lự một lát rồi cất tiếng: “Tộc trưởng nói, tuy họ chưa từng đến Tử Trạch, nhưng cũng biết nơi đó không một bóng người, lần này đột nhiên lại có bao nhiêu cao thủ tu chân từ trung thổ sang, tất nhiên, tất nhiên là do tin tức của các ông không đúng.”

Lão già thấy người trung niên hình như đã nói hết, bất giác sững sờ; vừa rồi nhân vật bí ẩn kia nói rất lâu, thế mà tay trung niên này dịch lại chỉ gọn lỏn có một câu, chắc xen vào đó còn nhiều đoạn chữ bối rối rửa xả, y không muốn dịch.

Lão già trầm ngâm, trông bộ dạng hình như chưa muốn trở mặt với nhân vật bí hiểm nọ, bèn đưa đẩy: “Lần này Thiên Đế bảo khố xuất thế, diễm lệ nổi bật, chấn động thiên hạ, chắc những cao thủ tu chân ở trung thổ cũng nghe tin mà đến, điều đó chúng tôi làm sao kiểm soát được?”

Nhân vật choàng áo hình như còn giận dữ chưa nguôi, lại rít lên một tràng nữa, người đàn ông trung niên đồng tai lắng nghe, gật đầu lia lịa, rồi bảo lão già: “Tộc trưởng nói, viên Thiên Đế minh thạch ấy rất quan trọng đối với Thú Thần đại vương, có tầm ảnh hưởng rất lớn, lần này tay trắng trở về, Thú Thần đại vương nổi giận đùng đùng, đã giết ngay mấy người trong tộc...”

Lão già nghe đến đây, mặt mày nghiêm nghị hẳn lên, nhưng không giấu nổi một tia chế giễu thoáng qua trong mắt.

Người kia lại tiếp tục dịch: “Vì vậy mong các ông mau đi nghe ngóng xem viên đá quý đó đã rơi vào tay ai, họ sẽ đi một lần nữa để lấy nó về dâng lên đại vương!”

Ở chỗ ẩn nấp, Quý Lệ bỗng nhiên chột dạ, nghe họ nhắc đến cái vật gọi là Thiên Đế minh thạch ấy mấy lần liền, chẳng lẽ lại là viên đá lạ mà Tiểu Hôi nuốt bég đi rồi?

Lão già trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Được, việc đó để chúng tôi lo, trong ba ngày, chúng tôi sẽ có câu trả lời cho các vị.”

Nhân vật thần bí hừ hừ, tiếp tục xỏ ra một tràng ‘chi chi chi chi...’, người trung niên gật đầu với lão già: “Tộc trưởng đồng ý rồi, nói rằng ba ngày nữa lại gặp nhau ở đây.”

Lão già gật đầu, còn toan nói gì đó, nhân vật bí hiểm nọ đã xoay mình bước thẳng ra ngoài, hoàn toàn không liếc lại lão lấy một lần, cao ngạo vô lễ hết mức.

Lão già biến sắc, nhìn theo con người đó, cực kỳ giận dữ, người trung niên vội giạt tay lão, lắc đầu quây quây, lão già nhìn y rồi nén nhịn.

Chờ cái bóng cao lớn của nhân vật bí hiểm kia khuất hẳn vào bóng đêm, lão già mới phì một cái, chửi: “Nó đã là cái gì, toàn một lũ súc sinh!”

Người đàn ông trung niên cười hùa theo: “Sư thúc đừng giận dữ, đừng chấp bọn chúng.”

Lão già cười nhạt: “Ta hơi đâu để ý đến chúng nó” nói xong lão ngoảnh đầu lại nhìn: “Này Tôn Đồ, ba năm người phải sống giữa lũ súc sinh này và học tiếng chim của chúng, chắc chịu nhiều vất vả khổ sở lắm?”

Gã đàn ông tên gọi Tôn Đồ cười nói: “Đệ tử chịu ơn sâu của sư môn, hiềm nỗi tư chất thấp kém, đau lòng vì không có cách nào báo đáp lòng yêu thương của Cốc chủ và các vị sư thúc, đây đúng là một cơ hội, đệ tử nhất định phải dốc hết sức chứ!”

Quý Lệ nghe thấy hai chữ ‘Cốc chủ’, tim bỗng lạnh toát.

Lão sư thúc tươi mặt tỏ vẻ khen ngợi, thò tay vỗ vai Tôn Đồ, bỗng cười gằn: “Cũng may Cốc chủ sáng suốt, biết ta xưa nay trầm tĩnh, nên mới phái ta đến gặp mặt những tên súc sinh này, nếu phải tay lão già Thượng Quan Sách, chắc mọi sự đã hồng bét ngay rồi!”

Tôn Đồ cười lấy lòng, nhưng mặt có nét khác lạ, miệng vâng vâng dạ dạ, dường như không dám xúc phạm đến lão Thượng Quan Sách ấy, ngay cả khi vâng mặt lão.

Quý Lệ không còn nghi ngờ gì nữa: Thượng Quan Sách là nhân vật cao cấp hạng nhất nhì trong Phần Hương cốc. Tuy xưa nay lão ta chưa từng hành tẩu giang hồ, nhưng đã vang danh từ lâu; nhất là trong trận chiến Thanh Vân mười năm trước, Quý Vương thi hành quỷ kế, phái Chu Ẩn giả dạng Thượng Quan Sách để ám toán các tăng nhân Thiên Âm tự, quả nhiên vừa ra tay là thành công, hầu như đẩy cả hai đại phái Thanh Vân và Thiên Âm vào chỗ chết. Lúc đó Quý Lệ còn là một đệ tử Thanh Vân với cái tên Trương Tiểu Phàm, cũng có mặt ở đó, nên có ấn tượng rất sâu sắc về cái tên này.

Nghe hai người này cứ một mực gọi nhân vật bí hiểm kia là ‘súc sinh’, hình như danh phận của y cũng rất thú vị, chỉ có điều một môn phái xưa nay vẫn lấy lòng chính nghĩa như Phần Hương cốc, lúc này lại lộ ra vẻ tà ma không thể hiểu nổi.

Quý Lệ chăm chú nhìn hai người trong đại điện, thâm nhếch mép cười mai mỉa.

Hai người bàn bạc thêm một lúc, rồi Tôn Đồ thổi tắt ngọn nến. Họ bước ra phía ngoài, xem chừng định rời khỏi đây. Quý Lệ cau mày, còn đang trầm ngâm, bỗng từ bên ngoài ngôi miếu cổ có tiếng rít gào rất quái gở!

Hai người bên trong miếu đều kinh ngạc, lão già và Tôn Đồ cùng dừng bước.

Âm thanh đó thảm thiết và phẫn nộ, cũng xen lẫn cả sự hoảng hốt, nghe như đã thú gầm thét chứ không phải là tiếng người kêu la. Quý Lệ định thần xác định, lập tức nghe ra âm thanh này giống như tiếng của nhân vật thần bí khoác áo choàng lúc nãy, gã cau mày. Cùng lúc, lão già cũng nhận ra, tái mặt, lão lập tức bằng mình lên bay ra ngoài miếu.

Nơi núi sâu rừng hoang mà lại có người phục kích!

Ánh trắng lạnh lẽo, vẻ ma quái càng tăng.

Bên ngoài miếu cổ, sau một ngọn đồi nơi xa...

Một luồng sáng tím bỗng lóe lên trong đêm, vút lên cao, rồi bổ nhào xuống.

Cách đó mười dặm, Quý Lệ đã cảm nhận được luồng sát khí giá buốt. Gã nheo mắt, mau chóng nhận ra đó là thứ pháp bảo gì.

Hai người của Phân Hương cốc nhanh chóng bay đi, nhưng đạo hạnh lão già rõ ràng cao hơn Tôn Đồ nhiều, chỉ chốc lát đã bỏ xa y đến mấy trượng; tay lăm lăm một thanh tiên kiếm đỏ sẫm, bay rất nhanh về phía hào quang màu tím kia.

Nhưng chưa bay đến đằng sau ngọn đồi, lão đã nghe thấy một tiếng rống khủng khiếp pha lẫn nỗi tuyệt vọng, vang dội trong đêm mịt mù. Lão già tái mặt, chân càng guồng nhanh hơn, vút một tiếng đã bay tới nơi. Quý Lệ từ một hướng khác cũng im lìm bám theo, vòng đến đằng sau quả đồi.

Một mùi máu tanh tươi xộc mạnh vào mặt. Một tấm áo choàng bị xé làm hai mảnh từ trên không phiêu phát rơi xuống,

máu đỏ loang khắp nơi. Hình hài của nhân vật bí hiểm ấy đã lộ ra, mình người đầu cá, nhưng bị xẻ ngọt một nhát từ đỉnh đầu thành hai nửa, thi thể lặn trên mặt đất, còn hung thủ thì không thấy tăm hơi đâu nữa.

Lão già vừa kinh hãi vừa tức giận, hung thủ ra tay giết chết người đã ẩn thân mất tích, bản lĩnh thực ghê gớm! Tuy lão cũng chẳng ưa gì tên quái nhân này, nhưng Cốc chủ đang bàn tính việc lớn với các bộ tộc man rợ đó, lần này lão để người ta bị sát hại ngay trước mũi mình, lỡ bên đó dò biết được, chắc lão sẽ khó ăn khó nói.

Tôn Đồ cũng đã đuổi đến nơi, thấy cảnh đổ máu bày ra trước mặt, cứ trở mắt nhìn.

Lão già mặt sa sầm mặt, bỗng tung mình bay cao, màu đỏ sẫm đổ dưới chân, bỗng lên giữa lưng chừng trời. Lão phóng mắt nhìn quanh, bốn bề tối đen như mực, rừng cây mênh mang, không thấy bóng dáng hung thủ đâu cả.

Bỗng nhiên lão hét lớn: “Vị cao nhân nào có mặt ở đây, xin bước ra để hội kiến, Lữ Thuận của Phần Hương cốc có lời mời!”

Âm thanh lan đi xa, một lúc sau âm âm vọng lại trong rừng trong núi, nơi nào cũng ‘Lữ Thuận có lời mời... Lữ Thuận có lời mời...’

Ngoài những tiếng ấy ra, không còn một động tĩnh gì khác.

Hai mắt Lữ Thuận như muốn toé lửa, lão đáp xuống đất bảo Tôn Đồ: “Người thu dọn thi thể tộc trưởng đem về cốc, hung thủ mới ra tay chưa lâu, nhất định còn ở gần đây, ta dù có phải xới đất lên, cũng phải tìm bằng được kẻ đó.”

Tôn Đồ vội gật đầu: “Sư thúc cẩn thận.”

Dứt lời, Lữ Thuận đã tung mình lên cao, chìm vào trong dải rừng. Tôn Đồ quay lại, nhìn cái xác đã biến thành hai mảnh ở dưới đất, luồng máu tanh xộc lên mũi, y cố nén cảm giác ghê rợn, phì một cái.

Quỷ Lệ từ từ lui ra, trầm ngâm một lát, gã quan sát kỹ địa

hình xung quanh, ánh mắt dừng lại ở toà miếu cổ mình vừa bước ra, liền lặng lẽ băng về nơi đó.

Đêm lạnh, mây đen che kín mặt trăng.

Tuy mới chỉ một lát, mà không khí trong miếu dường như âm u hơn nhiều, chỉ có vầng trăng thỉnh thoảng lộ ra khỏi đám mây mới chiếu sáng nơi này thêm một chút, nhưng rất nhanh lại rút vào trong mây đen.

Quý Lệ bước ra, đứng ở khoảng trống trước đại điện, nhìn chằm chằm vào trong.

Gió lạnh ùa tới, cánh cửa sổ xộc xệch kêu cọt két, khẽ vang trong đêm.

“Công tử quả là lợi hại, tôi lòn được Lữ Thuận, nhưng không thoát được cặp mắt của công tử!”

Từ bóng tối trong đại điện bỗng có giọng nói âm âm khẽ đưa ra.

Chương 34 MA TRẦN

Núi Hồ Kỳ.

Tổng đàn Quỷ Vương tông.

Tổng đàn của Quỷ Vương tông ẩn mình trong một nham động dưới núi hoang vu. Ở một nơi tĩnh mịch âm u trên con đường ngẫm quanh co, dài hun hút không một bóng người, chỉ có những ngọn đèn bằng đồng gắn cách nhau chừng vài trượng trên vách đá hai bên đường, chiếu sáng những khoảng nho nhỏ...

U Cơ mặt che sa đen, vật vờ một mình tiến lên phía trước, từ xa trông cứ như một u hồn.

Nơi này là cấm địa của Quỷ Vương tông, là nơi bí hiểm nhất trong Quỷ Vương tông, cũng như Hàn Băng động của Bích Dao, xưa nay nghiêm cấm đệ tử bình thường lai vãng. U Cơ, chính là Chu Tước,¹ một trong bốn đại thánh sứ, một thành viên nòng cốt của Quỷ Vương tông, vì vậy mới được tự do ra vào những nơi này.

Bà ta nhìn con đường ngẫm âm u trải dài dường như vĩnh viễn không có điểm kết thúc, bước chân bỗng chậm lại, tựa hồ có phần lưỡng lự, nhưng rồi vẫn bước đi.

Trong bóng tối trước mặt có âm thanh gào thét quái dị vắng lại, nghe như dã thú gầm gừ.

Đi thêm một đoạn đường dài nữa, ánh đèn hai bên thấy

1. Tên vị thần coi sóc phương nam (theo quan niệm của Đạo giáo)

càng leo lét, cuối cùng, sau một khúc rẽ, U Cơ đi đến tận cùng của con đường, tới trước một cửa đá, trên khắc ba chữ:

‘Khốn Long khuyết.’¹

U Cơ nhìn chăm chăm ba chữ ấy một lúc lâu. Xung quanh vắng vẻ yên tĩnh, chỉ có tiếng gào thét quái dị ban nãy là thì thoảng lại vang lên, mỗi lúc một rõ hơn, không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Tám sa đen trên mặt bà ta lay động, tựa như lắc đầu, bà ta khẽ thở dài, rồi bước vào cửa đá.

Bước qua cửa, thấy rộng rãi bao la, thì ra bên trong là một hang động khổng lồ, hai bên vách có những mỏm đá lạ lùng, đủ hình đủ kiểu. Sau cửa đá nơi U Cơ đứng có một con đường đá bắc ngang không trung, ngoằn ngoèo dẫn lên phía trước, hướng vào khu trung tâm của hang đá. Lúc này, bà ta đang đứng giữa lưng chừng hang đá khổng lồ này.

U Cơ hiển nhiên không phải mới đến đây lần đầu, trước cảnh tượng này cũng không tỏ vẻ gì kinh ngạc, chỉ trầm mặc một lúc rồi tiến lên theo con đường đá nhỏ hẹp. Nửa trên của hang đá tối om, nhưng bên dưới con đường này lại có ánh sáng do đồ nhấp nháy, hắt ngược lên, tạo cho phần trên của hang đá một vẻ hơi dữ dằn.

Mùi máu tanh trong không khí càng thêm nồng nặc.

Con đường đá treo lơ lửng trong cái hang khổng lồ này chẳng biết là do thiên nhiên hay do bàn tay con người tạo ra. Nó bắc ngang qua khoảng không, nhìn từ xa, thấy bên dưới không hề có trụ đỡ, thật kỳ lạ.

Bóng đen đen của U Cơ đi trên con đường đá, không hề vang tiếng bước chân, quả là có phần u ám rờn rợn. Đi được một lúc, bà ta nhìn thấy có bóng người phía trước.

Quý Vương.

Cuối của con đường là một cái bệ cỡ bảy thước, Quý Vương

1. Nơi giam rông

đang đứng trên đó, tay chấp sau lưng; từ sau nhìn lại, dáng ông ta vững vàng đường bệ, trông như đã hoà làm một với hang đá khổng lồ.

U Cơ bước đến sau lưng Quý Vương, khẽ gọi: “Tông chủ.”

Quý Vương ngoái lại, gật đầu mỉm cười: “Bà đến đây à?”

Tấm sa đen che mặt bỗng bất động, hình như kinh ngạc. Con đường đá dẫn đến cái bệ này coi như đã tới đầu mút, phía trước là một khoảng không, cùng với nó, quãng đỏ bên dưới hang đá cũng có vẻ sáng hơn. Khi Quý Vương ngoái đầu, ánh sáng hắt lên làm nhòa gương mặt, mắt ông ta cũng thấp thoáng màu đỏ nhạt.

Quý Vương không chú ý đến những điều đó, chỉ nói: “Bà lại đây.”

U Cơ bước đến, đứng trên bệ đá, trước mắt lập tức sáng bừng lên, không bị con đường mòn che khuất tầm nhìn nữa, có thể trông thấy toàn bộ cảnh vật bên dưới.

Phần dưới hang đá là một ao máu khổng lồ, máu đỏ đỏ đầy đáy hang rộng, không biết Quý Vương tông lấy đâu ra nhiều máu tươi như thế. Mùi tanh nồng trong không khí hẳn là từ dưới đó bốc lên.

Có hai con thú khổng lồ đang ngâm mình trong ao máu, một con chính là Hoàng Diệu ở Tử Trạch, một con là kỳ thú Quý Ngưu ở Lưu Ba sơn. Phần lớn thân mình chúng đều ngập trong máu, trên đầu chúng có một quang sáng màu đỏ sẫm phủ chụp lấy cả thân mình. Quang sáng đó toả ra từ Phục Long đỉnh, cái đỉnh này được treo lơ lửng trên không bằng một sức mạnh vô hình nào đó.

Vị trí của Phục Long đỉnh cách chỗ Quý Vương và U Cơ đứng khá xa, nhưng U Cơ vẫn có thể trông thấy một bóng người đang làm phép ở phía ấy, hiềm nỗi bị ánh đỏ che đi nên cái bóng ấy mờ nhạt không rõ. Mặc dù vậy, bà ta cũng biết đó là Quý tiên sinh, nhân vật bí hiểm nhất trong Quý Vương tông.

U Cơ là một trong bốn đại thánh sứ của Quý Vương tông đời

trước, mọi việc lớn nhỏ trong Quỷ Vương tông, bà ta đều rõ như lòng bàn tay, nhưng riêng Quỷ tiên sinh là ngoại lệ. Nguyên nhân rất đơn giản: người này vốn dĩ không thuộc Quỷ Vương tông. Sau khi đương kim Quỷ Vương lên nắm quyền, bên cạnh ông ta mới đột nhiên xuất hiện nhân vật bí ẩn đó. Quỷ Vương rất kính trọng Quỷ tiên sinh, trong những lần hiếm hoi Quỷ tiên sinh ra tay, những đạo pháp ma quái và kỳ lạ của ông ta đều khiến cho hạng cao thủ như Thanh Long, U Cơ cũng phải ngạc nhiên.

U Cơ luôn luôn rất cảnh giác với con người này, nguyên nhân quan trọng nhất là trước sự thôi thúc mạnh mẽ của ông ta, mười năm trước, Quỷ Vương bắt đầu khởi động 'Tứ Linh huyết trận'.

Pháp bảo trấn môn truyền đời của Quỷ Vương tông là 'Phục Long đỉnh' có lai lịch rất huyền bí, trong đó chứa đựng những linh lực vô tận, không chính không tà, hết sức quái lạ. Trên thân Phục Long đỉnh, ngoài những hoa văn cổ kính, còn khắc rất nhiều con chữ huyền bí, sự tổ các đời Quỷ Vương tông đều không có cách nào tìm hiểu rõ được. Nhưng đến đời Quỷ Vương hiện nay thì khác, Quỷ Vương chí khí ngất trời, là bậc kỳ tài, bên mình ông ta lại đột nhiên xuất hiện một Quỷ tiên sinh chuyên tâm nghiên cứu những văn tự bí hiểm ấy, hai người hợp lực, cuối cùng cũng giải mã được những dòng chữ khó hiểu kia.

Nguyên những văn tự khắc trên thân Phục Long đỉnh ghi chép về một pháp trận quái lạ tên là 'Tứ Linh huyết trận', phải dùng linh lực của bốn con thú kỳ dị thời thượng cổ hồng hoang để dẫn động sức mạnh thần diệu bên trong Phục Long đỉnh, tạo thành một pháp trận tuyệt thế uy lực vô song. Theo những điều viết trên đó, một khi Tứ Linh huyết trận thành hình, sức mạnh của nó đủ làm ngã nghiêng trời đất.

Quỷ Vương là một bậc kiêu hùng, tài ba lỗi lạc, tất nhiên không thể không nhận ra sức mạnh lớn lao này. Mười năm trước trong trận chiến Thanh Vân, dưới uy lực vô địch, trấn áp

thiên hạ không ai chống đỡ nổi của Tru Tiên kiếm trận, Quỷ Vương đã cân nhắc kỹ: chỉ Tứ Linh huyết trận mới có khả năng thắng nổi Tru Tiên kiếm trận.

Từ đó về sau, tất cả mọi hành động trong Quỷ Vương tông đều xoay quanh Tứ Linh huyết trận.

U Cơ không nhìn cái bóng mờ mờ của Quỷ tiên sinh nữa, mà nhìn xuống hai con linh thú trong ao máu. Tuy bị máu vây hãm, nhưng Hoàng Diệu không biết đã sống bao nhiêu năm ấy rõ ràng không cam chịu, thi thoảng nó kêu lên những tiếng chói tai, đôi cánh chớp động, khiến máu xung quanh nổi lên những lớp sóng lớn.

Nhưng máu trong ao tựa hồ có khả năng kiềm chế lạ thường với con chim, linh lực và sức mạnh của Hoàng Diệu rõ ràng kém xa ngày trước; hơn nữa trên đầu, còn có quang sáng đỏ sẫm toả ra từ Phục Long đỉnh phủ chụp lấy nó, hễ Hoàng Diệu có cử động gì khác lạ, quang sáng đỏ sẫm ấy lập tức rực lên. Hoàng Diệu bị nó chụp lấy hết như bị cả quả núi đè, thân hình vừa rướn lên đã bị một luồng đại lực nặng trĩu không thể kháng cự ép mạnh xuống.

Sau mấy lượt như thế, động tác của Hoàng Diệu dần chậm lại, tuy vẫn phản kháng, nhưng đã yếu ớt hẳn. Ở bên kia ao, kỳ thú Quỷ Ngưu một chân thân hình to lớn đang ngáp mình trong máu, không động đậy, chỉ thi thoảng đưa mắt nhìn sang Hoàng Diệu. Có lẽ bị giam hãm ở nơi này đã lâu, nó đã từ bỏ ý định chống đối rồi.

Nhìn hai con thú hiếm có trên đời rơi vào kết cục như thế, U Cơ không nén được khe cau mày dưới tấm mạng che, lòng bỗng nảy sinh phản cảm khó tả.

Quỷ Vương đứng bên cạnh cảm thấy lạ, nhìn bà ta hỏi: “Bà đang nghĩ gì vậy?”

U Cơ giật mình, rồi trấn tĩnh, lặng lẽ đáp: “Không có gì, thưa Tông chủ.”

Quỷ Vương quan sát bà ta, rồi ánh mắt lại rời xuống ao

máu, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Hiện nay đã hoàn thành một nửa Tứ Linh huyết trận rồi, chỉ cần tìm thêm hai linh thú nữa làm vật dẫn, thì ngày xưng hùng thiên hạ của Quỷ Vương tông chúng ta sẽ không còn xa nữa.”

U Cơ nói sau một lúc im lặng: “Vâng.”

Quỷ Vương chấp tay sau lưng, ánh mắt vẫn không rời khỏi hai con vật trong ao, đột nhiên nói sang chuyện khác: “Bà đến Tử Trạch trước ta, ta có dặn phải kín đáo theo dõi Quỷ Lệ, bà có gì để báo với ta không?”

Tám mạng lay động, một lát sau U Cơ nói: “Ở Tử Trạch, y điều động thuộc hạ ứng phó với Vạn Độc môn, Hợp Hoan phái và chính đạo. Trong tình hình phức tạp lạ thường, nguy hiểm trùng trùng, y vẫn biết cân nhắc tiến thoái, cuối cùng còn liên thủ với hai phái kia diệt được Trường Sinh đường, quả thực có cái tài của một đại tướng. Và...”

U Cơ nói đến đây bỗng ngừng lại, Quỷ Vương hơi bất ngờ bèn hỏi: “Sao thế?”

U Cơ ngần ngừ chốc lát: “Ở đầm trong, y bất ngờ ra tay khiến Tần Vô Viêm của Vạn Độc Môn thọ thương, lòng dạ y cứng rắn tàn độc, không thể xem thường.” Đang nói, U Cơ bỗng cảm thấy thẳng thốt, con người mình đang đánh giá đây là Trương Tiểu Phàm ngày xưa thật ư?

Người mà Bích Dao chân tình yêu thương, đúng là y hay sao?

Quỷ Vương lại tỏ ra hài lòng, gật đầu: “Thằng bé này tính tình cứng cỏi cương nghị, thật đúng là nhân tài không dễ mà có được. Mấy năm nay y tu luyện công pháp của Thánh giáo chúng ta, lại có tà khí thiên hạ vô song luôn kè kè bên mình, tính tình bạo ngược quái ác hiếu sát hơn, kể cũng là chuyện bình thường.”

U Cơ ngược lên nhìn Quỷ Vương, thấy khoé môi ông ta thoáng một nụ cười, nhưng nổi trên khuôn mặt không giận mà vẫn có uy áy, lại là một nét lạnh lùng.

“Có điều...” Quý Vương hỏi “Ta nghe nói trong Tử Trạch, khi Quý Lệ gặp bốn người chính đạo, nhất là một đệ tử Thanh Vân tên gọi Lục Tuyết Kỳ, biểu hiện của y có phần khác thường, đúng không?”

U Cơ rùng mình, nhìn khuôn mặt Quý Vương lạnh lùng, không biết ông ta đang nghĩ gì, lòng bà ta rối bời. U Cơ và Thanh Long ngấm tiến vào Tử Trạch, giữa Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ có điều gì đó không rõ ràng, U Cơ hầu như đều trông thấy hết. Nhưng lúc này ngấm lại, bà ta thấy lòng nhói đau một cách khó hiểu.

Giống như một mũi kim châm vào trái tim.

“Sao thế?” Quý Vương quay lại nhìn U Cơ.

U Cơ từ từ cúi đầu, vì có tám mạng che nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của bà ta. Một lát sau, giọng U Cơ bỗng khàn đi, nhưng vẫn rất rành rẽ và lãnh đạm, trả lời Quý Vương: “Vâng, giữa y và Lục Tuyết Kỳ quả là có chút gì đó mờ ám; chính mắt tôi trông thấy bên ngoài Thiên Đế bảo khố, lúc đối mặt với Hắc Thuỷ huyền xà, y đã liều chết cứu mạng cô gái ấy!”

Quý Vương không nói gì nữa, chỉ trong khoảnh khắc, mùi máu tanh xung quanh nồng nặc lên gấp bội. Người đàn ông vẫn chấp tay sau lưng, chẳng hiểu có phải do ánh sáng rực rỡ dưới hang đá hay không, mà màu đỏ trong mắt ông ta bỗng rực lên.

U Cơ thông thả chào Quý Vương, rồi đi về phía sau, chậm rãi bước ra khỏi cái hang đá khiến người ta ghen thổ đỏ.

Bà ta vừa đi đến cửa đá, bỗng ngậy người. Thanh Long im lìm đứng ngoài cửa đá, lặng lẽ nhìn bà ta.

U Cơ bắt gặp ánh mắt y, hai người cứ nhìn nhau như thế rất lâu, mà không nói gì hết.

Hồi lâu, Thanh Long chậm chậm tiến lên, đi sát qua mình bà ta, bước vào sâu trong hang, bỏ U Cơ lại một mình, đứng sững trong đường ngầm.

Từ đầu đến cuối, y không nói với U Cơ một lời nào.

Trăng mờ Nam Cương lẻ loi treo bên trời tây.

Ở ngôi miếu cổ trong núi sâu, còn trùng nỉ non, cảnh vật thê lương u ám.

“U...”

Một tiếng hú. Ánh sáng nháy lên. Lữ Thuận ngự kiếm bay tới, đáp xuống trong sân miếu, đôi mắt lấp lánh tinh quang, quan sát từng li từng tí toàn bộ ngôi miếu cổ.

Lão vừa ngự kiếm đi sục sạo một lượt trong vòng mười dặm quanh đây, không thu được kết quả gì, cũng không nhìn thấy bóng người nào hết. Lão ngẫm nghĩ, bỗng giật mình nhớ ra rằng mình đã sơ suất bỏ qua toà miếu cổ này.

Gió đêm lành lạnh, cửa lớn dẫn thẳng vào đại điện đã biến mất, mặc dù mới lúc trước, lão còn ở bên trong nói chuyện với người ta. Lúc này, đại điện bỗng trở nên âm u, trong bóng tối như có cái gì đó đang rình mò lão.

Bàn tay Lữ Thuận bỗng nhom nhóp mồ hôi.

Quái vật mình người đầu cá vừa chết, là tộc trưởng của tộc Ngự Nhân ở vùng hoang dã phương nam, bị người ta giết đúng hôm tới gặp lão, quả thực bản thân lão cũng không tránh khỏi liên quan. Lữ Thuận biết rõ các dị tộc ở Nam Cương và môn phái mình ngấm ngấm có quan hệ rất bí hiểm, và càng biết rõ sự đáng sợ và tàn nhẫn của những bộ tộc hoang dã ấy, nếu lần này không có lời giải thích cho họ, chắc lão sẽ phải nếm đủ mùi cay đắng.

Theo những hiểu biết của Lữ Thuận về các dị tộc Nam Cương, sức chiến đấu của bọn người cá không phải tầm thường, tuy không sánh được với những người tu hành cao thâm như lão, nhưng để giết chết họ chỉ trong một chiêu, thì trình độ đạo pháp của tên sát nhân chắc không kém gì lão.

Lữ Thuận hít một hơi thật sâu, rồi cất cao giọng gọi: “Vị cao nhân nào vậy, mời ra đây nói chuyện.”

“Nói chuyện... nói chuyện...”

Gió đêm mang theo đoạn cuối câu nói của Lữ Thuận, âm vang trong ngôi miếu cổ, nhưng đại điện vẫn tịch mịch như thế, không có bất kỳ một âm thanh nào.

Nét mặt Lữ Thuận càng sa sầm, lão nghiêng rằng, thanh tiên kiếm trên tay rực sáng, người và kiếm nhập làm một phóng vào đại điện, trong khoảnh khắc đại điện sáng rực lên. Nhưng khi bóng Lữ Thuận vừa khuất vào, thì từ một mé bên tường xiên vách đổ của đại điện, có hai bóng đen thần tốc băng ra ngoài, chìm ngay vào màn đêm, không một tiếng động.

Lữ Thuận tìm kiếm sục sạo trong đại điện hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn thất vọng bước trở ra, hiển nhiên là không thu được kết quả gì. Lão đứng trên bậc cấp, mặt thoát sáng thoát tối, một lát sau, lão giậm chân than thở: “Thôi vậy, đành vậy!”

Nói xong lão lắc đầu mãi, rồi ngự kiếm lao lên, bay về hướng nam, chốc lát sau đã biến mất.

Ngôi miếu cổ trở lại yên tĩnh, tiếng côn trùng vừa rồi im bặt vì Lữ Thuận khua động, bây giờ lại vang lên, trắng lạnh gió đưa, cảnh vật hắt hiu.

Lữ Thuận biến mất, ngôi miếu như cũng mất đi sức sống, vẫn không có động tĩnh gì. Thêm một lúc nữa, đột nhiên giữa trời có tiếng rít lạnh lạnh, ánh kiếm đỏ sau những lớp mây lao vù xuống, nhanh như chớp đáp xuống sân miếu, khê rung rung, bóng Lữ Thuận lại hiện ra.

Lần này Lữ Thuận thi hành kế ‘không thành’¹, giả vờ như đã đi rất xa, rồi bất ngờ ngoặt lại, nấu mình trong mây đen trên trời cao. Đáng tiếc là ngôi miếu cổ vẫn lặng lẽ không một bóng người. Lữ Thuận tỏ vẻ chán nản thật sự, lão thở dài, đắn đo một lúc mới ngự kiếm lên lần nữa, bay về phương nam, hồi lâu không thấy tăm dạng đâu, xem chừng lần này là đi thật.

1. Nghĩa là “bỏ trống thành”

Ngôi miếu một lần nữa trở lại yên tĩnh, nhưng chỉ chốc lát sau, có hai bóng đen rung rinh, rồi hai thân hình từ từ hiện ra.

Một người chậm rãi bước vào giữa sân miếu, ánh trăng như nước lạnh lẽo rải xuống, kéo cái bóng của gã đồ dài trên nền đá xanh nứt nẻ.

Đó là Quỷ Lệ.

Gã ngẩng đầu ngắm trăng.

Ánh trăng lạnh lạnh soi xuống mặt gã.

Trông gã có phần thê lương.

Con khỉ trên vai lúc này cũng y như chủ nhân, lẳng lẳng ngẩng đầu nhìn trăng.

“Thế nào? Công tử thích ánh trăng phương nam này à?” Cái bóng yếu điệu vẫn ẩn mình trong bóng tối sau lưng chợt cất giọng nói êm ái, vang tới tai gã.

Quỷ Lệ không nhìn trăng nữa, nhưng không ngoái đầu, cũng không trả lời câu hỏi của người kia mà hỏi lại: “Tại sao cô giết tên người cá đó?”

Người con gái vẫn đứng khuất trong bóng tối khẽ cười: “Bọn người cá không những hại thuộc hạ của công tử mà còn giết thuộc hạ của tôi; tôi làm thế cũng chỉ muốn giúp công tử hả giận đó thôi.”

Sắc mặt Quỷ Lệ không thay đổi, rõ ràng là không tin những lời ấy một chút nào, gã hỏi: “Ta nghe nói ‘Tử Mang Nhận’ là thần binh trên chín tầng trời, hôm nay được thấy cô sử dụng, quả nhiên có sức mạnh đến quỷ thần cũng khó lường.”

Người con gái khúc khích cười, giọng ngọt ngào vui tai, như điểm thêm chút sắc màu cho cái đêm thê lương nơi đây, khiến nó sinh động hẳn lên.

Tiếng bước chân thong thả. Người con gái từ bóng đêm chậm rãi bước ra.

Đó là ‘Diệu công tử’ Kim Bình Nhi của Hợp Hoan phái. Dưới ánh trăng, cô ta vẫn mặc bộ áo màu hoàng yến, tà áo mềm mại phất phơ trong gió đêm, lại thêm mấy sợi tóc mảnh

xoà xuống bên mai, tuy hơi rối, nhưng hình như càng thẳng thêm nét khêu gợi.

Miếu cổ nơi núi sâu, mỹ nhân trong đêm lạnh!

Đôi mắt ướt át lúng liếng, khuôn mặt tựa bức tranh đầy xuân sắc, xinh đẹp vô cùng, trời đêm bỗng như có phần ấm áp.

Quý Lệ quay lại, ánh mắt dừng trên gương mặt cô ta.

Kim Bình Nhi vẫn chum chim, nhỏ nhẹ nói: “Dị bảo của công tử là kỳ trân tuyệt thế do ‘Phệ Huyết châu’ và ‘Nhiếp Hồn’ hợp thành. Tử Mang Nhận nhỏ nhoi của tôi, làm sao dám bì với Phệ Hồn của công tử?”

Một tia sáng đỏ loé lên trong mắt Quý Lệ, nhưng khuôn mặt gã vẫn trơ trơ: “Cô nương lần này xuống phương nam, có phải cũng vì chuyện truy tìm và tra xét chủng tộc người cá?”

Kim Bình Nhi khẽ gạt đầu, làn thu ba đóng đưa: “Nhưng không ngờ việc này lại có liên quan đến Phần Hương cốc.”

Quý Lệ nhìn cô ta, không nói gì nhưng sự cảnh giác với người con gái này mỗi lúc càng tăng; vừa rồi cô ta giết chết tộc trưởng tộc Ngư Nhân, đạo hạnh cao thâm này dường như hơn hẳn hôm ở Tử Trạch khi cô ta, gã và Tần Vô Viêm bao vây tấn công Ngọc Dương Tử của Trường Sinh đường. Chắc hôm đó cô ta chưa dốc toàn lực.

Nhưng đạo hạnh cao thâm ra sao chỉ là thứ yếu, bởi hôm ấy chính gã cũng chưa muốn bộc lộ hết công lực. Nhưng Kim Bình Nhi giết tên người cá, rõ ràng là có ý vu oan giá hoạ cho Phần Hương cốc, gây chia rẽ mối quan hệ ngấm ngấm giữa Phần Hương cốc và các chủng tộc ở mạn hoang.

Tâm cơ thâm hiểm, thủ đoạn tàn nhẫn của ả này thực ghê gớm.

Kim Bình Nhi nhìn xoáy vào mặt Quý Lệ, mỉm cười nói: “Công tử lần này xuống phương nam, chắc cũng định tra xét bọn người cá. Chẳng hay công tử đã phát hiện ra điều gì chưa?”

Quý Lệ nhạt nhẽo: “Chưa.”

Kim Bình Nhi nghe câu trả lời lãnh đạm, nhưng không giận mà còn cười êm ái: “Lần này chúng ta đều đã biết Phần Hương

cốc hình như thậm thụt đi lại với những chủng tộc quái dị đó, công tử định thế nào?”

Mắt Quỷ Lệ lấp loé: “Theo cô nương thì sao?”

Kim Bình Nhi tủm tỉm: “Tôi hỏi công tử trước kia mà!”

Quỷ Lệ nghe giọng vặn hỏi ồm ồm ở ấy, khề cau mày, gã thẩm suy tính rất nhanh: Phần Hương cốc câu kết với dị tộc Nam Cương thực là một việc lớn khiến người ta sồn tóc gáy. Nếu tin này lan truyền ra thiên hạ, chắc những nhân vật chính đạo khác sẽ kinh ngạc sợ hãi. Tình thế đã như vậy, cách tốt nhất là dò thám Phần Hương cốc bí ẩn kia. Chắc hẳn chuyện này có nhiều ẩn tình, các dị tộc man rợ phương nam vốn rất bí hiểm đã đành, ngay riêng thực lực của Phần Hương cốc đã là không thể xem thường. Lý Tuân, Yên Hồng trước đây, và cả lão già Lữ Thuận vừa gặp, đạo hạnh đều rất cao.

Kim Bình Nhi chậm rãi bước đến trước mặt Quỷ Lệ, ngược nhìn gã, mỉm cười: “Công tử đang định đi điều tra Phần Hương cốc phải không?”

Mắt Quỷ Lệ loé sáng: “Sao? Cô cũng có ý đó à?”

Kim Bình Nhi tủm tỉm, vẻ kiêu diễm hút hồn rùng rục phô bày khiến Quỷ Lệ cũng hơi xao xuyến, bất giác rung mình.

Kim Bình Nhi nhẹ nhàng nói: “Tôi tất nhiên là muốn đi theo công tử. Nhưng có việc này, mong công tử nhận lời mới được.”

Quỷ Lệ chăm chú: “Gì vậy?”

Kim Bình Nhi mỉm cười: “Tôi chỉ mong công tử đừng bất ngờ xuất thủ giết tôi, như đã đối phó với Tần Vô Viêm.”

Chương 35

ĐỘT NHẬP

Đỉnh núi Nam Cương hoàn toàn khác với những dãy núi ở dải đất Trung Nguyên, kém duyên dáng u tĩnh nhưng lại nguy nga hiểm trở hơn.

Dưới màn đêm, những dãy núi nhấp nhô trải dài vươn lên sừng sững, đan xen ngang dọc, nhìn từ xa có vẻ lạnh lẽo điêu tàn.

Quý Lệ chấp tay sau lưng, phóng mắt trông ra xa. Qua hai ngọn núi thấp, sau một dải đồng hoang tương đối bằng phẳng, trên mặt đất bỗng mọc lên bốn ngọn núi cao sừng sững, nối vòng lấy nhau, tạo thành một sơn cốc. Đằng sau bốn đỉnh núi cao này, dưới trời đêm mù mịt, có vô số mỏm đen đen, chính là Thập Vạn đại sơn trải dài vô cùng vô tận nơi biên thủy Nam Cương.

Đằng trước bốn ngọn núi này chính là Phần Hương cốc danh động thiên hạ.

Đêm mù mịt, vàng trắng yên ả treo trên trời cao, chân trời lơ mờ còn có mấy vì sao le lói. Dưới ánh sáng lạnh lẽo ấy, trong sơn cốc nơi xa hình như thấp thoáng sương mù lững lờ trôi nổi, trông như sa mông, cảnh đẹp sâu lắng còn pha lẫn chút thần bí.

Quý Lệ cau mày, không nhìn nữa.

Đã sang ngày thứ ba, kể từ cái đêm gã và Kim Bình Nhi phát hiện ra Phần Hương cốc dăm ngăm mọc nổi với những dị tộc man hoang trong dãy Thập Vạn đại sơn, bèn quyết định âm thầm điều tra Phần Hương cốc. Ở vùng biên thủy phía nam này, ba chữ 'Phần Hương cốc' chẳng khác nào sấm động bên tai,

hai người dễ dàng tìm ra địa bàn của nó. Nhưng lúc thật sự muốn đột nhập, thì hóa ra lại khó vô cùng.

Phân Hương cốc đóng trên một vùng đất rất rộng, về lý mà nói thì không khó tìm đường vào. Sự thực cũng đúng như vậy, với đạo hạnh của Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi, họ dễ dàng tránh được những đệ tử bình thường làm nhiệm vụ canh giới bên ngoài suốt đêm suốt ngày, nhưng không hiểu sao mỗi lần tiến vào nơi tương đối sâu của Phân Hương cốc, dù hai người có náu mình thế nào, thì gần đó nhất định cũng đột ngột vang lên tiếng chuông lạnh lốt khó hiểu, lập tức đánh động cho bao nhiêu người của Phân Hương cốc chạy ra tìm kiếm sục sạo, trong số đó có khá nhiều cao thủ.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi cảnh giác nhảy bén, mấy lần ấy đều lập tức rút lui. Nhưng dẫu họ cẩn thận đến đâu, thì vẫn không sao tránh được những tiếng chuông kỳ lạ đó; những ngày sau đó không có cách nào vào sâu hơn. Phân Hương cốc hình như cũng cảnh giác, đã bố trí thêm người đi tuần ngày đêm.

Quỷ Lệ vắt óc hồi lâu, vẫn không nghĩ ra tại sao Phân Hương cốc lại biết được động tĩnh của họ, xem ra trong môn phái được xếp vào ba đại phái thiên hạ này quả đúng là nơi ngọa hổ tàng long.

Đúng lúc đó, Tiểu Hôi từ nãy tới giờ vẫn im lặng phục trên vai gã bỗng nhúc nhích, đồng thời từ phía sau vọng tới một tiếng kêu khê:

“Ái!”

Quỷ Lệ xoay mình lại, thấy nơi khoảng trống trong rừng có một đồng lửa bập bùng, Kim Bình Nhi ngồi ở đó, tay cầm cành cây xuyên qua một con thỏ rừng đã được làm sạch, đang nước trên ngọn lửa. Cô ta nhúu đôi mày thanh tú, nhìn xiên thớt với vẻ chán nản.

Quỷ Lệ bước lại.

Suốt ba ngày nay gã và Kim Bình Nhi đã năm lần bảy lượt

đột nhập Phần Hương cốc, đều thất bại, bình thường quan hệ giữa họ cũng rất khó diễn tả, ngoài mặt thì yên lành, nhưng bên trong đều ngấm ngấm đề phòng lẫn nhau, đều biết đối phương lòng dạ thâm hiểm, tàn độc vô tình, chẳng rõ có bất ngờ ra tay giết hại mình không.

Quý Lệ bước đến gần đồng lửa, Tiểu Hôi trên vai bật kêu 'chi', tuột ngay xuống đất. Quý Lệ nhìn Kim Bình Nhi, bất giác sống người, thấy cô ta loay hoay nhìn con thỏ rừng xiên trên cành khô, một cái đuôi thỏ đã bị thui cháy đen.

Hai người đảo đi đảo lại bên ngoài Phần Hương cốc đã mấy ngày. Quanh nơi sơn dã này tất nhiên không có làng xóm quán xá nào, mấy ngày liên ăn lương khô, Quý Lệ thì không sao, nhưng Kim Bình Nhi thì gần như không chịu được. Tối nay vừa may trông thấy một con thỏ rừng chạy qua, cô ta bèn bắt lấy, rồi nhóm lửa lên để đổi món. Họ ở đây, cách Phần Hương cốc cũng khá xa, chẳng sợ bị người ta phát hiện.

Kim Bình Nhi đạo hạnh tuy cao, nhưng hoàn toàn không có kinh nghiệm nấu ăn dã ngoại, lóng ngóng xoay sở, đã vài lần làm cháy đồ ăn. Quý Lệ đến trước mặt, Tiểu Hôi ngồi xổm trên mặt đất, một người một khỉ bốn mắt nhìn vào cái đuôi thỏ đã bị cháy xém. Kim Bình Nhi mặt hơi đỏ, chậm rãi nhắc xiên thịt ra khỏi ngọn lửa.

Những âm thanh "Chi chi, chi chi..." kỳ quái bỗng vang lên. Tiểu Hôi ngoác miệng cười, nằm bò ra mặt đất, đuôi dựng đứng lên cao lắc la lắc lư, tay phải thì dấm liên tục xuống mặt đất, vẻ như không chịu đựng được nữa, rồi làm động tác rất kỳ quái.

Kim Bình Nhi và Quý Lệ cùng ngậy người, rồi nhanh chóng hiểu ra. Kim Bình Nhi sau phút kinh ngạc, mặt lộ sắc giận. Quý Lệ nghĩ con khỉ này đi theo mình, hiếm khi rời xa, không hiểu học được ở đâu cái lối giễu cợt người ta một cách khó hiểu như thế. Gã nhìn Kim Bình Nhi, đằng hắng, giơ chân trái đá văng con khỉ xám đang dấm tay liên hồi xuống đất.

Tiểu Hôi lần đi như cái hồ lô, nhưng âm thanh ‘chi chi chi chi’ vẫn từ xa vọng lại.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi nhìn nhau, không khí bỗng trở nên gượng gạo. Quý Lệ ngó xiên thịt trên tay Kim Bình Nhi rồi xé một hòn đá bên cạnh lại, ngồi xuống bảo: “Đưa cho ta nào!”

Kim Bình Nhi nghe vậy ngạc nhiên, thấy Quý Lệ bình thản, thò tay ra đón lấy cái xiên của mình; thoát tiên gã bóc những chỗ bị cháy đi, sau đó lại đặt lên đồng lửa, chậm rãi lật giở. Cách gã nướng tất nhiên khác xa Kim Bình Nhi, ngọn lửa bập bùng, cành cây xoay lần lần, lát sau, mùi thơm nhẹ nhàng dần lan toả.

Kim Bình Nhi ngược mắt nhìn Quý Lệ, thấy bên ánh lửa rực rỡ, khuôn mặt nhợt nhạt thường ngày của gã lúc này đỏ hồng, đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên hai đốm lửa nhỏ đang cháy.

Một người đàn ông đang chăm chú quay con thỏ cho mình...

Không khí dần dần lắng xuống, chẳng ai nói gì. Kim Bình Nhi thôi nhìn Quý Lệ, nhét mấy cành khô bên cạnh đẩy vào đồng lửa, ngọn lửa dần dần bén đến, liếm gọn những cành khô, thỉnh thoảng văng ra những tiếng nổ lách tách.

Gió lùa trên những ngọn cây đằng xa văng lại tiếng lá khua xào xạc.

Tiểu Hôi đã chạy trở về, tay còn cầm mấy quả dại chắc vừa mới bứt ở trong rừng. Nó đến bên đồng lửa, ngó quanh một lúc, rồi đặt móng xuống bên chân Quý Lệ, nhét quả vào mồm, há miệng nhai nhồm nhoàm, cái đuôi dài ve vẩy, rồi quấn vào chân Quý Lệ.

Thời gian cứ thế trôi qua trong im lặng, mùi thơm mỗi lúc càng ngào ngạt, con thỏ rừng trên ngọn lửa đã rịn ra những hạt mỡ, từ từ rỏ xuống, ánh mỡ cháy phát sáng khiến người ta phát thèm. Kim Bình Nhi cũng không nhịn được cứ nhìn chăm chăm.

Một lúc nữa, Quý Lệ quan sát kỹ con thỏ rồi rút cành cây về, một tay cầm, một tay lấn vào thắt lưng móc ra vài cái lọ nhỏ, rắc lên mình con thỏ mấy thứ bột gì đó.

Kim Bình Nhi ngây người: “Cái gì đấy?”

Quý Lệ cười, Kim Bình Nhi nhận thấy nụ cười có vẻ chua chát, gã hồ hững nói: “Gia vị, muối... Đã thành tật rồi, đi đâu ta cũng mang theo.” Nói xong, gã đưa xiên thịt cho Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi lưỡng lự, không chìa tay ra cầm.

Mắt Quý Lệ loé lên, gã cười cười, thò tay xé một miếng thịt nhỏ, bỏ vào mồm ăn.

Kim Bình Nhi đỏ mặt, khuôn mặt trước ánh lửa hiện lên nét kiêu diễm hóp hờn người, một lát sau cô ta chìa tay ra đón lấy cành cây, khẽ nói: “Đa tạ công tử.”

Quý Lệ làm thỉnh, quay sang cầm một quả đại của Tiểu Hôi, đưa lên miệng cắn một miếng, bắt đầu ăn.

“Ái chà!”

Đột nhiên, Kim Bình Nhi kêu khẽ, hình như có vẻ khổ sở. Quý Lệ và Tiểu Hôi cùng ngẩng đầu nhìn, thấy Kim Bình Nhi đang giơ bàn tay trắng muốt lên bụng miệng, đôi mày đẹp nhíu lại, có vẻ như bị đau. Bỗng nhận ra Quý Lệ và Tiểu Hôi đều đang nhìn mình, cô ta đỏ mặt, hồi lâu mới lúng búng nói: “Tôi bất cẩn, bị bỏng...”, giọng dần dần nhỏ đi.

Quý Lệ nghe vậy nhếch mép, nhưng nét mặt không thay đổi, Tiểu Hôi bên chân gã thì nhách miệng cười, quả đại đang cắn dở trên tay phải cũng đã rơi, nó toan giáng nắm tay xuống, xem chừng sắp lập lại động tác cổ quái kia.

Kim Bình Nhi nhìn nó chằm chằm, vừa thẹn vừa giận, nhưng cô ta chưa kịp phản ứng gì, con khỉ cũng chưa kịp đập tay xuống đất, Quý Lệ đã nhấc chân đá nó lăn đi lông lốc.

Một lát sau, gã nói: “Đồ súc sinh chẳng hiểu gì, mong cô đừng trách.”

Kim Bình Nhi nhìn gã, định thần rồi gật đầu cười, khẽ thổi con thổi quay, rồi xé một miếng thịt nhỏ bằng mấy ngón tay trắng như ngọc cắn, bỏ vào miệng nhai.

Vừa đưa vào miệng, Kim Bình Nhi lập tức hưng phấn, cảm thấy mùi thơm cứ như một sinh vật gì đó bò lan khắp cơ thể mình, miệng ứa nước bọt, ngon chưa từng thấy. Thịt thỏ quay, có lớp da bên ngoài giòn tan mà không cháy, mỏng mà xốp thơm, thịt bên trong mềm ngọt, lại thêm thứ gia vị gì gì đó nữa, vị thơm ngon như thấm vào tận ruột gan, đã nếm một miếng là không thể không ăn tiếp, hầu như mê mẩn, chẳng ngờ món mỹ vị này lại do người thanh niên ngồi kia làm ra.

Kim Bình Nhi đạo hạnh cao thâm, tâm trí kiên định, nhưng lúc này cũng rất phàm ăn, xé một miếng, rồi một miếng nữa... không bao lâu đã ăn hết một cái đùi thỏ, lúc đó mới thấy lưng lửng bụng. Cô ta dừng lại, rồi mỉm cười nhìn Quý Lệ, khen: "Công tử thật khéo tay, một con thỏ bình thường, mà cũng được công tử chế biến thành một món mỹ vị thế này!"

Tiểu Hôi lúc này đã quay trở lại, nằm phục bên mình chủ, đôi mắt linh hoạt đảo tới đảo lui, hết nhìn Quý Lệ lại nhìn sang Kim Bình Nhi.

Quý Lệ hững hờ: "Tài vật, đã khiến cô nương phải chê cười rồi!"

Kim Bình Nhi cười duyên dáng, khuôn mặt kiều mị làm xao xuyến lòng người, làn thu ba lóng lánh như nước, dịu dàng nói: "Cả đời tôi, chưa từng ăn thịt thỏ ngon như thế này!"

Quý Lệ cười, đang định nói gì, bỗng giật mình, mắt chợt nhoà đi.

Câu nói này, với giọng nói và nụ cười chúm chím kia, đột nhiên cùng tràn lên trong đầu gã. Đêm âm u, gió cầm cầm, lòng gã bỗng đau nhói, cuộn cuộn như biển động triều dâng.

Đã có thời, gã từng nghe thấy những lời như thế.

Một quãng thời gian đã bị bụi bặm phong kín nhiều năm, ngẫu nhiên cuộn lên trong tim.

Dòng suối nhỏ trong vạt, sóng nước lấp lánh, nụ cười chúm chím, gió thổi hiu hiu...

Không Tang sơn, sau vách đá, hai người vừa thoát ra khỏi nơi chết chóc, vây quanh đồng lửa, cũng nướng đồ ăn.

Người con gái tươi cười mặc áo màu thủy lục ấy bỗng nhấn chìm gã, chiếm cứ toàn bộ tâm hồn gã. Quỷ Lệ không sao kìm được, bỗng run lên.

Bích Dao...

“Ngon lắm, thứ ngon nhất mà tôi từng ăn trên đời chính là con thỏ quay của huynh.”

Câu nói năm ấy lặng lẽ vang vọng trong đầu Quỷ Lệ, dần dần biến thành mũi chích, biến thành kim châm, đâm vào trái tim gã.

...

“Công tử, công tử?” Tiếng gọi kinh ngạc vang lên bên tai, kéo gã trở về với thực tại.

Kim Bình Nhi đã đứng dậy từ lúc nào, tay trái còn cầm cành xiên, nhưng tay phải không hiểu sao đã rứt vào trong tay áo.

Ánh mắt Quỷ Lệ ngưng thần, gã hít thật sâu, trấn tĩnh nói: “Ta không sao.”

Kim Bình Nhi chăm chú nhìn gã, ánh nhìn biến đổi liên tục, cô ta khẽ hỏi: “Sao mặt công tử tái xanh đi như thế, có chuyện gì à?”

Quỷ Lệ nhìn thẳng vào mắt Kim Bình Nhi, chợt mỉm cười: “Ta thì có chuyện gì được!”

Kim Bình Nhi nhìn gã, tia sáng lập loè trong mắt từ từ dịu xuống, vẻ nhu hoà kiều mị trên mặt lại nổi lên, cô ta tủm tỉm: “Công tử không sao thì tốt rồi.”

Quỷ Lệ chợt cảm thấy buồn rầu nhưng không để lộ ra. Gã đang định nói gì đó, thì Tiểu Hôi từ nãy vẫn im lặng, bỗng nhúc nhích, ngoảnh nhìn ra phía sau.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi cũng cảm thấy là lạ, họ cùng đứng lên dõi mắt về hướng nam. Ở chân trời, Phần Hương cốc im lìm

giữa những dãy núi vây quanh, khoảng không bên trên vắng vắng vọng ra tiếng hú gào, một luồng sáng đỏ xông vọt lên cao, chiếu rọi một vùng trời rồi mới từ từ hạ xuống.

Mắt Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi cùng sáng lên.

Trong Phần Hương cốc, đèn tắt lúc đêm khuya bỗng đều sáng lại.

Tiếng người hoặc xa hoặc gần, lẫn với tiếng nguyên rửa chửi bới vì bị quấy nhiễu giấc ngủ, mỗi lúc một âm ỉ. Trong tiếng huyền não, từ lối vào sơn cốc lại vọng vào nhiều tiếng vặn hỏi phản nộ lẫn với tiếng gầm gừ quái gở như của dã thú.

Một lát sau, có thêm cả âm thanh đấu đá, cùng lúc, tiếng chuông con lạnh lót và tiếng chuông lớn báo động đồng thời vang khắp sơn cốc. Có kẻ địch dám tấn công vào Phần Hương cốc giữa đêm khuya.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi lặng lẽ lần tới nơi, nấu mình trên một mỏm núi khác, nhìn về dãy lửa đèn ở lối vào và những bóng người thi thoảng từ trong chạy ra, hai người cùng kinh ngạc.

Kẻ nào cả gan trắng trợn xâm phạm đến Phần Hương cốc, một trong những môn phái đứng đầu chính đạo trong thiên hạ như vậy? Ngay hai người bọn họ, vốn thuộc hàng cao thủ lỗi lạc kiệt xuất trong lớp trẻ ma giáo, đứng trước những cao thủ ẩn mình trong Phần Hương cốc, cũng chỉ mới đang suy tính xem có đột nhập được hay không mà thôi...

Lúc này họ đã tới Phần Hương cốc, Kim Bình Nhi không nén được khẽ hỏi: “Lẽ nào là Quỷ Vương tông của công tử?”

Quỷ Lệ tất nhiên không thừa nhận, nhưng chính gã thì nghĩ ngợi, thực không hiểu thiên hạ ngày nay ngoài ma giáo ra, còn có thể lực nào dám to gan hống hách như vậy?

Trong đêm, tiếng người inh ỏi hỗn loạn, một lúc sau, vẫn có bóng người liên tục chạy đến lối vào sơn cốc, xem chừng tình thế không những không dịu lại mà còn có vẻ ác liệt hơn.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi đều cau mày, nhưng đây là cơ hội ngàn năm có một, Quý Lệ khê bảo Kim Bình Nhi: “Chúng ta vào đi.”

Kim Bình Nhi gật đầu, nhưng lại nói: “Tôi rất tò mò về tình hình ở lối vào sơn cốc; hay là, chúng ta nhân lúc rối loạn này đến đó xem xem?”

Sau một lúc lưỡng lự, Quý Lệ lắc đầu: “Cô đi đi, tôi vào sâu trong cốc.”

Kim Bình Nhi ngáy người: “Cũng được, vậy công tử cẩn thận.”

Quý Lệ hơi cảm thấy bất ngờ, hai chữ “cẩn thận” thình lình buột ra từ miệng cô ta có vẻ là lạ. Nhưng Kim Bình Nhi nhìn thẳng vào gã, tươi cười, thân hình hoá thành một dòng sáng mờ mờ, lặng lẽ trượt xuống khỏi triền núi, biến mất trong bóng đêm.

Quý Lệ cau mày, mắt thoáng sáng lên.

Phân Hương cốc không có lịch sử lâu đời như Thanh Vân môn và ma giáo, nhưng họ ở vùng đất này đã hơn tám trăm năm. Quý Lệ lặng lẽ lần vào, đập vào mắt gã là những đền đài lầu gác rải rác đan xen. Phong cách kiến trúc tuy có chỗ gần gũi với trung nguyên, nhưng ở những chi tiết nhỏ như rầm cửa mái hiên thì thoáng trông thấy điêu khắc hình mãnh thú là những hình ít có trong kiến trúc trung nguyên. Rõ ràng là trong tám trăm năm nay, Phân Hương Cốc đã chịu ảnh hưởng của phong tục hoang dã phóng khoáng của vùng biên thùy phía nam này.

Nơi cửa cốc vẫn huyền ảo không ngừng, tiếng chuông báo động khiến Quý Lệ và Kim Bình Nhi từng điên đầu cũng đang vang lên không ngớt. Quý Lệ thận trọng náu mình trong bóng tối của một tảng đá to dưới chân núi. Lần trước đột nhập, gã đi quá khỏi chỗ này vài bước là tiếng chuông inh ỏi vang lên ngay.

Lúc này tiếng chuông phía xa văng vẳng kéo dài. Phía trước, cách tảng đá chững ba trượng là một trảng đất trống, sau đó đến một ngôi nhà xây cất theo kiểu thông thường, xem chừng là nơi ở của các đệ tử Phần Hương cốc.

Quỷ Lệ hít một hơi dài, duỗi thẳng mình, ngó quanh, nơi đây thật yên tĩnh, so với sự ồn ào huyên náo đằng xa thì càng thêm tịch mịch. Đệ tử Phần Hương cốc trong căn nhà chắc hẳn đã được triệu đến cổng sơn cốc rồi.

Quỷ Lệ chậm rãi tiến lên trong bầu không khí yên tĩnh kỳ quái.

Một bước, hai bước...

Gã đi rất chậm, bước liền năm bước, xung quanh mọi sự vẫn như thường. Nhưng về mặt Quỷ Lệ vẫn nghiêm trang chăm chú, bởi những lần trước, khi gã bước đến bước thứ sáu ở đây là lập tức bị chuông báo động phát hiện.

Mắt gã loé sáng, thận trọng nhìn lướt xung quanh, không thấy có gì khác lạ.

Gã chậm rãi đặt bước thứ sáu.

"Keng..."

Gần như cùng lúc bước chân gã ấn xuống mặt đất, tiếng chuông chói tai ré lên trước mặt, vang ra xa trong không gian tịch mịch.

Quỷ Lệ người cứng đờ, vừa kinh hãi vừa tức giận, cách phòng bị của Phần Hương Cốc thật ghê gớm, mà gã không phát hiện ra được, thực là kỳ cục quái đản.

Tuy vậy tình hình đêm nay khác mọi hôm, mặc dù Quỷ Lệ đã chạm vào hệ thống vô hình, khiến nó rung chuông báo động, nhưng những tiếng ồn ào và tiếng giao đấu đằng xa còn âm ỉ hơn, khiến cho tiếng chuông bị chìm lấp.

Quỷ Lệ thừa cơ quyết định ngay, gã đảo mắt nhìn khắp bốn phía, rồi tung mình bay lên, lướt sát mặt đất tiến đến phía sau

khu nhà trước mặt, hiềm nổi tiếng chuông nọ vẫn rú inh ỏi, thực khiến người ta nhức đầu..

Tiểu Hôi yên lặng nằm trên vai Quỷ Lệ từ đầu đến giờ, lúc này bỗng bật kêu khe khẽ. Quỷ Lệ chững lại, quay đầu nhìn nó.

Ánh trắng âm u, trong mình con khỉ bỗng vắng ra tiếng ‘lách cách’ nho nhỏ, màu sắc trên trán nó bỗng sẫm hẳn xuống.

Quỷ Lệ chưa phản ứng gì, Tiểu Hôi đã quay đầu, đôi mắt phát ra ánh sáng vàng quái lạ chói chang, sau màu vàng đó, còn lơ mờ chen lẫn một tia đỏ kỳ bí.

“Chí chí, chí chí...”

Tiểu Hôi chỉ xuống nền đất trong một góc khuất vắng ở nơi xa của căn nhà.

Quỷ Lệ bế con khỉ xuống, quan sát nó thật kỹ, khẽ hỏi: “Sao thế, Tiểu Hôi?”

“Chí chí, chí chí...”

Tiểu Hôi miệng kêu liên hồi, tay vẫn chỉ về hướng cũ, đồng thời, ánh sáng vàng trong mắt nhạt đi.

Quỷ Lệ nhíu mày, gật đầu, đặt nó lên vai, tung mình lại phía ấy.

Góc tường nền đất tăm tối, thoang thoảng mùi rêu phong, Quỷ Lệ tìm kiếm kỹ càng, nhanh chóng phát hiện ra một cái hốc nhỏ cỡ một thước ẩn dưới nền đất.

Mắt loé sáng, nhanh như chớp, gã thọc tay vào xem sao, ngay sau đó trong hốc phát ra một tiếng gừ gừ, rồi tắt ngấm; hầu như cùng lúc, tiếng chuông liên miên xung quanh cũng ngừng luôn.

Quỷ Lệ nhếch miệng cười, chậm rãi rút tay ra, nắm theo một con vật kỳ lạ, nó giẫy giụa chốc lát rồi bất động.

Con thú quái dị này có bộ da màu xám, mình dài chừng ba thước, cong cong vòng cung, lưng gồ cao, đầu và đuôi tụt xuống, cặp mắt như hai hạt đỗ đen khảm trên đầu. Kỳ lạ nhất

là nó có cái mũi cực dài, cỡ nửa thước, chiếm đến một phần ba chiều dài cơ thể, chót mũi có hai cái lỗ to tướng, trông tựa tựa con lợn nhà nông.

Quý Lệ ngậy người, hừ một tiếng rồi nói khê: “Thảo nào ta không sao lên vào được, thì ra là do có giống ‘lợn xám’ này.”

1. Theo ‘Thần Ma chí dị - Thiên Linh thú’: Lợn xám: mũi dài tai to, không có cổ, đuôi dài, ăn kiến côn trùng, rẽ cỏ, ngày nấp đêm mới ra; còn gọi là lợn đất.

Theo sách ‘Động vật hiện đại – Phần Con lợn đất’: động vật có vú, còn gọi là thú ăn kiến châu Phi (*Orycteropus afer*), rất khỏe, mình dài chừng 140 mm, không có răng cửa và răng nanh, dùng lưỡi dài bắt kiến, giống như thú ăn kiến thông thường. Loài vật này phân bố ở miền nam và miền trung châu Phi, xuất hiện ở đồi núi và những vùng bán thảo nguyên, có khả năng dũi đất, ban ngày nghỉ trong hang, đêm mới ra ngoài tìm thức ăn. Bụng rất nhỏ, tai rất thính, đánh hơi tìm thức ăn, khứu giác nó nhạy gấp mười lần loài chó.

Chương 36

HUYỀN HỎA ĐÀN

Quỷ Lệ lắng con lợn xám đã chết vào góc tường, quan sát kỹ càng cái hốc của nó, quả nhiên thấy có một sợi dây cực nhỏ kéo từ trong hố ra ngoài, nối liền với cái chuông nơi xa. Mấy ngày trước gã và Kim Bình Nhi đột nhập toàn thất bại, chắc đều tại con lợn con này phát hiện.

Gã từng đọc phần còn sót lại của cuốn ‘Thần Ma Chí Dị’ ở tầng thư Quỷ Vương tông, trong đó viết lợn xám rất thánh mũi, vượt xa các động vật bình thường khác trên thế gian, mấy ngày nay gã đã nghĩ đủ mọi cách ẩn thân giấu mình, không ngờ vẫn bị con thú nhỏ này phát giác.

Đã tìm ra điều mấu chốt, nhưng Quỷ Lệ vẫn cau mày, đứng trong bóng tối nơi góc tường, gã bỗng trầm ngâm. Giống thú lạ như con lợn xám này tuy không coi là thần thú thời thượng cổ, nhưng cũng thuộc loại hiếm thấy trên thế gian, nghe đồn chỉ ở rừng sâu vùng Thập Vạn đại sơn mới có. Thế mà nó lại xuất hiện ở Phần Hương Cốc, không những thế, mấy ngày nay gã đã thử lần lượt tiến vào Phần Hương Cốc bằng các ngã khác nhau nhưng đều bị phát hiện, xem ra số lượng lợn xám ở đây khá nhiều, thực khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng vấn đề chính lại là gần ấy lợn xám đều được thuần hóa tới mức này. Đừng nói gì đến các phái chính đạo ở trung nguyên, mà ngay ma giáo cũng chưa từng có khả năng huấn luyện thú vật cao cường như vậy. Nghe đồn chỉ những chủng

tộc man rợ vùng Nam Cương mới có cách thức kỳ lạ ấy thôi!

Quý Lệ ngược mắt xoay mình ra, thấy đằng xa âm âm huyền ảo, nhưng nơi sâu trong Phần Hương Cốc vẫn là một bầu không khí tĩnh lặng, nặng nề tối tăm như bị phủ trong màn sát, không biết còn ẩn chứa bao điều bí mật?

Những âm thanh ồn ào ở cổng sơn cốc dần dần dịu đi, xa xa nghe thấy có người nói to, nhưng tiếng chém giết đã hoàn toàn lịm tắt, xem ra Phần Hương Cốc đã kiểm soát được tình hình.

Không biết rốt cục kẻ nào cả gan ngang nhiên gây hấn với Phần Hương Cốc như vậy? Quý Lệ không nhìn về phía cổng nữa, óc thoáng qua hình ảnh Kim Bình Nhi, cô gái bí hiểm yêu tà hút hồn người đó, chắc vẫn đang ở trong đám hỗn loạn.

Lúc này, sau khi rời khỏi góc tường ẩn thân, Quý Lệ đã tiến vào bên trong Phần Hương Cốc. Trên đường đi, không còn tiếng chuông báo động của giống lợn xám ấy nữa. Chắc Phần Hương Cốc chỉ bố trí bọn thú nhỏ với khứu giác tinh nhạy này ở các góc vành đai tiến vào sơn cốc, đã vào đến bên trong rồi, không còn phải lo ngại về chúng nữa.

Đêm sâu thăm thẳm. Sau trận huyền ảo, sơn cốc tỏ ra đặc biệt âm u tĩnh lặng. Quý Lệ lướt nhanh như ma quỷ qua những con đường lầu gác của Phần Hương cốc, thế giới dưới màn đêm u ám dần dần hiện ra.

Phần Hương Cốc có tiếng là cột trụ của chính đạo trong thiên hạ, tuy ngày thường khá im hơi lặng tiếng, nhưng dấu sao cũng là một đại phái đã hưng vượng trong vòng tám trăm năm nay. Trên đường đi, Quý Lệ trông thấy khá tường tận những chi tiết bên trong của môn phái này.

Mười mấy con đường hoặc to hoặc nhỏ nối liền với nhau như mạch máu tỏa lan trong cơ thể, chạy vào bóng tối sâu thẳm trong Phần Hương Cốc. Hai bên đường là nơi ở của các đệ tử bình thường, rồi các sảnh, điện nguy nga hùng vĩ, xen giữa những công trình này có rất nhiều cỏ cây hoa lá như trúc, mai, và còn có

mẫu đơn, thược dược tươi tốt mọc thành cụm. Từ xa nhìn lại, hoa cỏ và nhà cửa hòa làm một, nhưng vẫn có nét riêng.

Vì trận náo loạn vừa rồi, nên tuy đêm đã về khuya nhưng thi thoảng vẫn thấy đệ tử Phần Hương Cốc đi lại. Quỷ Lệ buộc phải cẩn thận ẩn mình để không làm lộ hành tung. Trông vẻ mặt đám đệ tử hết sức bình tĩnh, không vương chút kinh ngạc hay hoang mang nào như lúc bắt đầu vụ nhộn nhạo, đủ biết tình hình ngoài cổng đã ổn định.

Chỉ vài tên đệ tử đi đi lại lại này tất nhiên không thể gây khó dễ cho Quỷ Lệ. Mười năm trở lại đây gã mang trong mình chân pháp tu hành của ba nhà Phật - Ma - Đạo, lại lấy dị thuật thần kỳ quái lạ của Thiên thư làm căn cơ, đạo hạnh tăng tiến nhanh chóng ngoài sức tưởng tượng, ngay Quỷ Vương học rộng đa tài cũng phải kinh ngạc, nghĩ mãi cũng không hiểu nổi; cuối cùng chỉ có thể quy cho nguyên do tu luyện đồng thời cả Phật và Đạo, hoặc là, có thể ngầm có điểm bí hiểm nào đó để tăng tiến hài hòa.

Quỷ Lệ ẩn mình trong bóng tối, tuy không coi bọn đệ tử Phần Hương Cốc bình thường kia vào đâu, nhưng mười mấy con đường trước mặt thật khiến gã hết sức đau đầu, không biết nên đi về hướng nào. Lần này lên thăm nhập Phần Hương Cốc, ý gã là muốn thám thính cận kề xem bên trong môn phái này có những bí mật gì, và điều mong mỏi nhất là tra ra mối quan hệ của Phần Hương Cốc với những dị tộc hoang dã vùng Nam Cương.

Muốn biết những điều ấy, tất nhiên là phải vào được chỗ ở của những nhân vật quan trọng, nhưng những con đường trước mắt không khác nào mê cung, khiến người ta khó xử.

Quỷ Lệ cau mày trầm ngâm, còn đang suy tính xem có nên bắt một tên đệ tử Phần Hương Cốc để tra khảo hay không, bỗng thấy trên vai động đập là lạ, tiếng Tiểu Hôi rên khê bên tai.

Quỷ Lệ ngạc nhiên, ngoảnh sang nhìn, bất giác giật mình.

Con khỉ đang nắm chặt lấy áo gã, mặt rúm ró, hai mắt nhắm nghiền có dáng đau đớn; tuy nhiên nó rất hiểu người, biết bây giờ không phải lúc thích hợp, nên cố gắng nén xuống.

Quý Lệ kinh hãi vô cùng. Từ lúc bắt đầu vào sơn cốc, Tiểu Hôi tựa hồ có chuyện gì đó không ổn, lúc này xem chừng cơ thể nó đang phải chịu đựng một cơn đau đớn ghê gớm.

Quý Lệ bế Tiểu Hôi xuống, quan sát nó thật kỹ, thấy con khỉ khê run run, rõ ràng đang vận hết sức lực để chống chọi lại cơn đau. Quý Lệ lo lắng, thâm thì hỏi: “Sao thế Tiểu Hôi?”

Dường như vì nghe thấy giọng chủ, Tiểu Hôi nghiêng đầu, từ từ hé mắt.

Những ánh sáng lạ lùng, màu đỏ sẫm chen lẫn vàng kim, như ma trời yêu tà quái dị, lại như con người của ác quỷ dưới âm ti, hiện lên trước mắt Quý Lệ.

Không khí xung quanh bỗng như lạnh đi.

Tiếng thở của Tiểu Hôi to dần lên. Quý Lệ cảm thấy rõ tay nó nắm hai tay gã càng lúc càng chặt, găm sâu vào cơ bắp.

Mồm con khỉ từ từ há ra khép lại, ánh kim quang quái dị trong mắt nó dán chặt Quý Lệ không rời. Nhìn nó, gã cảm nhận rõ rệt một ánh mắt hút máu rất quen thuộc, giống hệt gã lúc phát cuồng.

Trong nháy mắt, Quý Lệ thấy toàn thân lạnh giá, gã bỗng ngoảnh nhìn tay mình, trong ống tay áo, Phệ Huyết Châu gắn trên đầu Phệ Hồn toả sáng xanh lơ mờ, xen lẫn với ánh máu đỏ.

Phệ Huyết châu!

Vật chí hung chí tà trong thế gian, sao bỗng quỷ quái kỳ dị thế này...?

Quý Lệ lập tức thấy trong miệng mình vị đắng chát hệt như vừa trào lên từ đáy lòng, gã hoảng sợ quay nhìn Tiểu Hôi. Tiểu Hôi hình như cũng cảm nhận được, khê kêu lên hai tiếng yếu ớt.

Quý Lệ định thần, liền đó phát hiện ra phía sau ánh kim quang, trong mắt Tiểu Hôi còn chứa đựng vẻ sợ hãi, gã hít sâu,

nhích miệng cười khê bảo: “Không sao đâu.”

Tiểu Hôi dường như hiểu được lời chủ, đôi mắt chớp chớp rồi từ từ nhắm lại. Chỉ thoáng chốc, cơn đau có vẻ dần tan đi, tay con khỉ cũng bớt bám chặt.

Quý Lệ đứng trong bóng tối, chầm chậm ôm Tiểu Hôi vào lòng. Đêm lạnh như nước.

Phía trước mặt mù, bóng người và khỉ lay nhẹ trong góc tối.

Chẳng biết họ đứng đó bao lâu, Tiểu Hôi đã ngủ, nằm im trong lòng chủ. Quý Lệ không bận tâm nơi đây là chỗ nguy hiểm, gã đứng thẳng trong bóng tối, nhẹ nhàng ôm con khỉ.

Đột nhiên, Tiểu Hôi khê cựa mình, ngẩng đầu lên. Quý Lệ cúi xuống nhìn, thấy ánh kim quang trong mắt con khỉ đã tiêu tan, đôi mắt trở lại vẻ linh động hoạt bát ngày thường.

Quý Lệ yên lòng, nhưng chưa kịp nói gì, Tiểu Hôi đã giãy giụa trở tay ra con đường bên ngoài. Quý Lệ ngạc nhiên nhìn ra, một lúc sau quả nhiên thấy có hai người từ con đường ấy bước đến, đều là người gã quen.

Lý Tuân và Yên Hồng.

Quý Lệ nhíu mày, hai người này gã đã biết từ mười năm trước, đều là những nhân tài rất xuất sắc. Tuy mười năm nay sự đời thay đổi, hai bên chưa gặp lại nhau lần nào, nhưng đối với những người tu đạo, quãng thời gian ấy chẳng qua chỉ như một cái búng tay. Trông thần sắc diện mạo hai người không khác gì mười năm trước, nhưng nhìn động tác cử chỉ, thì đạo hạnh của họ chắc đã vượt xa trước kia.

Họ chậm rãi bước tới, hình như đang nói chuyện với nhau. Khi họ tới gần thì nghe thấy Yên Hồng hỏi:

“Sư huynh, tại sao bọn quái vật đó đột nhiên xông vào chỗ chúng ta?”

Lý Tuân cau mày, rõ ràng là cũng không hiểu lắm, nhưng sắc mặt rất nghiêm, y nói với vẻ lạnh lùng: “Ai mà biết được bọn

súc sinh hoang dã đó nghĩ gì! Cứ theo ý ta thì lũ người cá đó cả gan xâm phạm sơn cốc, ta phải bắt chúng đã vào rồi thì không thể trở ra, việc gì phải làm phiền Thượng Quan sư thúc?”

Yên Hồng dịu dàng: “Sư huynh đừng tức giận. Cốc chủ nhìn xa trông rộng, tất nhiên có những dụng ý mà chúng ta tạm thời chưa hiểu được. Năm xưa khi Phần Hương cốc giao thiệp với những chủng tộc man rợ, chính Thượng Quan sư thúc đã thi triển thần thông, vừa ra tay là trấn áp ngay được bọn chúng. Lũ man tộc đều coi sư thúc như người trời, chỉ cần người đứng ra, bọn quái vật ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn rút lui. Cốc chủ sai chúng ta đi mời Thượng Quan sư thúc hẳn là do nguyên nhân này.”

Lý Tuân hừ một tiếng: “Ta biết, nhưng ta không hiểu tại sao địa vị như Phần Hương Cốc mà phải nhún nhường với bọn quái vật ấy, lại còn phải mời cả Thượng Quan sư thúc đến? Chuyện này mà đồn ra ngoài, thì Phần Hương Cốc chúng ta trở thành trò cười cho chính đạo chứ còn gì!”

Yên Hồng cười nụ: “Sư huynh, chắc đám man tộc đó còn có chỗ dùng được, nên Cốc chủ mới nhẫn nhịn với chúng phần nào. Đợi sau này...” nói tới đây, nàng bỗng ngừng lời, đôi mắt nhìn Lý Tuân như còn ngánh vạ lời muốn nói.

Lý Tuân nhếch mép, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ bất phục, y đưa mắt nhìn ra xa, trông càng thêm phần tự nhiên khoáng đạt, nhưng không nói gì nữa, chỉ khẽ thở dài, cùng Yên Hồng thong thả bước sang con đường nhỏ bên cạnh, lát sau đã khuất vào bóng tối.

Một ánh mắt sắc như dao dôi theo sau lưng hai người. Trong óc Quỷ Lệ muôn ngàn ý nghĩ chộn rộn, thì ra kẻ xâm phạm Phần Hương Cốc hôm nay lại là lũ dị tộc người cá mà gã đang truy tìm. Gã hồi tưởng lại ba đêm trước, hôm ẩn mình nghe Lữ Thuận nói chuyện với tên người cá cao lớn hình như là tộc trưởng.

Sự việc đêm nay, chắc là do vụ việc tên tộc trưởng bị Kim

Bình Nhi sát hại nên đám người cá còn lại rất phần nộ, đến để báo thù. Quý Lệ nghĩ tới đây, hình ảnh Kim Bình Nhi bắt giặc lướt qua óc gã, sự cảnh giác đối với cô ả đó lại tăng thêm.

Quý Lệ đứng một lúc lâu trong bóng tối, rồi tựa như đã ra quyết định, gã nhìn Tiểu Hôi trong lòng. Con khỉ chớp chớp mắt, bỗng cựa quậy, tót lên vai Quý Lệ nhách miệng cười, xem ra nó đã hoàn toàn bình phục. Quý Lệ yên tâm, mỉm cười: “Chúng ta đi xem xem Thượng Quan sư thúc gì đó là nhân vật như thế nào...”

Tiểu Hôi kêu chi chi hai tiếng, vung tay chỉ về phía con đường Lý Tuân và Yên Hồng vừa đi.

Quý Lệ cười cười, tung mình lên nhanh như quỷ mị, lao theo con đường vắng vẻ ấy.

Đằng xa, một đệ tử Phần Hương Cốc đang bước tới phía này bỗng thấy mắt hoa lên, hình như vừa có một bóng ma lướt đi trên con đường dẫn đến Huyền Hoả đàn, một khu vực quan trọng trong cốc, nhưng lúc y đảo mắt nhìn kỹ thì không trông thấy gì cả, y bất giác sống người, lắc đầu lẩm bầm gì đó, rồi tiếp tục bước lên, không để tâm tới việc này nữa.

Lối nhỏ âm u, con đường dài lạ lùng. Rõ ràng là Thượng Quan sư thúc gì đó sống ở một nơi rất hẻo lánh tịch mịch. Quý Lệ đi chưa được bao xa, đã thấy xung quanh không còn nhà cửa nữa, hai bên đường chỉ toàn cỏ cây hoa lá. Gió đêm lùa tới, dưới ánh trăng mờ, bóng cây rung rinh trông như yêu ma đang nhảy nhót, toát lên vẻ kỳ quái bí hiểm.

Quý Lệ men theo con đường thận trọng tiến lên, đi được một lúc vẫn không thấy ngả rẽ nào như ở ngoài kia; xem ra đây là con đường nhỏ dẫn thẳng tới nơi ở của lão Thượng Quan sư thúc nọ.

Phần Hương cốc rất rộng lớn, con đường nhỏ này quanh co uốn khúc, chạy thẳng vào nơi sâu tận cùng thung lũng.

Chương 36: HUYỀN HỎA ĐÀN

Bỗng nhiên có một vật màu trắng hình vuông hiện ra bên con đường phía trước. Quý Lệ chăm chú nhìn, nhận ra đó là một tấm bia đá, bề mặt khắc hai hàng, mỗi hàng bốn con chữ:

‘Huyền Hỏa trọng địa

Đệ tử dừng bước’

Quý Lệ cau mày, nhưng không phải do dự vì trước mặt có thể là nơi cấm địa bí hiểm của Phần Hương Cốc, mà vì hai chữ ‘Huyền Hỏa’ đã chạm đến một nơi nào đó trong trái tim gã. Quý Lệ bất giác nhìn xuống tay phải, ‘Huyền Hỏa giám’ đang nằm yên tĩnh trên cánh tay, dưới lần áo gấm.

Gã ngơ ngẩn một lúc rồi cười nhạt, cất bước đi vòng qua tấm bia đá.

Tấm bia đá trông giản dị không có gì lạ, nhưng lại là một cái mốc ranh giới, đi qua nó rồi, con đường tuy vẫn quanh co uốn khúc, nhưng hoa cỏ cây cối hai bên bỗng thưa hẳn đi.

Trước hết là cỏ xanh dần không thấy nữa, sau đó là những bụi thấp, cuối cùng là cây cối vốn mọc rậm rạp hai bên đường cũng trở nên thưa thớt; mặt đất bắt đầu nứt nẻ, ngay những cái cây còn lại, thân cành cũng đều khô vàng như thiếu nước, như bị nướng cháy đi vậy.

Cảnh tượng này liệu có liên quan gì đến hai chữ Huyền Hỏa không?

Tiểu Hôi trên vai gã kêu lên khe khẽ, tựa quạ có vẻ bất an. Quý Lệ vỗ về, Tiểu Hôi mới yên tĩnh trở lại. Quang cảnh xung quanh thực là kỳ quái, chẳng có vẻ gì là một khu vực quan trọng trong Phần Hương cốc, vì trên đường chẳng thấy một đệ tử nào canh gác cả.

Quý Lệ suy tính rất nhanh, đi tiếp khúc quanh cuối cùng của con đường nhỏ.

Bỗng nhiên, người có định lực như gã bất giác cũng phải giật mình khi thấy một khoảng đất trống rất rộng xuất hiện phía trước, luồng khí nóng không biết từ đâu lùa đến thốc vào mặt.

Trong khoảng đất rộng, lại có một cái đàn tế hình tròn khổng lồ nằm lủng lợ trong khoảng không, bên dưới được đỡ bằng một trụ lớn cao chừng ba trượng ghép từ mười ba cái cột bằng đá bạch ngọc. Viên quanh đàn tế là cả thảy hai mươi cây cột đá bạch ngọc, mỗi cây có chu vi bằng vòng tay hai người ôm, còn ở giữa đàn tế là cái cột to nhất, trông cũng phải đến năm sáu người mới ôm hết được.

Toàn bộ phần trên của đàn tế được xây dựng bằng một thứ đá lạ lừng màu đỏ rực, bậc cấp lan can đều như vậy cả. Ở chính giữa đàn tế có một tòa điện hùng vĩ cao lớn, dựng hình bảo tháp, ba tầng, cứ tầng trên thì nhỏ bằng một nửa tầng dưới, nhưng mỗi tầng đều cao đến mười mấy trượng.

Nhìn từ xa lại, trông đàn tế giống hệt một ngọn lửa rực cháy khổng lồ, đâm thẳng lên trời, Quỷ Lệ đứng bên dưới chỉ như một con kiến nhỏ nhoi so với nó.

Quỷ Lệ hít sâu, công trình này thực là đáng kinh ngạc, nếu nói là 'công trình của thiên đình' thì cũng chẳng ngoa. Không ngờ trong Phần Hương cốc lại có một công trình kiến trúc bề thế nhường này. Gã trầm ngâm chốc lát, liên tưởng đến tấm bia đá vừa rồi, và hiểu ra rằng chắc nơi này chính là Huyền Hoả đàn, khu vực rất nổi tiếng trong Phần Hương cốc.

Gã định thân, lặng lẽ lướt tới gần, xung quanh ngôi đàn tế này, khoảng đất trống chẳng còn gì khác, không có vật gì che chắn. Nhưng cũng may ở đây không ai canh gác, Quỷ Lệ hành động rất nhanh, trong nháy mắt đã tấp vào bên dưới Huyền Hoả đàn.

Vừa tới gần, thấy không khí đã nóng lên gấp mấy lần, Quỷ Lệ đạo hạnh rất cao mà cũng cảm thấy đầu óc mơ hồ rối loạn, trán nhớp mồ hôi. Gã cau mày, thâm kinh hãi, liền đó sức nhớ ra, không biết Tiểu Hôi có chịu nổi luồng khí nóng bỏng này không, bèn ngoảnh nhìn, thấy con khỉ ngồi trên vai đang gãi đầu gãi tai, hình như không coi khí nóng xung quanh là gì.

Quý Lệ ngáy người, chợt cảm thấy Tiểu Hôi dạo này rất khác lạ, nhất là từ hôm uống linh dược và nuốt bảo thạch trong Thiên Đế bảo khố trên cái cây to ở Tử Trạch, cơ thể nó rõ ràng đã có thay đổi.

Dù sao, trong tình hình này, việc Tiểu Hôi không sợ khí nóng tất nhiên là một việc quá tốt, Quý Lệ tạm thời không có tâm trí nào nghĩ ngợi nhiều. Gã đang nghiền ngẫm xem tiếp theo có phải lên Huyền Hoả đàn hay không, thì từ bên trên có những tiếng bước chân vọng xuống.

Quý Lệ cau mày ngó quanh, hoàn toàn không có chỗ nào để nấp cả, sau khi cân nhắc rất nhanh, gã bay xuống dưới đàn tế, ẩn mình sau một cây cột đá lớn.

Ở chỗ nấp, gã vô tình chạm tay lên cột, bỗng như phải bóng, lập tức rút tay về.

Dưới Huyền Hoả đàn, ngay những cây cột cũng bỗng rầy.

Tiếng bước chân vang to hơn, có người đang bước xuống, một giọng già nua bỗng cất lên chậm rãi: “Cốc chủ đã có lời, tất nhiên ta phải đi thôi, nhưng các con hãy nói cho ta hay, tại sao những tên người cá đó lại đột nhiên bạo ngược đến mức tấn công vào đây?”

Ẩn mình trong bóng tối của cây cột đá, Quý Lệ nhìn ra ngoài, trông thấy Lý Tuân, Yên Hồng dáng điệu rất cung kính đi theo sau một lão già áo xám.

Chương 37 ÂM SÁT

Quỷ Lệ nhìn ra, thấy lão già mặt mày xanh gầy, mình mặc áo xám giản dị sơ sài, cử chỉ ung dung, không hề thấy điểm gì nổi bật. Nếu lão đi ra phố phường thị trấn bình thường, chắc không ai nhận ra đó là một nhân sĩ tu đạo.

Nhưng trông thần sắc hai người sau lưng lão, Yên Hồng thì khỏi phải nói, ngay Lý Tuân xưa nay ngạo mạn là thế mà hình như cũng vô cùng kính trọng lão già giản dị này, vẻ mặt cử chỉ hết sức lễ phép.

Lúc này nghe lão già hỏi, Lý Tuân ngần ngừ một lát rồi đáp: “Xin sư thúc xem xét, thực ra là do tộc trưởng Ngư Nhân chết bất đắc kỳ tử, nên đám quái vật ấy nổi tính điên, mới...”

Ba người đã xuống hết Huyền Hoả đàn, lão già áo xám cau mày: “Tộc trưởng ngư nhân vì sao mà chết?”

Lý Tuân cười ngán ngẫm, lắc đầu. Yên Hồng thưa: “Bẩm sư thúc, ba ngày trước tộc trưởng Ngư Nhân gặp gỡ Lữ Thuận. Lữ sư thúc tại miếu cổ vô danh trên núi Hợp Cổ ở phía bắc; sau đó ông ta rời khỏi miếu chưa được một dặm thì bị một cao thủ giết chết.”

Lão già “ồ” lên, hiển nhiên rất kinh ngạc: “Hung thủ là ai?”

Lý Tuân lắc đầu: “Chúng con tra xét mấy ngày liền, không tìm thấy manh mối gì cả.” Nói tới đây, y trừu trừ một lát rồi mới nói tiếp: “Vốn dĩ chuyện này phải bẩm ngay với sư thúc, nhưng

Cốc chủ nghĩ rằng, sư thúc trấn thủ Huyền Hoả đàn trọng địa này đã gần một trăm năm, từ lâu đã không màng đến chuyện thế tục nữa, nên không muốn quấy rầy sư thúc.”

Lão già cười bảo: “Cốc chủ có ý tốt như vậy, ta biết. Xem ra, nếu không phải bọn man tộc này vẫn còn chỗ dùng được, và nếu không phải lão phu có chút uy danh trong lần thu phục chúng năm xưa, thì Cốc chủ cũng chẳng thiết làm phiền lão già vô dụng này nữa đâu.”

Lý Tuân cười gượng, toan nói vài câu gì đó, nhưng lão già áo xám xem chừng không muốn tiếp tục đề tài này nữa, lão lảng sang chuyện khác: “Lúc đó Lữ Thuận cũng có mặt kia mà, cách xa chưa đến một dặm, lẽ nào y không tìm thấy hung thủ? Dẫu phải đào ba thước đất lên thì cũng phải đào chứ!”

Nghe vậy, Lý Tuân và Yên Hồng bất giác nhìn nhau. Yên Hồng ngáp ngừng, rồi khẽ nói: “Chắc hung thủ quá xảo quyệt, đạo hạnh lại cao, ra tay thành công là lập tức chạy thật xa, vì vậy ngay cả Lữ sư thúc cũng không bắt được y.”

Lão già áo xám khẽ hừ, không nói gì nữa, nhưng thái độ và giọng điệu thì rành rành là khinh miệt, rõ ràng rất xem thường lão sư thúc tên là Lữ Thuận mà Lý Tuân và Yên Hồng vừa nhắc đến.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, khoảng đất trống chỉ dài chừng ba trượng, họ đã đi được gần một nửa, cách Quỷ Lệ mỗi lúc một xa. Quỷ Lệ dần yên tâm, nhưng vẫn không dám lơ là, lúc này lão già hình như hỏi một câu gì đó, nhưng do đi đã quá xa, tiếng không rõ nữa, chỉ loáng thoáng nghe lão hỏi về tình hình bọn người cá làm loạn như thế nào...

Lý Tuân đi sau đáp lời: “Hiện nay đã ổn định được tình hình, Lữ sư thúc dẫn các đệ tử chặn bọn quái vật ấy ở lối vào, rồi dùng phép thần thông, áp đảo khí thế hung hăng của chúng; hiện tại hai bên đang găm ghè. Bọn người cá luôn mồm nói muốn báo thù cho tộc trưởng, Cốc chủ không muốn mối quan hệ

với các bộ tộc man rợ Nam Cương tiêu tán, vì vậy mới sai con đến mời sứ thúc...”

Lý Tuân vừa nói đến đây thì bỗng nhiên phía cổng sơn cốc có một tiếng hú hét ghê rợn văng vẳng đưa tới. Mọi người đều kinh hoàng, Lý Tuân hoảng hốt nói: “Hình như là ở cổng!”

Họ còn chưa kịp phản ứng gì thì âm thanh chém giết giao đấu lại ồ lên, những tiếng quát tháo giận dữ và hú gào ghê rợn liên miên không dứt, sơn cốc vừa mới tĩnh lặng được một chốc lại chìm đi giữa những tiếng la ó.

Ba người cùng tái mặt, lão già áo xám khề hừ, phất tay áo, hoá luôn thành một luồng sáng xám xông vọt lên, bay về phía lối vào sơn cốc, Lý Tuân và Yên Hồng cũng vội vã bám theo.

Đợi bóng họ tan biến hẳn trong đêm, Quỷ Lệ mới chậm rãi bước ra khỏi găm Huyền Hoả đàn, trầm ngâm một lúc, quay mình nhìn lên đàn tể.

Một công trình kiến trúc khổng lồ nguy nga sừng sững, nhìn trong đêm, ngay một cây cột đá bạch ngọc bên cạnh gã trông cũng thật đồ sộ hùng vĩ, chứ chưa nói đến những đền đài lầu gác đồ rực phía trên!

Bậc thang mà lão già áo xám, Lý Tuân và Yên Hồng vừa đi xuống ở gần ngay đấy. Quỷ Lệ bước lại, thấy tất cả các bậc đều lát bằng thứ đá đồ rực kỳ dị giống như loại đá phía trên cao, hài hòa gắn liền với những phiến đá lan can ở xung quanh.

Chậm chậm đặt chân lên thang, Quỷ Lệ dần bước. Lúc này không khí đã nóng lên rất nhiều, chân gã hình như không phải giẫm trên đá đồ nữa, mà là giẫm trên lửa cháy thật sự.

Đầu tiên là ba mươi sáu bậc cấp, ngoặt qua một khúc cong, rồi tiếp tục trải lên cao. Quỷ Lệ hít thở thật sâu, khuôn mặt lạnh dạm, chậm rãi nhấc bước. Lan can hai bên đều giản dị không màu mè, không chạm trổ, toát ra vẻ cổ kính đơn sơ.

Lúc này cả ngọn gió đêm cũng trở nên nóng bỏng, Tiểu Hôi nằm trên vai Quỷ Lệ, mắt đảo loạn xạ, ngó quanh lung tung với vẻ hiếu kỳ.

Cuối cùng, đi hết ba tầng với tổng cộng một trăm linh tám bậc cấp, Quỷ Lệ tới được Huyền Hoả đàn.

Mặc dù lúc này ở bên dưới đã nhìn thấy toàn cảnh từ xa, nhưng khi đứng trên Huyền Hoả đàn, đứng trước toà đại điện khổng lồ sừng sững ở chính giữa, ngắm công trình to lớn hơn mình đến cả trăm lần, ngắm những tháp nhọn như kiếm sắc chọc lên bầu trời, Quỷ Lệ vẫn không khỏi cảm thấy mình nhỏ bé.

Toà đại điện hùng vĩ được xây toàn bằng một thứ đá đỏ rực, cắt thành từng phiến lớn với kích cỡ bằng nhau, mỗi phiến cao hơn thất lưng người ta. Bước tới gần, Quỷ Lệ thấy rõ các phiến đá ấy được ghép rất khít, khe hở nhỏ đến nỗi lưỡi dao cũng không lách qua nổi. Thực khó tưởng tượng người đời trước ở Phân Hương cốc đã dựng nên đại điện cực kỳ tinh xảo này bằng cách nào.

Thậm chí gã gần như có ảo giác tưởng rằng trước mắt mình không phải là một toà đại điện mà là một ngọn lửa khổng lồ cháy rừng rực, ngọn lửa to lớn ấy sắp ép xuống, nuốt chửng con người bé nhỏ như gã.

Quỷ Lệ hít thật sâu, định thần, nén cảm giác kinh ngạc và khâm phục trong lòng, rồi ngoảnh đầu, chăm chú tìm kiếm lối vào Huyền Hoả đàn. Gã tìm thấy ngay, chẳng mất bao nhiêu công sức.

Khu đàn tế hình tháp không hề có cửa sổ, đá đỏ rực bọc kín vòng quanh; riêng tầng thấp nhất, ở một nơi cách gã không xa, có cái cửa một cánh rộng một trượng cao sáu thước.

Quỷ Lệ bước tới, mau chóng phát hiện ra, tuy cánh cửa này đã được sơn đỏ nhưng vẫn khác với tường đá xung quanh, bởi nó là cửa gỗ. Kể cũng phải, nếu cánh cửa ra vào mà cũng làm bằng thứ đá nặng chịch kia thì phiền toái hết sức chứ chẳng chơi!

Quỷ Lệ đứng trước cửa một lúc, không đẩy ra ngay mà quay nhìn về đằng sau.

Toàn bộ Huyền Hoả đàn, ngoài không khí nóng bỏng ra thì hoàn toàn tĩnh lặng.

“Kẹt!”

Gã đẩy cửa.

Ở cổng vào Phần Hương cốc, lúc này máu chảy thành sông, hơn một trăm quái nhân mình người đầu cá thân hình cao lớn la ó âm ỉ, phần nộ cùng cực, cầm đủ mọi thứ khí giới cổ quái: thương, đao, kiếm, kích... lẫn xả vào giao đấu với người của Phần Hương cốc. Dưới đất, máu me ngập ngụa, chân tay lìa gãy ngổn ngang khắp nơi; trong số thương vong cũng có khá nhiều đệ tử Phần Hương cốc, nhưng phần lớn vẫn là người cá.

Đống chân tay gãy rời chắc đều do đám quái nhân bản tính tàn bạo chặt đứt.

Cảnh tượng rất khủng khiếp, người cá cũng rất hung hãn, nhưng nhìn chung thì Phần Hương cốc vẫn dần trấn áp được người cá. Xem chừng họ cũng vẫn nổi tay, mấy chục đệ tử đạo hạnh cao thâm vây thành hình bán nguyệt, cùng ép lũ quái nhân vào trong.

Đám người cá quả thực hung hãn, thân thể lại khác xa người thường; ngay các nhân sĩ tu đạo, nếu trúng một lần kiếm quang của đệ tử Phần Hương cốc thì chắc cũng sẽ bị thương, nhưng bọn quái nhân này không hiểu sao thân mình cực kỳ cứng rắn; các đệ tử Phần Hương cốc hình như đã nhận được lệnh kín, vẫn nổi tay. Không kể kiếm quang pháp bảo của một số ít cao thủ, thì mỗi khi người cá trúng pháp bảo của những đệ tử khác, họ cũng lắm chỉ bị đánh bật ra, chứ hiếm khi chảy máu.

Có điều, một là người của Phần Hương cốc đều đã tu hành nhiều năm, đạo hạnh rất cao, cho dù không dùng pháp bảo cũng vẫn hơn hẳn những kẻ hoang dã kia; hai là người cá cũng chỉ dai sức và da dày mà thôi; đệ tử Phần Hương cốc tiến thoái linh

hoạt, thi thoảng lại ngự kiếm vọt lên rồi đánh từ trên cao xuống, khiến bọn người cá luống cuống, thành ra Phần Hương cốc vẫn chiếm được ưu thế.

Người chỉ huy đám đệ tử là lão già Lữ Thuận mà Quý Lệ đã trông thấy hôm nọ trong miếu cổ trên núi hoang. Lúc này lông mày lão cau lại, mặt hết sức khó coi, rõ ràng là đang vô cùng tức giận.

Giao đấu đến hồi kịch liệt, bỗng có tiếng la thảm thiết vang lên. Một đệ tử Phần Hương cốc bất cẩn nên để lộ sơ hở, bị người cá dùng một thứ binh khí như dao câu liềm móc lấy chân, lôi tuột từ trên không trung xuống, ngã xoài ra đất, đám quái nhân lập tức ào đến, binh khí chém đâm loạn xạ, chỉ trong chớp mắt đã chết ngỏm, thân thể nát nhừ.

Thế là các đệ tử Phần Hương cốc nhốn nháo lên, rất nhiều người không thể kiềm chế được nữa, vận sức vào tay, pháp bảo phi kiếm bay lượn rợp trời liên rít lên, ào tới tấn công; chẳng bao lâu sau những tiếng la thảm liên tiếp vang dội, có mấy người cá bị pháp bảo chém chết.

Đám người cá bản tính hung hãn, trông thấy máu tươi tung toé không những không sợ, mà còn điên cuồng lao vào giao đấu, dù tợn không hề sợ chết.

Lữ Thuận ngự kiếm bay lên cao, luôn mồm la hét bảo ngưng, nhưng bên dưới, dù là người cá hay là các đệ tử vẫn cứ say cơn chém giết, không còn ai để tâm đến lời nói của lão nữa; một cảnh chết chóc ghê gớm hơn nữa sắp xảy ra.

Đúng lúc đó, trời đêm với vầng trăng cô quạnh treo cao bỗng tối sầm, Lữ Thuận cau mày ngược nhìn, thấy một đám mây đen cuộn cuộn, lão biến sắc mặt, buột miệng hừ một tiếng.

Đám mây đen hạ xuống rất nhanh, chỉ chốc lát đã bay đến trước mặt, uy thế cũng mỗi lúc một lớn, gió xoáy hun hút giữa không trung từ từ biến thành một cơn lốc xen lẫn những âm thanh chói tai, rồi ‘vù’ một tiếng, từ trên cao lao vút xuống.

Hầu như cùng một lúc, trên mặt đất, tất cả hoa lá cỏ cây đều bị gió mạnh thổi đổ rạp, cát bay đá chạy; những đệ tử công lực hơi thấp và một vài tên người cá còn bị gió mạnh hất văng đi.

Mọi người hoảng kinh thất sắc, chưa ai kịp phản ứng gì thì xoáy lốc đã đáp xuống mặt đất, giữa những tiếng rít điếc tai, nó phát nổ bình bình. Mấy chục người cá như bị một bàn tay khổng lồ nắm lấy, cùng bị đánh bay bật lên, rồi rơi bịch xuống đất.

Đám người cá kêu la chí choé, âm thanh rin rít chói tai nhưng chứa đựng vẻ sợ hãi. Cuồng phong xoay tròn, sau khi tách riêng tất cả người cá và đệ tử Phần Hương cốc, mới từ từ dừng lại, tiếng gió lặng dần, thế gió cũng giảm xuống, một lão già áo xám hiện ra.

Đệ tử Phần Hương cốc ngậy người, rồi ào ào đáp xuống mặt đất hành lễ với lão già, cung kính chào: “Thượng Quan sư bá.”

Lúc này Lữ Thuận cũng đã tiếp đất, lão bước đến, vừa trông thấy lão già áo xám, gân xanh trên mặt giật giật, cười nham hiểm: “Thượng Quan sư huynh, chuyện nhỏ thế này sao phải phiền đến một nhân vật tai to mặt lớn như huynh?”

Lão già áo xám nhìn Lữ Thuận, cười nhạt: “Cốc chủ có lệnh, ta cũng phải đến.”

Lữ Thuận mặt biến sắc.

Lúc ấy Lý Tuân và Yên Hồng cũng bay tới nơi, từ trên không hạ xuống. Lý Tuân bước đến bên Lữ Thuận, hạ giọng khẽ thưa: “Lữ sư thúc, Cốc chủ lệnh cho con đi mời Thượng Quan sư thúc ra.”

Lữ Thuận hừ một tiếng, mặt khó dăm dăm, nhưng không nói gì cả, ngoảnh đầu đi.

Lão già kia cũng không nhìn Lữ Thuận, xoay mình nhìn quang cảnh máu me ngập đất, mặt sa sầm.

Lúc ấy đám người cá đã túm tụm lại với nhau, mắt đổ dồn vào lão già áo xám, hình như nhận ra người đó là ai. Không

hiếu sao, đám người cá ban này còn hung hãn không sợ chết bỗng tỏ vẻ sợ hãi, tạm thời không dám xông lên nữa.

Lão già áo xám không nhìn lũ quái nhân nữa, trầm giọng hỏi: “Tôn Đồ đâu?”

Lão vừa dứt lời, một người đàn ông trung niên chạy ngay ra khỏi đám đệ tử Phần Hương cốc, chính là Tôn Đồ, người biết nói tiếng của bộ tộc hoang dã và là người đi cùng Lữ Thuận hôm đó. Y chạy đến cạnh lão già áo xám, thái độ đầy vẻ cung kính: “Có đệ tử.”

Lão già nhìn y, thấy mặt mũi lấm lem, xem ra đạo hạnh không cao, chắc đã rất khốn đốn trong trận giao đấu ban này, chưa chết cũng là may rồi; dầu sao thì người hiểu được ngôn ngữ của những bộ tộc man hoang này cũng không phải là nhiều.

Lão bảo: “Người lại đây dịch lời họ nói cho ta nghe.”

Tôn Đồ vâng dạ, đứng sang một bên.

Lão già áo xám nhìn sang phía đám người cá, nói rành mạch: “Lão phu là Thượng Quan Sách, mình ta ra đây nói chuyện.”

Đám người cá xôn xao, rõ ràng là hiểu Thượng Quan Sách đang nói gì, cái họ tên này nghe chừng rất ghê gớm, tựa như có ma lực đối với bọn họ. Hồi lâu, một người cá cao lớn bước ra.

Thượng Quan Sách nhìn y thật kỹ, thông thả hỏi: “Người biết ta không?”

Người cá do dự chốc lát, rồi nói một câu “Chíp chíp chíp chíp...”

Tôn Đồ lập tức dịch: “Họ biết.”

Thượng Quan Sách vẫn điềm tĩnh: “Tại sao các người đến tấn công sơn cốc của chúng ta, phải chăng khinh thường Phần Hương cốc không có người?”

Người cá nọ lộ sắc giận, bắt đầu xỏ ra ‘chíp chíp chíp chíp’, giọng hết sức phẫn nộ.

Tôn Đồ vừa nghe vừa dịch: “Y nói: Tộc trưởng của chúng tôi

đã bị giết khi gặp người của Phần Hương cốc, các ông lại nói rằng không tìm được hung thủ, rõ ràng... rõ ràng là do các ông đã làm! Tộc Ngư Nhân tuy không phải là đối thủ của Phần Hương cốc, nhưng cũng dám liều chết báo thù cho tộc trưởng!"

Thượng Quan Sách cau mày, mắt thoáng vẻ ưu tư. Lão là nhân vật cao cấp trong Phần Hương cốc, đạo hạnh cao thâm khôn lường, một trăm năm trước, trong trận kịch chiến bí mật với các bộ tộc man rợ Nam Cương, Thượng Quan Sách đã đại triển thần oai, trấn áp bọn họ, từ đó uy danh truyền khắp sáu mươi ba dị tộc. Hôm nay Cốc chủ Văn Dịch Lam để một người đã lâu không màng thế sự như lão ra mặt, nguyên nhân cũng là ở đó.

Thượng Quan Sách sống lâu ở vùng Nam Cương, hiểu hơn ai hết về các dị tộc trong dãy Thập Vạn đại sơn. Lão càng biết rõ tộc Ngư Nhân rất hung hãn tàn độc, cái chết của tộc trưởng là một sự sỉ nhục ghê gớm đối với bọn chúng, đúng là có khả năng cả tộc bất chấp tất cả sẵn sàng chết ở chỗ này.

Nếu chỉ riêng một bộ tộc này, Thượng Quan Sách tất nhiên chẳng coi vào đâu, hiềm nỗi các dị tộc Nam Cương ngoài mặt thì đấu đá lẫn nhau nhưng quan hệ bên trong vô cùng rối rắm phức tạp; huống chi, một trăm năm qua ở đây còn có một nhân vật tuyệt thế xuất hiện, vô cùng ghê gớm, nếu kinh động đến kẻ đó, chắc kế hoạch lâu dài mà Phần Hương cốc đã vạch ra không tránh khỏi sụp đổ trong chốc lát.

Lão suy tính rất nhanh. Lý Tuân đứng bên thấy Thượng Quan Sách cúi đầu trầm tư, bèn khẽ hỏi Tôn Đồ: "Lúc ta vừa rời khỏi đây tình hình đã ổn định rồi kia mà, hai bên đứng hai phía, người cá cũng không có ý muốn động thủ nữa, chỉ đòi Cốc chủ chúng ta phải ra nói chuyện. Sao lại đánh nhau như thế?"

Tôn Đồ nhăn nhó, cười méo xệch: "Bọn ta cũng lấy làm lạ. Vốn dĩ đã êm êm rồi, tuy còn hơi căng thẳng một chút nhưng hai bên không có ý tiếp tục giao chiến. Chẳng ngờ bỗng có tiếng

la thăm thiết, một người cá ở rìa ngoài tự nhiên bị giết. Thế là cả bọn điên tiết, xông lên như phát cuồng...”

Thượng Quan Sách nghe thấy, trầm giọng hỏi: “Có phải người mình làm không?”

Tôn Đồ há mồm cứng lưỡi. Lữ Thuận đứng bên lạnh nhạt đáp: “Lúc đó nhốn nháo hỗn loạn như thế, ai mà biết được?”

Thượng Quan Sách đành mặt, cất cao giọng hỏi dám dè tử: “Vừa rồi lúc hai bên còn giữ thế giằng co, có ai động thủ giết người cá không?”

Môn nhân Phần Hương cốc im bật, bọn dè tử nhìn nhau, hồi lâu không ai đứng ra nhận.

Đằng xa, lũ quái nhân xôn xao, rõ ràng là rất tức giận.

Thượng Quan Sách cau mày, bỗng bảo người cá đứng trước mặt mình: “Để ta đi xem thi thể của người đó.”

Nói xong, không đợi y đáp lời, lão bước thẳng sang bên kia. Lũ quái nhân cùng biến sắc, nhưng thấy vẻ mặt Thượng Quan Sách không có gì khác lạ, họ bèn dẫn lão đến một góc bên cạnh tìm tòi chốc lát, rồi trở vào một thi thể người cá, nói ‘chíp chíp...’

Lúc đó Lữ Thuận, Lý Tuân và Tôn Đồ cũng đã bước tới sau lưng Thượng Quan Sách, Tôn Đồ khẽ nói: “Chính là tên này.”

Thượng Quan Sách đứng bên tử thi, quan sát kỹ càng, mặt mỗi lúc một khó dăm dăm, lão lẩm bẩm: “Ghê gớm, ghê gớm thực!”

Lý Tuân đứng sau lưng lão cũng nhìn thi thể, bất giác cau mày. Trên tay người cá vẫn còn cầm một thanh đại đao, nhưng đầu thì đã mất biến, gần đó lại có một cái đầu cá, xem chừng là đầu của y.

Người cá này bị chặt đầu bằng một nhát đao gọn gàng sắc lẹm.

Lý Tuân nhìn nơi cổ, thấy vết chém bằng chần chặn, rõ ràng là do một thứ vũ khí rất bén gây ra.

“Ồ!” bỗng nhiên Lữ Thuận khẽ kêu lên, bước tới ngồi thụp

xuống kiểm tra cái xác thật kỹ, Thượng Quan Sách cau mày: “Sao thế?”

Lữ Thuận xem xét hồi lâu rồi từ từ đứng lên, bộ mặt u ám, trầm giọng nói: “Vết thương này và vết thương do tên hung thủ giết tộc trưởng, hoàn toàn giống nhau, rất phẳng và gọn, cơ bắp hoàn toàn không bị biến dạng, nhưng không hiểu tại sao sâu trong huyết quản đều có ánh tím nhạt.”

Ai nấy kinh ngạc, vội vàng nhìn kỹ, quả nhiên đúng như Lữ Thuận nói.

Thượng Quan Sách chột dạ, vụt ngoái đầu, mắt rực sáng.

“Hung thủ đang ở đây!”

Ánh mắt Thượng Quan Sách bén nhọn như dao, lão già vốn dĩ trông rất bình thường ấy lúc này toàn thân như toát ra những tia sắc nhọn. Lão chậm rãi nhìn khắp lượt những người xung quanh, không một ai dám nhìn thẳng vào mắt lão.

Không khí trong bãi bỗng lặng ngắt, chỉ có tiếng gió đêm từ đâu đó thổi tới, lùa qua đầu cành ngọn cây, nghe xào xạc.

Nhà xuất bản Văn hóa - Thông tin
Trụ sở chính tại Hà Nội:
Số 43, Lò Đúc, Hà Nội ĐT: 04.8264725
Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh:
Số 7, Đường Nguyễn Thị Minh Khai
Q1 - Tp. Hồ Chí Minh ĐT: 08.8222521

TRU TIÊN – TẬP 3

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VIỆT BẮC

Chịu trách nhiệm bản thảo:

PHẠM NGỌC LUẬT

Biên tập:

HỒNG LÂM

QUỲNH TRANG

Trình bày bìa: PHÙNG MINH TRANG

Chế bản:

TẠ HỒNG HẠNH

Số lượng: 3000 cuốn. Khổ 16 x 24 cm. In tại Công ty In và Văn hóa phẩm. GPXB số: 41-2007/CXB/08/03-08/VHTT cấp ngày 10/1/2007. In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2007.

**ĐƯỢC TÔN VINH, ĐƯỢC LUNG ĐOC, LÀ MỘT TÁC PHẨM LỚN
ĐƯỢC RẤT NHIỀU NGƯỜI ĐÓN XEM**

**“TRU TIÊN” LÀ TIỂU THUYẾT HUYỀN TƯỢNG THUỘC THỂ LOẠI TIÊN HIỆP CỦA
TIÊU ĐỈNH - CÂY BÚT SẮC BÉN NỔI TIẾNG NHẤT TRÊN MẠNG HIỆN NAY.
“TRU TIÊN” THUỘC DẠNG TRƯỜNG THIÊN, LÀ TÁC PHẨM ĐỈNH CAO CỦA
THỂ LOẠI TIỂU THUYẾT KỲ ẢO TRUNG QUỐC, CẦU TỬ KỲ DIỆU,
KHÍ THỂ MẠNH MỀ, MỊ LỰC TUYỆT ĐỐI.**

Một trận đấu giữa chính đạo và ma giáo, cảm động lòng người. Một tình yêu không hối hận, khiến người ta đau thấu tim gan. Hồn phách của Bích Dao tan đi, trái tim ta cũng muốn rơi xuống đáy vực thẳm. Khóc vì năng, nỗi buồn thấm vào xương tủy, nỗi cô độc chôn sâu tận đáy tim!

- Sơn Thượng Thạch

Dù Bích Dao chết, Trương Tiểu Phàm sa vào ma đạo, nhưng tinh thần, sự kiên nhẫn, bướng bỉnh, chung thủy của Tiểu Phàm... vẫn khiến chúng ta cảm động sâu sắc! Thực ra bất luận là sống hay chết, bất luận là lúc nào, chỉ cần có một trái tim lương thiện, cũng đáng để chúng ta tôn kính và chúc phúc!

- Thanh Thanh

Tôi vẫn tưởng rằng tình yêu của mình mới là chân thành, nồng nhiệt nhất trên đời, đọc “Tru Tiên” rồi, mới nhận ra tình yêu Bích Dao dành cho Tiểu Phàm mới là tình yêu chân chính! Đọc truyện rồi, mắt nhoe ướn, cảm động vô cùng!

- Kiến Nhỏ Dịu Dàng

Zhu Xian

Author: Xiao Ding

Chinese edition copyright © 2005 by Morning Glory Publishers, China

Vietnamese edition copyright © 2007 By INNOVATIVE PUBLISHING AND MEDIA Co. (IPM Vietnam)

Translation rights arranged by Morning Glory Publishers, China

ALL RIGHTS REVERVED

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Công ty Cổ phần Xuất bản và Truyền thông IPM.

Bản quyền được bảo hộ trên toàn thế giới. Nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức.

Mọi thông tin xin liên hệ: 04.2080866

**PHÁT HÀNH TẠI HỆ THỐNG NHÀ SÁCH
CỦA CÔNG TY **FAHASA****

Giá: 85.000đ